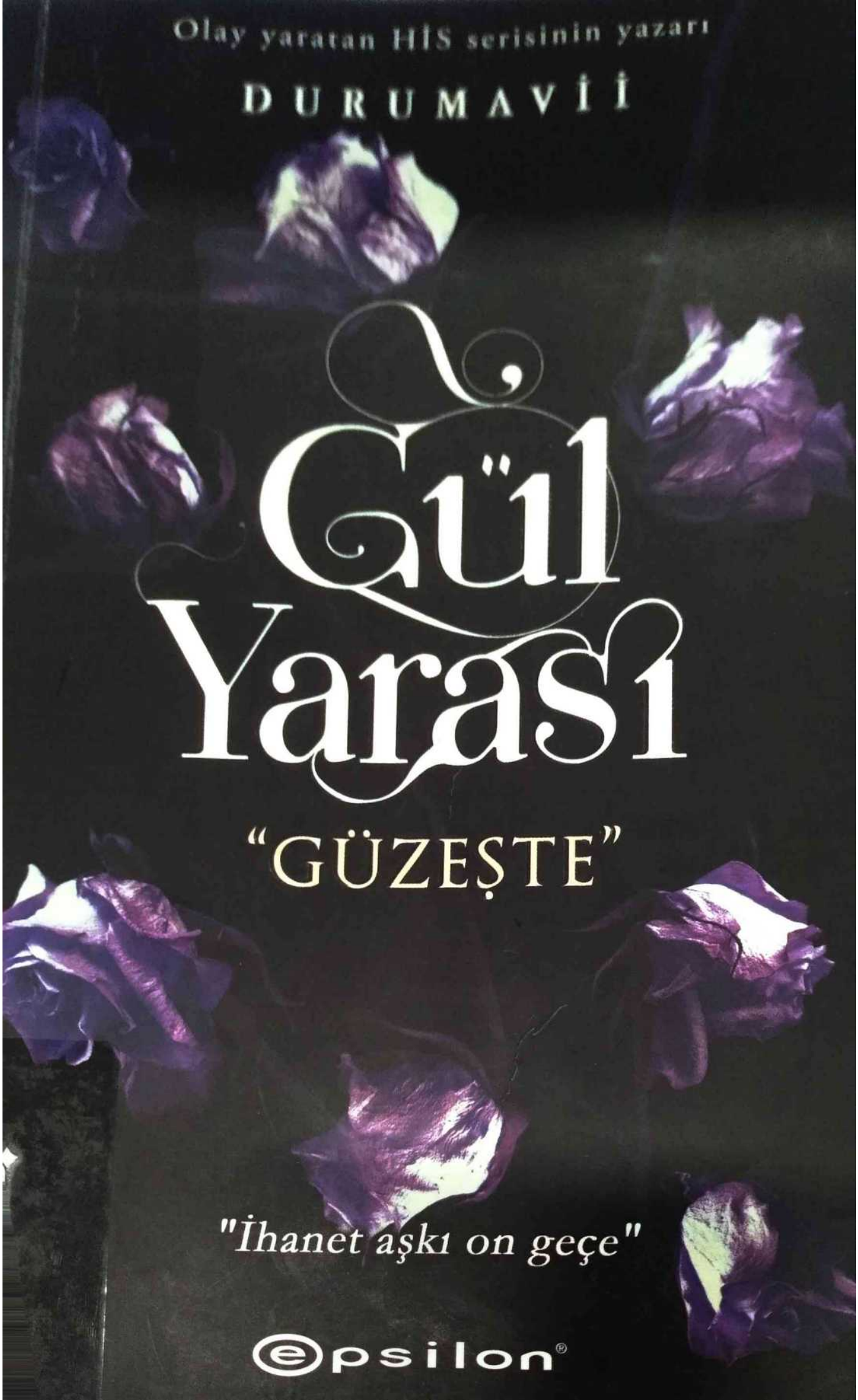
Olay yaratan HİS serisinin yazarı

DURUMAVİ

Gül Yarası

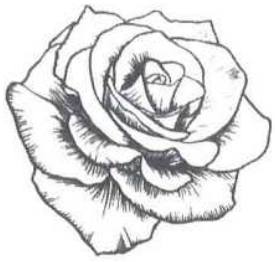
"GÜZEŞTE"

"İhanet aşkı on geçe"

epsilon®

Gül Yarası

"GÜZEŞTE"

1. Bölüm

Almanya, 2008

Gaile dolu hayatın adaletli olmadığı aşikârdı. Kimi ihtişamın zarafetini yaşarken, kimi pireli bir sokak kedisinin çalmadan asla erişemeyeceği ciğere bakar gibi uzaktan bakmakla yetiniyordu; tıpkı benim gibi. Adaletsizliğin bu tarafında doğup büyümek daima eksik kılmıştı bir yanımı. Eski bir müştemilatta akıp giden yaşantım, hep hayalini kurduğum hayata elimi uzatıp dokunacağım kadar yakın ve kokoş bir kadının küçümseyen bakışlarıyla kim olduğumu hatırlayacağım kadar uzaktı aslında.

Ben Gül. Yıllar önce Almanya'ya büyük hayallerle gelen, ancak işçilikten bir adım öteye geçemeyen bir babanın gözü yükseklerde olan kızıydım. Gözleri zifiri bir adam tarafından ölesiye sevilen, gözümü bürüyen hırs nedeniyle bu aşkın zerresini hak etmeyen o kız bendim.

Bunun farkında olmama rağmen, kendime engel olamamam fazlasıyla trajikomikti.

Badimin yırtık kısmını pantolonumun içine sıkıştırdım ve okuduğum okulun bahçesine doğru adımlarımı hızlandırdım. Sınıfa girer girmez pencere kenarındaki sırama ilerledim. En yakın arkadaşım Beyza'ya selam verdikten sonra yanına oturdum

usulca. Arka taraftan gelen sinsi gülüşme seslerine kulak tıkamak istesem de bu çoğu zaman mümkün olmuyordu.

"Bakın kızlar, sınıfımızın varoş güzeli Gül Hanım teşrif etmişler." Yaklaşan ayak seslerinden hemen önce işittiğim Merve'nin alaycı sesi olmuştu.

Merve burada yaşayan Türklerden şanslı olanıydı, yani zengin olanı. Kendisiyle aynı düzeyde olan birkaç arkadaşıyla birlikte, her zamanki gibi beni aşağılamak üzere yanıma yaklaştılar. Yüzüme takındığım lakayt ifadenin onları püskürtmek için kâfi gelmesini diledim. Hiç olmadı yine saçlarını yolar müdürün odasında bulurdum kendimi.

"Ne istiyorsun yine fare suratlı?"

Bozulsa da belli etmeden aynı aşağılayıcı ifadeyle devam etti.

"Birkaç gün sonra yılsonu balosu var. Çok merak ediyorum Gül. Acaba bu sefer nereden eski kıyafet dilenip geleceksin."

Yanındaki kızların gülüşmeleri iğneleyici sözlerine dâhil olduğunda, öfkeyle Merve'nin saçlarına uzanıyordum ki Beyza'nın koluma yapışmasıyla kalakaldım.

"Gül, lütfen."

İçimde harekete geçmeye hazırlanan mahalle karısı elini beline koyarken, "Senin ağzını yırtarım Merve!" diye çemkirdim. Bu hallerim bana annemden yadigârdı.

"Bulaşma şunlara, bırak konuşup konuşup susarlar. Lütfen Gül, mezun olmamıza bu kadar az kalmışken okuldan atılma ihtimalini göze alamazsın."

Haklıydı, şimdi onlara saldırmam ekmeklerine yağ sürmekten başka bir şey olamazdı. İçime oturan aşağılanma ile hiçbir derse kafamı veremedim o gün. Zaten derslerim hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Okul çıkışı büyük bir hevesle koştum merdivenlere, yine gelmişti biliyordum. Aşağı indiğimde her zamanki ağacın altında beklediğini gördüm. Uzun boyu, esmer teni ve keskin bakışlarıyla Alman kızları bile hayrandı Mehmet'e. Dudaklarıma koca man bir gülümseme peyda olurken, hızlandırdığım adımlarımla yanına ulaşarak boynuna atladım.

"Aşkımmm! Çok özledim seni!"

Kolları belimi sıkıca sararken, bakışlarının çevreyi taradığını biliyordum. Korkusu ağabeyimin ya da babamın görmesinden ziyade, babamın akrabalarının görüp hakkımda dedikodu çıkarmasındandı.

"Gülüm." Her zamanki hitabını üzerime iliştirerek alnımdan öptü ve omzuma kayan elleri bedenlerimizi birbirinden ayırdı.

"Ben de özledim. Öyle çok özledim ki bin yıl kokunla soluklansam doyamam sana."

"Yaa Mehmet," dedim bu kez göğsüne sinerek. Huzur kokuyordu. Buram buram aşk kokusu geliyordu sakallarının süslediği boynundan.

"Gel hadi, şurada oturalım gülüm." Parmağıyla okulun karşısındaki küçük kafeyi işaret etti. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken yürümeye başladık.

Sadece ellerim küçücük kalmıyordu onun kocaman avuçları arasında, kalbim de bir kuş misali çırpınarak ufalıyordu.

"Ne içersin?" diye sordu oturur oturmaz. Bundan anladığım kadarıyla fazla vaktimiz yoktu, yani yine işe gidecekti.

"Sıcak çikolata."

Mehmet ile geçtiğimiz sene, on yedinci doğum günümde tanışmıştım. Aynı semtte oturuyorduk. Mimarlık bölümünü bitirmek üzereydi. Bunun yanı sıra babasının yanında atölyede çalışmaya başlamıştı okuldan arta kalan zamanlarda. Bu yüzden günde bir saat bile göremiyorduk artık birbirimizi.

"Asma güzel yüzünü." İki parmağıyla çenemden tutup gözlerime kenetledi zifiri gözlerini. "Çalışmak için okulun bitmesini bekleyemem güzelim, ileride evleneceğiz. Sana istediğin hayatı bir nebze olsun yaşatabilmek için çalışmam gerekiyor."

Hep beni düşünürdü Mehmet, hatta beni benden çok düşünürdü. Oysa iyi kalpli, iyi huylu bir kız değildim ki. Hatta çoğu zaman patavatsızlıklarımla kalbini kırardım. Bu yüzden beni bu kadar fazla sevmesine bir anlam veremiyordum sanırım.

"Peki."

Dudağının tek tarafı kıvrıldı ve o muhteşem gülümsemesi ortaya çıktı. Böyle güldüğü zaman saatlerce onu izlemek, do-

yasıya öpmek dokunmak istiyordum. O ise benim aksime hep temkinliydi bana yaklaşırken, her an kırılabilecek camdan bir eşyaya dokunur gibi itina gösterirdi.

"Yarın annemler evde olmayacak, gelsene bize," dedim alacağım yanıtı bile bile. Kalın siyah kaşları anında çatılırken, zayıf gövdesini sandalyeye yasladı.

"Yine mi Gül?"

Abartılı bir şekilde oflayarak, "Yine!" dedim. "Ne var yani gelsen! Bir yıldır birlikteyiz daha bir kez yalnız kalamadık."

Elini uzatıp yanağımı okşadı. İnce uzun parmakları elmacık kemiğimin üzerinde dolaştıkça ne kırgınlığım kalıyordu ne de kızgınlığım.

"Yalnızız ya güzelim." Yumuşak ses tonuyla söylediklerine alayla gülümsemeden edemedim.

"Sen buna yalnızlık mı diyorsun. Daha bir kez bile öpüşeme-"

"Gül!" diye bağırdı sesinden okunabilen bir öfkeyle. "Nasıl konuşuyorsun böyle?"

Omuz silkerek, "Haksız mıyım?" diye sorarken, kollarımı birbirine kavuşturmuştum bile. Sonra göz ucuyla Mehmet'e baktım. Ah, kızgınken bile ne kadar yakışıklıydı. Esmer tenine nasıl yakışıyordu kırmızı dudakları. En köhne mahzenlerde, kirli betonun yarık kısmından filizlenmeye çalışan kırmızı bir gül misaliydi. Erkeksi yüz hatlarına ait olamayacak kadar güzeldi. Bakışlarımı yakaladığında hafifçe gülümsediğini fark ettim bu sefer.

"Bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu sanki az önce öfkelenen kendisi değilmiş gibi.

Tekrar omuz silkip onun olgunluğuna tezat çocukluğumu bir kez daha gözler önüne serdim. "Hiç de bile, istemiyorum."

Sandalyemin bacağından tutup beni kendisine çekerken, refleks olarak ağzımdan kaçan çığlık sandalyenin beton zemini çizen rahatsız edici sesiyle karıştı. Ne olduğunu anlamadan belimi saran elleri beni omzuna çekerken, saçlarımın arasına birbirini kovalayan onlarca öpücük bıraktı. Bu an, belki de onunla yaşadığım en özel andı.

Onunla geçen zaman yine su gibi akıp gitti. Birleşen ellerimiz

yaşadığım müştemilata yaklaştığımızda ayrılırken, bahçe kapısının önünde Bayan Meyer'i görmemle yüzümdeki gülümseme parçalara ayrıldı.

"Guten Tag, Frau Meyer."
(İyi günler Bayan Meyer.)

Ellili yaşlardaki Bayan Meyer oldukça paragöz bir kadındı. Babam ve annemin hizmetini yaptığı evin baş sorumlusuydu ve ağabeyim sanki Almanya'da başka insan kalmamış gibi gidip ona ait bir dükkânı kiralamıştı. Aylar önce elimizde avucumuzda ne varsa alarak açtığı dükkân, her geçen gün bizi biraz daha çıkmaza sürüklüyordu. Her ay onun yüzünden babam defalarca kez aranıyor ve zor duruma düşüyorduk.

"Guten Tag, Frau Utkan."
(İyi günler Bayan Utkan.)

Karşılıklı sunduğumuz iyi dileklerden sonra Mehmet'i uğurlamaya hazırlanıyordum ki korktuğum başıma geldi.

"Wann wollen Sie die Miete bazahlen?"
(Kirayı ne zaman vereceksiniz?)

Mehmet ile bakışlarımız kesişince yanaklarım kızardı. Bu lanet kadının kafasını duvara sürterek kıvılcım çıkartmak istiyordum.

"So schnell wie möglich, Frau Meyer."
(En yakın zamanda Bayan Meyer.)

"Ich hoffe es, sonst fliegen sie sofort aus der Wohnung."
(Umarım, yoksa çıkarsınız.)

Kadın beni rezil ettikten sonra villaya doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Defalarca bu duruma düşmüş olmama rağmen hâlâ utanıyordum. Böyle anlarda yarılıp beni içine almayan yer en büyük düşmanımdı.

"Görüşürüz Mehmet." Yanağına bıraktığım öpücükten sonra arkamı dönüp uzaklaşacakken kolumda hissettiğim güçlü eli buna izin vermedi.

"Halletmeye çalışacağım gülüm. Sen canını sıkma."

"Neyi halledeceksin Mehmet?" dedim serzeniş dolu bir sesle. "Ağabeyim kazandığı parayı sağda solda yerken sen ve ailen

defalarca yardım ettiniz zaten bize. Hem... Hem sizin durumunuzda ortada..."

Bakışlarıyla etrafı kontrol ettikten sonra beni kendisine çekti ve alnımdan öptü. Kendimi tutamamıştım daha fazla, gözlerimden süzülen yaşları elimin tersiyle silecekken elimi yakaladı ve dudaklarına bastırdı.

Her bir parmak ucumdan tek tek öptü.

"Senin güzel gözlerinden akacak tek bir yaşa tahammülüm yok. Halledeceğim."

Bir şey söylememe fırsat vermeden bu kez avucumun içine bastırdı dudaklarını ve sessizce gitti. Gidişiyle hüznüm yerini öfkeye bırakmıştı. Hızlı adımlarla müştemilata yöneldim ve eski tahta kapımızı yumruklamaya başladım. Çok geçmeden açılan kapıdan annemin endişeli yüzü göründüğünde ona daha fazla bakmadan içeri daldım.

"Tövbe! Ne oluyor kızım kafayı mı yedin?"

"Sait!" Salonun ortasına kadar ayakkabılarımla girip salondan diğer odalara açılan kapılara doğru bağırdım. "Neredesin diyorum, buraya gel!"

Birkaç saniye sonra odasının kapısı açıldı ve karşıma dikildi.

"Ne bağırıyorsun lan deli deli, buradayız işte."

Saat öğlen olmuştu ve şişen gözlerinden yeni kalktığı belli olan Ağabeyime nefret dolu gözlerle baktım.

"Sabaha kadar sağda solda sürteceğine çalış da para getir eve! Az önce Bayan Meyer kirayı vermezsek dükkândan atacağını söyledi."

"Ne var?" dedi umursamazca omzunu silkerek. "O bunak karı bunu hep söylüyor."

Ayağımı yere vururken annemin gözlerinin ayakkabılarımda olduğunu biliyordum. Benim öfkelenme nedenim yerine eminim ki sırf evi kirletiyorum diye kuduruyordu şimdi!

"Mehmet'in yanında söyledi!" Onun umarsız tavrı sinirimin zıplamasına sebep oluyordu. "Rezil oldum ya! Adam olun da-"

Yanağımda patlayan tokat bedenimi tek seferde yere sermiş, tokadın pervasız sesi annemin canhıraş çığlığıyla karışmıştı.

Yere eğilip beni kaldırmaya çalışırken, bas bas bağırıyordu.

"Sait! Eli kırılasıca Sait! Ne yaptın sen, baban keser hepimizi!"

"Babam önce edepsiz kızına terbiye versin. Başımıza çıkarttı şunu."

Annemin gözünde yediğim tokattan ziyade babamın vereceği tepkiydi asıl olan.

"Allah belanı versin, geri zekâlı." Elim yanağımda annemin kolumdan çekiştirmesiyle ayağa kalkarken, ağzıma geleni saydım. "İşe yaramaz beyinsiz!"

Ağabeyimin babamın korkusuyla sadece, "Ya sabır," çekerek beni duymazdan gelmesi şu halde bile gülünç gelmişti.

Annem beni, tek kişilik bir yatak ve bez bir dolabı ancak sığdırdığımız odama sokup yatağıma oturttu.

"Ne demeye ağabeyine kafa tutuyorsun. Büyüğün o senin, atan." İki elini göğüs hizasına getirip tuhaf şekillere soktu. "Allah çarpar vallahi eğri büğrü kalırsın."

Ayağa kalkıp yer yer pas tutmuş aynadan suratıma baktım. Buğday tenimin üzerinde oluşan kızarıklıklar morarmaya yüz tutmuştu. Allah'ın cezası!

"Hepinizden bıktım," dedim gözlerim dolu dolu anneme bakarak. "Bu yokluktan, Sait'in hayvanlıklarından, okuldaki sürtüklerin aşağılamalarından hepinizden..."

Elini uzatıp kolumu çimdiklerken, "Ondan mı o çulsuzla birliktesin?" diye sordu.

"Bak Meryem halanın kızı Nursen'e, buldu zengin kocayı bir eli yağda bir eli balda yaşıyor şimdi. Ailesine de gül gibi bakıyormuş damat. Evinde bulaşık makinesi bile varmış kız."

"Mehmet çulsuz değil, mimar çıkacak o seneye."

"Çıksıın," dedi uzatarak. "Bakması gereken bir ailesi var, evlenmemiş iki kız kardeşi var. Sana mı bakacak a benim salak kızım."

Cevap veremedim. Tekrar yatağa oturduğumda, içi villa sahiplerinin eskileriyle dolu olan bez dolabıma baktım.

"Birkaç gün sonra yılsonu balosu var, ne giyeceğim ben?"

"Bekle." Odadan çıkıp saniyeler sonra geri döndüğünde elinde pembe bir elbise vardı. İyi bir marka olduğu belliydi ama

yakasındaki boncuk işlemeler öylesine bollaşmıştı ki neredeyse düşmek üzereydi.

"Bak, bunu Bayan Clotilda verdi."

Bana uzattığı elbiseyi alıp yere attım.

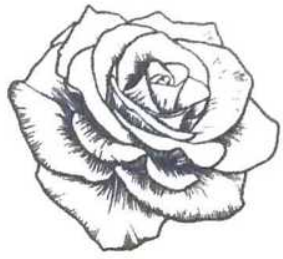
"Giymem ben bunu, görmüyor musun boncukları sökülmüş. Hem o çırpı karı otuz dört beden, ben otuz sekiz giyiyorum."

Elbiseyi yerden alıp dolabıma tıkıştırdı. "Haspama bak, şey bulmuşta şeysizini arıyor."

Annemin üstü kapalı basit kelimelerine gözlerimi devirerek karşılık verdim. Almanya gibi bir yerde uzun yıllardır yaşıyor olmasına rağmen asla kendini yetiştirmemiş bir kadındı. Bütün arkadaşlarının civardaki dedikoducu karılar olduğunu varsayarsak şaşılacak bir durum değildi aslında.

Ama ben annem gibi olmayacaktım. Bu çöplükte süregelen hayatım, asla burada devam edemezdi. Hırsla ayağa kalktım. Dolaptan pembe, zengin eskisi elbiseyi ele geçirip makası kaptığım gibi kesmeye başladım. Bir gün, bu elbiseleri o ışıltılı mağazalardan bizzat satın alacaktım. Ancak şimdi alamıyorsam, her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar verdim.

Çalmaya...

2. Bölüm

Odamın küçük penceresine diktim gözlerimi. Hayalini bile kuramayacağım bir hayatın manzarasına bakıyordum. Görkemli bir villanın içinde kibri giyinmiş insan müsveddeleri yaşıyordu. Kendimi bildim bileli aynı yaşama mecbur bırakılmıştım. Beş kuruş etmeyecek insanların emri altında ezilmiştim. Layık olduğum hayat bu muydu? Buram buram rutubet kokan basit bir müştemilatta, hayatımı temizlik yaparak geçirmek istemiyor olmam suç muydu yani?

Okul çantamın kenarına sıkıştırdığım Sait'in eskisi telefonumu çıkarttım. Beyza'nın adını bularak arama tuşuna bastıktan hemen sonra çalmaya başlayan telefon çok geçmeden açıldı.

"Efendim?"

"Evde misin?"

"Evet Gül, gelecek misin?"

"Hayır, alışverişe çıkalım mı? Birazdan kapının önünde olurum."

"Tamam da hangi para-"

Sözünü tamamlamasına müsaade etmeden telefonu kapattım ve yatağa fırlattım. İşime yarayacak olan büyük siyah çantamı çapraz taktığımda hazırdım. Odamın dışına çıkınca, evi saran soğan kokusuyla yüzümü buruşturdum.

"Gene nereye gidiyon kız?"

Havaya kaldırdığı hamurlu elleriyle aniden mutfaktan çıkan annem irkilmeme sebep olmuştu. Başparmağımla damağımı kaldırdıktan sonra ona sinirle baktım.

"Cehennemin dibine gidiyorum. Ödümü patlattın ya!"

"Bana bak!" dedi tehditkâr bir sesle. "Dolamayayım saçlarını elime. Nereye gidiyon dedim?"

Sıkıntıyla nefes verip, "Beyza'ya," diye açıkladım. "Ders çalışacağız."

"Okul bitti bitecek, ne dersiymiş bu?"

Daha fazla açıklama yapmadan kaçarcasına evden çıktım. Arkamdan saydırdığı kendine has hakaretler ve eve geri döndüğüm de kafama yiyeceğim terlik bir süre bekleyebilirdi. Çok geçmeden iki sokak arkamızda oturan Beyza'nın evine geldim. Kapının önünde beni bekliyordu. Yanıma geldiğinde fazla uzak olmayan şehir merkezine doğru yürümeye başladık.

"Telefonda söylemedin Gül, hangi parayla alışveriş yapacağız? Ben de sadece on iki euro var."

"Ne yani, paramız yok diye Merve ve saz arkadaşlarının yanında küçük mü düşeceğiz?" diye sorduğumda niyetimi anlamıştı.

Kahverengi saçlarıyla aynı renk olan gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sana inanamıyorum, yine mi?"

Onu umursamadan hızlı adımlarla yoluma devam ettim. İster gelir ister gelmezdi. "Arkadaşımsan gelirsin, sana çal demiyorum. Sadece beğendiğin elbiseyi göstermen yeterli..."

Hızlı adımlarla bana yetişti ve başka bir şey söylemedi. Bu kabullendiğini gösterirdi. Merve çoğu zaman onu da aşağılardı. Beyza bana nazaran daha yumuşak huylu ve sakin bir kızdı ancak on sekiz yaşının verdiği bir gözü karalık vardı ki onu bile bana uydurabiliyordu.

Şehrin popüler alışveriş merkezlerinden birine girdikten sonra mağazaların bulunduğu en üst kata çıktık. Ellerinde poşetlerle dolanan insanlara düşmanlıkla bakıyordum. Çünkü onlara baktıkça yaşadığım hayatın adil olmayan yüzü suratıma çarpıyordu. Vitrinlere baka baka ilerlerken, pahalı bir alman

markasının önünde duraksadım. Cansız mankenin üzerindeki fuşya rengi, payetli elbisenin bana göz kırpması sonucu, "Burası" dedim. Beyza ürkek ve çekingen adımlarla arkamdan ilerledi. Mağazanın kalabalık olması lehimeydi. Vitrindeki elbisenin otuz sekiz bedenini askıdan aldım ve yerden başını kaldırmayan arkadaşım için seçtiğim sarı elbiseyi de omzuma attım. Diğer kıyafetlere tıpkı normal bir müşteri gibi bakarken oldukça rahattım. Aslında asıl heyecanı mağazadan çıkarken yaşıyordum. Alarmın ötüp ötmeyeceği korkusu adrenalini had safhalara çıkarıyor, bu bana tuhaf bir şekilde haz veriyordu.

Kabine girer girmez çantamdan çıkardığım çakı ve mıknatıs yardımıyla elbiselerden güvenlik aparatlarını söktüm. Elbiseleri çantama koyarken derin bir nefes alarak kabinden çıktım. Kâğıt atık kutusunun kabinin yakınlarında olması büyük şanstı. Avucumda sakladığım aparatları büyük bir ustalıkla kutunun içine attığım sırada çaktırmadan etrafa bakınıyordum. Her şeyin normal olduğuna kanaat getirerek çaprazımda duran Beyza'nın yanına ilerledim. Eline aldığı beyaz elbiseyle ilgileniyormuş gibi yapması bile öyle yapmacık duruyordu ki. Hele tek ayağıyla tedirgince tuttuğu ritim bizi açık edecek cinstendi.

Yanında bittiğimde ağır hareketlerle koluna girdim. Birlikte yürümeye başladığımız sırada gülümserken, dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım.

"Şu suratındaki biz hırsızız ifadesini siler misin geri zekâlı!"

Kapıya yaklaştığımızda, "Off Gül kalbim duracak, ya şimdi öterse!" diye sızlamaya başlamasıyla, kapıdan sorunsuzca geçmemiz bir olmuştu.

"Oldu da bitti maşallah." Attığım kahkaha onun rahatlayan nefesiyle karışırken, yanımızdan geçip giden Almanların üzerimize düşen tuhaf bakışları umurumda bile değildi. Saniyeler sonra bu sefer onun kolumdan çekiştirmesiyle alışveriş merkezinden çıktık. Aslında bana kalsa birkaç mağaza daha gezerdim ama Beyza benim kadar cesaretli değildi, maalesef!

"Akşam sizinkiler yok değil mi? Geleyim istersen film izleriz."

Eve yaklaşırken sorduğu soruya dair zihnimde sinsi bir ampul parladı.

"Evet canım, akşam bizimkiler yok. Meryem halamın iki numaralı mendebur kızının sözüne gidecekler. Ama gelemezsin, çünkü Mehmet gelecek."

Aniden olduğu yerde çakıldığını geç fark ederek bir iki adım ötesinde durdum ve ona döndüm. Suratındaki şaşkın ifade görülmeye değerdi.

"Mehmet sizin eve gelecek... Ve sen evde yalnızken gelecek! Hayatta inanmam."

"Evet, evde yalnız olduğumu söylersem gelmez," diye konuştum bilmiş bir ses tonuyla. "Ama hasta olduğumu söylersem gelir."

Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "Gül var ya, tam bir şeytansın."

"Ne sandın bebeğim." Yanağından aldığım makasa suratını ekşiterek karşılık verirken, aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyordu.

Eve geldiğimde kimse yoktu. Bu bile benim için ayrı bir mutluluktu. Ne annemin zorla temizlik yaptırma girişimlerini ne de Sait'in hayvanlıklarını çekecek havadaydım. Kıç kadar odama girer girmez üzerimdekilerden kurtuldum ve çantamdaki muhteşem elbiseyi giydim. Kalp şeklinde göğüs kulpu ve payetleriyle muhteşem görünüyordu. Kalçalarımın hemen altında bitmesi ise ayrı bir seksapel katmıştı. Aslında Mehmet'i bu elbise üzerimdeyken çağırabilirdim. Sonuçta o da bir erkekti. Harika fikir!

Etrafı güzelce topladıktan sonra, annemin söz için yaptığı börek ve kurabiyelerden kalanları özenle tabaklara yerleştirdim. Yanına fazlalıklarımın tek sorumlusu olan cips ve abur cuburlardan çıkarıp Sait'in villadan arakladığı viskiyi masanın başköşesine koydum. Uzun uğraşlar sonucu düzleştirdiğim uzun saçlarım ve yaptığım ağır makyajdan sonra artık Mehmet'i arayabilirdim. Telefonu elime alıp sesime istediğim tonu verebilmek maksadıyla birkaç kez öksürdüm. Çok geçmeden açılan telefonla birlikte, dudaklarım kıvrıldı. Mehmet, beni hiç bekletmezdi.

"Gülüm." Sesi özlem doluydu. "İyi misin?"

"Ay Mehmet yaa," dedim sesimi olabildiğince hastalıklı çıkarmaya gayret ederek. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, bayılıp kalıcam şimdi şuracıkta bi yerde. Evde de kimse yok!"

"Gül." Endişeli sesine telefonun diğer ucundan gelen hışırtı sesleri eşlik etti. "Babanları aradın mı? Ulaşamıyorsan ben deneyeyim bir de."

"Of Mehmet ya, ben iyi değilim diyorum sen babanlar diyorsun!" Cırlayan sesime hâkim olamadığımı fark edip bu kez ağlamaklı bir ton kullandım. "Bak gözlerim de kararıyor"

"Tamam güzelim, tamam bir tanem. Sakin ol. Geç bir yere uzan ben beş dakikaya oradayım ya da uzanma uyursun sen şimdi Allah korusun bir şey olur. Gül sen-"

"Tamam Mehmet, uyumayacağım. Hadi bekliyorum."

Telefonu kapatıp telaşına gülmeye başladım. Sevgilim, nasıl seviyordu beni. Ben de onu seviyordum, hem de çok seviyordum. Bakışını, gülüşünü hele o hayran olunası duruşu yok muydu? Beni benden alıyordu.

Çok geçmeden çalan zili duyunca üzerime çeki düzen verip kapıya gittim. Az çok nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı biliyordum. Ağır ağır kapıyı açarken Mehmet'in telaşlı yüzü göründü. Üzerine geçirdiği ceketi alelacele giydiği belliydi, alnında boncuk boncuk terler vardı. Bir süre yüzüme baktıktan sonra zifiri gözleri üzerimde dolaşmaya başladı. Durumu anladığında benim yüzümde sinsi bir gülümseme, onun ise telâşını kovalayan bir öfke yer edindi muazzam çehresinde.

"Yalan söyledin değil mi?"

"Söylemesem gelir miydin?" diye sordum muzip bir ifadeyle. "İçeri gel hadi."

Sonuna kadar açtığım kapıya bakarak başını iki yana salladı. "Gelmeyeceğim Gül."

İşte yine o anlardan birindeydik. Ne zaman bana kızsa sonuna iyelik eki getirmeksizin adımla hitap ederdi ve bu durum benim nazarımda çok sinir bozucuydu.

"Eğer içeri gelmezsen ben de bu kıyafetle dışarı çıkarım."

Kollarımı birbirine bağladım ve tehdidimi tasdiklercesine bakışlarımı ciddileştirdim.

"Çocuk gibisin farkında mısın?" derken gözlerini kısmış kıyafetime nahoş bakışlarını atmaya devam etmişti.

"Gelecek misin?"

Sıkıntılı bir nefes verdikten sonra hiçbir şey söylemeden ayakkabılarını çıkardı ve içeriye geçti. Önüne koyduğum ev terliklerini memnuniyetsiz bir ifadeyle giyerken, çoktan eline yapışmış onu masaya doğru çekmiştim bile.

"Nerden aldın bu elbiseyi?"

Koltuğa oturduğunda hemen yanına geçtim ve hayran hayran onu izlemeye koyuldum.

"Sana diyorum Gül, bu elbise nereden çıktı?"

"Patronlarımızdan biri verdi, mezuniyette giyeceğim," dedim bu kez elbiseme ışıl ışıl gözlerle bakarak.

"Böyle bir şeyi dışarıda giymeni istemiyorum." Kesin konuşmasına karşın omuz silktim. Onu tabii ki dinlemeyecektim ama bir yıllık birlikteliğimizde ilk defa yalnız kalmışken de onunla kavga etmeye niyetim yoktu.

"İstemiyorsan giymem aşkım." Ayağa kalkıp önüne doğru bir adım attım ve etrafımda bir tur döndüm. "Ama yakışmamış mı Mehmet?"

"Çok yakışmış." Daha içten kimse söyleyemezdi bunu bana. "Sen giyersin de yakışmaz mı?"

"Mehmet" Bir adım daha attım ve ellerimi boynuna dolayarak aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım. "Hadi beni sevdiğini söyle."

Gülümsedi. Kalbimde hiç kimsenin bilmediği, en güzel çiçekleri açtırırcasına gülümsedi Mehmet...

"Benim kalbim," dedi her zamanki gibi, "benim kalp ağrım, güzeller güzeli gülüm. Nazım'ın Piraye'yi sevdiği kadar seviyorum seni."

İşte yine içimi sıcacık yapmıştı, işte yine kalp ritmimle oynamıştı. O an kendimi tutamadım ve onun hoşuna gitmeyecek bir şey yaptım. Kendimi tek dizinin üzerine bırakırken, başımı

boynuna gömdüm. Parfüm kullanmazdı Mehmet, ama öyle güzel kokardı ki tarifi imkânsızdı.

"Ben de seni seviyorum."

Tahmin ettiğim gibi bana kızmadı, uzun ince parmakları beni yanıltarak belimi sardı usul usul ve bir süre öylece kaldık. Fakat bu bana yetmiyordu, tuhaf bir şekilde onunla daha yakın, çok daha yakın olmak istiyordum. Bu yüzden tepkisizliğinden cesaret alarak başımı kaldırdım ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Kalbim hızlanmaya başlamıştı. Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim varken sıcak nefesi tenimi yakıp geçti.

"O şimdi ne yapıyor
şu anda şimdi, şimdi?
Evde mi, sokakta mı,
çalışıyor mu, uzanmış mı, ayakta mı?
Kolunu kaldırmış olabilir,
— hey gülüm,
beyaz, kalın bileğini nasıl da çırçıplak eder bu hareketi...
O şimdi ne yapıyor,
şu anda, şimdi, şimdi?
Belki dizinde bir kedi yavrusu var,
okşuyor.
Belki de yürüyordur, adımını atmak üzredir,
...her kara günümde onu bana tıpış tıpış getiren
sevgili, canımın içi ayaklar!..—
Ve ne düşünüyor
beni mi?
Yoksa
ne bileyim
fasulyenin neden bir türlü pişmediğini mi?
Yahut, insanların çoğunun
neden böyle bedbaht olduğunu mu?
O şimdi ne düşünüyor,
şu anda, şimdi, şimdi?"*

* Nazım Hikmet Ran'ın "23 Eylül 1945" şiiri.

Gözlerimi kapatmış Nazım'ın kaleminden dökülen dizeleri okurken yine, bu kez sonu bana kalp ağrısı bırakmıştı. Daha kirpiklerimi aralamama fırsat vermeden dudaklarımda hissettiğim sıcacık dudaklarıyla kollarında bayılabilirdim. Hareketsiz, öylece dudaklarımda bekleyen dudakları binbir duyguyu aynı anda yaşatıyordu. Ellerimi kirli sakallarında dolaştırarak onu usulca öpmeye başladım. Afallamıştı, ancak karşılıksız bırakmadı. Usul usul, hissederek öpüyordu beni. Birbirini tüketen dudaklarımızın nefes almak için ayrılmasıyla içimden fırlayan şuh kadın, ruhumu ele geçirmişçesine bir adım öteye geçmem için beni zorladı. Dudaklarım boynuna inerken, eşsiz kokusunun üzerinden öpmeye başladım onu. Belimdeki elleri kasıldı bu hareketimle birlikte, ama durmadım.

Beni daha sıkı kavramasıyla bedenimi hızla dizlerinden kaldırdı ve sağ tarafına, koltuğa yatırdı. Ne olduğunu anlamadan üzerime doğru eğilmesiyle aldığımız kesik kesik nefesler birbirine karışmaya başladı.

"İstemediğimi mi sanıyorsun?" Fısıltısıyla birlikte inip kalkan göğsüm sert göğsüne çarpıyordu. İri, yapılı bir adam olmasa da uzun boyuyla her daim ufacık kalıyordum yanında. "Nasıl istediğimi bilemezsin."

"Öyleyse," dedim ellerim yeniden sakallarıyla buluşurken. "Öyleyse neden bu kaçışın Mehmet?"

Başını hafifçe yana doğru eğip avuç içimden öptü. İçim titredi.

"Her şey zamanında güzel gülüm. Zamanı geldiğinde, karım olduğunda yaşayacağız ne yaşayacaksak."

Tek kelime daha etmeden, tek kelime etmeme daha fırsat vermeden üzerinden kalktı ve hızlı adımlarla çıkıp gitti.

O şiir seven bir adamdı ama bilmiyordu, şiirden anlamayan bir kız olduğumu...

3. Bölüm

Kimin eskisiydi pembe saçlı bez bebeğim? Muamma. Tahminen beş yaşlarındayken, zengin bir veledin sıkılıp çöpe attığı bu oyuncak, benim tüm çocukluğumun tek oyuncağı olmuştu. Pembe saçları, mavi gözleri ve artık eskiyen elbisesiyle her gece bıkmadan onunla uyumuş, nereye gitsem yanımda götürmüştüm. Fakat büyüyüp bir şeylerin farkına varmamla, ona olan sevgim gün be gün nefrete dönüşmüştü. Baktıkça yerimi hatırlatmaya başlamıştı, kim olduğumu... Baktıkça, tıpkı taşıdığım eski kıyafetlerim gibi o da nasıl bir hayat yaşayacağımın teminatı oluyordu.

Uzun zamandır koynumda değil de başucumda durmasının sebebi buydu. Her sabah gözlerimi açtığımda, bana sefalet içinde yitip giden çocukluğumu hatırlatmasını istemem ruhen bir tür sadistlik olsa da başımı göğe kaldırıp bir adım sonrasının müştemilat yaşantısının üst taraflarında kalmasını diliyordum. Çoğu zaman içimdeki hırs tüm benliğimi yiyip bitiriyordu. Amansız bir hastalık gibi tüm organlarıma sıçramış durumdaydı hırsım, önünü alamamıştım; önüne geçememiştim bir noktadan sonra.

Buraya ilk geldiğimizde durumumuz şu an olduğundan çok daha iyiydi. Uzunca bir zaman, buraya gelmemize vesile olan

halamlarla yaşamıştık. Ancak Almanya'nın şartları bile babamın, enişteme kefil olduğu için içine düştüğü borç batağından kurtaramamıştı bizi. Tam borçlar bitti, kurtulduk derken bu sefer de Sait 'in açtığı dükkânın masrafları başlamıştı. Kısacası burnumuz boktan çıkamamıştı bir türlü.

Yeni bir güne açtığım gözlerim, bedenimde baş gösteren rahatsızlıkla yeniden kısıldı. Mehmet'in gidişinin ardından üzerimi değiştirmeden kendimi yatağa atmıştım, bu daracık elbiseyle saatlerce uyumak bedenime ufak çaplı eziyet etmişti haliyle. Odama süzülen hamur kızartması kokusuyla bizimkilerin kalktığını anlayarak yataktan çıktım. Kıyafetimi çıkarıp özenle dolabıma astıktan sonra koyu renk kot pantolon ve siyah kazağımı geçirdim üzerime. Dün alışverişte taktığım çapraz çantamı da yanıma aldığımda hazırdım. Salona girdiğim de maaile masanın etrafına toplanmışlardı. Annem yaptığı pişileri tabaklara pay ederken, Sait insanüstü bir çabayla hepsini ağzına tıkıştırmanın derdindeydi.

"Günaydın," dedim sadece başköşede oturan babama bakarak. Beni görünce gülümseyen yüzüyle, "Günaydın güzel kızım," diye yanıtladı.

Bu hayattaki tek şansımdı belki de babam. Annemin aksine hiçbir zaman sevgisini göstermekten geri kalmamış, çoğu akşam yorgun da olsa saçlarıma sıcak bir buse bırakmadan uyumama izin vermemişti.

"Nasılsın babacığım?" Hemen yanına oturduğumda, elindeki gazeteyi katlayıp masanın kenarına bıraktı. "İyiyim kızım, sen nasılsın?"

Göz ucuyla Sait'e bakarken, dünkü olaydan bahsetmememem için yaptığı kaş göz işaretini gözlerimi devirerek karşıladım ve tekrar babama döndüm.

"Ben de iyiyim. Babacığım yarın mezuniyet var biliyorsun, elbiseyi bir arkadaşımdan ayarladım ama ayakkabım yok. Bana biraz para verebilir misin?"

Başını hafifçe salladıktan sonra elini ağaran sakallarına götürdü. Diğer eli cebine giderken düşen yüzünü fark edince, para

istediğim için daha o saniye pişman olmuştum bile. Cebinden çıkarttığı beş ve on euroların arasında tek olan yirmi euroyu bana uzatırken, annemin hayret dolu sesi girdi araya.

"Aboo yirmi veriyor bir de. Neyine yetmiyormuş on oyro!"

Anneme öfkeli bakışlarımı attıktan sonra, "Oyro değil euro," dedim onu taklit ederek.

"Sus kız, benden çıkmış beni beğenmiyor haspam." Yeşil tülbendini çıkarıp koltuğa attıktan sonra elindeki pişileri önüme fırlatırcasına koydu.

"Ah Neriman bir düzeltemedin şu ağzını, ne biçim konuşuyorsun kızla," diyerek serzenişte bulunan babamı duymazdan gelmeyi seçerek kahvaltısına başlamıştı annem.

Küçük bir lokma ısıracağım sırada gözüme takılan ayva göbeğim tüm iştahımı kaçırdı. Zayıf bir kız olmamıştım hiçbir zaman ama bu ara iyice kilo aldığım da bir gerçekti. Pişiyi hayıflanarak tabağıma geri koydum.

"Neyse ben çıkıyorum, şu ayakkabı işini halledeyim."

Ayağa kalkacağım sırada babamın, "Bir şey yemedin kızım," demesiyle tekrar oturdum ve ağzıma bir parça peynir ve zeytin atarak hızla mideme gönderdim. Ardından eğilip yanağından kocaman bir öpücük aldım.

"Görüşürüz babacığım."

"Görüşürüz kızım, dikkat et kendine."

Kapının arkasındaki raftan spor ayakkabılarımı aldım ve ayağıma geçirirdim.

"Ederim, merak etme," diyerek babama göz kırptıktan sonra evden çıktım.

Her adımımın beni yaşadığım delikten uzaklaştırmasından dolayı rahatlarken, bahçe kapısından giren Merve ile karşılaşmam tam bir talihsizlikti. Beni gördüğünde aşina olduğum alaycı ifadesini suratına oturtmakta gecikmemişti. Yanından geçip gideceğim sırada omzuma çarpmasıyla olduğum yerde sendeledim.

"Dikkat etsene be! Kör müsün?"

"Bir hizmetçi kızına göre sesin fazla çıkmıyor mu Gülcü-

güm?" derken neyi ima ettiğini ikimiz de biliyorduk. Burası ona karşı en savunmasız olduğum yerdi. Çünkü burada yaşayacağım her tatsızlık ailemin işine gölge düşürebilir hatta babamın işten çıkarılmasına sebebiyet verebilirdi.

"Çekil önümden," diyerek geçip gitmeyi yeğledim. Ancak bu kez de kolumdan tuttuğu için yine uzaklaşamadım.

"Ne var?" Kolumu ondan kurtararak birkaç adım geriye gittim. Sarı saçlarını omzunun üzerinden arkaya attı ve elindeki rengârenk alışveriş çantalarını havaya kaldırdı.

'"Bak tatlım, alışverişten geldim. Hani yarın mezuniyet var ya, kendime yeni bir şeyler aldım. Dolabımda yer açılsın diye sana eski kıyafetlerimden birkaç parça verebilirim. Ne dersin?"

Söylediklerinden büyük bir haz alırken, duruşumu dikleştirdim ve aramızdaki mesafeyi attığım iki adımla sıfıra indirdim. "Ben de aldım yeni bir kıyafet, tatlım," dedim son kelimenin üzerine basarak.

"Hangi varoş mağazaya paran yetti bilmiyorum ama belki ayakkabılarımı görmek istersin."

Cümlesini bitirir bitirmez çantalardan birinden büyük bir kutu çıkarttı. Gözümü kırpmadan onu izliyordum. Kutunun ağzını açmasıyla hayatımda belki de görüp görebileceğim en güzel ayakkabıyla karşılaştım. Beyaz, bilekten bağlamalı ve inci işlemeli ayakkabının özel tasarım olduğu belli oluyordu. Bakışlarım kutudaki etikete kaydığında gördüğüm fiyat gözlerimin kocaman açılmasına sebep oldu. İki bin euro! O an gayri ihtiyari elim cebime gitti ve içindeki üç kuruşun üzerinde durdu.

"Çok güzel değiller mi?" diye sordu bana bir böcekmişim gibi bakarak. "Merak etme, sıkılınca sana vereceğim. Bu arada bu ciciler Oğuz Santürk koleksiyonu. Belki bilmezsin, kendisi ayakkabıda büyük bir marka."

Oğuz Santürk diye tekrar ettim içimden. Devasa mağazasının önünden birkaç kez geçmiştim. Haklıydı Merve, değil müşterisi olmak beni oraya temizlikçi olarak bile almazlardı.

"Giydikten sonra bana verme cicim, o nazik totona monte et. Ağırlık yapsın ki fazla yukarılarda dolaşmasın."

Beni daha fazla aşağılamasına izin vermemek için yerimden kıpırdadım ve yanından geçip giderken bu kez ben onun omzuna çarptım. Cırtlak sesiyle arkamdan söylediği sözleri kulak arkası ederek Merve'den uzaklaştığım sırada, sokağın başında onu gördüm.

Mehmet'i...

Babasına ait olan arabanın kapısına dayanmış beni bekliyordu. Fark etmesi için bir iki daha yaklaştığımda zifiri gözleri beni buldu. Dünden sonra yüzüne bakmaya utanıyordum aslında ama bunu belli etmek istemiyordum. Bu yüzden ağır ağır yanına yaklaşırken, yere bakmak yerine güzel yüzüne baktım, tıpkı onun yaptığı gibi. Ben ona yaklaşırken o istifini bozmadan yanına varmamı bekledi.

En nihayetinde önünde bittiğimde bir süre öylece yüzüme baktıktan sonra, "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Nereye gidiyorsun?" Hesap sorar gibi bir hali yoktu ancak soğuk sesi bana hâlâ kızgın olduğunun göstergesiydi.

"Ayakkabı alacağım." Hâlbuki Merve ile karşılaştıktan sonra zerre hevesim kalmamıştı.

"Beraber alalım istersen, sonra bir yerde oturur çay içeriz," derken geri çekilip sürücü kapısını açmıştı bile.

"Peki." Arabanın önünden dolaştım ve yanına oturdum.

"Nasılsın?" diye sordum birkaç dakikalık sessizliği bozarak. Uzun kemikli parmakları direksiyonu sıkıca kavramış kendine has kokusu arabanın içini işgal etmişti. Pür dikkat yola odaklanan bakışlarının bir kez bile beni bulmayışı içime hüzün tohumları serpiştirdi o an.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Bugün okula gitmedin mi?"

"Gittim, tek sınavım vardı verip çıktım. Bitiyor artık," diye konuştu aynı soğuk tonla.

"Hâlâ kızgınsın bana." Gözlerimi yola çevirip surat astım. Bana soğuk davranmasına dayanamıyordum.

Mehmet, hep sevmeliydi beni...

"Kızgın değilim Gül, sadece anlamıyorum," derken nihayet üzerimde hissettiğim bakışlarıyla buluşturdum bakışlarımı.

"Neyi anlamıyorsun, sana dokunmak istemem suç mu? Ne yani sokaktan yabancı bir adam çevirip ona mı dokun-"

Araba anı bir frenle durduğunda kendimi koruyamayarak önce öne sonra arkaya doğru savruldum. Ne olduğunu anlayamamıştım bile Mehmet'in öfkeli tutuşunu kollarımda hissederken.

"Sakın!" dedi ondan daha önce duyamadığım sert bir sesle, "Sakın bir daha böyle söyleme Gül!"

Yutkunmaya çalıştım, olmadı. Çok korkmuştum, Mehmet'in gözlerinden resmen ateş çıkıyordu. Dudaklarım titremeye, elimde olmadan gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Ardından boğazımdan yükselen hıçkırıklar tüm bedenimi etkisi altına aldı. Ellerimle yüzümü kapatmadan hemen önce son gördüğüm, Mehmet'in yüzünden öfkenin camdan bir vazo gibi yere düşerek parçalara ayrılması ve yerini derin bir hüznün alması olmuştu.

Kollarımdaki parmakları gevşerken, elleri belime kaydı ve beni hızla göğsüne çekti. Her zaman yaptığı gibi burnunu saçlarımın arasına sakladı ve hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı bana.

"Özür dilerim gülüm. Lütfen, ağlama." Saçlarıma bıraktığı içten öpücükler boynuma kaydı ve orayı öpmek yerine uzun uzun soluklandı. "Benim yüzümden ağlamana dayanamam."

Kollarımı Mehmet'in ince beline doladım ve ben de ona sıkıca sarıldım. "Beni sen üzmüyorsun ki Mehmet," dedim ağlamaktan çatallı çıkan sesimle. "Beni en çok sen mutlu ediyorsun."

Omuzlarıma kayan elleriyle beni hafifçe kendisinden uzaklaştırdı ve yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kalmasına izin verdi. Kızardığına emin olduğum gözlerime bakarken, zifiri gözlerinde kırıklığın en koyu tonu vardı.

"Bana dokunmak istemen suç değil bir tanem." Usulca yaklaştı ve ıslanmış dudaklarımı öpmeye başladı. Mehmet, öyle güzel öpüyordu ki kendimi bulutların üzerinde hissediyordum. Bu, eşsiz bir histi.

"Sen benim sarhoşluğumsun...
Ne ayılırım,
Ne ayılabilirim,
Ne ayılmak isterim...
Başım ağır,
Dizlerim parçalanmış,
Üstüm başım çamur içinde.
Yanıp sönen ışığına, düşe kalka giderim,"* diye okudu, bu kez dudaklarımın üzerine doğru...

Payıma düşen hep yaptığım gibi hayran hayran bakmaktı ona. On sekiz yıllık yaşantım boyunca tanıyıp tanıyabileceğim en mükemmel adamdı babamdan sonra. Kollarımı bir kez daha beline doladım ve olanca gücümle sarıldım Mehmet'e. Başımı omzuna koyarken, ruhumun hududunu zorlayan huzur geçici olarak orada konaklayacak olsa da değerdi.

Toplu taşıma aracıyla şehir merkezine gelerek uygun bir yerde indim. Yaşadığım yere nazaran fazlasıyla kalabalık ve gürültülüydü.

Mehmet ile arabanın içinde geçirdiğimiz kısacık vakitten sonra babası arayarak acilen çağırınca beni kendi elleriyle araca bindirip gitmişti. Her ne kadar içine sinmese de ısrarlarım sonucu tek başıma dönmeme izin vermiş olması ona ters bir durumdu aslında. Her zaman evimin önüne kadar bırakıp içeri girene kadar da beklerdi.

Eve gitmeden önce etrafıma bakınıp cebimdeki paraya göre bir mağaza aradım. Ne yazık ki hepsi gösterişli ve lüks mağazalardı. Yüzümü düşürerek geri döneceğim sırada o bildik, devasa mağaza gözüme çarpınca duruverdim.

Oğuz Santürk

Cebimdeki yirmi euroyu çıkardım. Bir elimde tuttuğum paraya baktım bir de camekânın ardında kalan, tıpkı bu mağaza gibi görkemli ayakkabılara. Aklıma Merve'nin söyledikleri düştü.

* Nazım Hikmet Ran'ın "Sen Benim Sarhoşluğumsun" şiiri.

Şeytan dürtüyordu.

Daha önce birçok kez yapmıştım değil mi? Pekâlâ yine yapabilirdim.

Mağazanın önünde bittiğimde üzerime çeki düzen verdim ve duruşumu dikleştirerek döner kapıdan içeri girdim. Spot ışıklarının altında ilerlerken, etrafımdaki güzelliklerin hangisine bakacağımı şaşırmıştım. Burası tek kelimeyle muhteşem bir yerdi. Özel tasarım ayakkabılara ev sahipliği yapan raflar bile ışıl ışıl parlıyordu. Kürklü, süslü kadınlar ayakkabıları dikkatle incelerken, burada fazlalık olduğumu o an için unuttum ve küçük adımlarla gezinmeye başladım. Hepsi birbirinden güzeldi, en ince ayrıntısına kadar muazzamlardı. Yardım etmek için yanıma gelen görevliyi nazikçe uzaklaştırdıktan sonra gümüş rengi bilekten bağlamalı ayakkabıya yöneldim. Mükemmeldi. Bileğinden sarkan deri detayları adını bilmediğim taşlarla bezenmiş ve uzun ince topuğu oldukça zarif duruyordu. Yarın mezuniyette giyeceğim elbise için tasarlanmıştı adeta.

Tedirgince etrafıma bakındım, elbette burada kabin yoktu. Ayakkabının otuz yedi numarasını bulduktan sonra elime aldım ve bakışlarımla civarda kısa bir keşif yaptım. En kuytu yeri seçerek oraya ilerlediğimde, bunu yaparken ilk kez bu denli heyecanlandığımı fark ettim. Bu, çok başkaydı. Dün elbiseyi çalmak için yanıma aldığım çakıyı çantamdan çıkarırken çevreyi bir kez daha kolaçan ettim. Kimsenin bulunduğum yere bakmadığından emin olduktan sonra dikkatle güvenlik aparatını çıkarttım ve bana en yakın olan rafın altına attım.

Ayakkabılar çantamdaki yerini aldığında, kalbim adrenalinle çalkalanıyordu. Bir an önce buradan çıkmalıydım. Gelişimin aksine hızlı adımlarla mağazanın çıkışına yürümeye başladım, bir yandan da etrafa bakıyordum. Neyse ki kimsenin gözü üzerimde değildi. Döner kapıya geldiğim sırada adımlarım yavaşladı ve korkuyla derin bir nefes aldım. Biraz daha oyalanırsam yakalanabilirdim. Tekrar hızlanarak döner kapıya girmiştim ki bir şeyler ters gitti. Kapı beni dışarıya çıkarmadan durdu ve kafamın üzerinde alarmlar ötmeye başladı.

Lanet olsun!

"Junge Frau, kehren Sie bitte zurück!"

(Hanımefendi, buraya dönün!)

Az önce benimle ilgilenmek isteyen görevli kız bu kez sesinde buz gibi bir ifadeyle hemen arkamdaydı. Kapıyı elimle itmeye çalıştım, milim oynamadı yerinden.

"Junge Frau, kommen Sie bitte herein."

(Hanımefendi, lütfen içeriye geçer misiniz?)

"Öffnen *Sie bitte die* Tür! *Ich habe es sehr eilig!*" dedim arkamı bile dönmeden.

(Benim acelem var, açın şu kapıyı!)

Bittim ben! Kesin polisi çağıracaklardı şimdi!

"Kommen Sie bitte herein!"

(Lütfen içeri gelin!)

Alman görevlinin sabrının sınırında olan sesine dönüyordum ki tok bir erkek sesiyle bu hamlem yarıda kaldı.

"Was ist hier los?"

(Neler oluyor burada?)

Oluşan kısa süreli sessizlik tedirginliğimi tırmandırdı. Mahvolmuştum ben!

"Diese Frau hat beim vorbeilaufen den Alarm ausgelöst Herr Santürk."

(Bu bayan geçerken alarm çaldı Bay Santürk.)

Santürk mü? Bahsettiği Oğuz Santürk olamazdı değil mi!

Ağır ağır arkamı döndüm. Buradan elimi kolumu sallaya sallaya çıkamayacağımı anlamıştım artık. Bakışlarım sarışın kızı bulduktan hemen sonra arkasına kaydı. Siyah takım elbisesinin içinden bana bakan uzun boylu, yeşil gözlü kumral adam... Magazin sayfalarında boy gösteren Oğuz Santürk'ten başkası değildi.

4. Bölüm

Nefesim daraldı, avuç içlerim terlemeye başladı. Birkaç sene önce bu yanlışa ilk başladığımda, bir gün yakalanabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ancak asıl tahmin edemediğim, düşeceğim durumun bu kadar utanç verici olmasıydı. Ne yazık ki bu aklımın ucundan dahi geçmemişti. Pamuk ipliğinden yapılma bir ağa yapışmış gibiydim.

Tam da şu an, çırpınışlarım boş, kelimelerim lafügüzaftı.

Keskin yeşil gözleriyle bana bakan adamdan gözlerimi bir anlığına ayırdığımda, etrafımızdaki insanların pür dikkat bizi izlediğini gördüm. Alışveriş yapan kadınların ayıplayıcı bakışları, ya da görevlilerin hırsız yaftasını yapıştıran ifadeleri Oğuz Santürk'ün bakışları kadar ezmedi içimi. Sonuçta bizzat onun tasarımı olan bir ayakkabıyı çalmıştım. Aslında o otoriter, bariton sesini ilk duyduğumda bir umut konmuştu içime. Hani dizilerde olur ya; bir adam beliriverdi aniden ve "Onu hanımefendiye ben hediye etmiştim, kasadan geçmeyi unutmuşuz" gibi asla geçerli olmayan bir sebeple kızı kurtarırdı. Böyle bir şey olamazdı değil mi? Kendi mağazasından kendi malını çalan bir kıza neden yardım etsindi ki? Zaten arkama döndüğüm an, onun donuk bakışlarıyla karşı karşıya gelmiştim. İşte o vakit o küçük umudum bir toz bulutu misali eriyip havaya karışmıştı.

"B-ben..." diyebildim, cılız çıkan sesimle, onların dilini konuşmayı unutmuştum. Dudaklarımdan firar eden o kısa tek kelime ile Oğuz Santürk'ün gözleri kısıldı, sanırım herkes gibi benim bir Alman olduğumu düşünmüştü.

"Siz!" dedi aynı otoriter sesle, kendi lisanımızı konuşarak. "Buraya gelin."

Hızla kirpiklerimi kırpıştırdım, afallamıştım. Benden bir atılım gelmediğini görünce "Acele edin lütfen," diye emretti.

Tedirginlikle çantamın sapını kavramışken, ufak adımlarla yanına doğru ilerledim. Önünde bittiğimde başım yerdeydi.

"Beni takip edin," dedi bu sefer.

Ardından asansöre yönelirken, "Macht alle eure Arbeit" (Herkes işine baksın) diye gürledi.

Buyruğunun ardından üzerimden çekilen bakışların verdiği rahatlama ile ne ara tuttuğumu bilmediğim nefesimi özgür bıraktım. Çekingen adımlarla arkasından yürüdüm ve asansörün kapısında hemen arkasında durdum. Yapılı bir adamdı, takım elbisesinin içini ziyadesiyle doldurmuştu. Aramızda bulunan az mesafeden aldığım pahalı parfüm kokusu ise bir yandan korkumun üzerine şeffaf bir örtü çekerken, öte yandan içime kasvetli bir his salıyordu. Kalbime alacakaranlık çökmüş gibiydi. Yaşadığım endişe amansız bir hastalık gibi tüm organlarıma sıçrıyordu sanki. Gelen asansörle birlikte başımı yerden kaldırdım. Oğuz Santürk asansöre binmiş yüzünü bana dönmüştü bile.

Almaya çalıştığım derin nefeslerin titreyerek dışarı çıkıyor olması, bu adamın karşısında düştüğüm durumu daha da zorlaştırıyordu. Kendimi zorladım ve attığım birkaç adımla birlikte onun hemen yanında durdum. Asansörün kapısı kapandı. Ruhumun hududuna simsiyah bir perde çekildi, önümü göremiyordum. Bastığı sekiz numaralı düğmeye bakışlarım dalarken, umarsız bir sükût eşliğinde yukarı çıkmaya başladık. Keşke zamanı geriye alabilseydim diye düşündüm o an, keşke buraya hiç gelmeseydim.

O saniye, ya beni polise verirse, diye derin bir paniğe kapıldım! Tüm hayatım biter, yıllarca hapiste kalabilirdim. En kö-

tüsü de babam duyar ve başı herkese karşı öne eğilirdi. Tüm bunları düşünürken gözlerimin yandığını, burnumun sızladığını hissettim.

Asansörün durma sesiyle irkilerek başımı kaldırdım. Komple altın renginin hüküm sürdüğü ve pahalı tablolarla dekore edilmiş bir kata gelmiştik. Burgonya rengine boyanmış duvarlar, kuvvetli spot ışıklarıyla göz alıcı duruyordu. Aslında her detayı buram buram zenginlik kokuyordu.

"Gelin."

Asansörden çıktıktan sonra dikdörtgen şeklindeki koridorun tam karşında bulunan odaya yöneldi. Kapısında altın renklerle Oğuz Santürk yazan odadan içeriye girerken, hemen arkasından ilerliyordum. Yapacak bir şeyim yoktu, olamazdı. En kötü, duvar yerine devasa camları olan odasından aşağı atlayabilirdim; sekizinci katta olduğumuzdan yüksek ihtimalle öleceğim, en iyi ihtimalle sakat kalabileceğim için bu seçeneğe burun kıvırdım ve peşinden odaya girdim.

"Oturun bakalım."

Deri patron koltuğuna kurulurken, eliyle tam karşısındaki aynı koltuğun takımı olan ikili misafir koltuğuna oturmamı işaret etti. Onunla ilgili ilk izlenimim buz gibi bir adam olduğuydu. Çekiniyordum, hayatımda hiç utanmadığım kadar utanıyordum şu saniyelerde. On sekize girmeme tam bir ay varken şimdi beni şikâyet etse muhtemelen ıslah evine alırlar diye geçirdim içimden.

"Sizi polise vermeyeceğim."

Kendimi koltuğa bırakırken, dudaklarından dökülenlerle şoke oldum. Cidden, beni polise vermeyecek miydi?

"Çıkarın onları çantanızdan." İşaretparmağıyla çantamı işaret ettiğinde çehresine dikmek üzere olduğum bakışlarımı bu kez yere değil de çantama diktim. Sapını sıkı sıkıya kavradığım çantamı serbest bırakarak emrini ikiletmedim ve gümüş rengi ayakkabıları ağır ağır çantamdan çıkartarak hemen önümde bulunan cam sehpanın üzerine bıraktım.

Bunu yaparken bir anlığına ona baktığımda, keskin yeşil

gözlerinin ayakkabılarda oyalandığını gördüm. Ardından arkasına yaslandı. Hemen koltuğunun arkasında ünlü bir ressamın eseri olan koca bir tablo vardı. Yerde koyun postu bir halı ve ne olduğunu çözemediğim bir heykel... Tuhaf zevklere ev sahipliği yapan odasında karış karış gezdirdim bakışlarımı, ancak bir türlü yüzüne bakamadım.

"Güzel seçim," dedi ifadesiz bir sesle. "2005 Hollywood tasarımım"

Benliğime yayılan utanç silsilesi içimi kemiriyor, o an yarılıp beni içine almayan yere binlerce lanet ediyordum.

"Ben çok, çok özür dilerim." Neredeyse ağlamak üzereydim. Söyleyecek başka bir sözümün olmaması ise beni fena halde köşeye sıkıştırıyordu. İhtiyacım vardı çaldım diyebileceğim bir şey değildi bu çünkü. Kendimi savunmamı sağlayacak zaruri bir ihtiyaç değildi.

"Böyle bir mağazadan ayakkabı yürütmeye kalkmak büyük cesaret küçükhanım," diye konuştu tam da gözlerimin içine bakarak. Öyle sert bakıyordu ki bir kez bile gözlerimi kaçıramadım. "Cesaretinizden dolayı sizi kutluyorum."

Alay mı ediyordu benimle? Kesinlikle alay ediyordu. Ne söyleyeceğimi, nasıl davranmam gerektiğini bilemedim. Tek bildiğim villanın merdivenlerini siliyor olmayı dahi içinde bulunduğum şu nahoş âna tercih edebileceğimdi.

"Affedersiniz."

Daha fazla tutamadığım gözyaşım akıp yanağım boyunca kayıp gitti. Vakit kaybetmeden elimin tersiyle sildim, insanlara aciz yanımı göstermek her zaman için isteyeceğim son şey olmuştu.

"Lütfen ağlamayın." Sesi az öncesine nispeten yumuşamıştı. Masanın alt tarafından çıkardığı penye bir mendili ayağa kalkarak yanıma kadar getirdi ve aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakarak bana uzattı.

"Alın bunu."

Hızlı bir hareketle aldım ancak gözlerimi silmek yerine hırsla avucumun içinde sıktım. Bu duruma düştüğüme inanamıyordum.

"Beni polise vermeyeceğinizi söylediniz Oğuz Bey, o halde gidebilir miyim?" diye sordum kelimeleri zorlukla bir araya getirerek.

Ardından masanın üzerindeki ayakkabıları işaret ettim. "Ayakkabılara zarar vermedim, ben tekrar özür dilerim."

Ağır ağır başını iki yana sallarken tebessüm etti. Yakışıklı bir adamdı. Kalın kaşlarının altındaki yeşil gözleri ve erkeksi yüz hatları ile birçok kadının hayallerini süsleyecek kadar iyi duruyordu.

"Gidebileceğinizi söylemedim."

Sözleri boğazımda düğümlenmiş, ne yapmaya çalıştığını kestirmek istiyordum. "N-nasıl yani?"

"Şöyle ki o ayakkabıları satın aldığınızı farz edeceğim," sözleri dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu. "Ve siz de ayakkabıların bedelini ödeyeceksiniz."

"Benim onların değerini ödeyecek kadar param yok. Olsaydı eğer çal-" duraksadım. Gerçekleştirmeye çalıştığım eylemi telaffuz etmeye dilim varmadı.

"Paranız yoksa başka bir şekilde ödeyebilirsiniz küçükhanım."

Gözlerim kocaman açılırken hızla ayağa fırladım. Koskoca Oğuz Santürk benim gibi bir kıza mı göz koymuştu yani!

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz siz? Hırsızlık yapmış olabilirim ama bir fahişe değilim!" Sesim yaşadığım öfke patlamasıyla birlikte yükselmişti.

Aramızdaki mesafeyi açmak için geriye giden adımlarıyla birlikte gülümsemesi genişledi. "Beni yanlış anladınız küçükhanım. Burada iki ay çalışarak bedelini ödeyebileceğinizi söyleyecektim, izin verseydiniz."

Karşısında bir kez daha gülünç duruma düşerken, dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdım. Öfkem kendimeydi. Çünkü benim başıma gelen her şey yine benim yüzündendi.

"Ben daha önce hiç çalışmadım. İşinize yarar mıyım, bilemiyorum."

Beni polise teslim etmesi gerekirken yanında çalıştırmak

istemesini yadırgamıştım. Böyle bir teklifi kesinlikle beklemiyordum.

"Her şeyin bir ilki vardır. Yarın sabah yedide mağazada olun. Arkadaşlara sizi yönlendirmeleri için talimat vereceğim."

İtiraz edebilecek durumda değildim ama tüm mağaza çalışanlarına rezil olmuşken, şimdi burada nasıl çalışacağımı da bilemiyordum. Sanırım bu benim cezamdı. Ödemeye zorunlu olduğum bir ceza.

"Peki."

"Güzel," dedi memnun bir ifadeyle. Ardından tekrar masasına yönelerek koltuğuna oturdu.

"Şimdi gidebilirsiniz."

Odanın ortasında kalakalmışken, verdiği direktifi bekliyormuşum gibi seri adımlarla kapıya yöneldim. Ancak beni bir kez daha durdurdu.

"Ayakkabıları unuttunuz."

Başımı yerden kaldırmadan arkamı döndüm ve küçük adımlarla camdan masaya ilerledim. Beni bu duruma düşüren ayakkabıları utanarak aldığım an da bakışlarının yüzümde dolaştığını hissediyordum.

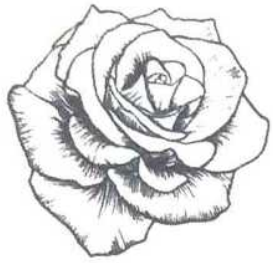
"Adınız nedir?"

Yutkundum. "Gül, adım Gül Utkan."

"Umarım yarın sizi burada görebilirim Gül Hanım. Aksi takdirde sizi bulmamın zor olmayacağını tahmin ediyorsunuzdur. Güvenlik kameralarına güzel yüzünüzü gösterdiğinizden hiç şüphem yok."

Ne tuhaf bir adamdı böyle! Ne söyleyeceğini kestirmek imkânsız, verdiği tepkileri garipti. Başımı yerden kaldırıp son kez bakışlarımızı birleştirdim ve kendimden emin bir sesle konuşmaya çalıştım.

"Sizi temin ederim Oğuz Bey, yarın söylediğiniz saatte burada olacağım."

5. Bölüm

Gönderen: Canım
Günaydın gül kokulum...

Yüzümde aptal bir gülümsemeyle dakikalardır Mehmet'in mesajına bakıyordum. Ne güzel şeydi beni sevdiği bir güne daha uyanmak... Bir an için rutubet kokusuna uyandığımı unutturuyordu. Benim güzel adamım her sabah olduğu gibi bu sabah da bana günaydın demeyi unutmamıştı. En sevdiğim şeylerden biriydi onunla mesajlaşmak, tanıştığımız günden beri yorganın altına girer sabahlara kadar konuşurduk. Nasıl bir ev hayal ettiğimden, düğünümüzde nasıl bir gelinlik giyeceğime kadar, uzun uzun anlatırdım. Hiç sıkılmazdı beni dinlerken. Sabah okula, okul çıkışı babasının atölyesine gidecek olsa da bir kez olsun ben iyi geceler demeden kapatmazdı "Gül'üm" diye kayıtlı olduğum telefonunu. Tüm bunları düşünürken, bakışlarım saate kaydı ve ilk ders saatinin yaklaştığını görmemle hızlı bir cevap yazdım.

Gönderilen: Canım
Günaydın sevgilimmmmmm

Telefonu yatağa atarak okul üniformamı giydim. Beyaz göm-

leğimin düğmelerini seri hareketlerle iliklerken okul çıkışı yapmam gereken şey aklıma gelince suratım asıldı. Oğuz Bey'e yaşadığım tedirginlikle sabah orada olacağımı söylemiş, mağazadan çıkıp eve dönerken ise okulum aklıma gelmişti. Neyse ki internetten mağazanın numarasını bulup muhatabım olan yetkiliye durumu anlatmış ve Oguz Santürk'e iletmelerini istemiştim. Bana geri döneceklerini söyledikten sonra telefon kapandığında, Oğuz Bey'in insafa gelip beni mağazasında çalıştırmaktan vazgeçmiş olmasını umsam da öyle olmadı. Kısa süre sonra geri dönüş yapan yetkili okul çıkışı mağazada olmam gerektiğini söyledi. El mecbur, gidecektim

Çantamı sırtıma taktım ve odamdan çıktım. Villanın ihtiyaçlarını almak üzere sepetini dolabın üzerinden alan babama hüzünlü gözlerle baktım kısa bir süre. Kendim gibi babamın da bu yaşta milletin getir götürünü yapmasına içim el vermiyordu. Bize yüksekten bakan insanların çöplerini çoğu zaman ona bırakmayıp kendim atsam da ağır isteklerin altında ezildiğini biliyordum.

"Uyanmışsın kızım. Günün aydın olsun."

"Uyandım babacığım." Vakit kaybetmeden yanına ulaştım ve kır sakallı yanağına uzun bir öpücük bıraktım. "Günaydın."

"Bu akşam mezuniyet var diyordun ama sen okul için hazırlanmışsın," diye konuştu kıyafetime bakarak.

"Okulun bitmesine bir hafta var Arif Efendi," dedim muzip bir ifadeyle annemin taklidini yaparak. "Ama mezuniyet bu akşam. Ne yaparsın bu gâvurlar tuhaf insanlar."

"Demek Arif Efendi," derken gür kahkahası tüm evi doldurmuştu. "Annen duymasın taklidini yaptığını."

Kolunun altından çıktım ve diğer yanağını da öptüm uzunca. "Duyarsa duysun, söylenmeye yer arıyor zaten. Neyse baba, ben çıkıyorum. Okul sonrası Beyza'ya geçeceğim. Geç kalırsam merak etmeyin."

Gözlerinin içine baka baka yalan söylemek istemiyordum ama ona, "Hırsızlık yaparken yakalandım, ceza olarak aynı mağazada iki ay çalışmaya gideceğim," diyemezdim.

"Peki güzel kızım. Dikkat et kendine."

Başımı sallayarak, "Ederim," dedikten sonra koşar adım evden çıktım. Okulun yakın olmasından dolayı kısa sürede varmıştım. İkinci kata çıkıp sınıfa girdiğimde Beyza'nın benden önce geldiğini görerek yanına ilerledim.

"Ne haber bebek?"

"Günaydın Gül. İyiyim nasıl olsun, senden ne haber?"

Yanına oturdum ve çantamı masanın altına soktum.

"Benden de iyidir," dedikten sonra dün başıma gelenleri daha fazla içimde tutamayarak ona anlatmaya başladım. Verdiği aşırı tepkilere aldırmadan nasıl yakalandığımı ve Oğuz Bey ile olan konuşmamı en ince detayına kadar anlattım.

"Sana inanamıyorum Gül," dedi iri kahve gözlerini kocaman açarak. "Bir gün yakalanacağını söylemiştim sana, hiç dinlemedin beni."

"Aman..." Omuz silkip titreyen telefonumu cebimden çıkardım.

"Çalışırım iki ay ne olacak? Yalnız bizimkilere bir şey söylemedim. Okul çıkışları sende olduğumu söyleyeceğim, beni idare et," dedikten sonra Mehmet'ten gelen mesajı açtım.

Gönderen: Canım

Okul çıkışı seni almaya geleceğim güzelim. Bir sürprizim var.

Mesajı okumamla dudaklarımın kıvrılması bir olmuştu. Okul çıkışı işe gidecek olsam da birkaç ders erken çıkarak Mehmet'in okuluna gidebilirdim. Mesaj kısmına girip cevap yazacakken telefonumun elimden çekilmesiyle Merve'nin rahatsız edici kahkahası çarptı kulaklarıma. Öfkeyle ayağa kalkmışken, o çoktan sıranın üzerine çıkarak telefonumu parmaklarının ucunda sallamaya başlamıştı bile.

"Bakın burada ne varmış?" Ekranı kendine çevirip mesajı okumaya başladı. Sinirden köpürmüş vaziyette ona bağırmaya başlamam uzun sürmemişti.

"Ver şunu bana!"

"Bizim varoş güzelini okul çıkışı sevgilisi almaya gelecekmiş. Bak sen!" dediğinde bu sefer yanındaki saz arkadaşları da kahkahalarına eşlik etmeye başlamıştı.

"Merve ver şunu yemin ederim parçalarım seni!"

Ben zıplayarak telefonu almaya çalıştıkça o geriye çekiyordu. Son çare bacaklarına yapışmak üzereyken yanındaki kızların göğsümden ittirmesiyle ona ulaşamadım.

"Merve çok ayıp bu yaptığın, hemen Gül'ün telefonunu geri ver."

Beyza'nın çıkışı Merve'nin umurunda bile değildi. Bu kız dayak istiyordu! Aynı dakika yanındaki kızlar Beyza ile tartışmaya başladıklarında Merve hâlâ benimle uğraşmanın peşindeydi.

"Üstüne üstlük bir de sürprizi varmış." Alaycı bir ifadeyle tek elini beline koydu. "Mehmet gibi yakışıklı bir çocuk sende ne buluyor anlamıyorum."

"Bana bak pis sürtük!" İşaretparmağımı ona sallarken, artık sabrımın son demlerindeydim. "O telefonu bir yerlerine monte etmemi istemiyorsan hemen bana ver!"

"Sürtük olan sensin." Sarı saçlarını arkaya atıp bana doğru eğildi. Mavi gözleri sinsilikle parlıyordu. "Geçen Mehmet'i sizin müştemilattan çıkarken gördüm. Onu nasıl elinde tuttuğunu az çok tahmin ediyo-"

Sözlerini tamamlayamadan olanca gücümle üzerine atıldım ve sarı saçlarını sıkıca elime doladım. Aynı saniye telefonum yere düşerek parçalara ayrılmıştı. Bunun da verdiği hırsla çığlık çığlığa bağıran Merve'yi hızla aşağı çektikten sonra yumruk yaptığım elimi burnuna geçirdim. Burnundan yükselen kırılma sesiyle yüzü kanlar içinde kalmıştı bile, bense Beyza'nın çekiştirmeleri ile zorlukla ondan ayrıldım. Merve bağıra bağıra ağlarken, sınıfta yankılanan gür ses başıma gelecekterin habercisiydi.

"Arkadaşımızı revire götürün. Gül, derhal odama gel."

"Hayır! Bunu yapamazsınız," dedim gözümden ardı ardına akan yaşları elimin tersiyle silerken.

"Arkadaşımın burnunu kırdın Gül, bizzat gözlerimle gördüm. Üstelik bu ilk vukuatın da değil. Üzgünüm kızım, atıldın."

Müdür yardımcısı ve aynı zamanda fizik öğretmenimiz olan

Hakan Hoca'nın kırık aksanıyla üçüncü kez söylediği atıldın kelimesi acıyla hiç durmadan zihnimde yankılanıyordu. Olamazdı! Okulun bitmesine bu kadar az kalmışken atılamazdım!

"Lütfen hocam yapmayın bunu, bitmek üzere zaten okulum. Diplomamı almama izin verin"

Başını umutsuzca iki yana salladı. "Müdire Hanım, yani Bayan Clarimon da böyle istiyor. Kesin emri."

Başımı ellerimin arasına alıp içimi çektim. Yapacak hiçbir şey kalmamıştı. "Ben, bir de ben konuşsam," dedim son bir umutla.

"Zorlama Gül, kendisinin ne kadar katı ve disiplinli biri olduğunu biliyorsun. Lütfen çantanı al ve okuldan ayrıl."

Parmak uçlarımla yüzümü kuruladıktan sonra başımı yukarı kaldırdım. Üzüntüm ve öfkem had safhadaydı.

"Hepinizin canı cehenneme!"

Hakan Hoca'nın şaşkın bakışları eşliğinde hızlı adımlarla odadan ayrıldım. Koridordan geçerken herkesin gözü benim üzerimdeydi, özellikle asla biz Türkleri okullarında istemeyen ırkçı öğrencilerin. Çantamı almadan çıkış merdivenlerine yöneldiğimde bahçe kapısının orada, babasının düşük model arabasının yanında Mehmet'i gördüm. Sakinleşmek için aldığım derin nefeslerin ardından ona doğru yaklaştım. Altına giydiği mavi bir kot ve düz lacivert kazağının içinde düşünceli görünüyordu. Bakışlarım yüzüne çıktığında beni ancak fark etti ve gülümsedi.

"Gülüm, erken çıkmışsın." Uzanıp elimi avuçlarının arasına aldı. İçimde kocaman bir boşluk vardı ve boşluğun içinde devasa bir ağırlık, anlatamazdım.

"Sen, erken gelmişsin." Sesimi düz tutmaya çalışarak elimi geri çektim.

"İşim erken bitti, seni beklemek istedim." Zifiri gözleri yüzümü arşınladı kısa bir süre, belli etmemeye çalışsam da Mehmet anlardı.

"Neyin var?" diye sordu beni yanıltmayarak. Çatılan kaşları eşliğinde benden bir cevap bekliyordu.

"Her zamanki şeyler, Merve'yle tartıştık biraz."

Ellerini bana uzattı ve kollarımdan kavradığı bedenimi ken-

disine çekti. Şu an öylesine sinirliydim ki ona istesem de karşılık veremedim.

"Takılma şu kızlara bebeğim. Amaçları seni kızdırmak, onlara istediklerini verme."

Kendimi geri çekip gözlerinin içine baktım. Sakinleşemiyordum, içimde patlamak üzere olan bir volkan vardı, beni pervasızca köşeye sıkıştırıyordu.

Benden bir cevap alamayınca arka cebine uzandı ve avuç içi kadar mavi bir hediye paketi çıkardı. "Bunu senin için aldım," dedi bana uzatarak. "Belki keyfini yerine getirir."

Elinden aldığım mavi paketi acele etmeden açtığımda avucuma, imitasyon olduğu ayan beyan ortada olan kar tanesi bir kolye düştü. Gri renk, ince zincirli sade bir kolyeydi. Mehmet benim aksime her zaman gösterişsiz yaşamaktan hoşlanmıştı.

"Teşekkür ederim." Avucumu kapatıp yanıma indirdim. Birbirine bastırdığım dudaklarım acıyordu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Beğenmedin mi?"

"Hayır beğendim."

"Beğenmedin Gül, seni tanıyorum." Ellerini gece karası saçlarının arasından geçirirken, çehresindeki ifade sıkıntılı bir hal almıştı.

"Beğendim dedim ya, niye uzatıyorsun?"

Bana doğru attığı bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve omzuna ancak yetişen yüzüme yaklaştırdı yüzünü.

"Neyin var senin?" İfadesi ciddileşmiş, sesi sertleşmişti.

"Üstüme gelme." Bir adım geri atıp ondan bir kez daha uzaklaştım. "Bıktım üstelemelerinden!"

"Neden üzgün olduğunu öğrenmek istemem üstelemek mi!" derken bu sefer onun da sesi öfke kazanmıştı.

"Yok bir şey dediysem yok bir şey! İmitasyon bir kolye aldın diye üzerimde hak iddia edebileceğini mi sanıyorsun!" Nasıl yaptığımı anlamadan elimden fırlattığım kolye onun ayaklarının dibine düştü. Mehmet'in yüzünden silinen öfke yerini hayal kırıklığına bırakırken, daha o saniye kalbime oturan pişmanlık beni bozguna uğratmıştı.

"Derdin bu değil mi?" dedi kırık bir fısıltıyla. "Senin derdin bu kolyenin imitasyon olması."

Dudaklarımı özür dilemek için araladım, ama çok geçti. Tek bir kelime dahi etmeme fırsat vermeden arabasına atladığı gibi gitmişti Mehmet. Kalbime binlerce pişmanlık iğnesini batırıp gitmişti. Eğilip yerdeki kar tanesi kolyeyi alırken gözümden bir damla yaş süzüldü. Onu bu denli kırmayı asla istemezdim, kimbilir nasıl yanmıştı canı. Aşkla bakan zifiri gözlerine nasıl da oturmuştu hüzün. Kolyeyi kalbime bastırıp ayağımı yere vururken, bu kez öfkem kendimeydi.

"Neden, neden hep senin hayal kırıklığın oluyorum Mehmet..."

Rafların tozunu aldıktan sonra ayakkabıları itinayla yerine yetiştirdim. Mağaza o kadar büyüktü ki tüm rafların tozunu almak neredeyse iki saat sürüyordu. Üstelik ayakkabıların çoğunda değerli taşlar olduğu için fazlasıyla dikkatli olmak zorundaydım. Zaten gözleri üstümde olan mağaza görevlilerinden bir de ayakkabılara zarar verdiğim için azar işitemezdim. Geldiğim ilk gün üzerime dikilen bakışlar ve kendi aralarında yaptıkları fısıldaşmalar altında ezilmiştim ama günler geçtikçe artık umursamamayı öğrenmiştim.

Santürk ayakkabıya başlayalı on üçüncü günüm olmasına rağmen, Oğuz Santürk'ü o günden sonra bir daha görmemiştim. Söylenenlere göre Türkiye'de bir mağazası daha varmış ve ayın diğer yarısını orada geçiriyormuş. Böylesi belki de en iyisiydi, aramızda geçen o tuhaf konuşmadan sonra onu gördükçe elimin ayağımın birbirine dolanması kaçınılmazdı. Son ayakkabıyı da yerine koyduktan sonra arkamı dönmüştüm ki olanca endamıyla hemen karşımda beni izleyen Oğuz Santürk'ü görmemle nutkum tutuldu.

"Oğuz Bey..." dedim devamını nasıl getireceğini bilemeyen kısık bir sesle.

Siyah takım elbisesinin içinde yine çok yakışıklı görünüyordu. Yeni tıraş olduğunu belli eden pürüzsüz yüzünde hafifçe kıvrılan dudaklarıyla, "Kolay gelsin küçükhanım," dileğinde bulundu.

Ardından ağır adımlarla yanıma gelince, elimde toz beziyle mahcup bir biçimde kalakalmıştım.

"Nasıl gidiyor, alışabildiniz mi?"

Yüzüme düşen ince bir saç tutamını kulağımın arkasına koydum ve "Evet, alıştım. Zaten genelde temizlik yapıyorum," diye yanıtladım.

"Temizlik mi?" Hafifçe çatılan kaşlarının altındaki keskin yeşil gözlerini mağazanın baş görevlisi olan Clotilda'nın üzerine dikmişti. İşaretparmağıyla ona yukarıyı, odasını işaret ettiğinde ne olduğunu anlamayan bakışlarımı çehresinde dolaştırdım.

"Bir süredir Türkiye'deki diğer şubenin işleriyle meşguldüm. Sanırım burada bazı emirlerim yanlış anlaşılmış."

"N-nasıl yani?" dedikten sonra kesişen gözlerimiz birkaç saniye birbirine kenetli kalırken, değişen ifadesine bir anlam yüklemeye çalıştım.

"Anlarsınız. Şimdilik size kolay gelsin."

Beni arkasında bırakarak asansöre ilerlediğinde mağaza yetkilisinin peşinden gittiğini gördüm. Ne döndüğünü çözememiştim, üzerinde duramayarak işime geri döndüm. Çıktığım öğle yemeğinin ardından mağazaya geri döndüğümde, tuhaf bir şekilde elimden toz bezleri alınmış, müşterilerle ilgilenme vazifesine yönlendirilmiştim. Bunu yapmamı söyleyen ise bizzat döner kapıda beni yakalayan Alman kızdı. İşin ardını çok kurcalamadan akşamüzerine dek müşterilerle ilgilendim. Zaten ya renk ya da numara için yardım istediklerinden dolayı çok da zor olmuyordu işim.

"*Bringst du die subigkiten blau bestickte kisten?*"
(Depodan mavi işlemeli kutuları getirir misin?)

Günler sonra ilk defa emir değil de ricanın verdiği şaşkınlıkla, "*Ich gehe jetzt,*" dedim.
(Tamam iniyorum.)

Temizlik malzemelerinin orada olmasından dolayı ezbere

bildiğim depoya indim. Özenle renk sırasına göre, açıktan koyuya doğru dizilmiş kutuların arasında dolaşmaya başladım. Depo olmasına karşın burası bile oldukça şıktı. Mavi loş ışıkla aydınlatılmış, her renk kutu istifinin üzerinde led ışıklar konumlandırılmıştı. Benden istenen mavi işlemeli kutuları ararken rafların üst kısmında kaldığını gördüm. Kapının arkasında duran merdiveni alıp rafın önüne koyarak dikkatlice tırmandım. Ellerimi kutulara uzattığım sırada merdivenin zangır zangır titremesiyle anlık bir panik yaşadım. Can havliyle uzandığım kutulardan birkaçı yere saçıldı. İçlerinden fırlayan ayakkabılardan yükselen kırılma sesleri ve benim çığlığım birbirine karıştı. Merdivenin sola doğru eğilmesiyle düşeceğimi anlayarak ellerimi kendime siper etmiştim ki yere yapışmayı beklerken birinin kollarına düşüverdim.

Yaşadığım korkuyla aklım başımdan gitmişken, bir kez daha onun sesini duydum. "İyi misiniz?"

Tek dizinin üzerine yere çökmüş beni kollarının arasında tutarken, son anda yetiştiği her halinden belliydi. Endişeyle yüzüme bakıp vaziyetimi anlamaya çalışıyordu. Çünkü ona bu kadar yakınken, cevap vermek için dudaklarımı bile aralayamamıştım. Parmakları bacağıma ve sırtıma öylesine yapışmıştı ki kıyafetlerimin üzerinden bile sıcaklığını, gücünü hissedebiliyordum.

Birbirimize baktık, konuşmadan, burnumdan firar eden heyecanlı nefeslerin ardından uzun uzun çehremi izledi ve her bir miliminde ayrı ayrı oyalandı yeşilleri.

İçime çöreklenmeye çalışan tuhaf duygular uçlarda savrulan düşüncelerimi gölgeliyordu. Ellerim titriyor, acemi hislerim ruhuma onulmaz tatlar bırakıyordu. Saniyeler önce rafları düzenlerken, ayağımın kayması sonucu yere düşsem belki canım yanardı. Ancak şimdi Oğuz Santürk'ün kollarına düşmüşken, onun yeşil gözlerine bu kadar yakınken, heyecanlanmam kalbimi acıttı.

Kalbimdeki Mehmet'i acıttı.

"İyi misin?" diye sordu bir kez daha, hâlâ bedenimi kollarının arasında taşırken ve ilk kez bana "sen" diyerek.

"İyiyim," diye yanıtladığımda, istemsizce elim güçlü kollarına kaydı. Pahalı parfümünün büyüleyici kokusu tüm doğrularımı istila ediyordu.

Bakışları dudaklarıma kayarken, ağır ağır yutkundu. Usulca bana yaklaşmaya başladığında bile kendimi geri çekemedim. Oğuz Santürk, güçlü bir adamdı. Tıpkı benliğimi ele geçiren hırslarımın istediğim gibi...

6. Bölüm

Para...
Aşağılanmak...
Aşk...
Hırs...
Küçümseyen bakışlar...
Rutubet kokusu...
İstediğim o hayat...
Sefalet...
O...

Her biri binlerce kez zihnimin karanlık odalarında yankılandı ve kalbim hırsımın karanlık avuçları arasında atarken, gözümün önüne Mehmet'in zifiri gözleri düştü. Gür siyah kirpiklerinin altından bana aşkla bakan siyah incileri belirdi bir anda belleğimin en köhne köşesinde. Dudaklarıma onca zaman sonra değen dudaklarıyla ayaklarım yerden kesilmişti. Bir yaprak misali titrememiş miydim kollarının arasında beni usulca öptüğünde. Şimdi, tam da şu an, bana yaklaşan bu yabancı adam onun izini silebilir miydi? Tıpkı Mehmet gibi öpebilir miydi gözyaşlarımın üzerinden...

Zihnime vuran ışık huzmesiyle, zamanında bir aydınlanma yaşayarak hızla uzaklaştım Oğuz Santürk'ün kollarından.

Afallamıştı, gözlerindeki şaşkınlık onun gibi güçlü bir adamı dahi alaşağı edecek cinstendi. Onun için küçük bir lokmaydım çünkü benim gibi bir kızın asla kendisine karşı koyamayacağını düşünmüştü belki de.

Ne yapacağımı bilemez hareketlerle üzerimi düzeltirken, "Mehmet" deyiverdim aniden. Birdenbire dudaklarımdan dökülen ismin farkına varamamıştım.

"A-affedersiniz."

Kaşları çatılırken, ağır hareketlerle ayağa kalktı. Kırdığım potun o da farkındaydı. "Ben iyiyim Oğuz Bey," diye düzelttim.

Onun karşısında daha fazla aptal durumuna düşmemek için yere eğilip saçılan ayakkabıları toplamaya başladım. Bir çift ayakkabının değerli taşı parçalara ayrılmıştı. Üzgün bir ifadeyle taşı kırık ayakkabıyı elime aldığımda bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum.

Kutuya koymadan önce ona döndüm ve "Ben, sizi zarara soktum sanırım," dedim mahcup bir sesle.

"Çok sakarım, öz-"

"Sen iyiysen, gerisi teferruat," diye konuştu ani bir çıkışla. Bakışları birbirine dolanan ellerim ve yüzüm arasında gidip geliyordu. Bense alttan alttan ona bakıyor, sadece birkaç dakika önceki yakın temasın verdiği heyecandan soyutlanmaya çalışıyordum.

Gri kravatını düzelterek şaşkın ifadesini yüzünden ustalıkla sildi ve daimi ciddi ifadesini takınarak yanımdan ayrıldı. Bir süre bomboş gözlerle ardından baktıktan sonra taşı kırılan ayakkabıyı kutusuna koyarak kenara ayırdım. Sağlam olanları ise tekrar kutulara yerleştirip üst kata çıkardım.

Mesaimin bitmesine az bir zaman kalmıştı ama dakikalar bir türlü geçmek bilmiyordu. Günler sonra ilk kez az önce Mehmet'i düşünmüştüm. Ona yaptığım yanlıştan sonra birkaç kez denemiş olsam da elim telefona gitmiyordu. Arayıp ne söyleyeceğimi bilemiyordum, söylenecek söz bırakmamıştım ki kendime.

Nihayet saatim dolduğunda, siyah kaşe kabanımı üzerime geçirerek mağazadan ayrıldım. Yağmur yağıyordu ve eve doğru attığım her adımda biraz daha hızlanıyordu. Aksilik bu ya,

şemsiye almak da aklıma gelmemişti. Adımlarıma hız kazandırırken, telefonumun çaldığını fark ettim. Aslında açmak istemiyordum, muhtemelen annemdi ve nerede kaldığımı soracaktı ama ufak da olsa Mehmet'in arayabileceği düşüncesiyse heybetli bir ağacın altına geçip telefonumu cebimden çıkarttım.

"Efendim baba."

"Neredesin Gül?"

Sesindeki ağırlığı fark edince kaşlarım çatıldı. "Eve geliyorum."

Ne okuldan atıldığımı ne de çalıştığımı biliyorlardı. Uzun uğraşlar sonucu zorlukla yaptırarak eve götürdüğüm sahte diplomanın tek amacı ise babamı mutlu etmekti.

"Gül, kızım şimdi sana bir şey söyleyeceğim ama telaş etme."

Sözleriyle zihnimi binbir türlü vesvese yağmalamaya başlamıştı bile. "Ne oldu?" diye sordum derin bir nefes aldıktan sonra.

"Senin Mehmet..." demesiyle gözlerim kocaman açılırken, dudaklarımın titrediğini hissettim. Bir şey mi olmuştu Mehmet'e!

"Birileriyle kavga etmiş. Kalabalıkmış sanırım karşı taraf. Asım baban söyledi az önce, annen gitmek istemedi ama sen bir git bak ist-"

Telefonu hızla kapatıp çantama attıktan sonra bardaktan boşalırcasına yağan yağmura aldırmadan koşmaya başladım.

İçimde öyle kötü bir his vardı ki koştukça daha da artıyordu. Mehmet'e giden her adımda biraz daha tükeniyordum sanki. Yağmura karışan endişelerim attığım her adımda artıyordu. Kavga etmişti, ona vurmuşlardı. Mehmet'in canı yanmıştı, canım yanmıştı. Geniş sokaklar beni oturduğumuz müştemilatın bir alt sokağındaki iki katlı eve çıkardığında duraksadım. Başımı hafifçe yukarı kaldırdım, odasının ışığı yanıyordu. Oradaydı.

"Mehmet..." diye fısıldadım koşmaktan tıkanan nefesimle. Ardından usulca kapıya yaklaştım ve birkaç kez vurdum tokmağa. Çok geçmeden kapıyı annesi Fatma teyze açtı. Beni görmesiyle her zamanki gibi asılan yüzünü o an zerre umursayamadım.

Önümdeki iki basamağı çıkıp kapı eşiğinde dururken, elimi pervaza dayadım. "Mehmet, o iyi mi?"

Suratını daha da düşürerek tülbendini düzeltirken, bana cevap vermedi.

"Fatma Hanım, çekilsene Gül içeri girsin. Baksana ıslanmış kızcağız."

Asım Baba'nın içeriden gelen sesiyle birlikte isteksizce kapıdan çekildi. Fatma Teyze beni hiçbir zaman sevmemişti. Belki de oğluna layık görmüyordu. Bilinmez... Ama benden hoşlanmadığını açıkça belli ederdi her gördüğünde. Onun aksine babası ise kendi kızından ayırmazdı. Öyle ki sevecen ısrarları sonucu uzun zamandır Asım Baba diyordum kendisine. İçeriye attığım adımlarla birlikte elinde sazıyla karşıladı beni ellisinin sonlarında olan kır saçlı Asım Baba. Bu yaşta bile hâlâ gösterişli bir adamdı. Mehmet, tıpatıp babasına benziyordu.

"Hoş geldin Gül kızım. Geç içeriye ıslan-"

"Nasıl olmuş?" diye sordum lafını keserek, ağlamaklı bir sesle. Eliyle sakallarını sıvazlayıp oturduğu kanepeye iyice sindi.

"Atölyede işler uzamıştı. Sen git baba ben hallederim dedi, bırakmak istemedim ama biliyorsun inadını..." Koyu kahve gözlerini karartıp öfkeli bir nefes aldı. "Çizimleri bitirip geç saatte çıktığında yolda üç beş kişiyle takışmış. Sebebini söylemedi ama kesin damarına basacak bir şey söylediler ki hepsine haddini bildirmiş."

Tüm dikkatimi ona vermişken, aklım yukarıda, Mehmet'teydi. Şimdi gitsem yanına, yaralanan yerlerinden öpsem, ister miydi beni...

"Sonra biri eline geçirdiği tahtayla sırtına vurmuş, yere düştüğü anda hepsi saldırmış şerefsizlerin."

Elimi hızla ağzıma kapattım ve içimi çektim. Kimbilir, nasıl acımıştı canı...

"Üzme kendini kızım, şükürler olsun ciddi bir şeyi yok. Birkaç çatlak ve zedelenmeyle atlattı."

Beni rahatlatmaya çalışan konuşmasına, "Hadi çık yanına," diye devam etti.

"Çocuk halsiz, uyuyordur," diye araya giren Fatma Teyze'nin sesi buz gibiydi. Tıpkı üzerimde gezinen bakışları gibi...

"Uyuyorsa uyanır. Gül'ü gördüğüne sevinecektir hem, bilmiyor musun oğlanı."

Bana kafasıyla merdivenleri işaret ettiğinde, Fatma teyzeye bakmadan arkama döndüm ve ağır ağır çıkmaya başladım ahşap basamakları. Yukarıda sadece onun odası ve ona ait olan bir banyo vardı. Daha önce birkaç kez gelmiştim ve her geldiğimde onunla vakit geçirmek istesem de ısrarla bana ders çalıştırmıştı. Zaten on dakikada bir odaya damlayan Fatma Teyze yüzünden pek yalnız kalamamıştık. Ancak bu kez başkaydı. Bu kez hem koşarak yanına varmak istiyordum, hem her adımda yanaklarım yanıyordu söylediğim sözlerin ağırlığıyla.

Elim kapı koluna ulaştığında usulca aşağı indirdim. Kalbim hızlanmaya başlamıştı, garip bir heyecan sarmıştı her yanımı. Açtığım kapıdan içeriye girerken, yatakta yarı yatar pozisyonda oturduğunu gördüm. Sırtının arkasına konmuş birkaç yastığa dayanmış hemen karşısındaki televizyona bakıyordu.

Bir an sonra bakışları beni buldu. Kaşları hafif çatılır gibi olsa da kayıtsız duruşundan ödün vermedi. Zaten güzel gözleri bir saniyeden fazla kalmamıştı üzerimde. Omzundan başlayan sargılar koltuk altından devam ediyordu ve yüzünün çeşitli yerlerinde çürükler vardı. Biçimli kaşının uç kısmındaki dikişleri fark ettiğimde içimin ezildiğini hissettim. Bunu ona nasıl yapabilmişlerdi...

Tepkisizliğini fırsat bilerek odaya girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Islak çantamı kapının arkasındaki askılığa asarken, aynı şekilde sırılsıklam olmuş kabanımı da çıkarıp astım. Kotumun alt kısmı, koşarken açılan kabanımdan dolayı kazağımın göğüs kısmı ve saçlarım su içindeydi. Bana bakmıyordu ama yine de elimi düğmeye uzatıp ışığı kapattım vaziyetimi görmesin diye. Şimdi sadece televizyonun ışığı vardı ve odası loş bir görüntüye kavuşmuştu.

Biraz tedirgin, biraz da mahcup bir edayla yatağının hemen yanındaki tekli koltuğa oturdum. Odası sıcacıktı ve havada süzülen sıcaklık, kokusunu burnuma getirmişti. Gözlerimi kapa-

tıp kokusunu içime çektim. Nasıl da özlemiştim...

Onunla son konuşmamızın ağır yükü vardı üzerimde. Sırf bu yüzden başımı önüme eğdim, gözlerimin gözlerine değmeyeceği kadar utanıyordum şimdi karşısında... Dudaklarımı konuşmak için aralasam da tam bir şeyler söylemek üzereyken kelimeler damağıma yapışıyordu, yine susuyordum. İçim acıyordu... İçimde bir yerlerde, küçük bir kız çocuğu vardı. Yaptığım her hatanın bedelini ödeyen, karakterime tezat masum bir kız çocuğu...

Dakikalardır sırılsıklam bir vaziyette onun odasında, güzel sesinden dökülecek tek kelimeye muhtaç, koltuğa sinmiş öylece duruyordum.

Derken Asım Baba vurdu sazının tellerine, aramızdaki müzmin suskunluğa düştü içli türkünün her bir sözü...

Ben bir seyyah garip olsam
Giysem karayı karayı
Yitirdim nazlı yârimi
Bulsam arayı arayı
Uzak yollar yakın olsa
Her güzelde akıl olsa
Dostum lokman hekim olsa
Sarsam yarayı yarayı.

Konuşmayan dudaklarını türkü araladı, aşağıda babası vurdu sazın tellerine, yukarıda sevdiğim söyledi... Hiç bakmadı bana, bir kez olsun değmedi zifiri gözleri çehreme...

Yâri düşürsem ardıma
Bir ateş düştü yurduma
Benim dermansız derdime
Bulsam çareyi çareyi
Uzak yollar yakın olsa
Her güzelde akıl olsa
Dostum lokman hekim olsa
Sarsam yarayı yarayı.*

Türkü bitti, Mehmet sustu. Gözlerimi hafifçe kaldırıp ona baktım. Sargıların altından taşan morluklar aldığı yaranın ağır-

* Aytekin Ataş'ın seslendirdiği "Seyyah" şarkısı.

lığını çarpıyordu yüzüme. İçim acıyordu, hem yaptığıma hem yapılana...

Gözlerimi yeniden yere düşürüyordum ki bana baktı. Öyle, birdenbire... Bakışlarımız çarpıştığında kalbim yumruk yemiş gibi göğüs kafesime vurdu. Onun zifiri gözleri yüzümde dolaşırken, ben de ona baktım, özlemle; acıyla...

"Neden geldin su yeşili?"

Sorusuyla birlikte nefesimi tutarken, avuç içimi kotumun sert yüzeyine sürttüm. Mehmet, bana ilk kez neden geldin diye sormuştu. Sen hep bana gel, tüm yolların bana çıksın diyen adam şimdi neden geldiğimi soruyordu...

"Seni merak ettim," diye konuştum kısık sesle.

"Çok mu merak ettin?"

Eğdiği kaşlarının altından bir kez daha yüzümü buldu zifiri gözleri ve tam da şimdi, bakışlarımız birbirine mıhlanmış gibiydi.

"Çok merak ettim Mehmet, nasıl etmem?" Yerimden kalkıp yatağının kıyısına oturdum. Yakından çok daha kötü görünüyordu, çok daha bitkin.

"Nasıl oldu bu?" diye sordum gözlerim göğsü ve omzu arasında gidip gelirken. "Kim senden ne ister ki Mehmet..." Elimi uzatıp göğsüne dokunacakken, havada yakaladığı bileğimi sıkıca sardı.

"O gün, bana okulunun önünde o sözleri söyleyenin sen olduğunu bilmesem gözlerindeki hüznün gerçek olduğuna inanacağım."

Altdudağımı sertçe dişledim. Bana inanmıyordu. Haklıydı.

"Üzülmez olur muyum?" diyebildim, bu sefer zorlukla konuşarak. "Nasıl üzülmem ki sen benim canımsın."

Serbest bıraktığı elim göğsünün üzerine düştü. Kızgınlığını umursamadan, yaralarını iyileştirmek istercesine sargılarının üzerinde dolaştı parmak uçlarım usulca.

"Okuldan atıldım."

Ansızın söylediklerim ifadesi değiştirdi, yutkunduğunu hissettim. Afallamıştı.

"Çok kötüydüm Mehmet, kimseye söyleyemedim."

Gözümden süzülen bir damla yaşa kırık gözlerle baktı önce, sonra bu kez o parmak uçlarıyla acılarıma dokundu. Tek hareketle sildi gözyaşımı, her zaman yaptığı gibi. Ona olan özlemim içimde yükseldikçe kendime hâkim olamıyordum. Özleyen tarafta yalnız değildim. Aynı anda birbirimize sarıldığımızda canının yandığını hissetsem de sesini çıkarmadı. Aksine sıkıca sarıp sarmaladı belimi. Çıplak omzunda soluklanıp, uzunca bir öpücük bıraktım esmer tenine. Onun dudakları ise ıslak saçlarımın arasındaydı.

Mehmet aynı Mehmet'ti işte, yine kıyamamıştı bana...

"Neden bana söylemedin, gider konuşurdum."

Kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırıp boynuna sığındım. "Bir şey değişmezdi ki onları biliyorsun. Fazlasıyla disiplinliler ve kararları son karardır."

"Sıkma sen canını, bir yolunu bulacağım."

"Biliyorum."

"Senin için yapamayacağım şey yok, biliyorsun değil mi?" derken dudakları boynumu buldu. Yine öpmedi, yine sadece kokladı uzun uzadıya. "Burnumda tüttün."

Kollarımı boynundan ayırırken, ellerim yüzünü buldu. Gözlerimiz birbirine tutunmuşken, burnum onunkine çarpıyordu. "Affettin mi beni, çok özü-"

Ensemden kavrayıp beni kendine çekti ve dudaklarını alnıma bastırdı. Bu, onun cevabıydı. "Sen benim nefesimsin, insan nefes almadan yaşayabilir mi?"

Gözlerimi kapattım, yüzümün her bir miliminde dolaşan dudakları zamanı bizim için durdurmuştu. Burnum, şakağım, çenem... Tek tek öptü. "Sevgilim," diye fısıldadım dudakları dudaklarıma çarparken. İşkence edercesine dudaklarımın üzerinde gezindi dudakları, belli belirsiz.

"Dudaklarından dökülen her bir söze canımı veririm, Gül'üm."

"Böyle konuşma," dedim aramızda birkaç santim bırakarak ve parmaklarım bu kez onu susturmak için bulmuştu dudakla-

rını. "Sen yaşa Mehmet, yaşanmaya değer ne varsa en güzelini sen yaşa."

"Birlikte..." Dudaklarının üzerindeki parmak uçlarımı öptü. "Birlikte yaşayacağız."

Beni göğsüne çektiğinde sorgusuz sualsiz ona itaat ettim. Saniyeleri tüketen dakikalar boyunca öylece kalakaldık. Asım Baba'nın yukarı süzülen türküleri mezemiz olurken onun aşkıyla sarhoş oluyordum. Onun kokusuyla yoğruluyor, ona takılıp, ona düşüyordum.

Müştemilatın önüne geldiğimizde, Asım Baba'nın bana uzattığı şemsiyeyi gülümseyerek aldım. Her ne kadar yakın mesafe olduğunu, kendim gidebileceğimi söylediysem de beni dinlememiş babasıyla göndermişti Mehmet.

"Çok teşekkür ederim, sana da zahmet oldu buraya kadar."

"Ne zahmeti kızım. Yalnız sen eve girince oğlanı ara da ben topal ayağımla gidene kadar aklı kalmasın," dedikten sonra kolumu sıvazlayıp yanımdan ayrıldı.

İçimde uçuşan kelebekler yüzüme sıcacık bir tebessüm armağan ederken, müştemilata doğru yürüyordum ki tanıdık bir sesin haykırışıyla irkilerek elimi göğsüme koydum. Annemdi bu. İyi de neden ağlıyordu! Adımlarıma hız verip evimizin önüne kadar geldiğimde gördüklerime inanamadım. Eşyalarımız dışarı atılmıştı! Tüm eşyalarımız öylece etrafa saçılmıştı. Annem çekildiği bir köşede ağlarken, babam bir iskemlenin üzerine oturmuş, ellerini başının arasına almıştı. Bazı meraklı gözler saklanabildiklerini sandıkları perdelerinin ardından bu dökük manzarayı izlerken, Merve'nin zaferle gülen yüzünü gördüm pencerelerden birinde.

Kirpiklerimi şaşkınca kırpıştırıp olanlara anlam vermeye çalıştım.

"N-ne oldu burada!"

Babam başını ağır ağır kaldırıp bana baktı. Gözlerinin etrafı

kızarmış, yaşlı omuzları çökmüştü. Elini kaldırıp birkaç metre ötede volta atan Sait'i işaret etti

"Dükkânın kirasını parasını kumarda yemiş," dedi bezmiş bir sesle. Tek kelam etmeye dahi mecali kalmamıştı sanki.

"Bir o mu sanki dert?"

Annemin ağlamalarının arasından söyleniyordu.

"Aha bu adı batasıca Gül yan villada oturan kızın burnunu kırmış okulda. Ailesi bizim patronların ahbabı, gelip bir bir anlatmışlar gözü çıkasıca kızının yaptıklarını!"

Alnının etrafına iki tur sardığı başörtüsüyle perişan görünüyordu. Elini dizlerine vurup ah ederken, dudaklarımı birbirine bastırıp bana hayal kırıklığıyla bakan babama baktım. İçime devasa bir ağırlık oturdu, öğrenmişti okuldan atıldığımı.

"B-baba," diyebildim başımı önüne eğip cılız bir sesle.

"Sus Gül, halanlar gelecek şimdi."

Boğazıma oturan acı bir yumruyla arkamı döndüm. Elimle yüzümü kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladığımda, içimi asıl acıtan babamı bu duruma düşürmüş olmaktı. Beni asıl tüketen buydu. Dakikalar sonra gelen Meryem halam velveleyi koparmış dövünmeye başlamıştı bile. Annemle o kadar benziyorlardı ki birbirlerine... Oğulları eşyalarımızı kamyonete yüklerlerken, halam kolumdan tuttuğu gibi beni kendisine çevirdi.

"Görüyon dimi sefaleti, görüyon dimi ananın halini!" Parmağıyla yerde çökmüş ağlayan annemi gösterdi. "Bu güzellik sende kalmaz kızım, aklını başına devşir. Ne olacak o çulsuz Mehmet'le evlenince! Üç beş yıl koklaşcanız sonra ne olacak! Fukaralık aşk falan dinlemez."

Kolumu bırakmasıyla birkaç adım geriye doğru sendeledim.

"Bak benim kız evlendi adam gibi biriyle, hem kendini kurtardı hem bizi. Bir de kendine bak, kardeşimi kahrından öldürcen." Bu kez eliyle kamyonete eşya taşıyan babamı işaret etti.

"Yeter!" diye bağırdım adımlarım geriye giderken. Ağzıma kadar dolduğumu hissediyordum. Bu, benim taşma noktamdı.

"Yeter! Anladınız mı yeter!"

Hepsine arkamı döndüm ve nereye gittiğimi bilmeden koş-

maya başladım. Gece karanlıktı, önümü göremiyordum. İçim ise şu an her şeyden daha karanlıktı. Ne çok çukur vardı ruhumda, daha kaç hezimete uğrayacaktım. Arkamdaki sesleri umursamadan koştum, koştum. Tükenen gözyaşlarımla birlikte soluk soluğa arabaların hızla akıp gittiği bir yolda durdum. Tutunmak için bir ağacı bulan ellerimden destek alarak ağacın dibine bıraktım bitap bedenimi.

Geçip giden insanlar bana bakıyordu, umurumda değildi. Gözlerimi ağır ağır kapatıp sakinleşmeye çalıştım. İçimden, gözyaşlarımı tüketene dek ağlamak geliyordu.

Ne kadar orada, öylece kaldım bilmiyorum. Ayağa kalkacak gücü bulamıyordum kendimde. Bir süre sonra yüzüme yoğun, parlak bir ışık vurmasıyla irkildim. Verdiği rahatsızlıkla yüzümü ekşittim ve kolumu gözlerime siper ettim. Hemen önümde duran siyah jeepin farları doğrudan bana vuruyordu. Ayağa kalkmaya yeltenecekken, parlak ışığın etkisi önüne bir siluetin geçmesiyle hafifledi. Önümde beliren siyah ayakkabıları bulan bakışlarım yukarı tırmandığında, tanıdık yeşil gözlerle karşılaştım. Öylece başımda dikilmiş bana bakıyordu.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum ama kötü görünüyorsun."

Elini takım elbisesinin önüne götürüp siyah ceketini hızla çıkardı. "Seni götürmemi istediğin bir yer var mı?"

Ceketi omuzlarıma bıraktığında ne diyeceğimi bilemedim, boş boş yüzüne bakmaya devam ettim. Muhtemelen şişmiş suratım ve kızarmış gözlerimle berbat görünüyordum.

"Konuşmayacak mısın?"

Derin, titrek bir nefes alıp başımı tekrar aşağı eğdim. Belki de buradan gitmesi en iyisiydi.

"Seni burada bırakmam," dedikten sonra bana elini uzattı.

"Yakınlarda bir mekânım var. Gelmek ister misin? Kafanı dağıtmanda yardımcı olur, ufaklık."

Kafa dağıtmak, her şeyi unutmak mümkün müydü? Bakışlarım arabaya kaydı, hizmet ettiğimiz zenginlerin arabasına benziyordu. Mekânım diye bahsettiği yerin de bundan aşağı kalır

yanı yoktu muhakkak. Bir gün, tek bir gün ben de onlar gibi yaşasam kime ne zararı olurdu ki?

Bana uzanan eli tutarken, tek kelime etmedim. Sonunu düşünmeden hareket etmek ruhuma işlemişti...

7. Bölüm

Bencildim. On sekiz yıllık yaşantımın hatırladığım her döneminde inkâr edemeyeceğim kadar bencil bir kız olmuştum. Hırsım sinsi bir yılan gibi zehrini kanıma karıştırırken, bir süre sonra cesaret de konaklamaya başlamıştı içimde. Birbirlerine karışmaları her seferinde daha tehlikeli sonuçlar doğurmuştu. En güzel kıyafetleri giymek, en lüks restoranlarda yemek yemek hatta en çok ben sevilmek istiyordum. Neden böyle olduğumu bilmiyordum. Çoğu zaman bunu sorgulasam da aldığım tek cevap koca bir bilinmezlikten ibaretti.

Başımı yolcu koltuğuna dayadım ve ağlamaktan yorgun düşmüş gözlerimi yola odakladım. Dakikalardır sessizce ilerleyen lüks otomobile Oğuz Santürk'ün pahalı parfümünün kokusu sinmişti. Kesinlikle baş döndürücüydü. Yüzümü görmemesi için ona bakmamaya çalışsam da ara ara bana baktığını hissedebiliyordum. Kimbilir beni bitap halde görünce neler düşünmüştü?

Kalabalık bir caddeye girdiğimizde yol kenarlarındaki ışıl ışıl mağazalara diktim gözümü, eğlenen insanlar hızımızın izin verdiğince saliselik görünüp kayboluyorlardı. Biraz sonra en az kendi mağazası kadar ünlü olan bir kıyafet mağazasının önünde durduk. Başımı koltuktan ayırdım ve soran bakışlarımı ona çevirdim.

"Bu kıyafetlerle girmek istemeyeceğini düşünüyorum," dedi gözlerini üzerimde dolaştırdıktan sonra. Haklıydı, bu eski ve günlük kıyafetlerle onun lüks mekânına giremezdim.

"Gel hadi, senin için bir şeyler bakalım."

Aracının ön kısmından dolaşıp yanıma geldi ve sol elini belime koydu. Önünden geçerken bile ağzımın suyunun akıtacak kadar ünlü olan mağazaya girdik. Devasa camekânlı, iç dekoruna beyaz rengin hâkim olduğu çok şık bir mağazaydı. Cansız mankenlerin üzerine giydirilen kıyafetlerin her biri muhteşemdi.

"Oğuz Bey, hoş geldiniz efendim. Size nasıl yardımcı olalım."

Kızıl saçlı, güler yüzlü personelin tüm dikkati yanımdaki adamdayken, bir an üzerime kayan bakışlarıyla tüm ifadesi değişti.

"Küçükhanım için hoş bir elbise bakacağız."

Başını sallayarak bizi envai çeşit elbisenin olduğu yuvarlak askılığa doğru yönlendirdi. Bakışları ise benim gibi bir kızın Oğuz Santürk'ün yanındaki varlığımı sorgular nitelikteydi.

"Bunu denemelisin, gözlerinin renginde."

Elindeki koyu yeşil elbiseyi bana uzattığında, gülümsemeye çalışarak aldım ve küçük adımlarla kabine girdim. Kabinin aynası beni şişen suratım ve kızaran gözlerimle yüzleştirmişti. Aynaya sırtımı döndüm ve üzerimdeki eskilerden kurtulup yeşil elbiseyi giydim. İnce askıları ve bacaklarımın büyük bir kısmını gözler önüne seren mini eteğiyle üzerimde hoş duruyordu. Saçlarımı tokadan kurtarıp omuzlarıma dökülmesine izin verdikten sonra ellerimle tarayarak kıyafete eşlik etmelerini sağladım.

Kabinden çıktığımda başım yerdeydi. Kötü görünüyordum ve bu halde onun yüzüne bakmak istemiyordum.

"Beni yanıltmadın," diye konuştuğunda, başımı kaldırıp beğeniyle beni süzen gözlerine baktım. "Çok yakışmış"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Şu an burada ne aradığımı bilmiyordum. Onun yanında olmak büyük bir saçmalıktı belki ama onun yanındayken kendimi başka biri gibi hissetmiştim. Sanki hizmetli Arif'in ezik kızı ben değildim ve bu ciddi anlamda tüm benliğimi ele geçirecek kadar kuvvetli bir histi.

"Hanımefendi, buyurun makyajınızı yapalım."

Bana az önce küçümseyerek bakan kızın şimdi dudaklarından dökülen hanımefendi kelimesine kahkahalarla gülmek istedim. Buraya aynı kıyafetlerle yalnız girsem nahoş bir üslupla kapı dışarı ederlerdi beni hiç şüphesiz. Ancak madem şu an buradaydım ve böylesine güçlü bir adamın yanındaydım, o halde bana hizmet edeceklerdi.

Başımı yukarı kaldırdım ve kendinden emin adımlarla kızın gösterdiği koltuğa oturdum. Kısa sürede yapılan makyaj az önceki görüntümden eser bırakmamıştı. Dil ucuyla ettiğim teşekkürün ardından onun yanına ilerledim. Bana uzanan koluna girerken hiç tereddüt etmedim. Şatafatlı dünyasının ışıltısı şimdiden gözümü boyamıştı, fazlasıyla.

Kısa bir yolculuğun ardından hayatımda görüp görebileceğim en büyük ve gösterişli gece kulübünün önünde durdu içinde bulunduğumuz jeep. Rasgele orta yere park etmesinin şaşkınlığını yaşarken, hemen yanımızda biten vale anahtarı devraldı. Tekrar arabadan indiğimde nasıl davranacağım konusunda çekimserdim ancak bir kez daha belime yerleştirdiği eliyle beni yönlendirmekte gecikmedi. Kendinden geçmişçesine dans eden insanları aşarak diğer localardan uzak ve diğerlerine nazaran çok daha büyük olan locaya ilerledik. Muhtemelen her geldiğinde burada eğleniyor diye düşündüm. Adım attığım bu yabancı dünya öylesine davetkârdı ki o an zihnimden Oğuz Santürk ve onun görkemli hayatı dışındaki her şey silinmişti. En başından beri bu hayata ait gibiydim, hak ettiğim hayat buydu.

"Buyur güzelim."

Eliyle işaret ettiği kısma otururken hitabının şaşkınlığını yaşadım. Alay mı ediyordu benimle? Umurumda değildi. Hayatımdan hiç görmediğim ve belki de tekrar göremeyeceğim bu muameleyi bulmuşken, sonuna kadar tadını çıkarmakta kararlıydım.

"Ne içersin?"

Elimi saçlarıma götürüp ince bir tutamı parmağıma dolarken, "Viski," diye yanıtladım.

Başıyla onayladıktan sonra görevliye dönüp bir şeyler söyledi. Konuşmuyorduk. Benim bakışlarım gümbür gümbür çalan müzikle dans eden insanların üzerindeyken, onun bakışlarının da benim üzerimde olduğunu biliyordum. Kısa süre sonra masaya dizilen kristal viski şişelerine; çikolata çeşitleri, meyve tabakları ve çerezler eşlik etti. Servis yapmak isteyen garsonu el hareketiyle uzaklaştırdıktan sonra kadehi kendi elleriyle doldurup bana uzattığında kehribar renkli sıvıdan büyük bir yudum aldım. Bu tada alışkın olduğum için yadırgamamıştım ama karnım aç olduğu için şu an ağır gelmişti.

Annemle villaya temizliğe gittiğimizde ev sahiplerinin akşamdan kalan yarım içki şişelerini toplayıp babamdan gizli Sait'e götürürdüm. Annemlerin evde olmadığı günlerde ise Beyza'yı da kendime uydurarak birlikte içerdik. Bir gün böyle bir yerde içebileceğim asla aklıma gelmezdi.

"Aç mısın?"

Daldığım düşüncelerden sesiyle ayrılırken, "Hayır," dedim. İnanmamış olacak ki garsonu tekrar yanına çağırdıktan sonra bir şeyler sipariş etti.

"Anlat bakalım küçükhanım, neyin var?"

Yüksek seyreden müziğin arasından sesini duyurmak için bana yaklaşmasıyla afallasam da kendimi geri çekmedim.

"Yok bir şeyim," dedim omuz silkerek ve kadehimden büyükçe bir yudum daha aldım. O ise bana nazaran daha yavaş gidiyordu.

"Buna inanmadım, ama üstelemeyeceğim."

Aslında iyi bir yalancıydım, fakat Oğuz Santürk tam bir insan sarrafıydı.

Çok geçmeden büyük bir tepsiyle gelen garson masada genişçe bir yer açtıktan sonra daha önce hiç görmediğim yemekleri sıralamaya başladı. Çoğunluğu etten oluşan yemeklerin nefis kokusu aç olan midemin tuhaf sesler çıkararak kendini hatırlatmasını sağlamıştı.

"Viskinin yanında biftek iyi gider, ama et sevmiyorsan başka bir şey söyleyebiliriz."

Oldukça ilgili bir tavırla söylediklerine önce gülümsedim. Ardından, "Severim," diye yalan söyledim. İnsan daha önce yemediği bir şeyi sevip sevmediğini elbette bilemezdi.

Aç olmama rağmen, üzerimden atamadığım çekingenlikten dolayı ağır ağır yemeye başladım. Yemeğin ardından kadeh kadeh devirdiğim içkiler bana hayran gözlerle bakan adamın ağzından çıkan her sözü çok daha ilgi çekici kılıyordu.

Saniyeler ilerledikçe belimi saran elleri ve saçlarımın arasında esen alkollü nefesi beni hayatımın rotasız çizgisinden çıkarıyordu. Mekân dönüyor, insanlar dönüyor, zihnimde kalbimde her ne varsa her şey ama her şey dönüyordu. Jöle kıvamına gelmiş bedenim sarhoş zihnimin verdiği emirle ayağa fırlarken, bangır bangır çalan şarkıya eşlik ederek dans etmeye başladım.

Bu harikaydı!

Üzerimde muhteşem bir elbiseyle şehrin en gözde mekânında, en pahalı içkileri içiyordum ve etrafımda ağzımdan çıkacak her isteği anında yerine getirebilecek insanlar vardı.

Elimdeki içki bardağını başıma diktikten sonra kendi etrafımda dönmeye başladım. Hareket ettikçe kanıma karışan alkol devinimlerimi iyiden iyiye kontrolümden çıkarıyordu. Bir süre sonra yanıma yaklaşan Oğuz Bey'in açtığı kollarına ulaşırken, onun etkileyici dansına eşlik ettim. Ne ara açıldığını bilmediğim gömleğinin üst düğmeleri ve dağılmış saçlarıyla o otoriter iş adamından eser kalmamıştı ancak böyle de ziyadesiyle çekici görünüyordu. Bedenlerimiz birbirine yapışmış şekilde dans ederken, elleri vücudumda gezinmeye başladı. Tuhaf bir şekilde buna engel olamıyordum, hatta hoşuma gidiyordu. Masadan bir kadehi daha eksilttikten sonra artık başımın üstündeki ışıklar bile dönmeye başlamıştı. Kollarıma sarılıp beni yeniden kendine çektiğinde karışan görüntüye gözlerimi kısarak baktım.

Bir an, çok kısa bir an o tanıdık zifiri gözler beliriverdi gözlerimin önünde. İstemsizce gülümserken, "Aşkımm," diye karşılık verdim bana sarılan kollara...

Saçlarımın üzerinde hareket eden dudaklarından gülümsediğini idrak edebilmiştim.

"Ayakta duramıyorsun güzelim, çıkalım mı artık?" Boynuma doğru söylediği sözleri zorlukla seçerek, "Hı hı," diyebildim.

Uyuşmuş gibiydim. Her uzvum ayrı ayrı karıncalanıyordu. Gözlerimi bile zorla açık tutuyordum. Havalanan bedenimle birlikte uzaklaşmaya başladı müzik. Sabahın bilmem kaçıydı ama hava tam olarak aydınlanmamıştı. Aynı parfüm kokusunun sindiği arabada yarı uykulu yaptığım kısa yolculuğun ardından bedenimi yeniden kollarının arasında buldum. Arabadan indirilirken, açıkta kalan bacaklarıma vuran rüzgârla birlikte irkilerek gözlerimi açtığımda gördüğüm beyaz villaya hayranlıkla baktım.

"B-burası çok güzel, senin mi?"

Eve doğru attığı adımlarla birlikte beni daha sıkı kavrayarak, "Benim bebeğim, beğendin mi?" diye sordu.

Neden böyle hitap ettiğini sorgulayamayacak kadar fazla içmiştim, ama o sarhoşluğun zerresinden nasibini almamış gibiydi. Güçlü kollarında beni taşırken zorlanıyormuş gibi görünmüyordu, benimse zorlukla açık tuttuğum bilincim gerçeklikle arasına umarsız bir mesafe koymaya yüz tutmuştu.

Tuhaf hissediyordum. Midem bulanıyordu ve her on saniyede bir farklı bir his kucaklıyordu içimi.

Açtığı kapıdan içeriye geçerken, başımı omzuna bıraktım, karanlıktı. Sadece merdivenleri çıktığını anlayabiliyordum. Bedenim soğuk yatakla buluştu çok geçmeden, kendimi zorlayarak hafifçe araladım gözlerimi. Loş ışıklı geniş bir odaydı, eşyaları seçemiyordum ama bana yaklaşan adamı hissedebiliyordum.

"Çok güzelsin Gül, adın gibisin," diye fısıldadı üzerime eğilerek.

"Oğuz Bey-" Cümlemi tamamlayamadan dudaklarıma kapanan sıcak dudaklarıyla tüm bedenimi derin bir ürperti sarıp sarmaladı. Elimi kaldırıp göğsüne götürdüm, onu kendimden uzaklaştırmak istedim ama bunu yapamadan elim bir külçe gibi yatağa geri düştü.

"Bey değil, yalnızca Oğuz..." derken dudaklarımızın arasına bıraktığı kısa mesafe bir kez daha kapandı. Beni tekrar öpme-

sine engel olacak gücüm yoktu. Buraya kendi isteğimle gelmişken, şimdi üzerimden sıyrılan elbisem ve tenimde hissettiğim yabancı ten ruhumu cehennem ateşlerinde sallandırıyordu. Acı veriyordu. Gözlerim kapanmadan evvel, hissettiğim son şey bu olmuştu.

Her iki şakağıma da belirgin ve düzenli aralıklarla vuran ağrıyla birlikte gözlerimi açtığımda, gördüklerimi bir an için idrak edemedim. Puslu görüşümü netleştirmek için yumruk yaptığım ellerimin parmak boğumlarıyla gözlerimi ovuşturdum yattığım yerden ve tekrar etrafıma bakındım. Duvarları petrol mavisi ve oldukça modern düzenlenmiş odada, yuvarlak bir yatağın üzerinde olmama anlam veremezken, ağrıyan tek yerimin başım olmadığını hissettim. Kasıklarıma vuran sızlama ile yüzümü buruşturarak doğrulacağım sırada üzerimde hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Çıplaktım!

Odada yalnızdım, neler olup bittiğine bir anlam veremiyordum ve çok korkuyordum.

Hızla oturur pozisyona geldiğimde, üzerimdeki çarşafı endişeyle açtım. Gördüğüm şey yüzüme bir tokat gibi çarparken, acı dolu bir inleme firar etti dudaklarımdan. Bu, bunun olduğuna inanamadım!

"Nasıl, nasıl yaptım ben bunu..." diye mırıldandım, dolan gözlerim birkaç damla yaşı ardı ardına yanağıma sallandırırken...

Dün akşam nerede olduğumu biliyordum ancak buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Dün akşama ait silik görüntüler bana mantıklı bir izahat sunamıyordu.

"Uyanmışsın."

Odanın girişinde beliren Oğuz'u görmemle, elim ayağıma karıştı ve avuçlarımda sıktığım çarşafı tekrar üzerime kapattım. Belinde beyaz bir havlu vardı ve kahverengi saçları ıslaktı. O

an, ne yaptığımın farkına vardığımda göğsümün ortasına koca bir ağırlık oturdu. Yutkunamadım.

"Evimdesin. Rahatsız olma lütfen güzelim." diye konuştu bana yaklaşırken, hiçbir şey olmamış gibi...

Hâlâ içinde olduğum yatağın kenarına oturduğunda, çıplak omuzlarıma ve dudaklarıma bakarak, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Dün de çok güzeldi-"

Kaldırdığım elim suratına inerken, o afallamış gözlerle bana, bense derin bir pişmanlığın kollarından ona bakıyordum.

"Nasıl yaparsın böyle bir şeyi! Ben sarhoşken..." Boğazımdaki yumru devam etmeme izin vermezken hıçkırıklarım omuzlarımı sarstı.

Havada asılı kalan bileğimi yakalayıp aşağı indirdi ve yeşil gözleri yatağa kaydı. Dudakları aralandı ama ne söyleyeceğini bilemediğinden duraksadı.

Birkaç saniye sonra, "Bilmiyordum," dedi kısık bir sesle. "İlk kez olduğunu bilemezdim."

Öfkeyle bileğimi ondan kurtarıp dizlerimi kendime çektim. Başım dizlerimin üzerine düşerken, yaşadığım acı içimi kavuruyordu.

"Ben her gece başka bir kadınla olan adi bir herif değilim Gül. Böyle yaparak ikimize de kötü hissettirme, lütfen."

Açıklamalarının hiçbir önemi yoktu. Nasıl hissettiğimi, canımın nasıl yandığını bilmiyordu.

"Dün yaşadıklarımız tek gecelik bir ilişki değil. Sana hiç o gözle bakmadım. En başından beri..."

Başımı dizlerimden kaldırıp yüzüne bakmadım. Gözyaşlarım artık sessizce akıp gidiyordu.

"Seni uzun zamandır araştırıyorum. İnan bana hakkında tahmin ettiğinden çok daha fazlasını biliyorum Gül, ama içinde olduğun müşkül durumdan bahsetseydin araştırmakla vakit kaybetmez ailene çok daha önce yardım ederdim."

Başımı şaşkınlıkla kaldırıp yaşlı gözlerle ona baktım. Ailemin durumunu neden araştırmıştı ki bu adam, dahası yardım mı etmişti!

"Anlamıyorum, neden bize yardım etmek iste-"

"İlk olarak bey lafını unutmanı istiyorum. Senden, seni ilk gördüğüm andan itibaren etkilendiğimi saklamayacağım küçükhanım."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken ağır ağır yutkundum. Duyduklarıma inanamıyordum. Sanki her şey bir rüyadan ibaretti; dün gece, şu an burada olmam ve Oğuz Santürk'ün söyledikleri...

"Şaşırdığının farkındayım, aslında biraz daha beklemek niyetindeydim fakat bu gece Türkiye'ye kesin dönüş yapmam gerekiyor. Buradaki şubenin idaresini ağabeyim Yılmaz Santürk ele alacak. İstanbul'da açılışını yapacağımız şubenin yönetiminden uzun süre ayrılmam mümkün olmayacağı için Almanya'ya bir daha ne zaman gelirim meçhul. Benimle gelir misin Gül? Seni arkamda bırakmak istemiyorum, özellikle dün geceden sonra..."

Büyük bir ciddiyetle söylediklerine karşın sadece, "Ben..." diyebildim. Ne yapmam, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Bir süre duraksadı, hiçbir şey söylemeden yüzümde gezindi yeşil gözleri. "Benimle İstanbul'a gelmeni istiyorum."

Onunla gitmemi istiyordu. Başımı iki yana salladım ve kalsam diye düşündüm. Kalsam bakabilir miydim bundan sonra babamın yüzüne...

"Aileni düşünme, bundan sonra burada en iyi şekilde yaşayacaklarına emin olabilirsin." Elini uzatıp saçlarıma dokundu, ince telli saçlarımı parmaklarına doladı ve dudaklarının sol tarafı usulca kıvrıldı.

"Sen de benimle olacaksın. Hak ettiğin hayatı hak ettiğin şekilde yaşayacaksın."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum birdenbire, başka türlüsü mantıklı gelmiyordu.

"Oradan bakınca eğleniyormuş gibi mi görünüyorum, güzelim?"

Sözleri bana cenneti vaat ediyordu, böylesine rüyalarımı bile göremeyecek bir teklifi hayatım boyunca beklememiş miydim?

Neden şimdi zamanı geriye, dün beni bulduğu ana sarmak istiyordum. Neden şimdi içimdeki acının üzerinde tepinmek istiyordum.

Bir ruh gibi dümdüz konuştum. "Babam, o böyle bir şeyi kabul etmez."

Güçlü mizacına eşlik edercesine bakışları fazlasıyla kendinden emindi.

"Bu konuyu bana bırak, biraz emrivakiden kimseye zarar gelmez."

Başımı önüme eğip dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdim. "Birden verilmiş bir karar bu, yarın bir gün benden sıkılacaksın."

Ayak diriyordum ama onunla gitmekten başka şansım olmadığını içten içe biliyordum.

"Aslında, o gün depoda kendini geri çektiğinden beri aklımdan bir an olsun çıkmadın. Seni öpmeme izin vermiş olsaydın bu konuşma o gün gerçekleşirdi. Duymak istediğin buysa, o günden beri ne hissediyorsam hâlâ aynı şeyi hissediyorum."

Gülümsedi. O an zihnimin kıvrımlarını süsleyen tek düşünce bundan sonra yaşayacağım hayattı. Bu, öyle ağır bastı ki onunla dün gece yaşadıklarımın pişmanlığı giderek ufaldı. Artık kimse beni aşağılayamayacaktı, kimsenin ağız kokusunu çekmek zorunda kalmayacaktım. En önemlisi ise babam kimsenin emrinde çalışmayacaktı ve ömrümün sonuna kadar para derdi olmayacaktı. Bu düşünceler karanlık bir tünelin sonundaki ışık gibi gelmişti bana.

Dolabına ilerleyip bir eşofman altı ve kazak çıkarttı. Bana uzatırken, "Giy bunları," dedi. "Şoför seni aşağıda bekliyor, istediğin yere götürecek. Senin için değerli olan eşyaların dışında hiçbir şey alma. Unutma, seninle sıfırdan başlıyoruz."

Karmakarışık düşüncelerimi ardımda bırakarak kıyafetleri elinden aldım ve yönlendirdiği giyinme odasında hızla giyindim. Büyük gelmelerini umursamayarak eşofmanın paçalarını kıvırdıktan sonra hızla merdivenlerden aşağı indim. Koskocaman bir ev ve pahalı eşyalar, imrenerek baktığım ne varsa buradaydı... Bundan sonra böyle bir evde mi yaşayacaktım ben şimdi?

Şoförün beni beklediği düşüncesiyle gözlerimi evden ayırıp kapıya yöneleceğim sırada bu görkemli villayı köpükten bir karton gibi başıma yıkan o soruyla adımlarım bıçak gibi kesildi.

"Mehmet kim?"

Mehmet, dün geceden beri aklıma gelmeyen adam... Benim güzel adamım. Tüm o heyecan yitip giderken içimde, derin bir acı kapladı kalbimi. Boğazıma koca bir yumru oturdu. Nasıl unuturdum, nasıl saatlerdir aklıma gelmezdi...

Ağır ağır arkamı dönüp benden cevap bekleyen adama baktım. Sonra gözlerim evin içinde gezindi. Bir bu evi düşündüm, bir de doğup büyüdüğüm çöplüğü. Mukayesesi bile saçmaydı. Sonra zihnimde halamın sözleri yankılandı, milyon kez yankılandı. O sesler hiç susmuyordu.

Başımı hızla iki yana sallarken, "Hiç," dedim saklarcasına, sanki hiç olmamış gibi. "Hiç kimse..."

Ondan gelecek cevabı beklemeden hızla arkamı döndüm ve koşar adımlarla beni bekleyen arabanın arka koltuğunda yerimi aldım. Daha fazla bekleyemeyen gözyaşlarım sicim sicim yanaklarımdan süzülürken yaptığım seçim bir alev topu olup üzerime düştü. Altında ezildim, her hücrem ayrı ayrı yandı, külüm bile kalmadı. Nereye gidiyordum ben şimdi? Babamın yüzüne bakıp dün gece yatağına girdiğim adamın peşine takılıyorum mu diyecektim? Halam ve annemden yaptığım seçim için aferin mi alacaktım!

Benim son kez görmem gereken kişi, Mehmet'ti. Onu böyle adice terk ederken, en azından gözlerimin içine baka baka kusabilmeliydi nefretini, bu kadarına izin vermek zorundaydım.

"Telefonunuzu alabilir miyim?"

Şoförün uzattığı telefona uzandım. Ezbere bildiğim numarasını çevirirken parmaklarım titredi. Bunu yapmalıydım, süregelen hayatımı devam ettirmek istemiyorsam yapmak zorundaydım.

"Efendim."

Sesini duyunca acıyla kirpiklerimi birbirine bastırdım. Derin bir nefes aldım ağladığımı anlamaması için, içimden binlerce dua dizdim sonra, bir an önce bitsin bu gün diye.

"Mehmet."

"Gülüm..." diye seslendi kalbimi bin parça ayırdığını bilmeden. "Neredesin sen, sabahtan beri arıyorum deliye döndüm!"

"Mehmet, kalenin oraya gelsene..."

Her zaman buluştuğumuz yere, şimdi veda etmeye çağırıyordum onu.

"Geleyim güzelim de iyisin değil mi, bir sorun yok?"

Gözümden süzülen bir damla yaşı elimin tersiyle silip, "Yok," dedim. "Gel sen, bekliyorum."

Telefonu kapatıp şoföre uzattım, ardından kaleye yakın bir yerde indim. Karşısına çıkana kadar kendimi biraz olsun toparlamalıydım.

İhanet; şimdi bu aşağılık kelimenin tam karşılığıydım. Onun dokunmaya kıyamadığı bedenimi dün gece başka bir adama sunmuştum. Hayallerine, anılarına dahi ihanet etmiştim. Bunu biliyordum, ancak onun güzel hayallerini yaşamak gelmemişti hiç içimden, yaşayamazdım. Zamanında annem de babama âşıktı, ya sonra? Sonunu bile bile kendimi yakamazdım. Canım şimdi yanacaktı evet, ama bu kararım bana ve aileme ileride refah sunacaktı. İstediğim o hayat şimdi bana altın tepside sunulmuşken, üstelik buna mecburken geri çeviremezdim.

Şimdi içimi deşen bu acıyı, hakkını veremediğim aşka nazaran hakkıyla yaşayacak, sonra arkama bile bakmadan çekip gidecektim.

İhanetimi sırtlanıp adımlarımı hızlandırdım.

Onlarca kırıklığı yaşattığım adama bir yenisini armağan etmeye gidiyordum şimdi, ama bu sefer ki başkaydı. Çok başkaydı. Bu en ağırı olacaktı belki de. Kara gözlerinin içine baka baka söyleyeceğim her kelam, içimde bize dair ne varsa öldürecek, son darbeyi indirecektim güzel kalbine. Ben onun kalbinin en ücra köşelerinde beyaz bir gül goncasıyken, o gülü daha açılmadan soldurmaya gidiyordum. Ben o beyaz gülün üzerine katran dökmeye gidiyordum.

Attığım sarsak adımlar duraksadı, elimi göğsüme koyup Oğuz'a ait olan kazağın yakasını avuç içlerimde sıktım. Param-

parçaydım. Sonra yere düşen birkaç düğmenin boş sesi çınladı kulaklarımda acı acı...

Sokağın ortasında dizlerimin üzerine çöküşüm ve hıçkırarak ağlamaya başlamam aynı saniyeler içerisinde gerçekleşti. Dökeceğim hangi gözyaşı temize çekerdi bedenimden önce kirlenmiş ruhumu, hangi söz kâfi gelirdi bitmişliğime...

Ölmek istiyordum, yok olmak istiyordum. Yeri yarıp içine girmek istiyordum. İhanetimin tüm emarelerini alıp çekip gitmek istiyordum bu dünyadan.

Kalenin yüksek girişine tırmanırken, onu gördüm. Gelmişti. Yaralı haliyle benden önce gelmişti. Bakışlarımızın buluşmasıyla bedenimi umarsız bir ürperti ele geçirdi. Damağıma yayılan tüm kelimeler düşmandı şimdi bana, hepsinin zehrini bakmaya doyamadığım bu adama akıtacaktım.

"Gülüm."

Hızlı adımlarla yanıma kadar gelip kollarının arasına aldı bedenimi. Ellerimi kaldırdım ona karşılık vermek için, belki son kez sarılmak için, yapamadım. Hava soğuktu, ikimizin de yüzü soğuktu, ancak benim içimde bilmediği bir yangın vardı.

"Mehmet..."

Ona sarılamadan, havada kalmış ellerimle kendimden uzaklaştırdım. Bir başkasının dokunduğu bedenime dokunsun istemedim. "Konuşmamız gerek."

Güçlü tutmaya çalıştığım sesim ne derece başarılıydı, bilmiyorum. Zifiri gözlerinde onlarca soru işaretiyle bana bakarken bir an sonra giysilerime kaydı bakışları.

"Bunlar Sait'in kıyafetleri mi? Neden kalın bir şeyler giymedin, burnun buz gibi olmuş."

Hızla çıkardığı montunu omzuma bıraktıktan sonra tekrar beni kendine çekecekti ki elimi göğsüne koyup bakmaya hakkım olmayan gözlerine baktım. "Mehmet, konuşmamız lazım."

Ellerini benden ayırdı, bir şeyleri anlamış gibi düşen çehresinden ayırdım gözlerimi.

"Seni dinliyorum."

Avuçlarımı sıkıp dibine kadar yaşadığım acıya sırtımı dön-

düm, beni yeniden ele geçirene dek. Dudaklarım acıyordu, dudaklarımı ondan başka bir adam öptü diye bu denli acıyordu belki de.

"Ayrılmak istiyorum."

Başımı önüme eğdim. Susuşu daha çok yaralıyordu, haberi yoktu. Yönünü ayaklarımızın altında kalan şehre çevirdiğinde elini kaldırdığını hissettim.

"O hayatı yaşamak için mi?" diye sordu acı dolu bir sesle.

"Ne fark eder?"

"Fark eder!" dedi bu kez öfkeyle. "Ne için ayrılıyoruz Gül!"

Bana dönmesiyle ne yapacağımı şaşırdım. Ona bakmak istemiyordum, kendi ellerimle gözlerine bıraktığım acıyı görürken ne yapsam serinlemezdi içim.

"Mehmet, lütf-"

"Bana bak," dedi kollarımdan kavrayarak. "Bana bak dedim!" Kollarımdan sarsmasıyla yüzüne baktım dolu dolu gözlerle.

Yüzünü yüzüme yaklaştırırken öfkesi ince bir cam gibi parçalara ayrıldı ve zifiri gözlerindeki hüzün içimi acıttı.

"Çok çalışırım, hiç durmadan çalışırım gülüm."

Ağzımdan keskin bir hıçkırık kaçtı. Çektiğim acı ölüm kadar kudretliydi.

"Böyle gitme, gitme..."

Ardı ardına süzülen gözyaşlarımı umursamadan onu ittim ve birkaç adım geriye gittim.

"Lütfen zorlaştırma, Mehmet sonumuzu göremiyor musun? Bak etrafına, hangi yoksul mutlu? Ben kirayı nasıl vereceğiz diye düşünmek istemiyorum. Beğendiğim elbiseye camekânın ardından bakmak istemiyorum."

Sustu, sustum. Benim gözyaşlarım onun yıkılan hayallerine, çöken omuzlarına karıştı. Nasıl bir acı bırakmıştım omuzlarına, nasıl kırık bakıyordu öyle...

"Hiç mi sevmedin beni?" diye sordu saniyeler sonra, sesi buruktu.

Gözlerimin içine bakarken başımı yana eğip dudaklarımı

birbirine bastırdım. Tadı dilimin ucuna çalınan hayattı duygularıma gem vuran, aslında ait olduğumu düşündüğüm o hayata giderken ayaklarımdaki prangalardan kurtuluyordum bir bir...

"Sevdim Mehmet..." dedim cılız bir sesle, sonra dakikalar önce baktığı şehre baktım ve elimi ağır ağır oraya doğru kaldırdım. Şimdi benden nefret etmesi için canımı bile verebilirdim.

"Ama o hayatı daha çok sevdim..."

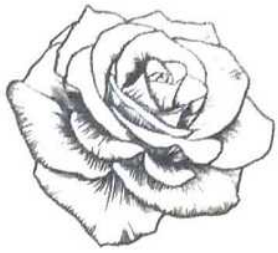
Başımı son kez önüme eğip gözlerimi sımsıkı kapattım, utançtan ölünseydi şayet, binlerce kez kalbim durabilirdi şimdi.

"Ben, ben dün gece..." İçimi çekerek arkamı döndüm ona. Kelimeler boğazımı parçalıyordu.

Usulca açtığım gözlerimi omzumun üzerinden ona çevirirken, biliyordum. Bu, onu son görüşümdü.

"Mehmet, ben başkasıyla oldum."

Bir damla yaş düştü gözlerinden, bir hayal yere düşüp parçalara ayrıldı. Gök gürledi, onun yüreğinden yükselen acının sesinden daha güçlü değildi. Yağmur başladı, onun gözyaşları kadar ıslatmadı şehri. Son kez birbirine kitlenen gözlerimiz ihanetimin kuşatması altına alınmıştı. Arkamı döndüm, adım adım ondan uzaklaşırken aslında çiğnediğim taş zemin değil, onun güzel aşkıydı...

8. Bölüm

İstanbul, 2018

Zaman, avuçlarımın arasından sabun misali kayıp giderken benden götürdükleri her seferinde daha fazla olmuştu. Geçen her bir gün anlıyordum ki insanın bedeninden önce ruhu yaşlanıyordu. Yüzünden önce, eğer derin yarası varsa benliği kırışıyordu. Zaman, çok şey alıp götürüyordu, üstelik aldıklarının bir daha yüzünü dahi göstermiyordu. Yıllar birbirini devirirken, artık ne süslü hayallerimin bir ehemmiyeti vardı ne de beklentilerimin.

Her şey denizin üstündeki tuzlu su köpüğü gibi ardı ardına eriyip gitmişti.

Aynaya baktığımda ise, benden geriye kalanlar çok daha acıydı; yirmi sekiz yaşında, çehresini mutsuzluk mesken tutmuş bir kadındım artık. Bir zamanlar ışıl ışıl parlayan yeşil gözlerimin feri söneli uzun zaman oluyordu. Yaşamak için yaşıyordum ve tek bir erkeğe gülüyordum.

Oğluma...

Güneşin yüzüme vurmasıyla yatakta yan dönerek gözlerimi araladım. İki büklüm yattığımdan yine her tarafım tutulmuştu. Yalnız olduğuma bakılırsa Arda anaokuluna gideli epey oluyor-

du. Huzursuzlukla yerimden doğrulduktan sonra bacaklarımı yataktan sarkıttım.

"Günaydın Gül kızım."

Kapının eşiğinde durmuş, bana bakan kadına gülümsemeye çalışarak ayağa kalktım. Yıllardır bizimle olan, bu koca evi bir nevi çekip çeviren kısa boylu toplu bir kadındı Hatice Abla.

"Günaydın," dedikten sonra aklımdaki soruyu sorup sormamak arasında bocaladım bir an. Anlamış olacak ki başını hafifçe yana eğerken, şahsına münhasır tebessümü beliriverdi yüzünde.

"Oğuz Bey çıktı, gidip üzerini değiştirebilirsin."

Başımı sallayıp utana sıkıla odadan çıkmak üzereydim ki defalarca sorduğu soruyu bir kez daha dile getirdi.

"Konuşmayayım diyorum ama... Neden yapıyorsun bunu kendine kızım, mutsuz olduğun halde neden sürdürüyorsun bu evliliği?"

Elimi kapının pervazına koyup omzumun üzerinden bu evde beni anlayan tek insana baktım. Yıllardır öyle çok şey paylaşmıştım ki bir tek ona dökebiliyordum içimi.

"Yapamam, Arda babasına ne kadar düşkün görüyorsun. Üstelik Oğuz iyi bir baba..."

Dudaklarını birbirine bastırıp mavi gözlerini yere düşürdü. Ufak adımlarla yanıma geldiğinde pervazın üzerindeki elimi alıp etli ellerinin arasına hapsetti.

"Oğuz Bey iyi bir baba, peki nasıl bir eş? Benim haddime düşmez ama çoğu zaman evin yolunu bulamıyor, üstelik ağzından içki yanından kadın eksik olmuyor. Sana yaptıklarını saymıyorum bile."

Söyleyecek bir şey bulamadım. Haklıydı. Oğuz'la aramızda ki her şey yıllar önce bittiği halde hamile olduğumu öğrendiğimde bu evliliğe mahkûm olmuştum. Oğlum doğduğundan beri sürekli onunla ilgilenerek katlanmaya çalışıyordum. Oysa bir zamanlar istediğim hayatı yaşıyordum, istediğim yere gidiyor istediğim her şeyi alabiliyordum. Bir kuaförden çıkışım bile magazin dergilerinde sayfa sayfa haber oluyordu.

Ünlü iş adamı Oğuz Santürk'ün güzel eşi Gül Santürk yine mikrofonlarımıza konuşmadı.

Gül Santürk son zamanlarda verdiği kilolarla dikkat çekiyor.

Alışveriş yaparken kameralarımıza takılan Gül Santürk'ün yanında yine sadece oğlu vardı.

Ayrılıyorlar mı?

Hepsi birer saçmalıktı! Zamanında özendiğim hayatın şimdi tam ortasına düşmüş can çekişiyordum.

Başımı önüme eğip koridora çıktım ve yatak odasına doğru ilerledim. Tırabzanlardan aşağı baktığımda iki hizmetli tarafından hazırlanan kahvaltı masasını görerek adımlarıma hız kazandırdım. Ev dekore edilirken süs eşyaları ve pahalı tablolar dışında her şey benim isteğim üzerine beyaz renkte seçilmişti. Evin birçok yerinde bulunan heykeller ise Oğuz'un isteğiydi. İstanbul'a ilk geldiğimiz zamanlarda henüz evlenmemişken beni bu eve getirip evlenme teklifi etmişti. Nasıl da mutlu olmuştum, böyle bir evde oturacağım için dünyalar benim olmuştu. Buruk-ça gülümseyip yatak odasına girdim. Buram buram erkek parfümü kokuyordu. Yüzümü ekşiterek pencereye doğru ilerledim ve ardına kadar açtım. Ardından giyinme odasına gidip üzerimdeki pijamalardan kurtuldum. Sıcak bir duş aldıktan sonra krem rengi iç çamaşırlarımla çıplaklığımı örttüm. Gözümü şöyle bir askılıkta dolaştırdım, o kadar kalabalıktı ki ne giyeceğim konusunda her seferinde kararsızlık yaşıyordum. Şık olmayı es geçerek koyu kahverengi salaş bir elbise seçtim. Boy aynasının karşısına geçtiğimde kendime memnuniyetsiz gözlerle baktım. İyice zayıflamıştım, gözlerimin kenarlarında kendine yer bulmaya çalışan kaz ayakları belli olmaya başlamıştı. Makyaj aynasının karşısına ilerleyerek, yüzüme kapatıcı baz uygulayıp ince bir eyeliner çektim. Karamele boyatıp omuzlarımın birkaç santim aşağısında kestirdiğim saçlarımı tarayıp açık bıraktıktan sonra aşağı indim.

"Günaydın Gül Hanım."

Sandalyemi çeken hizmetliye gülümseyerek, "Günaydın, elinize sağlık," dedim.

"Hatice Abla neredesin? Hadi, seni bekliyorum."

Sesimi duymasıyla, çok geçmeden merdivenlerin başında belirdi. Kahvaltıya başlamak için onu beklerken, bir hizmetli elinde telefonla yanıma geldi.

"Gül Hanım, Almanya'dan sizi arıyorlar efendim."

Yüzüm düşerken, telefonu elinden alıp görevli kızı ufak bir kaş hareketimle uzaklaştırdım. Arayanın kim olduğunu bildiğim içindi moralimin bozulması.

"Anne."

"Güzel kızım, ah nasıl özlemişim sesini."

Gözlerimi devirip, "Nasılsınız?" diye sordum.

"İyiyiz kızım nasıl olalım. Sait işte, ben de mağaza mağaza geziyorum bütün gün arkadaşlarla. Damadım sağ olsun, iyi ki açmış Sait'e şu dükkânı. Kendi işinin patronu oldu oğlum."

Elimi alnıma götürüp hafifçe ovalamaya başladım. Herkesi sorarken bir kişiyi soramıyor olmak her seferinde boğazımda düğümleniyordu. Babamın yokluğunu, zamansız ölümünü bir türlü kabullenemiyordum. İçim, hiç geçmeyeceğini bildiğim bu acıyla burkuldu.

"Gül, orada mısın kızım. Allah kahretmesin o kadar oyro verdik en pahalı telefondan aldık bu da çekmiyor."

Ona cevap vermek üzereyken hareketlenme sesleri geldi ve annem telefonu kulağımdan uzaklaştırmama sebep olacak kadar bağırdı. "Nanaaaa, bak hele şuna."

"Buradayım anne bağırma," diyebildim ağlamaklı sesimle.

Oğuz ile yeni evli olduğum sıralar babamın kalp krizi geçirerek ölmesinden kendimi sorumlu tutuyordum, keza babam da küs gitmişti bana. Suçluydum, ölesiye suçluydum hem de. Ama bu kalbimin acımasına engel değildi... Sıklıkla, kendi isteği üzere topraklarına gömülen babamın mezarına gidip kendimden geçene kadar ağlamama engel değildi yaşananlar.

"Eee anlat bakayım Arda'm tosunum nasıl?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp serçe dişledim. O kadar yalnızdım ki eskilerden kim varsa bir bir sırtını dönmüştü. Oğlumdan başka kimsem yoktu.

"İyi. Şimdi kapatıyorum, daha sonra konuşuruz."

Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım ve akan gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Hatice abla masaya otururak bana peçete uzattığı sırada kapıdan giren Oğuz hızlı adımlarla masaya yaklaştı. Bu saatte gelmesini beklemiyorum.

Gelişiyle rahatsızca yerinden kalkan Hatice Abla, "Size servis getireyim efendim," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Oysa Oğuz'un geliş sebebi kahvaltı falan değildi. Elinin tekini cebine sokmuş, masanın diğer ucundan bana takılı kalmıştı bakışları. Takım elbisesinin içindeki yapılı bedeninin hiç değişmemesine karşın, saçında kendini belli eden kır tutamları ona olgunluk katmıştı. Tıpkı yılların çehresine getirdiği olgunluk gibi...

"Bu saatte eve geldiğine göre önemli bir şey olmalı" dedim aramızdaki rahatsız sessizliği kovarak.

"Gece geldiğimde seni yatakta bulamadığım için kahvaltıya uğrayarak şansımı denemek istedim, karıcığım."

Alaycı tavrına karşılık gözlerimi ondan ayırdım ve tabağıma kahvaltılık bir şeyler almaya başladım.

"Kusura bakma, biliyorsun ki uzun zamandır uyumak için oğlumun yanını tercih ediyorum."

"Tıpkı hizmetçiyle kahvaltı yapmayı tercih ettiğin gibi," dediğinde bakışlarımı telaşla etrafta gezdirdim. Neyse ki Hatice Abla görünürlerde yoktu.

"Saçmalamayı keser misin? Benim için sadece bir hizmetliden ibaret değil bahsettiğin kişi."

Kaşının birini havaya dikip ağır adımlarla yanıma geldi. "Benimle birlikte aynı sofraya oturmazken, hizmetçiler ne ara bu kadar değerli oldu gözünde."

"Sen bu adama dönüştüğünden beri." Elimle onu işaret ettim. Oysa değiştiğini kabul etmiyordu, asla etmeyecekti de.

"Herkesin hayran olduğu bir hayat yaşatıyorum sana. Minnettar olacağına bir de şikâyet mi ediyorsun! Hep söylemişimdir, nankör bir kediden farkın yok."

Elimi masaya vurup hırsla ayağa kalktım. "Yeter! Sen git düşüp kalktığın kadınlara yaşat o hayatı. Defo-"

Kolumu kavrayıp geri indirmesiyle sendeleyerek sandalyeye düştüm. Bu görüntü karşısında görevliler salonu terk ederken artık onlara karşı mahcup dahi olamıyordum. Bu manzara öyle çok tekrarlanmıştı ki karşılarında. Muhtemelen birkaç dakika sonra saçlarıma asılacak ve gözlerimi zorla gözlerine kenetleyerek bana emirler yağdıracaktı. Güzellikle yanaşarak adım atmaya meylettiği her isteğin akıbeti bu yola çıkardı, istisnasız.

"Haddini bil!" dedi kükremeyi andıran bir sesle. "Nereden geldiğini unutma!"

Buruk bir kahkaha atıp saçlarımı sol omzumda topladım.

"Unutur muyum hiç?" diye sordum bu sefer alaycı tavrı ben takınarak. "Allah'ın her günü hatırlatıyorsun, Oğuz Santürk."

"Ruh hastası"

Attığı öfkeli bakışların ardından seri adımlarla salonu terk etti. Yüzümdeki alaycı gülümseme yerini hüzne bırakırken, bir kez daha kendi gözyaşlarımda boğuldum.

Akşamüzerine doğru gelen oğlumu karşılamak için bahçe kapısına çıktım. Çok geçmeden kapının önünde duran özel araçtan heyecanla inerek bana koştu. Dizlerimin üzerinde eğilip kocaman açtığım kollarımın arasına aldım biriciğimi.

"Bebeğim, hoş geldin."

Küçük kollarını boynumdan ayırmadan geri çekilip yeşil gözleriyle bana baktı, hayran hayran.

"Hoş geldim anneciğim, çok özledim seni."

"Ben de seni özledim oğlum, ama hani söz vermiştin, şoför amca kapını açmadan arabadan inmeyecektin."

Küçük kırmızı dudakları anında büzülürken, uzun kirpiklerinin arasından üzgünce baktı. "Özür dilerim anneciğim, seni görünce heyecanlanıyorum."

Sırt çantasını çıkarıp bakıcımıza uzattıktan sonra oğlumu kucakladığım gibi eve yürümeye başladım. Ağırlaşmıştı, onu kucağıma her aldığımda fark ediyordum bunu ve ona her bak-

tığımda şükrediyordum tıpkı bana benzeyen ve bana âşık bir oğlum var diye.

Hava kararduktan sonra Arda'yı uyutup, okuduğum hikâye kitabını yerine kaldırdım. Ona masal anlatırken, saat erken olmasına rağmen her seferinde benim de uykum geliyordu. Bir kahve hiç fena olmaz düşüncesiyle odadan çıktım.

Saati kontrol edecekken, gözüme ilişen tarihle merdivenin başında duraksadım. Kalbim duraksadı, aldığım nefes duraksadı sanki...

20 Ekim

Onun doğum günüydü...

Yüreğimi derin bir sızı kaplarken, elim boyumdaki kar tanesi kolyeye gitti. Neden bilmiyorum hiç çıkarmamıştım; belki ihanetimin imzası olduğundan, belki vicdanım hâlâ oluk oluk kanadığından...

Dolan gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp çalışma odasına doğru ilerledim. En güzel bu odadan görünüyordu yıldızlar, yıllardır yıldızlara bakarak diliyordum kabul görmeyecek özrümü. Belki o da benimle aynı anda yıldızlara bakıyorsa, aynı yıldızların altında içten içe beni affediyor olmasını diliyordum.

Saçmalıyordum.

Bedenim yine pencerenin dibinde, gözlerim kitaplıktaydı. Ona yazdığım yüzlerce mektubun arasından sağ çıkan birkaç tanesi sararmış yaprakların arasında, yazanından başka gözlerin değmeyeceği satırları saklıyorlardı. Ah ne acı, ne kadar affedilmemişliğim varsa hepsi en ücra köşelerde yitip gidecekti.

Başımı havaya kaldırıp en parlak olan yıldıza baktım.

Otuz iki yaşına giriyordu, evlenmiş miydi? Çocukları olmuş muydu?

Kimbilir...

Ruhum yaralı, gönlüm yaralı, gözlerimi mesken tutmuş yaşlar bile yaralıydı. Gözyaşlarım yaralıydı uzun zamandır. Avucumun içinde kâğıt kesiğinden hallice bir iz vardı, görünürde ne kadar belli belirsiz olsa da acısı ciğerime varacak kadar derindi.

"Yine mi o herifi düşünüyorsun?"

Bakışlarımı yıldızlardan ayırdım, ancak pencerenin önündeki duruşuma milim hükmüm geçmeden omzumun üzerinden Oğuz'a baktım. Gömleğinin üstten açılmış birkaç düğmesinin sonucu olarak sarkan kravatı ve dağınık görüntüsüyle beni yine şaşırtmamıştı.

"Ne istiyorsun?"

Beklediği yanıtı alamamış olacak ki hızlı adımlarla yanıma geldi, birkaç saniye arkamda öylece bekledikten sonra kolumdan tutup beni kendisine çevirdi. Gözleri kızarmıştı, muhtemelen yine içmişti.

"Soruma cevap ver, yine mi o hayaleti düşünüyorsun?"

Hayalet... Yüzümden okuduğu mutsuzluğun, çoğu zaman düşünce deryasına düşüşümün, ya da en olmadık zamanlarda dolan gözlerimin onda tek ismi buydu. Benim anamadığım ismi, o bu şekilde anıyordu.

"Saçmalıyorsun." Gözlerimi yeniden yıldızlara diktikten sonra kollarımı birbirine kavuşturdum.

"Hem sen sevgilinin yanına gitsene, benimle uğraşma."

Dudakları alayla kıvrılırken beni iterek geriye doğru bıraktı. "Bahsettiğin gibi bir sevgilim yok karıcığım, ama sen biraz daha benden uzak durmaya devam edersen bu kaçınılmaz olacak."

Bu sefer ben gülümsedim yarım yamalak. "Söylediğin yalanlar umurumda mı sanıyorsun? Tek isteğim beni azat etmen..." dedim ona bilmem kaçıncı kez...

Elleri yeniden bedenimi bulurken bu kez tutuşu canımı yaktı, buna alışkındım. Değişmeyen gözlerine nazaran gözlerinin çevresinde yer edinmeye çalışan birkaç çizgi bu gece daha bir belirgindi.

"Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Gidebilirsin, ama şunu unutma, eğer bu evden çıkarsan bir daha Arda'nın yüzünü göstermem sana!"

İşte yine aynısını yapmıştı, tek dayanağımla tehdit etmişti beni. Bir anne evladıyla sınanabilir miydi?

"İşte bu yüzden bitti," dedim acı bir sesle.

"Ne bitti? Evliliğimiz mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sevgimiz, hatırlarsan bir zamanlar birbirimizi seviyorduk Oğuz. Yazık, şimdi hatırası bile kalmamış."

Yanından geçip gittiğimde aramızdaki tüm kelamları tüketmiş olmanın verdiği yük vardı omuzlarımda, oğlumun yanına kıvrılırken de öyle... Sıkı sıkıya sarıp sarmaladığım yavrumu göğsüme çektim. Sadece o dayanılır kılıyordu tüm bu cehennemi, onun için katlanıyordum.

Yeni bir güne gözlerimi açtığımda yine iki büklüm uyumuş olmanın verdiği rahatsızlıkla ayaklandım. Arda'ya daha büyük bir yatak alsam hiç fena olmayacaktı. Sıcak bir duş almak için yatak odasına gideceğim sırada Hatice Abla elinde telefonla koşar adımlarla önümde bitti.

"Bir kadın arıyor, kim olduğunu sordum ama söylemedi. Israrla seninle görüşmek istiyor kızım."

Başımı sallayıp telefonu aldığımda, muhtemelen çatallı çıkacak olan sesimi birkaç kez öksürerek düzene soktum.

"Buyurun."

"Gül Santürk sen misin?" dedi ince bir kadın sesi.

"Evet, benim, siz kimsiniz?"

Burnunu çektiğini duydum, ağlıyor muydu?

"Bir tahminde bulunmak ister misin?"

Üslubu hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı çatarak. "Anlayamadım," diyebildim.

"Uzatmayacağım Gül! Ben Oğuz'un sevgilisiyim, hem de üç yıldır. Bu sabah ayrılmak istediğini söyledi... Ben böyle bir şeyi kaldıramam anlıyor musun?"

Biliyordum, yine de olduğum yerde kaskatı kesildim duyduklarım karşısında. Kendinde olmadığı her halinden belli olan kadın tüm bunları alkolün etkisiyle uydurmuş olamazdı. Yüz yüze gelmek istemediğim gerçekler şimdi tam da burnumun dibinde bitmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordum güçlü tutmaya çalıştığım sesimi karşı tarafa yansıtmaya çalışarak. "Neden aradın?"

"Oğuz'dan ayrıl, bak onu sevmediğini biliyorum. Lütfen ayrıl."

Başımı iki yana salladım görmediğini bile bile. "Ben bıraksam o beni bırakmaz," diye konuştum, belki yerimde başka bir kadın olsa bu telefonu küfür ederek kapatırdı.

"Ayrıl!" diye bağırdı, bu kez daha hıçkırarak. "Ayrılmak zorundasın, çünkü ben hamileyim."

Telefon elimden kayıp düşerken, sendeleyen bedenimi korkuluklara tutunarak sabit tutabildim. Hatice Abla bana korku dolu gözlerle bakıp neler olduğunu soruyordu. Bir süre bomboş gözlerimi duvara kilitledikten sonra elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Ayrılacağım. Ne olursa olsun Oğuz'dan ayrılacağım."

9. Bölüm

Koyu mavi, bedenimi saran elbisem dizimin bir karış üstünde bitiyordu. Altına giydiğim ten rengi stilettolar, uyumlu makyajım ve dalgalı fönümle yıllardır alışageldiğim Gül Santürk kimliğine bürünmüştüm yine. Olduğum kişinin, aslında olmak istediğim kişiden çok uzak olduğunu ise, uzun yıllar önce fark etmiştim. Kendime biçtiğim hayatı yaşıyordum, şikâyet etmeye hakkım yoktu sırf bu yüzden. İşin aslı öyle değildi ne yazık ki. Nitekim gözümü boyayan hayatın içinde boğulalı çok oluyordu.

İnsan cebi boş olunca ölmüyordu da kalbi boş olunca ruh ölümü gerçekleşiyordu. Ruhum ölmüştü benim de bedenim ise hayatı yakaladığı yerden yaşamaya devam ediyordu.

Adliye oldu ilk durağım... Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi geç de olsa yapıyordum. Sabah aldığım telefon olmasa yapabilir miydim, muamma... Fakat o telefonla birlikte içimde beliren cesaret kırıntısı bana güç vermişti. Sevgisizlik, ilgisizlik, kimi zaman hakaret kimi zaman şiddet; hepsine bir yere kadar katlanılabiliyordu. Ancak ihanet, burnumun dibine kadar gelen ihanet bizim evliliğimizde bardağı taşıran son nokta olmuştu. Bu kadarına oğlum için bile katlanamazdım. Dilekçeyi yazan kı-

Zuhal Cehremde dolaşan tuhaf bakışl

madım. Dilekçeyi doldururken de hiçbir talebim olmadı. Sadece oğlumu istiyordum. O, hayatta sahip olduğum yegâne şeyi...

Elimde dilekçeyle bebek sahilinde dolaşırken, bundan sonra neler olabileceğini düşündüm. Oğluma alıştığı hayatı sunamazdım. Ne bir mesleğim ne de kenara attığım üç kuruş param vardı. Gözleri paradan başka hiçbir şeyi görmeyen ailemin yanına sığınamazdım. Zaten Almanya'ya da dönemezdim bu saatten sonra...

Orada bir ihaneti bırakıp çıkmıştım ben... O ülkenin her karışına ihanetim sinmiş gibi bir daha asla ayak basmamıştım.

Tek bildiğim bu kez kararlı olduğumdu. Daha önce defalarca kez adliyenin önünden eli boş dönmüşken, şimdi sıkı sıkı tuttuğum çantamın içinde özgürlüğümün anahtarı olan dilekçeyi taşıyordum. Derin bir nefes aldım ve çantamdan çıkardığım telefonumdan Oğuz'un numarasını buldum. Nasıl karşılayacağını az çok biliyordum; bağırıp çağıracak, muhtemelen yine itip kalkacaktı beni. Götürdüğü davetlerde istediği gibi davranmadım diye, ya da iş adamı arkadaşlarının kendini beğenmiş eşleriyle girdiğim münakaşa sonrası azarlamalarına benzemeyecekti bu defa. Çok daha ağırına hazırlamalıydım kendimi.

"Oğuz," dedim üçüncü çalışta açılan telefona... "Müsait misin?"

"Toplantıya gireceğim, çabuk söyle"

Ellerimi sonbahar rüzgârının dağıttığı saçlarımdan geçirip, "Akşam eve erken gelebilir misin?" diye sordum. "Konuşmamız gerekiyor."

"Akşam erken geleceğim, Vural Soylu'nun daveti var, sen de şimdiden hazırlansan iyi edersin"

Gözlerimi kapatıp sıkıntılı bir nefes aldım. "Ben davete falan gelmiyorum Oğuz, akşam konuşacağız."

"Öyle mi?" diye sordu kısık fakat öfke dolu bir sesle. "Geleceksin, tekrar etmeyeceğim!"

Yüzüme kapattığı telefondan sonra ne kadar doğru bir karar verdiğimi bir kez daha anladım. Oğuz, aslında değişmemişti. O hep aynı adamdı. Sadece şaşalı dünyasının ışıltısına öylesine

kapılmıştım ki görmek istememiştim bazı şeyleri. Onun kendine bir kukla aradığı en başından beri belliydi. Balık baştan kokmuştu aslında ama ben burnumu tıkamıştım. Birden bire düştüğüm dünyasında sudan çıkmış balığa dönmüştüm başlarda, ne yana çekse o tarafa savruluyordum. Giyim tarzımdan konuşma biçimime kadar her şeyimi ona uydurmuştum. Oğuz'un istediği hayatı yaşıyordum, karşılığında o da bana hayal ettiğim hayatı yaşatıyordu. Sonra sonra yaş aldıkça bazı şeyler oturmaya başladı zihnimde, adım hâlâ Gül'ken aslında Gül olmadığımı anladım.

Çantamdan bu kez sigaramı bulup dudaklarımın arasına yerleştirirken, boş bir bank buldum kendime. Oğuz'dan gizli saklı içiyordum bir süredir. Ona göre hanımefendiler sigara içmezdi, hanımefendiler bağırmazdı, her zaman elit olmalıydılar. Ona inat derin bir soluk aldım parmaklarımın arasında tuttuğum ince daldan, bir nefes, ardından bir nefes daha...

Kulağımda denizin sesi, tenimde sonbahar esintisiyle yitip giden yıllarıma hayıflanıyordum.

Saatime baktım, Arda'nın çıkış saati gelmişti. Bitmek üzere olan sigaramı yere atarak topuklu ayakkabımın burnuyla ezdim ve hızlı adımlarla arabama yöneldim. Eve geldiğimde benimle aynı anda servisten inen oğlum koşarak atladı boynuma, her gün aynı sahneyi yaşıyor olmamıza rağmen her gün doyasıya öpüp kokluyordum. Sabahtan akşama özlenir mi, çok özlüyordum.

"Anneciğim, çok acıktım," dedi eliyle karnını gösterirken. "Baksana göbüşüm küçüldü."

Başımı göbeğine gömerek gıdıklamaya başladığımda, attığı keyifli kahkahalar beni mutlu eden şeylerin başında gelmişti her zaman...

"Yerim senin göbüşünü yakışıklım, hadi içeri girelim. Bakalım Hatice Teyzen bize neler yapmış? Belki köfte yapmıştır."

"Yuppiiii!"

Ellerini havaya kaldırıp eve koşmaya başlarken endişeyle yavaş olması konusunda bir ton laf sıralamıştım bile arkasından.

Üzerini değiştirip ellerini yıkadıktan sonra hazırlanan yemek

masasına oturduk. Anaokulunda doyasıya koşup oynadığından fazlasıyla acıkmıştı. Zaten her zaman iştahlı bir çocuk olmuştu Arda. Köftelerimi, yeşil gözlerini kocaman açarak ağzına atarken onu izliyordum ki Hatice Abla'nın çağırmasıyla ayaklandım.

"Gittin mi kızım?" diye sordu merak dolu gözlerle. "Açtın mı davayı?"

Bakışlarımla Arda'yı kontrol ettikten sonra, "Açtım," dedim. "Oğuz geldiğinde onunla da konuşacağım."

"Nasıl karşılayacağı malum..." Yüzüne üzgün bir ifade oturdu. "Üzecek seni."

Kolunu sıvazladım ve "Geçecek," dedim gülümseyerek. "Bu sefer kararlıyım."

"Allah yardımcın olsun Gül kızım."

"Sağ ol abla."

Onun desteği benim için çok önemliydi. Tek arkadaşım, tek dostumdu. Yemekten sonra oğlumla geçen vakit su gibi akıp giderken, mavi pijamalarını giydirip akşam klasiğimiz olan Keloğlan masallarından okudum. Artık ezberime aldığım masal sayesinde kitabından ziyade anlatırken onun yüzüne bakıyor ve ağır ağır kapanan gözlerini izliyordum. Bu muhteşem bir manzaraydı.

Uyuduğundan emin olduktan sonra giyinme odasına girip elbisemin üzerine uzun, siyah bir hırka giydim ve cebine telefonumu koyduktan sonra aşağı indim. Dilekçeyi çantama koymuştum. Çantamı salonda bıraktığım aklıma gelince hızlı adımlar aşağı indim. Ancak daha merdivenlerin başındayken, basamakların aşağısından bana öfkeyle bakan adamla göz göze geldim. Davet için özel olarak diktirdiği takım elbisesinin içinde, memnuniyetsiz bir tavırla üzerimde gidip geldi bakışları.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Hâlâ hazırlanmamışsın."

Hızlıca aşağı inip hemen önünde durdum.

"Sana gelmeyeceğimi söylemiştim."

"Ben de geleceksin demiştim."

Başımı iki da sallayıp buruk bir şekilde gülümsedim. "Hiç

değişmeyeceksin değil mi, ama ben artık katlanamıyorum."

"Ah... Yine aynı saçmalıklar," dedi bezmiş bir sesle. "Bunları sonra konuşuruz Gül, git ve hazırlan."

Ciddiye almamak, bu onun hep yaptığı şeydi. Ciddiye alınmadıkça içimde yükselen öfke sakinliğime tekme savuruyordu. Bu yüzdendi üzerini kapatmaya meyilli olduğum konuyu ortaya saçışım.

"Ne saçmalığından bahsediyorsun sen! Dur ben söyleyeyim! Beni yıllardır aldattığın saçmalığı olabilir mi mesela, ya da sevgilinin hamile olduğu ama en-"

Henüz bitmemiş cümlemi kolumu acıtmaktan çekinmeyen tutuşu sekteye uğrattı. "Kes sesini!" dedi dişlerinin arasından. "Her duyduğuna inanma, aptal!"

Kolumu ondan kurtarıp birkaç adım geri gittim.

"Bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz ve bunu asla kabul etmeyeceğimi de. Senden boşanıyorum Oğuz!"

Bağırarak söylediklerime karşın yumruk yaptığı elini avucuna geçirdi ve hemen yanında bulunan yemek masasının üzerindeki tüm aksesuarları tek hareketle yere serdi.

"Sakın! Böyle bir şeyi aklından dahi geçirme. Yıllarca inşa ettiğim itibarımı senin kaprislerin yüzünden yıkamam. Seni asla bırakmam Gül, unut bunu!"

Kapris mi? Aldatılan bir kadının serzenişleri kapris olabilir miydi?

Dayanamıyordum artık, tahammülüm kalmamıştı tüm bu saçmalığa. Öfkeyle cam sehpaya ulaşıp çantamı aldım ve fermuarını açıp boşanma dilekçesini çıkarttım. Ne yaptığıma bakıyordu öfkeli gözlerle, belki de hâlâ ciddi olduğumu düşünmüyordu. Böyle bir şeye cesaret edebileceğime ihtimal vermediği her halinden belliydi aslında.

"Bak!" Hızlıca yanına gidip kâğıdı ellerine tutuşturdum. "Sen boşanırsam itibarım ne olur diye düşünüyorsun ya, karını aldatırken itibarını hiç mi düşünmedin?"

Yeşil gözleri hüzünle değil öfkeyle kilitlenmişti dilekçeye. İnanamıyordu, boynunda birkaç damarın kabardığına şahit ol-

dum, öfkesi patlamaya hazırdı şimdi. Onu iyi tanıyordum.

"Boşanıyorum senden Oğuz, sonucu her ne olursa olsun. Senden hiçbir beklentim yok, sadece oğlum bana kalsın," dedim kelimeleri zorlukla toparladıktan sonra.

Dudakları aralandı, bakışları kademeli olarak yüzüme çıktı ve "Oğlunu istiyorsun öyle mi?" diye sordu.

Cevap vermedim, hafifçe başımı sallamakla yetindim.

"Oğlunu istiyorsun!" diye bağırdığında daha irkilmeme fırsat vermeden koluma yapıştı ve dış kapıya doğru sürüklemeye başladı beni. Gözü dönmüş gibiydi, öyle ki beni sürüklediğinin bile farkında değildi.

"Oğuz bırak!"

Ne bağırmalarım ne de direnmelerim kâfi geliyordu kurtulmama. O an kapı arkalarından bize bakan görevliler merdivenin başından ağlayarak bizi izleyen oğlum kadar yakmadı canımı. Öyle çok bağrışmıştık ki uyanmıştı. Mavi pijamaları ve korkuluklara sinen ufacık bedeniyle ne olup bittiğine anlam vermeye çalışıyordu.

"Arda!"

Oğuz bir an duraksadı olduğu yerde, ama ellerini üzerimden ayırmadı.

"Odana git oğlum."

Babasının otoriter seslisiyle irkildi ve birkaç adım geriye giderken, "Annem," diye mırıldandı. "Annem de gelsin yanıma."

Kolumdaki tutuşu sıkılaşırken, kasılan çenesiyle bana baktı.

"O defolup gidiyor, istediği gibi!" dedikten sonra tekrar beni sürüklemeye başladı. Oğlumun anne diye ağlamalarına kulak tıkamıştı. Delirmiş gibiydi.

Bahçe kapısından çıkmadan önce ayağımdan fırlayan ayakkabılarım yere düşmeme sebep oldu. Tekrar tutup kaldırdı ve korumaların şaşkın bakışları arasından beni dışarıya savurdu. Yere hızla çapan avuçlarım ve dizlerim büyük bir acıyla sızlarken, oğlum sesimi duymasın diye canımın acısını dışa vurup bağıramadım.

"Şimdi nereye istiyorsan git!"

Yüzüme kapanan demir kapının sesiyle birlikte yanan avuçlarıma aldırmadan ellerimi sıktım, avuçlarım toprak doldu. Kalbim kan doldu. Gözlerimden süzülen yaşlar eşliğinde, "Arda," diye fısıldadım.

Ardından hızla ayağa kalkıp demir kapıyı yumruklamaya başladım. Tüm gücümle vurdum, defalarca, defalarca yumrukladım. "Aç kapıyı, Oğuz, oğlumu bana bırak! Aç kapıyı!"

Dakikalarca yumrukladım kapıyı, takatimin son katresi tükenene kadar vurdum, çıplak ayaklarımla tekme attım. Ama ne kapı açıldı ne de oğlumu görebildim. Çaresizliğin şiddetlendirdiği hıçkırıklarımla birlikte ellerimi yüzüme kapattım ve sırtımı saniyeler önce yumrukladığım kapıya verdim. Bu kadarını yapabileceğini tahmin etmemiştim, edememiştim.

Büyük hayaller kurarak girdiğim evden bu şekilde kapı dışarı edilmiştim şimdi; ayaklarım üryan, üstüm başım toz içinde; üstelik gidebileceğim tek bir kapı bile yoktu...

Yürümeye başladım. Rasgeleydi adımlarım, rotasız. Gecenin bu saatinde gidebileceğim hiçbir yerim yoktu. Lüks arabalarla geçtiğim yolları ayaklarıma cam parçaları bata bata dönüyordum. Hak etmiştim ben bunu, işlediğim günahın bedelini ödüyordum. Biliyordum. Dakikalar sonra bilmediğim bir sokakta yaşlı bir ağacın dibine çökerken, hıçkırıklarım iç çekmeye dönmüştü.

"Allah kahretsin!"

Gözlerimden damla damla akan makyajımı elimin tersiyle sildim, umurumda değildi yanımdan geçip giderken bana deli gözüyle bakan insanlar. Şimdi sığınabileceğim tek şey bu yaşlı ağaçtı ya, bu bile ölesiye ağlamak için bir sebepti benim için...

Cebimdeki titremeyle elimi hırkamın cebine attım. Arayan ismi görünce hızla açtım telefonu hâlâ titreyen parmaklarımla.

"Hatice abla, oğlum, Arda nasıl?"

Ağlıyordu, içini çekmesinden anlamıştım.

"Uyudu kızım, uyuttum."

Elimi göğsüme götürüp gözlerimi gökyüzüne diktim. "Çok ağladı mı?"

"Çocuk o unutur," dedi avuturcasına. "Arda'yı sakinleştireceğim diye o vicdansıza engel olamadım. Elleri kırılsın inşallah."

"Boş ver beni, oğlumun yanında ol," derken dudaklarımdan firar eden ıstırap dolu hıçkırığa mani olamamıştım.

"Neredesin söyle kızım, gelip alayım seni bir otele gidelim. Ah salak kafam, burada kalıyorum diye bir ev tutmadım. Gördün mü akılsız Hatice nasıl lazım oldu."

Kendi kendine hayıflanırken, "Hayır," diye kestim sözlerini.

"Sen şimdi çıkarsan Oğuz anlar, kovar seni. Hatice Abla ne olur oğlumun yanından ayrılma. Senden başka kimseye güvenemem."

Cevap vermedi, ağlamaya devam ediyordu. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Ben başımın çaresine bakarım."

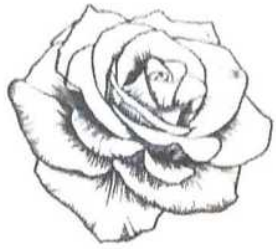
Mecburi bir "Peki..." duyuldu kırık sesinden.

Telefonu kapatıp cebime koyarken, birkaç metre ötemde sigara içen kadını fark ettim. Bana doğru dönen bakışları önce yüzüme ardından çıplak ayaklarıma kaydı.

"Bir sigara verir misiniz?"

Başını usulca sallayıp çantasına uzandı ve aldığı paketten bir dal sigara çıkardı. Dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çektim içime.

Adımlarım tekrar harekete geçtiğinde bu kez nereye gideceğimi biliyordum. Bir kızın başı sıkıştığında gidebileceği tek bir kapı vardı... Ben de bana bir daha asla açılmayacak o kapının kıyısında köşesinde oturmaya gidiyordum şimdi...

10. Bölüm

Yıllar yılı mesken tuttuğum mezarlığın önünde durdum. Damağımda sigaranın nahoş tadı, yüzümde gözyaşlarımın akan rimelimle harmanlanan kara lekesi, bir zamanlar beni seven iki adamdan birinin yanına varmak üzereydim. Öyle çok yürümüştüm ki bacaklarım uyuşmuştu. Yine de ruhumdan daha yorgun değildi bedenim. Karanlıktı, kimse yoktu. Olmasın da zaten. Adımlarım yavaş yavaş ona giderken, soldan üçüncü parsele girdim. Baştan üçüncü mezarlık; babama gelmiştim.

Bitap bedenimi ak mermere bırakırken, "Ben geldim," dedim cılız bir sesle. "Biliyorum, yüzüm yok yine. Baba, gidecek başka yerim de yok."

Dudaklarımın titremesiyle gözlerimi sımsıkı yumup başımı yıldızsız gökyüzüne kaldırdım.

"Çok yorgunum, çok yorgunum ben." Dudaklarımdan acı bir hıçkırık firar etti.

"Bir de çok acı çekiliyorum, çok yalnızım."

Elimi uzatıp toprağını avuçladım, öyle sessizdi ki esen rüzgârın uğultusuna bile muhtaçtım.

Çıplak ayaklarıma baktım. "Üşüyorum, kalbim üşüyor baba."

Ardı adına akan gözyaşlarım tek bir an durmuyordu. "Hâlâ

kızgın mısın bana bilmiyorum, ama şimdi yanımda olman için canımı bile verirdim. Sen şimdi yoksun ya baba, gölgeni bile özlüyorum."

Takatim kalmamıştı, ıslak kirpiklerim kapanmak üzereydiler. Direnmedim, bedenimi mermere uzatırken, birbirine kavuşturduğum avuçlarımı başımın altına koydum. Babamla aynı çatının altında uyuduğum evi beğenmezdim bir zamanlar, meğer evi ev yapan duvarları tuğlaları değil, içinde yaşayan insanlarmış. Acı bir biçimde öğrenmenin boğazıma yapışan elleriyle kapatırım gözlerimi. Bunu da hak etmiştim.

"İyi geceler babacığım."

Çıplak bacaklarımı üşüten rüzgârla birlikte bacaklarımı karnıma çekip kollarımı etrafına sardım. Yüzüme vuran sonbaharın pasif güneş ışıkları sabah olduğunun habercisiydi, ama gözlerimi açmamakta ısrarcıydım. Keza kolumdaki yabancı tutuşa da tepkisiz kalmıştım. Neden burada olduğuma dair mezar bekçisine açıklama yapmak, şu an isteyeceğim son şeydi.

"Gül! Aman Tanrım bu sensin."

Duyduğum tanıdık sesle gözlerimi hızla açığımda, karşımda gördüğüm kişi, görmeyi hiç beklemediğim biriydi. Beyza. Yılların çehresine getirdiği olgunluk onu tanımama engel olamazdı. Şaşkınlıkla, kolumda duran eline baktım, sonrasında hafifçe doğrulmaya çalışırken bakışlarım yere indi.

Onunla yıllar sonra bu şekilde karşılaşacağım asla aklıma gelmezdi.

"Ah..."

Tutulan belimin acısıyla yüzümü buruşturdum. Elimi belime götürmek üzereyken, kolumun altına girerek, "Bana bırak," dedi.

Dikkatlice beni ayağa kaldırırken, çıplak ayaklarıma kayan bakışlarının utancını yaşıyordum. Tek kelime etmeden mezarlığın çıkışına doğru yürüdük birlikte. Ardından kapısını açtığı siyah arabanın ön koltuğuna oturttu beni. Hızlı adımlarla sürü-

cü koltuğuna geçtikten sonra çalıştırdığı arabasıyla beni nereye götürdüğünü sormadım. Yoldan ayırdığım bakışlarımı ona çevirdim kısa süre sonra, değişmişti. Lisedeki uzun kestane rengi saçları şimdi küt ve kahverenginin açık bir tonuydu. Üzerindeki kumaş pantolon ve beyaz gömleğiyle ise en son gördüğüm kız çocuğu gitmiş yerine ayakları yere basan bir iş kadını gelmişti.

Tuhaf gülümseyişimi duyunca gözlerini bana çevirdi, o an belki de delirdiğimi düşünüyordu.

Çok geçmeden bir binanın önünde durduğumuzda, yine onun yardımıyla arabadan indim ve apartmana girdik. Asansöre yönelmeden direk giriş katına çıkarken, çantasından anahtarları çıkardı ve kapıyı açtı. Yeniden koluma girdiğinde beni içeri yönlendirmesine engel oldum.

"Terlik alabilir miyim?"

Bakışları yeniden ayaklarıma kaydı ve yüzüne hüzün dolu bir ifade oturdu. Kirliydi ayaklarım, yer yer kanayan kısımları kuruyarak kötü bir görüntü oluşturmuştu.

"Geçebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Tam karşısı banyo, sıcak bir duş alıp kendine gel."

Başımı sallayıp ağır ağır içeriye girdim ve direk banyoya yöneldim. Ufak, bembeyaz bir banyoydu. Üzerimdeki hırkayı çıkarıp bir köşeye koyarken tıklattığı kapıdan içeriye temiz kıyafetler uzattı. Tüm giysilerimden kurtulduktan sonra bedenimi sıcak suyun altına bıraktım. Izgaradan akan kirli su giderek berraklaşıyordu. Keşke, keşke avuçlarımdaki ihanetin uğursuz kiri de böyle çıksa diye düşündüm. Ama çıkmayacaktı, o leke ömrümün sonuna dek benimleydi.

Parmaklarım buruşana kadar sıcak suyun altında kaldıktan sonra suyu kapatıp kuruldandım. Beyza'nın benim için getirdiği beyaz iç çamaşırlarının üzerine gri eşofmanları giyip acıyan topuklarımın üzerine basmamaya gayret ederek banyodan çıktım. Koridora çıktığımda burnuma çalınan yemek kokusunu takip ederek mutfağa ulaştım. Beyza masaya kahvaltılıkları dizmiş, ocağın başında bir şeyler pişiriyordu. Gözlerimi etrafta gezdirerek kutu gibi, yeşil ve toprak tonlarıyla dekore edilmiş evine bakındım. Güzeldi.

"Kahvaltı hazır, gel hadi." Eliyle köşe takımının yeşil koltuğunu işaret etti. "Bir şeyler yedikten sonra ağrı kesici vereceğim sana, sonra da uyursun olur mu?"

Masaya, tam karşısına oturdum. "Teşekkür ederim."

Önümdeki çatalı alıp parmaklarımın arasına tutuşturdu. "Etme, sadece bir şeyler ye."

Canım bir şey istemiyordu, ancak kendimi toparlamak, güçlü olmak zorundaydım. Benim bir oğlum vardı, kendimi bırakmamalıydım. Bir müddet hiç konuşmadık. Bir şeyler sormak istediğinin farkındaydım ancak doğru zaman olmadığına inanarak susuyordu belki de. Bense bir yandan sonsuz bir sükûnete bürünmek isterken, diğer yandan hiç susmadan anlatmak istiyordum nereden başlayacağımı bilmeden. Zorla da olsa mideme bir şeyler gönderdikten sonra yutkundum ve aklıma ilk geleni söyledim.

"Oğuz'dan ayrılıyorum."

Elinde dudaklarına götürmek üzere olduğu çay fincanıyla kalakalırken, "Anladım," diyebildi. Ardından küçük bir yudum alıp fincanı masaya bıraktı. "Magazin haberlerine bakmak için pek zamanım yok ama arada denk geldiğinde her şey yolunda gibi görünüyordu. Gerçi her şey yolunda olsa seni o halde-" duraksadı, tamamlamak istemediği cümleyi yarıda bıraktı.

"Her şey göründüğü gibi değil, bir oğlum var Beyza."

"Biliyorum, yani televizyonda görmüştüm. Şimdi nerede peki?"

Altdudağımı dişleyip başımı iki yana salladım. "Vermedi, oysa benim tek istediğim oğlumdu."

Puslanan gözlerimi yeni yaşlar akıtmaması için hızla kırpıştırdım.

"Bildiğin bir avukat var mı?"

Hafifçe tebessüm ederek, "Avukatım," dedi.

Şaşırmadım. Beyza'nın hayaliydi bu, hayalini gerçekleştirmişti.

Bugün kendine izin verdiğini söyledikten sonra kendine ait küçük bir avukatlık bürosu olduğundan bahsetti. Dört yıl önce bir evlilik yaptığına ve bir yıl dolmadan ayrıldığına kadar anlat-

tı kafamı dağıtmak için. Arada bana sorduğu soruların kimisini cevaplarken, birçoğunu yanıtsız bıraktım. Konuşmak istemiyordum kendi ellerimle kendimi mecbur bıraktıklarımı. Öğlene doğru uyuduğum iki saatlik uykunun ardından önüme koyduğu boşanma dilekçesiyle birlikte avukatım olmak istediğini söyledi. Son saatlerde aldığım tek iyi haberdi bu, çünkü değil bir avukat bulup ona para vermek, cebimde ekmek alacak kadar bile param yoktu.

"İlk fırsatta borcumu ödeyeceğim Beyza."

"Saçmalama," diye konuştu kaşlarını çatarak. "Bir zamanlar iki yakın arkadaştık unuttun mu? Sen aniden ortadan kaybolduğunda nasıl endişelendiğimi bilemezsin. Sonra evlendiğini okudum gazetelerden. Aslında sana ulaşmayı çok istedim ama telefon numaranı değiştirmiştin."

Sıkıntılı bir nefes alıp, "Oğuz öyle istedi," dedim. "Geçmişime ait her şeyden, herkesten uzak tuttu beni. Bir zamanlar itaatkâr bir kuklaydım onun için."

Ellerimi iki yana açtım. "Sonuç; şimdi kimsesizim."

...ve çaresiz, hayatımda hiç olmadığım kadar çaresizdim üstelik. Öyle ki onca yıldan sonra ilk kez gördüğüm arkadaşım bile acıyan gözlerle bakıyordu bana. Kimseye kızamazdım, düştüğüm çukuru bizzat kendi tırnaklarımla kazmıştım

"Toparla kendini. Sen annesin, güçlü olmak zorundasın." Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve hemen önümdeki sehpaya oturdu.

"Ben yanındayım Gül, oğlunun velayetini alabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Şimdi bir dilekçe hazırlayalım, oturacağın evi ve işyeri-"

"Ben çalışmıyorum," diye böldüm Beyza'yı. "Hiç çalışmadım, ayrıca bir evim yok."

Şaşkınlıkla irileşen kahverengi gözlerini yüzüme dikip, "Ciddi olamazsın," deyiverdi. "Ama velayet davasında elimizin kuvvetli olması için düzenli bir hayatının olması şart. Her şeyden önce sigortalı bir işte çalışıyor olduğunu belgelememiz lehimize olur."

Beyza konuştukça daha da çıkmaza giriyordum, ne bir yerde çalışmışlığım ne de diplomam vardı. Üstelik Oğuz tek telefonla tüm iş imkânlarını yüzüme kapatabilirdi. Elimin tersiyle akmakta olan gözyaşımı sildim.

"Alamayacağım oğlumu, göstermeyecek bana."

Eli dizimi buldu ve güven verircesine sıvazladı. "O ne kadar güçlü olursa olsun, bu ülkede adalet var. Önce sana bir iş bulacağız, ardından ufak bir ev tutarız. O zaman kadar benimle kalırsın olur mu?"

"Kim beni işe alır ki Beyza, üstelik sana yük olmak istemiyorum."

"Saçmalama Gül, eşimden ayrıldığımdan bu yana yalnız yaşıyorum. Büromda çalışan bir kadın olmasaydı seni ben yanıma alırdım." Elini çenesine koyduktan sonra, "Aklımda bir iki iş var ama..." diye konuştu. Bakışları yüzümde gezinirken, devam edip etmemek arasında kararsız gibiydi.

"Söyle lütfen, inan hiç fark etmez. Ne iş olsa yaparım."

"Bir müvekkilim var, çalışmakta olduğu holdingde çay servisi yapacak birilerini arıyorlarmış."

Heyecanla ayağa kalkarken, "Olur!" dedim. "Lütfen hemen ara, eğer hâlâ ihtiyaç varsa zaman kaybetmeden başlamak istiyorum."

"Tamam canım."

Eline aldığı telefonundan aradığı ismi bulduktan sonra kulağına götürdü. Çok geçmeden ayağa kalkıp konuşmaya başladı. Benimse aklım oğlumdaydı. Şimdiye kadar uyanmış olması gerekiyordu. Bugün hafta sonu olduğu için okula gitmeyecekti ve evde beni arayacaktı. Başımı ellerimin arasına alırken, burnumda tütüyordu onca yıldan sonra ilk defa ayrı kalmaya mecbur bırakıldığım oğlum.

"İyi bir haberim var."

Beyza tekrar otururken yüzündeki keyifli ifade benim için umuttu.

"Kimseyi almamışlar, iş senindir."

Uzanıp masadaki elini tutarken, "Çok teşekkür ederim," dedim minnettar gözlerle. "Hadi görüşmeye gidelim."

"Saçmalama bu halde hiçbir yere gidemezsin. Ben müvekkilimle konuştum. Görüşmeyi yarın sabah gerçekleştireceksiniz ve yarın sana iş gösterilecek sadece. Yapabilirsen sonraki gün başlarsın."

"Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Bu iş oğlumu almak için bir şanstı benim için. Üstesinden gelmek zorundaydım.

"Bu arada adının gizli kalması konusuna değindim, sorun yok yani."

Yerimden kalkıp Beyza'ya sıkıca sarıldım. İyi ki sabah mezarlığa rahmetli annesini ziyarete gelmişti, iyi ki karşılaşmıştık. Aksi takdirde şu an nerede olacağımı hiç bilmiyordum.

Biraz sonra misafir odasında benim için hazırladığı yatağı gösterdi. Üzerimi değiştirmeden yatağın içine girdiğim sırada pervaza yaslanmış beni izlediğini gördüm.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordum bakışlarımı yüzüne dikerek.

"Bunca zaman nasıl birikim yapmazsın Gül, adi herif öylece sokağa atmış seni."

"Çantamda beni bir süre idare edecek kadar para ve kartlarım vardı. Ayrıca mücevherlerimin evde olanlarını da koymuştum her ihtimale karşı, ama gördüğün gibi değil çantamı almak ayakkabılarımı bile alamadım."

Üzüntüyle başını salladı. "Hepsi geçecek, şimdi uyu."

Elini kapatmak üzere ışığa götürürken, "Beyza," diyerek onu durdurdum. Çok uzun zamandır içimi kemiren soruyu nasıl soracağımı bilemedim. Sormaya bile hakkım yoktu aslında.

"Bilmiyorum Gül." Ne soracağımı elbette biliyordu, yaşanılanların birinci şahidiydi. "Gidişinden sonra içmeye başladığını duydum, meyhanelerden topluyorlarmış. Sonra evlendiğin haberleri magazinlere çıktığında birden ortadan kayboldu, ailesi perişan oldu." Başını iki yana salladı ağır ağır.

"Ah Gül, sen onu mahvettin."

Başımı önüme eğdim. Adı geçince, aklıma düşünce, en basitinden ona benzeyen bir adam görünce hep yaptığım gibi...

"Ben, onun..." diye konuştum, adını anamıyordum. "Belki de onun bedelini ödüyorumdur. Ama biliyor musun Beyza, ben de çok acı çektim."

Örtünün altına girip yüzümü duvara döndüm. Biliyordum, bana yine gözyaşlarım eşlik edecekti uyumadan önce...

Gözlerimi açtığımda güneş henüz doğuyordu. Banyoya ilerleyip yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı tepeden sımsıkı topladım. İnsanlar tarafından tanınmak istemiyordum. Beyza'nın benim için bıraktığı siyah dar pantolon ve aynı renk kazağı giydikten sonra pencerenin yanına oturup arkadaşımın uyanmasını bekledim. Bugün yeni hayatımın ilk günüydü ve ben onca yıldan sonra ilk kez başka bir hayata adım atacaktım. Saat sekiz olduğunda evden çıktık. Yol boyu beni rahatlatmak için konuşmalar yapsa da gergindim. Devasa bir binanın önüne geldiğimizde beni akşam alacağını söyleyerek orada bıraktı ve bürosunun yolunu tuttu. Benimle gelmek istese de duruşması olduğu için şimdi bu koca şirketin önünde tek başımaydım.

Ağra Holding.

Bu isim bana çok eskilerden, bir yerden çağrışım yapıyordu ama zaman kaybetmemek adına üzerinde durmadım ve içeriye girdim. En az dışı kadar büyük ve teferruatlı bir yerdi. Etrafta elinde dosyalarla, hızlı adımlarla oradan oraya koşuşturan bir sürü insan vardı. Kısa bir süre etrafı inceleyip danışmaya ilerledim. Ardından görevli kadının yönlendirmesi üzerine personel alımı ile ilgilenen, aynı zamanda Beyza'nın müvekkili olan Akif Bey'in odasına gittim. Orta boylu otuzlu yaşlarının sonlarında bir adamdı Akif Bey, çalışma geçmişime dair sorularıyla beni köşeye sıkıştırmadan hemen işe başlayabileceğimi söylemişti. Ancak işe başlamam için imzalamam gereken sözleşmede çok ilginç maddeler yer alıyordu. Mesai saatleri içerisinde burada şahit olduğum herhangi bir olayı veya ismi dışarıda kullanmam, başka birine bilgi aktarımı yapmam kati surette yasaktı. Her

ne kadar tuhaf olsa da benim için bir sorun teşkil etmediği için imzalayıp Akif Bey'e uzattım.

"Hayırlı olsun Gül Hanım, soy isminizin çalışanlar tarafından bilinmeyeceğine emin olabilirsiniz," diyerek beni temin ettikten sonra çalışacağım yere yönlendirdi.

Üst kata çıkan kıvrımlı merdivenlerin hemen alt tarafında yer alan büyük bir mutfaktı çalışacağım yer. Benim dışımda üç kadın daha vardı ve üzerlerinde muhtemelen birazdan benim de giyeceğim lacivert iş kıyafetleri vardı.

"Merhaba, ben işe yeni başladım," diye yaklaştım gülümsemeye gayret ederek.

Orta yaşlı, topluca bir kadın elindeki tepsiyi tezgâha bıraktı ve "Hoş geldin," dedi sıcacık bir gülümsemeyle.

"Kıyafetler şu küçük odadaki dolapta. Bedenine uygun olanını al ve hemen başla olur mu? Aslında bugün sadece işi göstermemiz gerekiyordu ama toplantı var kızım, çok yoğun. İyi ki geldin."

"Hiç sorun değil. Ha bugün ha yarın."

Hızla işaret ettiği odaya yöneldim. Otuz altı beden lacivert kumaş pantolon ve beyaz gömlek bulduktan sonra vakit kaybetmeden giyindim. Aceleyle yukarı tepsi tepsi meşrubat taşıyan kadınların arasından sıyrılıp beni karşılayan kadının yanına gittim. Tepsideki beş bardağa çay doldurdu ve ağızlarını kapattıktan sonra bana uzattı.

"Bugün ilk günün kızım, zorlamayalım seni. Bir üst kattaki alım satım departmanına götür bunları. En üst kat yöneticilerin katı, orayla diğerleri ilgileniyor."

"Peki."

Seri olmaya gayret ederek tepsiyi elime aldım ve mutfaktan çıktım. Arkamdan asansörle ilgili bir şeyler söylemişti ama üzerimdeki tedirginlikle ne söylediğini anlayamamıştım bile.

Merdivenlere ulaştığımda kalabalık bir grubun yukarı çıktığını gördüm. Az önce gördüğüm iş arkadaşlarım görünürlerde yoktu ve muhtemelen sıcak içecekleri merdivenleri kullanarak yukarı çıkaramazlardı. Şaşkınca etrafıma bakınırken, açılan

asansörün sesiyle arkamı döndüm ve adımlarımı oraya yönlendirdim. Üstelik içinde iki kişiden başka kimse yoktu. Asansöre biner binmez iki numaraya uzattığım elim gördüğüm görüntü karşısında havada kaldı.

Zaman durdu, sanki kalbim durdu o an, o saniye. Tüm sesler kesildi ve tüm insanlar ne yapıyorsa o vaziyette kalakaldılar. Sonra, hızlanan kalbimin ritmik sesinin beynimin içinde attığını hissettim. Ellerim titremeye başladı, kapalı bardaklardan taşan içecekler tepsiye saçıldı. Binlerce hissi aynı anda yaşıyordum. Yaşanabilecek ne kadar acı varsa şimdi yaşıyordum.

Siyah takım elbisesinin içinde, yılların bedenine getirdiği heybetle asansöre yürüyen adam, O muydu?

Mehmet...

Nasıl da değişmişti. Kalbim sızlarken, gözlerim doldu ona baktıkça. Adımları yaklaştıkça acı ilmek ilmek boğazıma işledi. Bu nasıl bir tesadüftü... Ne acı bir tesadüftü! Yanındaki iki adamla konuşuyor, olanca ciddiyetiyle bir şeyler anlatıyordu. Hiç görmediğim kirli sakallarında dolaşıyordu uzun ince parmakları, ağır ağır. Gözümü alamıyordum, kilitlenmiş gibiydim. Asansörün kapısı usulca kapanırken, son gördüğüm yetişmek üzere hızlanan adımlarıydı. Omurgamdan yakıcı bir hissin akıp gittiğini hissettim. Zihnimde kuvvetli bir utanç dalgası yankılandı. O sırada asansörün kapısı kapanmak üzereyken, yeniden açılmaya başladı.

Asansörün kapısı tamamen açıldı.

Tam karşımda beliriverdi.

İçeri hızlı bir adım atarak elini çağırma düğmesinden çekerken, bana çarptı zifiri gözleri.

Göz göze geldik.

...ve içimde bir şeyler kırılıp döküldü.

Gözleri kısılırken dudaklarını birbirine bastırdı. Acı dört bir yanımızı sarmıştı ve o ağır ağır yutkundu.

İnce bir yaş yanağıma düşerken, yüreğimdeki çırpınışlar beyhudeydi.

Onunsa kaşları çatıldı, gözlerini hızla gözlerimden ayırdı.

Hiç görmemiş gibi, sanki daha önce hiç gözlerime bakmamış gibi...

Ya da görmek istemediği pis bir şeyden gözlerini ayırırcasına...

Asansöre tamamen girdiğinde bana arkasını döndü. Hemen önümde duruyordu. Yanındaki adamlar bir şeyler söylüyor, o cevap vermiyordu.

Tepsiyi öyle sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim acıyordu. Sonra kokusu geldi burnuma; değişmişti, çünkü o parfüm kullanmazdı. Bakışlarına kadar değişmiş olan adamın kokusu nasıl aynı kalsın ki...

Gözümden düşen o yaş yok olup gitti, ama hâlâ var olduğunu fark ettiğim çocuk yanım içini çekerek ağlıyordu içimde. Asansörün metal duvarları moloz yığınlarına dönüşüyor; geçen her bir saniye üzerime devriliyordu. Ayakta zor duruyordum.

Asansör durdu...

Tüm insanlar yavaş yavaş inmeye başladılar, ben bir adım dahi atamadım.

"Hizmetliler arka kısımdaki asansörü kullanıyor, hanımefendi."

Mehmet, yüzüme bakmadan söylediklerinden sonra çıkıp gitti...

11. Bölüm

O indikten sonra asansöre kaç kişi bindi, kaç kat indim, kaç kat çıktım, kaç kere aynı katta durdum, sayamadım. Göz pınarlarımda biriken yaşlar orada donmuş, akamıyordu. Onca zamandan sonra bana kalan söylediği iki çift söz iken, bir de asansöre sinen, hatırımdaki tenine yabancı parfümünün kokusu kalmıştı. Değişmişti; sesi, bakışı, duruşu, her şeyi değişmişti.

Mehmet, en az benim kadar değişmişti.

Dakikalar sonra bakışlarım tuttuğum tepsiye düştü. Artık dumanı tütmeyen çaylar ile öylece kalakalmıştım. Asansörün durduğu ilk katta indiğimde puslu bakışlarımı etrafta gezdirdim. Aradığım yeri görüp seri adımlarla lavaboya girdim ve elimdeki tepsiyi mermere bırakıp kendimi kabinlerden birine attım. Saniyesinde yükselen hıçkırıklarım ve sicim sicim akan gözyaşlarım acıyan kalbimin suretiydi. Belki de o değildi, belki zihnim bana oyun oynuyordu. Dudaklarımdan firar eden hıçkırıkları bastırırcasına ağzımı kapattım. Oydu, ifadesiz gözleri gözlerimi bulduğunda nasıl da safi nefretle dolup taşmıştı, nasıl çatılmıştı kara kaşları. Gözlerimi sımsıkı kapatıp o görüntüyü zihnimden kovmaya çalıştım. Gitmedi.

Tıpkı on yıl önce ona veda ederken zihnime kazınan son bakışı gibi, bunu da unutamayacaktım.

Uçurumumdu ettiğim ihanet; ne atlayıp paramparça olabiliyordum, ne geri adım atabiliyordum. Öylece, biçare, tam ucunda savruluyordum.

Acıyla çektiğim tuvalet kâğıdı rulosundan elime gelen tomarı yüzüme bastırdım. Bunu hiç hesaba katmamıştım. Sanmıştım ki ömrüm boyunca bir daha hiç görmeyeceğim. Meğer dünya ne kadar küçükmüş, ya da kader mi bilinmez; gelip burnunun dibinde bitmiştim.

Kabinden çıktığımda tam karşımda duran aynadaki aksim ağladığımı haykırıyordu. Gözlerimin etrafı kıpkırmızı olmuştu, tıpkı burnumun ucu gibi. Açtığım çeşmeden avucuma dolan suyu birkaç kez yüzüme çarptıktan sonra kurulamadan arkama döndüm. Kalçamı mermere dayayıp elimi göğsüme götürdüm. Tam oraya bir ağırlık oturmuştu. Taşıması zor, taşıması acı bir ağırlık...

Ne olacaktı şimdi? Burada nasıl çalışacaktım? Delirmiş gibi başımı iki yana salladım, seçeneğim yoktu. İlk defa kendi ayaklarım üzerinde durmaya çalışırken pes etmenin yolu açılmıştı.

Tepsiyi elime alırken, bana görevi veren kadına ne diyeceğimi bilmiyordum. Asansörü es geçerek aşağı inmek için merdivenleri kullandım. İş arkadaşlarımdan biri ortaya yerleştirilmiş masanın köşesinde otururken, tepsiyi bana veren kadın şaşkın gözlerle önce tepsiye sonra yüzüme baktı.

"Çok üzgünüm, ben kayboldum."

Kadın gülümseyip tepsiyi elimden aldı. "Üzülme kızım, ilk gün olur öyle şeyler. Bu arada adım Neslihan, bana Neslihan Abla diyebilirsin. "

"Çok teşekkür ederim."

Neslihan Abla yeni bir tepsi çıkardı. Sıcak çayları sıralamaya başladığında masada oturan zayıf, uzun boylu iş arkadaşım yanıma geldi.

"Seni yukarı çıkarken gördüm, arkandan seslendim ama duymadın. Orası yöneticilerin kullandığı asansör, biz arka tarafta bulunan küçük asansörü kullanıyoruz."

Neslihan Abla tepsiyi bana uzatırken, "Yaa..." nidası çıktı

ağzından. "Mehmet Bey görmedi inşallah, zaten sinirli adam, kıza sarmasın."

"Sinirli mi?" İstemsizce ağzımdan kaçan soru beni utandırmıştı.

Oysa benim tanıdığım Mehmet nadiren sinirlenirdi, çok geçmeden şeker bulutu misali dağılırdı öfkesi.

"Evet. Uzun boylu, esmer, yakışıklı oğlan... Pek bir sinirli, soğuk birisi sorma. Yöneticilerden kendisi ama tam departmanı ne, bilemiyoruz. Yönetim katı sır gibi, aman karıştırma. Bir de Yağız Bey var, o da yönetim katından, Mehmet Bey'in arkadaşı. Bak o iyidir, güleç yüzlüdür, şakacıdır da."

Uzattığı çayları aldığımda, "Kimse bana bir şey demedi. Ben şunları götüreyim, zaten yeterince beklettim," diye konuştum.

Mutfaktan çıktım, direk tarif ettikleri arka asansöre yöneldim ve alım satım departmanına ulaştım. Bu kez çayları sorunsuz servis etmiştim. Basit bir işti, kafa yormam gerekmiyordu. Geri dönmek için merdivenlere yöneldiğim sırada çalan telefonumla bir köşeye geçip cebimden telefonu çıkardım. Arayan kişinin adını gördüğümde vakit kaybetmeden açtım telefonu.

"Efendim?"

Kendime zaman kazandırmak için ufak adımlarla merdivenleri inerken, sessiz konuşmaya özen gösteriyordum.

"Yengecim," dedi her zamanki neşeli sesiyle. "O kadar zaman sonra ülkene dön yengeni evde bulama, nerelerdesin sen?"

"Meyra," elimi boynuma götürüp sıkıntıyla ovaladım. "Abinle konuşmadın mı?"

"Hayır, daha şimdi geldim eve ve önce seni aradım."

Derin bir nefes alıp sıkıntıyla verdim. Benden duyması gerekiyorsa benden duyacaktı. "Biz Oğuz'la ayrılıyoruz."

"Neee! Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim ve şu an işteyim. Akşam seni arasam olur mu?" diye sordum çevremi kolaçan ederek.

"İş mi, ne işi?"

"Oğuz'a söyleme lütfen, bir holdingde çalışıyorum. Gerisini akşam konuşuruz."

"Telefonda olmaz," dedi yüksek sesle. "Konumunu at, molan falan illa ki vardır. Yüz yüze konuşalım."

Kısa bir süre ikilemde kalsam da "Peki," diyerek telefonu kapattım.

Meyra, iyi bir kızdı. Oğuz'un tıpkı kendisi gibi beni aşağılayan anne ve babasından sonra bana iyi davranan tek kişiydi Santürk ailesinde.

Akşama kadar sadece alım satım departmanına meşrubat servisi yapmış, en son çıkarken yine o katta çalışanların odalarını temizlemiştim.

Ortalarda gezerken başım hep yerdeydi. Onunla karşılaşmak, nefret dolu bakışlarına maruz kalmak istemiyordum. Aslında beni gördüğünde biraz olsun canı yandıysa, buna bir kez daha sebep olmak istemiyorum. On yıl boyunca her gün mutlu olmasını dinlemişken, benim yüzünden tırnak ucu kadar acımamalıydı canı.

Saat beşi gösterirken Beyza mütevazı arabasıyla şirketin hemen önünde bekliyordu. İş kıyafetlerimi tuttuğum poşetin sapını sıkarak arabaya bindim. Yorgun görünüyordu, sabahki enerjisi yok gibiydi.

"Nasılsın?" diye sordum. "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum," diye onayladı. "İnsanlarla uğraşmak zor, senin nasıl geçti ilk günün?"

Gözlerimi kolumdaki saate çevirdim. Arda okuldan gelmiş olmalıydı. Hemen sonra parmağımdaki alyans ve tektaşa takıldı gözüm. Binbir hevesle taktığım o gün geldi aklıma, her ikisini de parmağımdan çıkarıp çantama attım. Artık taşımamın bir anlamı yoktu. Eve geldiğimizde Beyza banyoya girerken, iş kıyafetlerimi makineye atıp çalıştırdım. Ardından mutfağa ilerledim, dolapta pek bir şey yoktu. Isıtıcıya su koyup domatesli makarna yaptım. Beyza'ya yük olmak istemiyordum. Daha maaşımı almama koskoca bir ay vardı, yarın iş çıkışı yüzükleri bozdurmaya karar vererek masayı hazırladım. İki kişilik servis açtıktan sonra yaptığım salatayı ortaya koydum ve içecekleri doldurdum.

"Neden zahmet ettin Gül, dışarıdan bir şeyler söylerdik. Evde yemek yemediğim için pek bir şey almıyorum. Yarın bir müvekkilim ödeme yapacak, birlikte alışveriş yaparız. Hem sana kıyafet alalım biraz."

"Hiç gerek yok, zaten iş kıyafetlerim var." Üzerimi işaret ederek, "Evde de eşofman giyiyorum," dedim.

Karşılıklı oturduğumuz masada o usulca yemeğe başlarken, önümdeki makarnaya çatalla işkence etmeye giriştim.

"Olur mu öyle şey? Yarın alacağız, itiraz istemiyorum. Ayrıca makarna çok güzel olmuş." Gülümseyerek ağzına biraz daha makarna attı. "Bu arada ilk günün nasıl geçti demiştim, cevap vermedin. Sorun yok değil mi?"

Elimdeki çatalı tabağına bırakırken, arkama yasladım. Hüzünle düşen omuzlarım o anların eseriydi.

"Mehmet'le karşılaştım."

Yudumladığı kolasını püskürttükten sonra, "Nee!" diye sordu hayretler içerisinde. "A-ama nasıl olur bu?"

"Oldu işte Beyza, ben de başta inanmak istemedim ama... Oydu..." Anlatırken gözlerimin dolmasına mani olamadım. "Tam karşımda duruyordu. Şirketin yöneticilerindenmiş..."

Uzanıp aldığı peçeteyle ağzını kurulduktan sonra, "Üzgünüm," dedi. "Ben bilemezdim, hemen yarın sana başka bir iş bakacağım."

Başımı iki yana sallayıp, "Kaçacak mıyım?" diye sordum. "Üstesinden gelmenin bir yolu yok mudur sence?"

"Ama her gün yüz yüze geleceksiniz? Nasıl..." Devamını getiremedi. Nasıl yüzüne bakacağımı soracaktı belki de...

"Yüzleşmenin zamanı gelmiştir belki de."

Yüzüme hayal kırıklığıyla baktı ve "Belki de..." diye mırıldandı.

Yemeğimiz bitene kadar tek kelime daha etmedik. Zira bu konuya dair kurulacak cümleleri zaman cayır cayır yakmıştı. Zinhar telaffuz edilemezlerdi.

Sofrayı toplamak üzere ayaklanacağım sırada masanın üzerindeki elimi tuttu ve bana güven veren gözlerle baktı. "Yarın

Oğuz Santürk'ün avukatıyla görüşeceğim. Önce güzellikle halletmeye çalışalım."

Ona tezat burukça gülümseyip omuz silktim. "Güzellikle mi? Oğuzla mı? Hiç sanmıyorum. Yarın holdinge Oğuz'un kız kardeşi Meyra gelecek, ondan yardım isteyeceğim. Belki yapabileceği bir şeyler vardır."

En umutsuz zamanımda tek umudumdu oğlum, onun için yapamayacağım şey olamazdı. Zihnimin bir köşesinde sürekli Arda vardı ve her dakika ne yaptığını merak ediyordum. Beni özlüyor muydu, arıyor muydu? Daha fazla dayanamayıp Hatice Abla'yı aradığımda oğlumun uyuduğunu öğrendim. Oğuz'un evden geç çıkıp erken geldiğini ve sürekli Arda ile ilgilendiğini söyledi. Arda'm... Sadece bahsi geçince bile burnumda tütmüştü. Yatağa girerken ne olursa olsun gidip oğlumu görmeyi kafaya koydum. Kapıdan kovulacak olsam dahi, değerdi...

İşyerindeki yoğunluk devam ediyordu. Neslihan Abla'nın söylediğine göre holding bir anlaşmaya imza atmak üzereydi ve karşı taraf sözleşme için bu ara yönetim katını mesken tutmuştu. Kimseyle konuşmadan sadece bana verilen işi yapıyordum, en büyük şansım ise henüz yeni olduğum için sadece bir üst kata çıkmama izin verilmesiydi. Soğuk içecekleri genelde merdivenleri kullanarak çıkarttığım için bacaklarım ağrımıştı. Öğle yemeğine daha bir saat vardı ama kahvaltı yapmadığım için fazlasıyla acıkmıştım.

Verilen son içecekleri servis ettikten sonra mutfağa girdiğimde, Neslihan Abla'nın yüzünde huzursuz bir ifade vardı, keza yanındaki iki genç çalışanın da öyle.

"Bir sorun mu var?" diye sordum tepsiyi masaya bırakırken.

"Mehtap'ın çocuğu hastalanmış, çıkmak zorunda kaldı. Bugün ve yarın daha fazla yorulacağız."

"Çalışırız, zor bir iş değil," dediğimde soğuk içecekleri dizdiği tepsiyi bana uzattı.

"Bu kadar erken üst kata çıkarmak istemezdim seni ama iki

kişi yetişmeleri mümkün değil. Bunlar Mehmet Ağralı'nın odasına gidecek kızım," demesiyle tüm enerjim görünmez bir güç tarafından emildi. Diğer çalışanlar tepsileri aldığı gibi mutfaktan çıkarken, ben elimde tepsiyle öylece kalakalmıştım.

"Hadi güzel kızım, acele et."

Gözlerimi daldığım boşluktan zorla ayırdım ve sarsak adımlarla mutfaktan çıktım. Asansöre binerken yaşadığım tedirginlikten dolayı dudaklarımı ısırıyordum. Bu nasıl bir sınavdı böyle, nasıl karşısında durabilirdim...

Mehmet Ağralı

Odasının önüne geldiğimde gözlerimi isminin yazılı olduğu gümüş rengi tabeladan ayıramadım. Ellerim buz gibi olmuş, kalbim titriyordu.

Sadece isimler yazıyordu, kimin hangi sıfatta olduğuna tuhaf bir şekilde yer verilmemişti. Derin bir nefes alıp elindeki tepsiyi daha sıkı kavradım, içeri girmeye bir türlü cesaret edemiyordum. Tepsideki meşrubatlar sıcak olsaydı çoktan soğumuşlardı.

"Sen yenisin galiba, hangi odayı arıyorsun?"

Sese döndüğümde mavi gözlü sarışın bir adamla karşılaştım. Neslihan Abla'nın Yağız Bey diye bahsettiği adam olmalıydı. Ona, aradığım odanın önündeyim ama giremiyorum, diyemezdim.

"B-ben doğru yerdeyim, sadece biraz başım döndü."

Aklıma gelen ilk şeyi söylediğimde adamın gözleri kısıldı ve çehremde gezinmeye başladı.

"Biraz oturmak ister misin? Bu arada, seni bir yerden tanıyor gibiyim."

Başımı hızla iki yana sallayıp, "Bu imkânsız," dedim. "Ben daha dün başladım, hem artık içecekleri ikram etmeliyim."

Onu ardımda bırakarak hızla kapıya ulaştım ve iki kez tıkladım. Tok bir sesten yayılan "Gel" direktifiyle, daha o saniye hızlanmaya başlayan kalbimi ayaklarımın altına alarak içeri girdim.

Sadece bir saniye baktım ona, sadece bir saniye... Masanın başköşesinde, yine takım elbisesinin içinde, yine çok güçlü gö-

rünüyordu. Sesine kadar güçlenmişti. Mehmet, sanki Mehmet değildi. Sinirli görünüyordu, sanki yanına yaklaşılsa kıyameti koparacak gibi duruyordu. Buz gibi bir adam olmuştu. Bu benim eserim miydi?

Önündeki kâğıda bir şeyler çiziyordu, öylesine odaklanmıştı ki girdiğimi bile fark edememişti.

Almaya çalıştığım nefes uçup gitti dudaklarımdan. Ağır adımlarla misafir koltuklarına ulaşıp, karşılıklı oturan iki kişinin arasındaki cam sehpaya içecekleri bıraktım. Hangi içeceğin kime ait olduğunu sormadan, öylece hepsini oraya koymuştum.

"Su Mehmet Bey'indi."

Kadın, üzerime nasıl bir yük bıraktığından bihaber, suyu işaret etti. Tüm bedenim buz keserken, kendimi zorlayarak suyu sehpadan aldım.

"Affedersiniz."

Cılız sesimle birlikte uğraşısından kalkan zifiri gözleri beni buldu. Göz göze gelmemek için yere çevirdim bakışlarımı ve içimdeki yangınla birlikte yanına ilerledim. Ruhum titriyordu. Ruhum, utanıyordu. Elimdeki suyu masasının bir köşesine bırakırken, yine o parfüm kokusunu duydum. Onca yıldan sonra, o böylesine güçlü bir adamken, önüne yalnızca su bırakacak sıfatta biri olarak oyalandım birkaç saniye orada...

"Afiyet olsun."

Kaçarcasına kapıya vardım, kulpa giden elimle birlikte bir kırılma sesi yankı buldu geniş odada. Gayri ihtiyari arkamı döndüğümde, onun ayaklarının altına serilen boş çay bardağının parçalara ayrıldığını gördüm. Tıpkı benim gibi tuzla buz olmuştu. Bakışlarımı yerden kaldırıp yüzümde gezinen gözlerine çevirdim, bomboş, ifadesizdi.

"Temizleyin burayı."

Elimle kapının pervazından destek alırken, bir süre yerdeki cam kırıklarına baktım. Karşısındaki koyu kahve deri koltuklarda oturan biri erkek diğeri kadın olan misafirler ise şaşkınca birbirlerine baktılar. Yaşadığım duygu yükünün bir tarifi yoktu, hiçbir coğrafyanın topraklarına sığdıramayacağım kadar bü-

yüktü pişmanlığım. Kirpik diplerime kadar mahcuptum onun karşısında...

Konuşamadım, ağır ağır başımı salladım yalnızca.

Geriye döndüm ve tepsiyi köşede kalan uzun bacaklı ahşap komodinin üzerine bıraktım. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde, küçük bir mutfak olduğunu gördüm. Orada işime yarayacak bir şeyler bulabilirdim. Titreyen ellerimin fark edilmemesi için birbirine kenetlenip mutfağa ilerlerken, konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler. Mini mutfaktan bir tabak ve gazete aldıktan sonra tekrar odaya döndüm. Kimseye bakmıyordum.

Onun ayaklarının dibine eğildim.

Ele gelecek büyük parçaları toplamaya başladım. Bu çok zordu, çok ağırdı. Zoruma giden fiile döktüklerim değil, beni asıl tüketen kaburgalarımın arasına sıkışıp kalmış ihaneti bir nebze temize çekememişken, onun soluğunun sirayet ettiği havada soluklanıyor olmamdı.

Öylesine dalmıştım ki tükenen büyük kırıklardan küçük olanlara geçtiğimin, hatta cam parçalarının parmaklarımı kestiğinin dahi farkında olamazdım tenimden ince ince süzülen kan damlalarını görmeseydim.

"O halde size sözleşmenin detaylarını mail olarak atacağım, görüşmek üzere Mehmet Bey."

Hemen önümde duran sandalyesinden doğrulduğunda, karşısında el pençe olan insanlara soğuk bir "Hoşça kalın" bahşetti.

Uzaklaşan adımlar onunla beni bu büyük odada yalnız bırakırken, eğildiğim yerin ayaklarımın altından çekildiğini hissettim. İçimde ona dair ne varsa, hapsettiğim paslı sandıktan çıktı bir bir... Çürümeye yüz tutmuş anılarımız ortalığa saçılıyordu.

Odanın açılıp kapanan kapısından sonra onunla yalnız kalmanın verdiği tarifsiz heyecanla tabaktaki kırıkları masanın sol köşesinde kalan çöp kutusuna döktüm ve usulca ayağa kalktım. Zifiri gözlerini üzerimde hissederken, hâlâ karşısında on yedi yaşında, eli ayağına dolanan kız gibiydim.

Ancak, o Gül kadar temiz değildim.

Sımsıkı kavradığım tepsiyi tek bir an yerden ayrılmayan ba-

kışlarım eşliğinde göğsüme bastırdım. Alıp verdiği soluklar dahi içimi kemiriyordu şimdi. Bedenim hızlı adımlarla kapıya yönelirken, içimdeki küçük kız yalpalayarak ona gidiyordu, buna engel olamıyordum.

"Burada bulamazsın."

Tok sesiyle söyledikleri adımlarımı bıçak gibi kestiğinde, sırtım ona dönük, gözlerim göğsüme bastırdığım metal tepsideydi. Dönüp ne demek istediğini sormak istedim. Yapamadım.

Tekrar etti. "Bulamazsın."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp tekrar açtıktan sonra ufak adımlarla ona döndüm. Başımı yerden kaldırıp yüzüne bakacak yüzüm yoktu. İçinde bir nebze nefret kaldıysa, yüzüme kussun diyeydi karşısındaki yıkık duruşum.

Adımları yaklaşmaya başladığında, öleceğimi sandım. Ben zorlukla nefes alırken, o önümde durdu.

"Yanlış kapıdasın. Ağına düşüreceğin zengin bir koca adayı yok buralarda."

12. Bölüm

Biliyor muydu?

Dudaklarından dökülen sözlerin nasıl yaraladığını, hayata tutunmaya çalışan yanıma pervasız bir çizik attığını, kalbime yansıyan o ufak ışık huzmesine zifiri düşürdüğünü...

En kötüsü, nasıl derin bir utanç denizinde çırpınmaksızın boğulduğumu, biliyor muydu?

Ölesiye suçlu, çokça mahcup ve fazlaca utanç içindeydim karşısında.

"B-ben," diyebildim saniyeler sonra, cılız bile sayılamayacak bir sesle. "Buraya çalışmak için gelmiştim."

Bir adım daha attığında, koşarak uzaklaşmak istedim. Ardıma bile bakmadan, yaşadığım ne kadar acı varsa, yaşattığım ne kadar ihanet varsa, tüm kırıkları toplayıp defolup gitmek istedim.

"Sen mi?" diye sordu, bir çöpten bahsedermiş gibi. "Kaldır başını, merak etme seni kovmayacağım."

Sızlamaya başlayan burnum, dolan gözlerim, titreyen dudaklarım, hepsi bana aynı anda ihanet ettiğinde, "Lütfen," diye mırıldandım.

"Lütfen, bunu yapma."

"Siz!" dedi, bağırmayan ancak emreden bir sesle. "Haddini aşma."

Başımı kaldırdım, fakat yine çehresine bakmaktan imtina ettim. Duvarlara asılan muazzam çizimlere kaydı bakışlarım, onun eseriydi. Onun ellerinden çıkmıştı her biri, bana rağmen başarılı bir mimar olabilmişti.

Bana rağmen...

"Özür dilerim efendim, bir daha olmaz."

Arkasını döndüğünde ardında küçücük kaldım, her anlamda; ezildim, küçüldüm yerin en dibine girdim. Başımı yana eğip zihnimde on yıl öncesinde bıraktığım adamın genişleyen omuzlarına baktım... Ah Mehmet, bu kadar değişmek zorunda mıydın?

"Çık."

Gözlerim dolu dolu, hızla kapıya döndüm ve parfüm kokusunun sarıp sarmaladığı odasından ayrıldım. Kapının hemen yanındaki duvara yaslanırken, gitmek için adım atacak halim yoktu. Yanağıma süzülen yaşları elimin tersiyle sildiğim sırada Yağız Bey'in bakışlarını yeniden üzerimde hissettim. Gözlerini kısıp kısa bir süre baktıktan sonra ufak adımlarla yanıma geldi.

"Sen iyi misin, hasta gibi görünüyorsun?"

Hızla başımı salladım. "İyiyim."

"İsmin ne?"

Bakışlarımı yüzüne diktim, beni tanımış mıydı? Şimdi gitsem... Cevap vermeden gidemezdim.

"Gül."

"Ben şirket avukatı Yağız Soylu," diye tanıttı kendisini kısaca. "Koridorun sonunda doktorumuz var, dilersen oraya gitmene yardımcı olabilirim."

Derin bir nefes aldım, kimsenin kimliğimi bilmesini istemiyordum. En azından boşanana kadar...

"Ben iyiyim, teşekkür ederim Yağız Bey."

Cevap vermesine müsaade etmeden asansör yerine merdivenlere yöneldim. Olması gerekenden yoğundu, birçok kişi beni arkasında bırakarak seri adımlarla aşağı iniyordu. Saatime baktığımda öğle yemeği vaktinin gelmiş olduğunu gördüm. Meyra gelmiş olmalıydı. Adımlarıma hız kazandırıp aşağı indim ve mutfağa girdim. Kimse yoktu. Giyinmemiz için ayrılan küçük

odaya girdiğimde makyajsız yüzüme defalarca su çarparak bir nebze kendime gelmeye çalıştım. Ardından Beyza'nın verdiği haki renk diz hizasında biten kaşe kaban ile iş kıyafetlerimi kamufle ettim.

Holdingin önüne çıktığımda onu gördüm, gelmişti. Kırmızı spor arabasının ön kaputuna yaslanmış etrafı izliyordu. Güzel kızdı Meyra, yeşile çalan parlak bal rengi gözleri, altın sarısı saçları ve belirgin dudak yapısıyla bir o kadar da ilgi çekiciydi. Yaklaştığımı görmesiyle duruşunu dikleştirerek gülümsedi, bu onun mizacıydı. Daima gülümser ve neşe saçardı etrafına.

"Yengecim!" Boynuma dolanan kollarına anında karşılık verirken, özlemle sarıldık.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum, söyle bakalım özledin mi görümceni?"

Gülümseyerek, "Özledim," diye itiraf ettim.

Dört yıldır üniversite için yurtdışındaydı. Bu yüzden sadece onun tatillerinde görüşebilsek de her zaman bir kardeş gibi olmuştu benim için...

"Neden burada çalışıyorsun? Ağabeyimin şirketinde çalışabilirdin pekâlâ."

Sıkıntılı bir nefes aldıktan sonra, "Ayaküstü konuşmayalım," dedim.

Gözlerimle etrafı taradım ve sabah işe gelirken gördüğüm restoranı işaret ettim.

"Gel hadi, şurada oturalım."

Birlikte restorana girdik. Yönetici katından aşina olduğum birkaç simanın da orada olduğunu gördüm. Denize nazır, cam kenarı bir masada kendimize yer bulup içeceklerimizi sipariş ettik. Meraklı gözlerle bana bakan Meyra'yı daha fazla bekletmemek için, çok zor gelse de en baştan anlattım her şeyi. Oğuz'un sevgilisinin beni aramasından, gecenin bir vakti dışarı atılışıma, en önemlisi oğlumdan mahrum bırakılışıma kadar anlattım. Gözlerine oturan dehşet ben anlattıkça büyüyor, duyduklarına inanamıyordu.

"B-ben inanamıyorum... Dün gelir gelmez size uğradım, seni

evde göremeyince annemlere geçtim. İnan hiçbir şeyden haberim yoktu. Özür dilerim."

Masamıza yaklaşan garson ona latte, bana da açık bir çay bıraktıktan sonra uzaklaştı.

"Seni arayan kadının doğruları söylediğine emin misin? Belki abimin peşinde olan kadınlardan biridir."

Omzumu silkip burukça gülümsedim. "Öyle olsa bile bunu bana açıklaması gerekmez miydi? Boşanmak istediğimi söyleyince kolumdan tuttuğu gibi dışarı attı. Üstelik gidecek bir yerimin olmadığını bile bile."

Gözlerine yayılan derin hüzünle bir süre yüzüme baktıktan sonra başını önüne eğdi. "Oğuz adına özür dilerim, onunla gerektiği gibi konuşacağım."

"Senin ne suçun var ki Meyra? Ayrıca, benim için abinle aranı bozmanı istemiyorum. Sadece bir konuda yardımını istemek zorundayım. Bugün oğlumu görmeye gideceğim. Oğuz'un sakinleştiğini umuyorum ama yine de orada olduğunu bilmek bana güç verir. Bugün evde olur musun?"

Yeniden gülümsedi. "Elbette yengecim, bugün ev-"

Tamamlanmamış cümlesi dudaklarında donup kalırken, tüm dikkati hemen arkamda, tek bir noktaya kilitlenmişti. Elimi kaldırıp gözlerinin önünde salladım ancak bana bakmadı bile.

"Meyra, nereye bakıyorsun?"

"Ay yenge! Şu arkandaki dünyanın sekizinci harikasına bakar mısın?"

Omzumun üzerinden başımı hafifçe arkama çevirdiğimde, bir an nefes alamadığımı hissettim.

Mehmet!

Bir adamla karşılıklı yemek yiyordu, üstelik sadece iki masa ötemizde. Sesimin düzgün çıkabilmesi için birkaç kez öksürdüm.

"Meyra! Bu yaptığın çok ayıp, hiç sana yakışıyor mu?"

Elini çenesine koyup dirseğini masaya dayayarak ayan beyan Mehmet'i izlemeye başladı.

"Neden yakışmasın, ben bekâr bir kadınım sonuçta. O da

fazla karizmatik değil mi? Hem belki çalıştığın yerden tanıyor olabilirsin, iyice bir baksana."

Kendime mani olamadım ve tekrar omzumun üzerinden ona baktım. Karşısındaki adama tüm ciddiyetiyle bir şeyler anlatıyor, arada ağzına attığı lokmaları ağır ağır çiğniyordu. Alkolü kesinlikle sevmeyen adam şimdi elinin altındaki kırmızı şaraptan büyük yudumlar alıyordu.

"Kesinlikle üst düzey yöneticilerden olmalı, hiç yanılmam!" Lattesinden keyifle bir yudum alıp arkasına yaslandı.

"Tanımıyorum," dedim. Yalan söylemiyordum, o adam gerçekten bana yabancıydı. "Hem senden yaşça büyük olmalı."

Omuz silkti ve "Olsuuun," diyerek kelimesini gereksizce uzattı. "Otuz yaşının başlarında olmalı. Ben de çocuk değilim en nihayetinde, yirmi üç yaşındayım. Hem olgun erkeklerden hoşlandığımı biliyorsun."

Masanın üzerinde duran telefonumu alıp cebime koyduktan sonra, "Kalkalım mı artık?" diye sordum.

Meyra belli ki kalıp biraz daha izlemek istiyordu o güzel adamı. İçimde yükselen tuhaf duygular tüm benliğimi ele geçirirken üsteledim. "Hadi."

"Tamam, bekle de önce bir lavaboya gideyim."

Başımla onu onayladıktan sonra hesabı istedim. Meyra lavaboya gittikten hemen sonra gelen hesabı görünce büyük bir sorunla yüz yüze gelmiştim. İki içecek nasıl olur da elli yedi lira tutabilirdi ki! Elimi ceketimin cebine sokup sabah Beyza'nın zorla verdiği elli liraya dokundum. Eksik versem sorun çıkarabilirdi ve Mehmet buradayken onun dikkatini çekecek bir şeye yol açmak istemiyordum. Çok geçmeden masaya gelen Meyra'ya eğilip fısıldadım.

"Meyra, şey... Benim yanımda yeterince para yok. Hesabı sen öder misin?"

Bu hissi en son on sekiz yaşımdayken yaşamıştım. Ancak o zamanki kadar kötü hissetmemiştim tuhaf bir şekilde. Hayatın binbir türlü hali vardı, olmayınca olmuyordu işte.

"Ne demek yengecim." Hesap defterinin arasına cüzdanın-

dan çıkardığı yüz lirayı sıkıştırdıktan sonra üstünü beklemeden, "Gidelim," dedi.

Ayağa kalktığımda, yüz yüze geldiğim bir diğer sorun çıkışa ulaşmak için onun masanın hemen yanından geçmemiz gerektiğiydi. Başka bir seçenek olup olmadığını düşünmeme fırsat kalmaksızın Meyra'nın koluma girmesiyle yürümek zorunda kaldım. Yüzümü ters istikamete çevirip ilerlerken, Meyra'nın olduğu yerde sendelemesi ile ansızın duraksadık. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, dengesini sağlamak için yanındaki masaya tutunarak, "Ayy ayağım," diye inledi.

Başımı çevirdiğimde önce Meyra'ya ardından ona bakan adama kaydı bakışlarım. Tutunmak için Mehmet'in olduğu masayı seçmesi elbette tesadüf değildi!

"İyi misiniz?" diye sordu istifini bozmadan, akabinde gayri ihtiyari bana kayan gözleri öfkenin en koyu tonuna bürünerek camdan dışarıya uzandı.

"Ayağımı burktum sanırım."

Yüzündeki huzursuz ifade ayağının acısından değil, başarıyla sergilediği oyunun Mehmet tarafından beklediği ilgiyle karşılanmamasından ötürüydü.

"Oturmaz mısınız, üzerine basarsanız daha kötü olabilir?" diyen adam sabah gördüğüm Yağız Bey'den başkası değildi.

"Eminim önemli bir şey değildir," diyerek araya girdim Meyra'ya manidar bir bakış atarak. Ancak Mehmet'e öyle odaklanmıştı ki beni görmüyordu bile.

Bu kez ben Meyra'nın koluna girerken, Yağız Bey'e bir teşekkür bile etmeden onu çıkışa sürükledim. Arabasının yanına geldiğimizde kolunu benden kurtarıp topuğuyla yere vurdu.

"Gül ya! Adama ayağımı burktum dedim ama sayende mekândan dörtnala koşarak çıkmak zorunda kaldım."

Haklıymış gibi kollarını birbirine bağlayıp suratını asarken havaya kaldırdığım işaretparmağımı ona salladım.

"Bana bak küçükhanım, benim bu aşk numaralarıyla uğraşacak halim de vaktimde yok. Az önce sen de öğrendin ki çok daha mühim sorunlarım var."

Üzgün bir ifadeyle yüzünü düşürüp, "Affedersin," dedi. "Düşüncesizlik ettim."

"Akşam evde ol lütfen, görüşmek üzere."

Arkamı dönmüş uzaklaşacakken adımı seslenmesiyle tekrar ona döndüm. Çantasından bulup çıkardığı kredi kartını bana uzatıyordu. "Bunu al, lazım olabilir."

Başımı iki yana salladım. "Onun parasının benim hayatımda yeri yok artık, hoşça kal."

Üzülmüştü, sonuçta yıkılmaya yüz tutan yuva abisine aitti.

"Peki, sen öyle diyorsan... Görüşürüz."

Holdinge döndüğümde öğleden önceki yoğunluk fazlasıyla devam etti. Öyle ki boş asansör bulamıyordum çoğu serviste ve merdiven inip çıkmaktan bacaklarım fena halde ağrımaya başlamıştı. Tüm yorgunluğuma rağmen içimde oğlumu görebilecek olmanın sevinci ve huzuru vardı. Burnumda tütüyordu. Nihayet saat beşi gösterirken koşar adımlarla çıktım işyerimden. Beklemeye sabrım olmadığı için bu kez taksiye bindim. En kısa sürede otobüs saatlerini öğrenmem gerektiğini kendime hatırlatarak oğluma doğru yol almaya başladım. Yaklaştıkça heyecanıma karışan tedirginlik avuç içlerimin terlemesine sebep oluyordu. Oğuz'un sorun çıkarmaması için bildiğim tüm duaları okudum yol boyunca. Kısa zaman öncesine değin yuvam bildiğim villanın yakınlarında inerken taksiciye cebimdeki paranın yarısını bırakmıştım.

Ağır adımlarla ulaştığım bahçe kapısını derin bir nefes alarak vurdum. Yıllardır tanıdığım güvenlik görevlisi beni görünce kısa bir şaşkınlık yaşadı. Bu evden yaka paça atılışıma tüm çalışanlar gibi o da şahit olmuştu. Ne yazık...

"Hoş geldiniz Gül Hanım, Oğuz Bey'e haber vereyim," derken mahcubiyetinden yere düşen bakışlarına burukça gülümsedim. Önceden el pençe karşılandığım kapıdan şimdi bir yabancı gibi teyitle geçecektim.

"Buyurun efendim."

Tek kelime etmeden aşina olduğum uzun bahçeyi adımlayarak kapıya ulaştım. Evin kapısını açan Hatice Abla sarılmak

için hamle yapsa da onu hafif bir el hareketiyle durdurmak zorunda kaldım. Benimle olan yakınlığının göze sokulması işini tehlikeye sokabilirdi.

"Sonra abla." Özür dileyen bakışlarımı ona sunarken, beni anladığını biliyordum.

"Peki kızım." Toplu yüzüne en az benimki kadar derin bir hüzün oturdu.

"Arda yukarıda mı?" diye sordum özlem dolu bir sesle. Canımın parçası buralarda bir yerlerdeydi ancak onu görebilmek için vermem gereken zorlu bir sınav vardı. Bu çok acıydı işte...

"Evet, oyun oynuyor paşam. Seni de öyle özledi ki durmadan sordu yavrum."

Gülümsedim, bahsi bile tebessüme sebep oluyordu oğlumun.

"Ya Oğuz?"

Bakışlarıyla salonu işaret ettiğinde onun otoriter sesi büyük salonda yankı buldu:

"Buraya gel."

Sesiyle irkilerek kapı ağzından içeriye doğru ilerlerdim. Birkaç basamak inerek ulaştığım büyük salonda koltuğa oturmuş, ayakkabı sektörüne ait ünlü bir dergiyi karıştırıyordu.

"Tilkinin dönüp dolaşacağı yer kürkçü dükkânıdır." Başını dergiden kaldırıp zafer kazanmış bir edayla bana baktı.

"Dönmedim Oğuz, Arda'yı görmeye geldim." Kararlı tutmaya çalıştım ifadem onun güçlü gözleri karşısında zayıftı, ancak dik durmaya mecburdum. Kendime sürekli bunu hatırlatıyordum.

"Elbette göreceksin, sen onun annesisin," diye konuştu ılımlı bir sesle. "Ancak önce yapman gereken bir şey var."

"Ne istiyorsun?"

Ayağa kalkıp ağır adımlarla yanıma ulaştı. Bense ona bakmak yerine cayır cayır yanan şömineye diktim gözlerimi.

"Basına yansımadan şu boşanma saçmalığına bir son vereceksin."

Başımı aniden yüzüne çevirdiğimde, sakin olmam konusunda kendime telkinler veriyordum.

"Böyle bir şey olmayacak Oğuz, lütfen zorlama. Lütfen!"

Tek adımda aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra kolumu tutarak beni kendisine çekti.

"Senin derdin ne? İstediğin her şeyi verdim, birçok kadının hayal bile edemeyeceği bir hayata sahipsin! En önemlisi Santürk soyadına sahipsin! Ne kadar şanslı olduğunun farkında değil misin?"

"Ya Sevgilin!" Üzerine basa basa söylediğim kelimeye karşın gözlerine yayılan öfke beni zerre ilgilendirmiyordu şu an. "O da benim kadar şanslı mı Oğuz!"

Sert bir biçimde kolumu bıraktığında geriye doğru birkaç adım sendeledim...

"Onun seninle ne alakası var?"

Gözlerim irileşirken, ona yoğun bir şaşkınlıkla baktım.

"Nasıl ne ilgisi var ya! Bu kadar gurursuz bir kadın mıyım senin gözünde!"

Elini yeni tıraş edilmiş yüzüne çıkartıp sabırsızca ovaladı. "O, bundan sonra olmayacak."

Gözlerini kısarak bana baktı, kısa bir süre sükût eşlik etti aramızdaki gerginliğe.

"Bundan sonra ben de olamayacağım ve sen bunu kabul etmek zorundasın."

Öfkesinin azgın lavlarından üzerime sıçrayacak parçalara karşı zırhım yoktu belki, buna razı gelerek söylemiştim dudaklarımdan dökülen her kelimeyi.

Bir kez daha bana yaklaşmak üzereyken, dışarıdan gelen bağırma sesleriyle duraksadı. Bana yabancı bir sesti bu, fakat Oğuz kime ait olduğunun farkındaydı ki "Kahretsin!" diyerek hızla kapıya yöneldi.

Olduğum yerde kalakalmıştım. Ancak kısa bir süre sonra bağırma seslerinin yakarışa dönüşmesiyle Oğuz'un peşinden gittim.

Kapının önünde son bulan adımlarımla birlikte görmeyi asla beklemediğim bir manzarayla burun buruna geldim. İki görevlinin zorlukla tuttuğu genç kadın Oğuz'un adını haykırıyordu. Üstelik ayakta bile duramayacak kadar alkollüydü.

"Efendim tutmaya çalıştık ama birden içeriye fırladı."

Oğuz seri adımlarla onların yanına ulaştı. Kadını kolundan tuttuğu gibi görevlilerden ayırdı ve kendisine çekti zayıf bedenini. "Bunun hesabını vereceksiniz ahmaklar!" diye hırladı. "Defolun!"

Esmer kadın Oğuz'un kollarının arasında bir öne bir arkaya adımlayarak dengesini kurmaya çalıştı. Ardından beni bulan bakışlarında tuhaf bir ifade belirdi. Uzun siyah saçlarını elinin tersiyle geriye atıp tekrar bağırmaya başladı.

"Sen ne yüzsüz bir kadınsın ya! Seni aradım, hamile olduğumu söyledim hâlâ bu evde nasıl durabiliyorsun?"

İçtiği içkinin tesiriyle kelimeleri yayarak konuşmasından ziyade sözleriydi asıl midemi bulandıran. Oğuz kadını kendisine çevirirken, "Kendine gel Tuğçe," diye uyardı. "Onunla bu şekilde konuşamazsın!"

Daha fazla kalamazdım. Bunu daha fazla izleyemezdim. Başımı çevirip oğlumun odasının yanan ışığına baktım.

"Özür dilerim bir tanem, gitmek zorundayım," diye fısıldadım adımlarım ondan uzaklaşırken. Onu görmeden buradan gitmek kalbimi kanatıyordu.

"Defol," diye bağırdı bu kez kadın ama bir kez daha bakmadım onlara.

"Sus diyorum Tuğçe, ayrıca karnında benim çocuğum varken nasıl alkol almak gibi bir aptallık yaparsın!"

Hırsla açtığım bahçe kapısından çıkmak üzereyken, Oğuz'un son sözleriyle duraksayıp gözlerimi onlara çevirdim. Oğuz ile kesişen bakışlarımız beraber geçirdiğimiz yılların son cilasıydı.

"Yazık, çok yazık..."

Söyleyecek başka bir şey yoktu, varsa da telaffuz etmeye değmezdi. Dışarıya attığım ilk adımda yüzümde flaşlar patladı. Ne olduğunu anlayamadım ve irkilerek kolumu suratıma siper ettim. Ancak çok geçti; yarın tüm magazin dergileri başköşelerinde benim çaresizliğime ve Oğuz'un yasak aşkına yer verecekti...

13. Bölüm

Akbaba sürüsü gibi üzerime gelen basın mensuplarının arasında kalakalmışken, bağırıp çağıran kadını hızla kendinden uzaklaştıran Oğuz'a kaydı bakışlarım. Tüm bu yaşananların başkahramanı kendisi değilmiş gibi ceketinin önünü ilikleyip gazetecilere kibarca gülümserken, onun bir başka yüzüyle tanıştım o anda. Tuğçe dediği kadın talimatı üzerine bir görevli tarafından eve sokulmuş, Oğuz ise o an ayaküstü yazdığı yalanı aktarıyordu kendisine uzatılan mikrofonlara.

"Karıcığım," diye seslendiğinde zaten üzerinde takılı kalan gözlerimi kısarak baktım.

"Arkadaşlar bazı şeyleri yanlış anlamış, aslını benimle birlikte anlatmak ister misin?"

Olduğum yerde buz kesmiştim, nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. Tüm bu yaşananları göz ardı etmemi nasıl beklerdi benden, işte bunu hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Efendim, biraz önce burada olan esmer kadının Oğuz Bey'le ilişkisi olduğu söyleniyor. Bu konu ile ilgili söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Gayri ihtiyari dudaklarıma yaklaştırılmış olan mikrofona döndüm yönümü. Dudaklarım aralandı, ancak ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Boşanacağınız söylentileri doğru mu Gül Hanım?"

Tüm kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti, konuşamadım. Dilime pranga vuran oğlumdu. Oğuz'u sinirlendirecek bir kelamım Arda'yı benden çok uzaklara savurabilirdi. Sırf bu yüzden sustum. Fakat onun kuklası da olmayacaktım. Adımlarım hareketlenirken tüm soruları yanıtsız bıraktım ve koşarak uzaklaştım oradan. Ne ardımda bıraktığım sorular ne de soyadını taşıdığım adamın ismimi telaffuz eden sesinin bir ehemmiyeti vardı. Zaman kavramını unutarak yürüdüm. Öylesine dolmuştum ki hiçbir hadisenin sebebini sonucunu sorgulayamıyordum. Ne tarafa gittiğimi bilmeden yabancı sokakları arşınladım uzunca bir süre. Bacaklarım ağrımış, takatim ise son demlerindeydi bir karakolun önünde durduğumda.

Bu akşam daha iyi anlamıştım ki Oğuz'a istediğini vermeden oğlumu yanıma alamazdım. Öyleyse sonuna kadar direnmek, her yola başvurmak zorundaydım. Adımlarım emniyete ilerlerken tereddüdüm yoktu ama hiç tanımadığım insanlara derdimi nasıl anlatırdım, nereden başlardım, bilemiyordum.

Çalan telefonumla olduğum yerde duraksadım. Arayan Beyza'ydı. Açıp açmamak konusunda ikilem yaşasam da şu an beni merak eden tek insan olduğunu bildiğim için açmayı yeğledim.

"Gül! Neredesin sen? Bir mesaj atıp ortadan kayboluyorsun."

Dolan gözlerimdeki birkaç damla yaş kendini serbest bırakırken, "Beyza..." diyebildim. "Oğlumu göstermeyecek bana."

"Ağlıyor musun sen? Gül, lütfen sakin ol. Nerede olduğunu söyle, gelip alayım seni."

"Emniyetin önündeyim, Oğuz'u şikâyet edeceğim," dedim gözyaşlarımı parmak uçlarımla silerek. "Boşanma dilekçemi geri almazsam Arda'yı göstermeyeceğini ima etti. Başka çarem yok Beyza."

Sert bir sonbahar rüzgârı esti burnumun dibinden, üşüttü. Ancak asıl savuran bu rüzgârlar değildi, yıllar önce yaptığım seçim beni oradan oraya itmişti.

"Böyle olmaz Gül, bu şekilde Arda'yı alamazsın. Sabretmek zorundasın. Bana konum at, bir yerlerde oturup konuşalım. Bilmen gereken şeyler var."

"Peki," dedim çaresizce, telefonu kapattıktan sonra dediğini yaparak ona konum attım. Yakınlarda bulduğum bir banka kendimi bırakırken, soğuk ellerimi birbirine kenetleyip burnuma götürdüm. Her şey neden bu kadar zordu? Oysa tek istediğim oğlumun yanımda olmasıydı. O sırada tekrar çalan telefonumu tereddüt etmeden meşgule verdim. Evden ayrıldığımdan beri annemin telefonlarını açmıyordum. Onunla konuşup vaziyetimi anlatsam karşılaşacağım tepsiyi az çok tartabiliyordum. Hiç konuşmamak en iyisiydi, gereği de yoktu zaten...

Çok geçmeden gelen Beyza beni aldıktan sonra civardaki bir restorana sürdü arabasını. Arabanın sıcak havasında ılınan bedenime tezat içimi saran keder koca bir buz kitlesi gibiydi.

"Burası çok pahalı bir yer." Yaklaştığımız mekânı işaret ettim. "Başka bir yere gidelim mi?" diye sordum.

"Bugün bir müvekkilimin ödeme yapacağını söylemiştim, sorun yok canım," diyerek gülümsedi.

Otoparka girdiğimizde her yer doluydu. Ağır ağır giderek göz ucuyla uygun park yeri aramaya başladı Beyza. Açık otoparkın içinde birkaç tur dönmüştük ki nihayet henüz boşalan bir park yeri kestirdi gözüne. Aracın çıkmasıyla boş yere yaklaşmaya başladı. Emniyet kemerini çıkaracağım sırada araç ani bir frenle dururken elimle torpidodan destek alarak savrulmaktan son anda kurtuldum.

"Ne oluyor!" Elim hâlâ torpido gözünden destek almış vaziyette, şaşkınca etrafıma bakındım. Boş park yerine girmeye çalışan yalnızca biz değildik, öyle ki burun buruna durduğumuz diğer araba da tıpkı bizim gibi geri adım atmak için bir hamlede bulunmamıştı.

"Ne olacak öküzün biri uyanıklık yapma peşinde!"

Beyza sinirle arabadan inerken ben de peşinden indim. Diğer arabadan inen adamın tanıdık simasını görünce kısa bir durakasama yaşadım.

"Hemen arabanızı çekin beyefendi, ayrıca bu kadar kötü araba kullanıyorsanız lütfen trafiğe de çıkmayın bir daha!"

Yağız Bey hemen arabasının arkasında duran Beyza'ya kız-

gınca baktı bir süre, muhatabı bir kadın olduğu için kelimeleri tasarruflu kullanacak gibiydi.

"Hatalı olan sizsiniz."

Bize doğru attığı adımlar aramızdaki büyük sayılmayacak mesafeyi kapattığında beni fark etti. Beklemediği çok açıktı. Akabinde saatini kontrol ettikten sonra tüm dikkatini arkadaşıma verdi.

"Lütfen arabanızı çeker misiniz, vaktim yok."

Beyza gözlerini irileştirerek, "Ayy çok özür dilerim! Şahsınıza tapulu olan alanınızı gasp ettim!" diye cırladı. Öfkeli haline ilk kez şahit oluyordum.

"Bakın, burayı iki metre öteden gördüm, bir araba önüme geçmeseydi sizden önce park etmiş olurdum yani. Şimdi nezaket kurallarına uyarak arabanızı oradan alır mısınız?"

"Bahaneleriniz beni ilgilendirmiyor! O park yerine önce ben yöneldim, birden bire gelip burnunuzu sokan sizsiniz! Ayrıca bir beyefendi olarak nezaket kurallarına uymaya ne dersiniz?"

Kollarımı birbirine bağlayıp arabanın kaputuna yaslandım. Bu konuya kesinlikle müdahil olmak istemiyordum.

Yağız Bey derin bir nefes alarak sol elini havaya kaldırdı. "Hanımefendi," dedi dişlerinin arasından. "Vaktim yok diyorum, tekrar park yeri bulmakla uğraşamam."

Beyza sinirle topuğunu yere vururken, Yağız Bey öfkesini bastırmak için kısık mavi gözlerini etrafta dolaştırdı ve ellerini koyu kumral saçlarından geçirdi. İkisi de birbirinden inattı, üstelik ilk karşılaşmalarında bu denli birbirlerine girmelerine inanamayan gözlerle bakıyordum.

"Lütfen," dedim bezmiş bir sesle, "lütfen artık biriniz arabanızı çeker misiniz?"

Restoranın otoparkında tek boş yer vardı. Hem Beyza hem de Yağız Bey o boş yere aynı anda göz koymanın ötesinde, arabalarının burunlarını neredeyse sokmuşlardı bile. Birbirlerine çarpmalarına ramak kalmıştı!

"Önce ben gördüm," dedi Beyza kararlı bir ifadeyle kollarını göğsünde bağlayarak. "Söyler misin beyefendiye çeksin."

"Gül Hanım, söyleyin arkadaşınıza o park yerini önce ben

gördüm. Ayrıca şu an müvekkilim beni bekliyor içeride, sayesinde geç kalıyorum." Restoranı gösterirken benimle konuşuyordu, ancak gözleri Beyza'ya dikilmişti.

Sıkıntılı bir nefes verdim, dakikalardır burada otopark kavgası yapıyorlardı ve bu ciddi anlamda sinir bozucuydu.

"Ben daha fazla aranızda kalmayacağım, size kolay gelsin," dedikten sonra adımlarımı restorana yönlendirdim. Belki yalnız kalınca bir sonuca bağlayabilirlerdi.

Mekânın basamaklarını tırmanırken hâlâ tartıştıklarını duydum. Omzumun üzerinden onlara baktığımda ise birbirlerine iyice yaklaştıklarını gördüm, tartışmaları hararetli bir hal almıştı. Yağız Bey her ne dediyse Beyza kaldırdığı topuğunu adamın ayağının üzerine indirdi ve acı bir "Ah!" nidası yükseldi otoparkta. İstemsizce vaziyetlerine gülümsedim.

Oturmak için seçtiğim denize nazır masada, telefonuma gittim elim. Son günlerde hep yaptığım şeyi yaparak galeriye girdim. Oğlumun; gülerken, somurturken, uyurken, oyun oynarken ve birlikte kurabiye yaparken çekilmiş fotoğrafları... Her birine bakarken canımdan can kopmuş gibi hissediyordum. Yeşil gözlerini kısarak bakardı resim çekerken, bu şekilde daha yakışıklı çıktığını düşünürdü; gözlerimden bir damla yaş düşerken gülümsedim.

"Az kaldı bebeğim." Ekranda duran parmağımı sanki yüzünü okşuyormuş gibi dolaştırdım. "Seni orada bırakmayacağım."

Yaklaşan topuk sesleriyle alelacele sildim yüzümü. Çantasını yanındaki sandalyeye atarken hırsla oturdu Beyza. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"İnatçı herif, nefret ediyorum bu tür adamlardan." Masanın üzerinde duran menüye uzanarak hızlı hareketlerle karıştırmaya başladı.

"Sakin ol, ne oldu? Kim çekti arabasını?"

"Tabii ki ben çekmedim, nasıl akıl edemedik bilmiyorum ama vale varmış burada. Gelip aldı arabasını, kapalı otoparka götürdü sanırım," dedi zafer kazanmış bir ifadeyle. On yedi yaşındaki sessiz sakin kız değildi artık, ayakları yere basan bir kadındı ve tabii dediğim dedik...

"Bilmem gereken konular olduğunu söylemiştin."

"Önce siparişimizi verelim, balık yer misin?"

"Olur."

Masamıza gelen görevliye siparişlerimizi verdikten sonra tüm itirazlarıma rağmen kırmızı şarap söylemeyi ihmal etmedi. Evde de gördüğüm kadarıyla kırmızı şarabı seviyordu.

"Bak Gül, oğlunu almak istediğini biliyorum," diye konuştu giden görevlinin arkasından. "Bunun için elimden geleni yapacağımı da söyledim, ama Oğuz Arda'nın babası ve oğlunu bir yere kaçırmıyor. Boşanma dilekçeni incelediğim kadarıyla zaten oğlunun velayetini almak istediğini belirtmişsin. Bana kalırsa mahkemeyi bekle derim. Çocuk çok küçük, eğer icra yoluyla görmeye kalkarsan etkilenebilir."

Gözlerimi denize çevirip iç çektim. Onu görmek istiyordum ama Arda fazlasıyla duygusal bir çocuktu, onun kötü etkilenmesine izin veremezdim.

"Yakın zamanda mahkeme celbi gelir. Dediğim gibi Arda çok küçük, hâkim velayeti sana verecektir. Tabii Oğuz ve avukatının boş duymayacağı kesin. Eğer işimizi zora sokarlarsa ki sokacaklar, şu ilişkisi olduğu kadını onun ayaklarına dolayacağım."

"Zaten basın her şeyi öğrendi." Bakışlarım birkaç metre ötemizde yemek yiyen Yağız Bey'e kaydı. "Umarım işyerimde fark edilmez bu durum."

"Olayın basına düşmesi lehimize," diye konuştu tüm ciddiyetiyle. "Fakat olayın işyerinde duyulmasından daha büyük bir sorunumuz var."

Soran bakışlarımı yüzüne dikerek tek kaşımı kaldırdım. "Ne sorunu?"

Dirseklerini masaya koyarak bana yaklaştı. "Oğuz'dan maddi bir beklentin olmadığını dile getirmiştin. Ben bugün Oğuz Santürk'ün avukatı Begüm Hanım ile görüştüm. Ukala ve ziyadesiyle kendine güvenen bir tip, tehditkâr bir çıkış yaparak tazminat davası açabileceğimizi söyledim. Bu hamleme karşılık imzaladığın evlilik sözleşme-"

"Ne sözleşmesi-" diye sorarken sesimin yükselmesine mani olamadım.

"Evlilik sözleşmesi... İmzalamadın mı?"

"Ben bir şey imzalamadım Beyza."

Eliyle dizine vurup, "Kahretsin ya!" dedi öfkeyle. "Adi herif kimbilir ne ara imzalattı sana o sözleşmeyi, ama görecekler! Bunun için de bir dava açacağım."

Şaşıramadım, konu Oğuz ise bunu yaşayarak öğrenmiştim ki çıkarları için her şeyi yapabilirdi. Muhtemelen Arda için açılan banka hesaplarını imzalatırken araya karıştırmıştı evlilik sözleşmesini. İncelemeyeceğimi biliyordu. Üzerinde durmadım, zaten bir beklentim yoktu. Beni asıl tüketen; böyle bir adamla yıllarımı geçirmiş olmam, bilhassa nasıl bir insan olduğunu öğrendikten sonra bile hâlâ yanından gitmeye cesaret edemememdi. Şimdi başıma gelenlerden, kısa zaman öncesine değin ölesiye korkmamdı.

Gecenin devamında görülecek mahkeme ve karşılaşacağımız başka sorunlar hakkında konuştuk. İlk celsede bitmeme ihtimali, daha zorlu bir sürece gireceğimi gösteriyordu. Ancak her ne olursa olsun, Oğuz ne kadar güçlü olursa olsun benim de yılmaya niyetim yoktu. Zira uğruna savaş verdiğim, benim kıymetlimdi.

Saat gece yarısına gelirken ayaklandık. Mekândan çıkarken Yağız Bey ile göz göze gelen Beyza ona öldürücü bakışlar atmaktan geri kalmadı ama Yağız Bey, bu bakışlara tebessümle karşılık verdi...

Haftanın son günü olmasının yoğunluğu vardı holdingde. Gelen gidenin bir türlü bitmemesinden dolayı dur durak bilmeden çalışıyorduk. Özelikle yabancı misafirler yönetim katını meşken tutmuştu. Ben çoğunlukla sadece alım-satım departmanına servis yapıyordum. İşime iyice adapte olmuştum, tek sıkıntım onunla karşılaşma ihtimalimdi. Bundan mütevellit mutfaktan her çıkışım geri dönene kadar tedirginlikle geçiyordu. Mesai saatimin dolmasına yakın son servisimi de yaptıktan sonra mut-

fağa döndüm. Neslihan Abla boşları makineye yerleştirirken diğer kadınlar temizlik malzemelerini ayarlıyorlardı. Her gün çıkmadan evvel katları süpürüp toz alıyorduk. Genel temizlik için ise haftada iki kez ekip geldiğini öğrenmiştim.

"Gül kızım, sen bugün Ayla ile yönetim katını temizle. Sonra çıkarsınız."

Tepsiyi masaya bırakırken duraksadım. Mehmet hâlâ odasındaysa, karşılaşabilirdik ve ben bunu istemiyordum.

"Ben ikinci katı temizlemeye devam etsem sizin için bir sakıncası olur mu?"

Neslihan Abla söze girmek üzereyken, "Olur," diye araya girdi Ayla. Otuzlu yaşlarının ortalarında kumral bir kadındı, en önemlisi buranın eskilerindendi.

"Uyanık mısın sen! Tabii ikinci kat yönetim katı kadar büyük değil, temizlemek kolay oluyordur."

Ona cevap vermeden gerekli olan malzemeleri alıp, "Yönetim katı bende," diye konuştum uzatmadan. Kimseyle münakaşaya girmek istemiyordum.

Yukarı çıktığımda Yağız Bey'in odasından başladım temizlemeye. Ardından iki odayı daha temizledikten sonra geriye tek bir yer kalmıştı, onun odası. Elimi kapı koluna uzatıp tedirgince açtım, boş olduğunu görünce derin bir nefes aldım. Boş bardakları topladıktan sonra masaların tozunu aldım. Çizimlerinin olduğu tabloları uzun uzadıya, izleyerek sildim. En son masanın çaprazında kalan çöpe uzanacakken, gördüğüm şey karşısında kalakaldım. Ters bir şekilde çöpe atılmış derginin açık sayfasında boylu boyunca benim ve Oğuz'un resmi vardı.

"Ünlü iş adamı Oğuz Santürk ve güzel eşi Gül Santürk arasında sular durulmuyor! Gül Santürk aldatıldığına dair soruları yanıtsız bıraktı!"

Elimle yüzümü kapatıp hazmetmeye çalıştım. Görmüştü, görmüştü işte!

Elime aldığım derginin bize ait olan sayfasını avuçlarımın arasında buruşturdum. Kimbilir ne düşünmüştü. Aslında ne düşündüğünü söylemişti; zengin bir koca için buradaydım

onun için! Eşimden ayrılıyordum ve yeni birine ihtiyacım vardı! Onun gözünde tam anlamıyla buydum ben...

Gözlerimin yanmaya başlamasıyla başımı iki yana salladım.

Değilim Mehmet, inan düşündüğün gibi bir kadın değilim ben. Sen ne düşünsen, bana ne yakıştırsan haklısın belki... Ama inan ki değilim.

Çöpü döküp, camları açtıktan sonra aşağı indim. Herkes çıkmıştı. Giyinme odasına girip iş kıyafetlerimden kurtularak koyu renk kot ve siyah kayık yaka kazağımı giydim. Solgun görünüyordum yine. Makyaj yapmak da gelmiyordu içimden. Saçlarımı tokasından kurtararak haki yeşili kabanımın üzerine dökülmesine izin verdim. Dışarı çıkar çıkmaz yüzüme vuran soğuğu içime çekip çevreme bakındım. Bugünden itibaren otobüsle gidip gelecektim fakat görünürde toplu taşıma aracı yoktu. Adımlarım holdingin ilerisinde, Meyra ile yemek yediğim restoranın olduğu tarafa yöneldi. O tarafta bir durak olabilirdi.

Yola bakarak ilerlerken restoranın cam köşesinde karşılıklı oturan iki tanıdık sima ile duraksadı adımlarım. Gecenin karanlığına inat parlayan mekânın ışıltılı spot ışıkları altında yemek yiyorlardı. Meyra gülümsüyordu her zamanki gibi... Kalbimde küçük bir yangın başladı baktıkça, tenimde sızım sızım sızlayan bir kâğıt kesiği baş gösterdi.

Gözlerimi kapatıp yeniden açtım, gerçekti. Orada, birliktelerdi. Mehmet'le.

O gün Meyra'nın yüzüne bile bakmamıştı oysaki... Aklıma gelen ihtimalle boğazıma koca bir yumru oturdu. Olabilir miydi, Mehmet benim yüzümden Meyra'ya yaklaşmış olabilir miydi? Düşüncelerimi kovarcasına başımı iki yana salladım, o öyle bir adam değildi. Ancak artık tanıdığım adam olmadığına bizzat şahit olmuştum. Elimi başımı götürüp şakaklarımı ovaladım, nasıl olurdu böyle bir şey!

Meyra ile konuşmayı düşündüm önce, ne diyebilirdim ki... Mehmet ile olan geçmişimi kimse bilmezken, onun önüne seremezdim. Mehmet ile konuşsam, yüzüne bile bakamazken ne söyleyebilirdim...

Düşünceler zihnimi tırmaladı, işin içinden çıkamadım. Ora-

da öylece dururken, ayaklandıklarını fark ettim. Birkaç adım ardım ötedeki ağacın arkasına gizlenip onları izlemeyi sürdürdüm. Mehmet, elini beline koyduğu Meyra'ya çıkışa kadar eşlik etti. Mekânın önünde kısa bir konuşma yaptıktan sonra tokalaştılar, ardından Meyra kırmızı spor arabasına binerek uzaklaştı. Mehmet yürümeye başlayınca, hemen karşı kaldırımdan adımlarına eşlik ettim gayri ihtiyari.

O beni görmüyordu, ben onunla birlikte yürüyordum...

Siyah takım elbisesinin içinde etrafına bakmadan ilerledi. Holdingin önünde durduğunda içeriye girmek yerine direk otoparka yöneldi. Şimdi, onunla konuşabilir miydim? Sorumun cevabını veremeden peşinden ilerleyerek yeraltı otoparkına girdim. Loş ve basık otoparkta onu gözden kaybettim. Etrafta birkaç araba kalmıştı, ama hiçbirinin yanında yamacında yoktu. Çıkmak için arkamı dönmüştüm ki yapılı bir bedene çarparak tiz bir çığlık attım.

"Ne istiyorsun?"

Elimi göğsüme koyup korkuyla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. O ise ifadesizce karşımda durmuş, ne istediğimi soruyordu. Taş gibi, kaya gibi...

"B-ben..." dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı yere indirdim. Konuşmak bu denli zor muydu? Geçmişin acı yükü vardı omuzlarımda, nasıl kolay olurdu.

"Sen?"

Çehresinde mimik oynamıyordu, zaten zor olan vaziyetimi daha da zora sokuyordu.

"Az önce sizi gördüm," dedim tek nefeste. "Meyra, o benim, o-"

"Kocanın kız kardeşi," derken hafifçe kalkan tek kaşına ne anlam yükleyeceğimi bilemedim.

Yakasına yapışmak istedim, bana böyle bakma Mehmet demek istedim. Sonra ihanetim bir tokat gibi çarptı suratıma ve ben yine çaresizliğe yuvarlandım.

"Biz, boşa-"

"Sence bu beni ilgilendiriyor mu?" diye sordu zifiri gözlerini karış karış solgun yüzümde gezdirerek, bana bir zamanlar aşkla baktığını bilmesem taştan sanırdım bu adamı. Oysa daha

acı bir şey biliyordum, karşımdaki adamın omurgalarına acıyı çizmiştim. Sebebi bendim, ondaki her ziyanın sebebi bendim...

"Mehmet Bey." Sesimi güçlü tutmaya çalıştım, içimse tuzla buzdu. Konuşmaya çalıştığım her kelime harf harf saplanıyordu boğazıma.

"Meyra masum, lütfen..."

Bir adım attı, yakınlığı kement gibi boynuma dolandı. Ruhum afalladı, benliğim tökezleyerek yere yapıştı. Genzime dolan parfüm kokusu zehirli bir gaz gibi, ağır ağır öldürmeye başladı.

"Sen bu kelimenin anlamını biliyor musun?" diye sorduğunda ölmek istedim, ayağımın altındaki yer yarılsın da beni içine alsın istedim. Konuştuğu her kelime yağlı urgan olup dolanıyordu boynuma.

"Ben... Haklısın."

Hiç tereddüt etmedi. "Haklıyım"

Konuşmak istiyordum, derdimi anlatmak istiyordum ona, ama yapamıyordum. Dudaklarımın üzerindeki mühür ölümüne sükûta mahkûm bırakıyordu...

"Niyetin Meyra değil. Konuş, şirkette dişine göre birini bulamadın değil mi? Bende bir kez daha denemek istiyorsundur belki de şansını." Bir adım daha attı, aramızdaki mesafe toz bulutu misali uçup gitti. Nefesi saç diplerimde eserken, sözleri parçalara ayırdı.

"Hayır! Yok öyle bir şey!"

Elimi kaldırıp göğsüne vururken, sözleri altında ezilen gururumdu dile gelen. Üzerine basıp çiğnediği onurum ayaklanma başlatmıştı içimde.

Bileklerimi saran elleriyle amansız bir acı çöreklendi yüreğime, yitip giden yılların kurşuni tadı damağıma yapıştı. Gözlerime baktım, siyah bir buzu andırıyordu. Tam da o an tutamadım kapımı tekme tokat çalan gözyaşlarımı, ardı ardına akıp gittiler.

"Senin derdin benimle!" diye bağırdım var gücümle. "Senin nefretin benim Mehmet. Başkasını karıştırma!"

Onca zamandan sonra ona adıyla seslenmenin burukluğu vardı içimde ve öyle buruktum ki göğsüne dayanmış bileklerimi sıkan parmakları bile acıtamıyordu canımı...

"Sen kendini ne sanıyorsun kızım?" diye sordu kelimeleri kusarcasına.

Bana yukarıdan bakmıyordu, gözleriyle gözlerimi deşiyordu.

"Meyra'ya gelince, onunla aramda bir şey yok. Ha bil diye söylüyorum, şayet olursa bunun seninle bir alakası olmaz."

Mümkünmüş gibi daha bir sıktı bileklerimi. Oysa göğsüne bastırdığı benim ellerim değildi, umarsız bir ihanetin cam kırıkları vardı orada.

Bileklerime göğsündeki cam kırıkları batıyordu.

"Yapma bunu." Az önceki serzenişlerimin esamisi okunmuyordu. "Yapma..." derken.

"Ben zaten yeterince acı çe-"

Bileklerimi göğsünden ayırarak bedenimi geriye doğru itti. "Sen benim umurumda bile değilsin!"

Bir arabanın kaportasından destek almasaydım yere düşmem kaçınılmazdı ve biliyordum, bu da onun umurunda olmazdı. Yere yönelen gözlerimden birer gözyaşı daha süzüldü. Kalbim ağrıyordu, oradaki yaraya tuz basıyordu Mehmet. Oradaki yaranın üzerine basıyordu.

Elimi arabadan ayırdım. Kayarak omzumu açık eden kazağımın yakasına götürdüm parmaklarımı, düzeltecekken boynumdaki kar tanesinin hüzünle parladığını gördüm. Görmesinden korkarak hızla başımı kaldırıp ona baktım.

Çok geçti. O da kar tanesine bakıyordu. Öyle bakıyordu ki; sanki kısa bir an, çok kısa bir an on yıl önceki Mehmet'in bakışlarını gördüm zifiri gözlerinde.

Ağır ağır yutkundu ve bir zamanlar yere fırlattığım kolyenin şimdi iki göğsümün arasında nasıl yara gibi durduğuna bakmaya devam etti.

Daha ne olduğunu anlamadan, bir hışımla üzerime eğilmesiyle uzun zamandır benimle olan kar tanesi kopup gitti boynumdan. Uzaklaştı. Boynundaki mor damarlar belirginleşti, çenesi kaskatı kesilmişti kolyeyi avucunda sıkarken. Elimi geri danıma koydum, bomboştum. İşte şimdi hiç olmadığım kadar yalnızdım. Sonra bir kez daha fırlatıldı kar tanesi beton zemine, bir kez daha yitip gitti benden...

14. Bölüm

Orada öylece ne kadar durdum, ani bir manevrayla otoparktan çıkıp giden aracının ardından ne kadar baktım, bilmiyordum. Arabasının tekerlekleri taş zemini değil yüreğimi ezip geçmişti sanki. Gidişi kalbimde tozu dumana katmıştı. Ellerimle yüzümü kapattım, biraz utanç, çokça hüzün ve acı... Hak ettiğim muameleye maruz kalıyordum, kime sızlanabilirdim şimdi?

Dakikalarca orada ağlarken, sesimi duyanın yalnızca soğuk duvarlar olmasıydı en acısı da. Ağlamaktan acıyan gözlerimi etrafta gezdirdim, oradaydı. Bir arabanın tekerleğinin dibine düşmüştü. Eğilip aldım usulca kopmuş kolyeyi avuçlarımın arasına. Hoş, kopmasa da bir daha takamazdım.

Bir sonbaharda terk etmiştim ben o adamı ve bir sonbaharda yeniden bulmuştum. İşin kötüsü terk ettiğim adamla bulduğum adam birbirine çok, çok yabancıydı.

Yorgun adımlarla otoparktan çıkarken, kolyeyi rasgele çantamın içine bıraktım ve titreyen parmaklarım karmakarışık çantamın içinden zorlukla sigara paketini buldu. Alelacele çıkarttığım ince dalı beceriksiz hareketlerle dudaklarımın arasına yerleştirdim. Sahile ilerleyen adımlarım kısa bir an sigarayı yakmak için duraksadı. Ucunu tutuşturduktan sonra sıkıntılı bir nefes çekip adımlarıma yön verdim. Gözlerim ışıklandırmalarla donatılmış

koyu mavi denizde gezindi uzun uzun. Oğlumun yokluğu içimi yakarken, ayakta kalmaya çalışan yanımı da Mehmet parçalara ayırıyordu. Bu kadarı çok fazla geliyordu. Kaldıramıyordum, ama kaldırmak zorunda olduğumu biliyordum.

Elimi kabanımın cebine soktum ve ağır ağır telefonumu çıkarttım. Bunu yapmam ne kadar doğruydu kestiremiyordum ancak aradığım ismi bulup telefonu kulağıma götürdüğümde çok geçmeden açılmıştı.

"Yengeciğim."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Yarın mesaj atacağım adrese gelir misin?"

Kısa bir sessizlik oldu sonra telefonu açan sesine tezat mahcup bir sesle konuştu. "Neden soğuk konuştuğunu biliyorum. Arda'yı görmek için geldiğinde evde olmadığımdan dolayı kızgınsın bana ama ağabeyim zorla gönderdi. Ben kala-"

"O yüzden değil Meyra," dedim sert bir ses tonuyla sözlerini bölerek. "Yarın gelecek misin, onu söyle."

"Gelirim."

Sanki beni görüyormuş gibi başımı salladım ve tek kelime daha etmeden telefonu kapattım. Ne konuşacaktım, nereden başlayacaktım hepsi koca bir muammaydı zihnimde. Yine de bu konuşmayı gerçekleştirmek zorundaydım. Bitmek üzere olan sigaramdan derin bir nefes daha aldıktan sonra yere atıp ayakkabımın topuğuyla üzerine bastım. Ardından sahildeki insanlara sorarak öğrendiğim otobüs durağına doğru yürüdüm.

Yüzüme vuran sonbahar ayının cılız güneşiyle gözlerimi aralamadım. Bir gün hafta sonunu seveceksin deseler hayatta inanmazdım ama seviyordum. Beyza'ya ait olan pijama takımlarının uyurken sıyrılan paçalarını elimle düzelterek yataktan ayaklarımı sarkıttım. Duvar dibine konmuş tek kişilik bir yatak, ufak bir dolap ve çalışma masasının dışında bir şey yoktu. Fazlasıyla yetiyordu bana günlerdir kaldığım bu oda. Yerdeki pembe tüylü halıya çıplak ayaklarımla basarak doğruldum. Aralık duran

kapıdan sesler geliyordu. Beyza da bugün izinliydi. Koridora çıktığımda, Beyza'nın üzerinde sabahlığıyla dış kapının önünde durduğunu gördüm. Bir adamla sesini alçak tutmaya özen göstererek bir şeyler konuşuyordu. Ufak adımlarla ona yaklaştım.

"Bakın avukat hanım, size yeterince tolerans gösterdiğimi düşünüyorum. Tamam, şimdi bir kirayı ödediniz fakat iki kiranız ödenmemiş şekilde duruyor. Yakın zamanda ödeme yapmazsanız üzülerek çıkmanızı isteyeceğim."

Orta yaşlarda kel ve göbekli adamın söylediklerine karşın üzgün bir ifade belirdi Beyza'nın çehresinde.

"Bana bir hafta mühlet verin, halledeceğim," dedikten sonra gelecek olan cevabı beklemeden kapıyı kapattı. Arkasını dönmesiyle göz göze geldik. Asık olan yüzü anında toparlanırken, "Günaydın," dedi.

"Kurt gibi acıktım, ben de seni uyandıracaktım. Hadi kahva–"

"Sıkıntın mı var Beyza?" Meraklı bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Adımları mutfağa ilerlediğinde peşinden gittim ve mutfak masasına karşılıklı oturduk.

"Üzgünüm, şahit olmanı istemezdim," dedi gözlerini masa örtüsünün renkli desenlerinde gezdirerek. "Eşim, yani eski eşimle bu yüzden boşandık aslında. Kumar oynuyordu. Onca emekle aldığım evimi satmak zorunda kaldım üzerime bıraktığı borçlarını ödeyebilmek için. Yeni yeni toparlıyorum."

Masanın üzerinde duran elini avuçlarımın arasına alarak, "Saçmalama," dedim. "Biz arkadaş değil miyiz, çok daha önceden söylemeliydin."

"Başında onca dert var, bir de benim sorunlarımla uğraşmanı istemedim."

Ona sıcacık bir gülümse sunarken, hızla ayağa kalktım. Ne yapacağımı biliyordum. "Sen kahvaltıyı hazırla, ben simit alıp geliyorum."

Arkamdan söylediği sözleri duymazdan gelerek hızla odama ilerledim ve pijamalarımdan kurtularak kot ve mevsimlik bir kazak giydim üzerime. Dışarıya çıktığımda aradığımı bulmak

için epey zorlandım. Sorup soruşturarak nihayet bulduğum kuyumcuya girdiğimde, avucuma sıkıştırdığım alyans ve tektaşı cam masaya bıraktım.

"Bunları bozdurmak istiyorum."

Kuyumcu adam yüzükleri kısaca inceledikten sonra gözleri parladı. Ardından tartıya koyarak aheste aheste hesap yaptı.

"On iki bin"

Söylediği rakam hoşuma gitmezken, yüz ifadem bunu benden önce anlatıyordu. "Nasıl olur? Sadece tek taş elli bin liraya alındı."

Adam bilmiş bir ifadeyle sakallarını ovalayarak, "Doğrudur," diye konuştu. "Her ikisi de işlemeli, ayrıca bu tür ürünlerin satışları kaybettirir. Ben size iyi bir rakam verdim."

Elimi saçlarımın arasından geçirip sıkıntılı bir nefes verdim. Başka seçeneğim yoktu. Söylediği meblağın benim için ehemmiyeti büyüktü şu anda. "Peki, bozabilirsiniz"

Kuyumcudan parayı aldıktan sonra apartmanın yakınlarından sıcak simit satın alarak eve girdim. Hazır kahvaltı sofrasına oturduğumda günler sonra ilk kez iştahla bir şeyler yemeye başladım. Aklımda oğlum için farklı düşünceler vardı. Madem onu evde göremiyordum, ben de istediği uzaktan kumandalı arabayı alarak okuluna giderdim. Buna çok sevinecekti! Bu düşünceyle yüzüm gülerken biten kahvaltı sonrası paranın yarısını Beyza'ya uzattım. Deyim yerindeyse kabul etmesi için binbir dil döktüm. Nitekim, "Borç olarak veriyorum," cümlemi duyduğunda, yumuşamasını fırsat bilerek parayı cebine sıkıştırdım.

"Olmadı böyle Gül," dedi mahcup bir ifadeyle. "Senin asıl şimdi paraya ihtiyacın var."

"Böyle konuşmaya devam edersen o parayı avukatlık ücretinin bedeli olarak verdiğimi söyleyeceğim."

Tehdidim karşısında bir suçlu gibi elini havaya kaldırarak, "Peki peki," diye kabullendi.

Aklıma gelen detayla hızla telefonumu çıkarttım ve Meyra'ya konum attım. Kahvaltı masasını birlikte toplamamızın ardından kahvelerimizi henüz hazırlamıştık ki kapı çaldı. Bey-

za'dan onay alarak kapıyı açtığımda, güler yüzüyle içeriye giren Meyra bana sıkıca sarıldı. Yırtık kot pantolonu, pembe dekolteli badisi ve aynı renk rujuyla oldukça neşeli görünüyordu. Aslında sadece ışıl ışıl parlayan bal rengi gözlerine bakarak bile bunu anlamak mümkündü.

"İçeriye geçelim." Kırmızı kabanını alıp portmantoya astıktan sonra krem ve fıstık yeşiliyle dekore edilmiş ufak salona buyur ettim onu. Hal hatır suallerinin ardından Beyza ona da kahve yapmak için yanımızda ayrıldı.

Yüzümde dolaşan bakışları konuşmamı bekler gibiydi. Oysa ben, nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Meyra, onunla neden görüşüyorsun?"

Kalkan tek kaşının ardından, "Anlamadım," diye konuştu. "Kiminle neden görüşüyorum?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp söyleyeceğim yalanın ağırlığını omuzlarımdan atmaya çalıştım. "Restoranda beğendiğin adamı kastediyorum"

Anından yüzü güldü. "Ah, Mehmet'i diyorsun sen."

Adını duymamla tüm tüylerim havaya dikildi, yutkunamadım.

"Evet."

"İki gün önce bizim muhitte bir spor salonuna yazıldım. Tesadüfe bak ki Mehmet de oradaydı. İnanabiliyor musun onu orada gördüm! O muhteşem kaslarını spora borçlu olduğunu anlamıştım." Arkasına yaslanıp gözlerini kapattığında kimi hayal ettiğini bilmek canımı yaktı. Bu utanç değildi, bambaşka bir duyguydu.

"Sizi dün gördüm."

"Mola saatinde bir bahaneyle yanına gittim ve tanıştık. Restorandaki gibi soğuk bir adam, ama konuşması, duruşu hayran olunasıydı Gül. Konuşma arasında senin çalıştığın holdingde çalıştığını öğrendim. Dün akşam da oraya bilerek gittim ve dakikalarca dışarıya çıkmasını bekledim. Çıktığında ise otoparka girmesine fırsat vermeden onu yakaladım. Ee tabii, tesadüfen oradan geçtiğimi söyledim."

Anlattıklarına şaşkın gözlerle bakakaldım. Hep böyle rahat bir kız olmuştu Meyra, aymazca hareketleri yüzünden defalarca Oğuz'un gazabına uğramıştı.

"Ama biraz oturmayı o teklif etti."

Düşüncelerimi bölen sözleriyle içimdeki kuşku iyiden iyiye yer etti zihnimde.

"Ondan uzak dur," dedim bir anda. Keyifli ifadesinin yüzünden düşmesini umursamadan, "Uzak dur," dedim tekrar.

"Nedenmiş o? Niye böyle söyledin şimdi?"

Elimi alnıma götürüp ağrımaya başlayan şakaklarımı ovaladım.

"Bilmiyorum, iyi biri değil gibi." Sahte sözlerime kahkaha atarak karşılık verdi.

"Sadece bir kere gördün Gül!"

"İşyerimde de görüyorum. Yanında her seferinde farklı bir kadın oluyor."

Külliyen yalan! Bunu yaptığıma inanamadım.

"Yaa..." diye mırıldandı üzgün bir ifadeyle. Gelecekte dökeceği gözyaşlarından kurtarıyordum onu belki de. Şimdi unutabilirdi, ancak derin yaralar açılırsa izi kalırdı.

Gelen kahvelerimizi içtikten sonra Meyra'yı yolcu ettim. Gelişinin aksine giderken zerre yüzü gülmüyordu. Bu yaptığım yanlıştı belki, biri duysa beni ayıplayabilirdi. Fakat bir nebze on yedi yaşındaki Gül'ün izlerini taşıyordum içimde... Sırf bu yüzden üzülemedim. Öğlene doğru bastıran uykuyla birlikte odama geçip yatağıma uzandım. Çok geçmeden bilincimi sarıp sarmalayan rehavet beni uykunun derinliklerine çekti.

"Mehmet."

Başımı hafifçe yukarı kaldırıp güzel yüzüne bakarken, alnıma temas eden yeni çıkmaya başlayan kirli sakalları henüz yeni tanıştığım duyguları serpiştiriyordu kalbime. Adını telaffuz etmek bile öyle güzeldi ki cevap vermeyişine bozulmayarak bir kez daha, "Mehmet," dedim...

*Esmer parmakları saçlarımda dolaşırken sırtımdaki parm-h

karını mümkünmüş gibi daha bir bastırdı ve hoş bir mecburiyetle burnuma çarpan boynundan teninin kokusunu soluklandım.

"Söyle bir tanem."

Dakikalardır çimlerin üzerinde oturmaktan bacaklarım ağrımıştı ama şikâyet edemeyeceğim kadar güzeldi onunla geçirdiğim her bir an. Elimi kalbinin üzerine koyarak yüzlerimizin arasında hatırı sayılır bir mesafe bırakacak kadar uzaklaştım ondan. Çerçevesi kara ve gür kirpikleriyle bezenmiş zifiri gözlerine baktım hayranlıkla.

"Çevrende bir sürü kız var, üstelik Alman kızları bile sana hasta." Gözlerimi devirip içimdeki kıskançlıkla acemice baş etmeye çalıştım. "Neden onlardan birini değil de beni seviyorsun? Üstelik davranışlarımdan, düşüncelerimden bu kadar rahatsızken neden göğsüne sinen her seferinde ben oluyorum?"

Dudaklarının sol köşesi kalbimde küçük bir yangın başlatırcasına kıvrıldı ve aynı saniye büyük elleri çehremin bir yanını esareti altına aldı. Sıcak parmak uçlarından tenime akan saf aşk sorumun yanıtıydı esasen, ben yine de dudaklarından dökülsün istiyordum.

"Ben sana ne şu yeşil gözlerin için yandım ne de saçlarının kumralına kapıldım." Alnını alnıma dayayıp gözlerini kapattı. Onun aşkı öylesine büyüktü ki ben yanında ufacık kalıyordum.

"Gül'üm, sadece adına bile harf harf aşığım. Kirpik uçlarına kadar meftun bu kalbim sana," dedi kalbinin üzerindeki elime avucunu bastırarak...

Çalan telefonumun sesini duymamla hızla gözlerimi açtığımda yanaklarıma süzülen yaşlar gördüğüm acı rüyanın etkisiydi. Terlemiştim, yataktan çıkıp birkaç adım attım ve soğuk duvara yaslandım. Onca yıl bir kez bile rüyamda dahi görmemişken şimdi neyin nesiydi bu!

Yaşadıklarımızı hatırlatan rüyamı anımsadım. Kalbim acıyla çırpındı.

İyice duvara sinip kendimi cezalandırırcasına başımın arkasını duvarın sert yüzeyine vurdum, hayıflandığım avuçlarımın

arasından kayıp giden o güzel aşktı. Hayıflandığım, o aşkın kıyısında şimdi başka bir kadının yürüyor olmasıydı. Hak ettiğimi bile bile hâlâ canımın yanmasıydı.

Bir kez daha, ısrarla çalan telefonumu elime aldığımda yabancı bir numara gördüm. Kim olduğunu merak ederek telefonu açarken Ağralı Holding'den arandığımı öğrendiğimde yersiz bir sıkıntı peyda oldu içimde.

"Gül Hanım'la mı görüşüyorum?"

Muhatabım olan kadının üçüncü seslenişinde, "Evet," diyebildim.

"Gül Hanım, yarın holdingimizin kuruluş yıldönümü ve bunun için yöneticilerimizden Mehmet Ağralı'nın evinde bir davet verilecek. Mutfak personelinin bu davette garson olarak görevlendirileceğini bildirmek için aradım sizi. Adresi mesaj olarak atacağım. İyi akşamlar."

Bir cevap bile veremeden kapanan telefona bakakaldım. Onun evine nasıl giderdim. Beni görünce nefrete bulanan ziftî gözlerinin önünde nasıl servis yapabilirdim ki. Koltuğa yığılıp başımı arkama yasladım. Cevap hakkı bile tanımamışlardı bana, belli ki bu düzen her sene böyle ilerliyordu. O halde ben de gitmek zorundaydım. Gözleriyle ruhuma binlerce bıçak darbesi indirecek olsa da orada olmak zorundaydım.

15. Bölüm

Aynanın karşısına geçtim ve uzun zaman sonra çehremi izlemeye başladım. Çökmüş gözaltlarım ve kızarmış su yeşili gözlerim ruh halimin yansımasıydı. Açık buğday rengi tenim ise kireç gibi olmuştu. Saatler geçmiş olmasına rağmen gördüğüm rüyanın etkisi hâlâ tazeydi. Yıllar önce yaşadığımız anı kelimesi kelimesine rüyamda görmüş olmamı aklım almıyordu. Unuttuğumu, zamanın her şeyi unutturduğunu sanıyordum.

Zihin unutuyordu, kalp unutmuyordu anlaşılan... Bilinçaltıyla anlaşma yapıyor, hiç ummadığı bir anda yüzüne vuruyordu insanın, tam da böyle...

Lacivert, dar kesim kumaş pantolonun üzerine giydiğim beyaz gömleğe yine lacivert bir fular taktım. Makyaj yapmayı bir kez daha es geçerek kumral saçlarımı tepede sıkıca bağladım. Bu şekilde bilindik Gül Santürk'ten daha uzaktım. Marka kıyafetler, Oğuz Santürk imzalı yüksek topuklu ayakkabılar, modaya uygun makyaj ve her daim yapılı saçların kadınıydım onların gözünde, bu şekilde kimse beni tanımıyordu. Sokaktan geçen sıradan bir kadın gibiydim.

Altı bin lirayı yastığımın altına koyup odamdan çıktım. Beyza salonda kitabına göz gezdirirken kahvesini yudumluyordu. Nereye gittiğimi ona söylemek istememiştim aslında. Ancak

bugün gelen özel kuryeden bizzat teslim almıştı şu an üzerimde olan görevli kıyafetlerini. Beni fark edince başını kitabından kaldırıp gülümsedi ama koyu kahve saçlarıyla uyum içerisinde olan koyu kahve gözlerine hüzünlü bir ifade oturdu.

"Gitmek zorunda değilsin Gül."

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Gitmek zorundayım Beyza."

Kitabını yanı başındaki komodine bırakıp ayağa kalktı ve ufak adımlarla yanıma geldi.

"Onu görmek sana iyi gelmiyor, gelmeyecek de. Bana bir şey anlatmıyorsun. Seni görmezden mi geliyor yoksa kötü mü davranıyor, bilmiyorum. Her ikisinin sonucunda da yıpranan sen olacaksın. Gel bu gece oraya gitme, sana başka bir iş bulalım."

Gözlerimdeki hüznü görmesin diye başımı önüme eğdim. Telefonumu sıkıştırdığım arka cebimden çıkarıp koltuğun başına koydum. "Telefon götürmek yasakmış, geç geleceğim. Beni merak etme"

Sorusunun cevabını almıştı, ısrar etmedi. Zarif parmaklarını koluma koyup sıvazlarken, "Aklım sende, gelene kadar uyumayacağım," dedi.

Ne dersem diyeyim uyumayacağını bildiğim için üstelemedim. Birbirimize sarılıp vedalaştıktan sonra çağırdığım taksiye binip adresi söyledim. Sabah saatlerinde arayan organizasyon görevlisi, verdikleri adrese taksiyle gidebileceğimizi, ücreti bizi karşılayan güvenlik görevlilerinin ödeyeceğini söylemişti. Öyle de oldu. Yarım saati aşkın yolculuğun ardından devasa, bahçeli bir evin önünde durduk. Bembeyaz dört katlı bir villaydı. İşlemeli cam balkonları ile muazzam görünüyordu. Tek kelime etmeden taksiden inerken görevlilerin yönlendirmesiyle bahçe kapısından içeriye geçtim. Yakından çok daha göz alıcıydı. En az Oğuz ile yaşadığım ev kadar itinayla dekore edilmiş ve görkemliydi. Geniş bahçesinde bulunan ahşap kameriyeye ise buruk bir tebessümle baktım. Arkamda görevli olmasına rağmen kameriyenin önünden geçerken duraksadı adımlarım.

Ah geçmiş, geçmiyordu...

Derin bir nefes alarak arkamı döndüğümde, zifiri gözleri üzerimdeydi. Başımı tepsiye eğerek, "Buyurun efendim," dedim.

"Yenge! Ne işin var senin burada!"

Bana seslenen kadının aşina olduğum sesine doğru baktığımda, Meyra ile göz göze geldim. Mehmet'in hemen yanında durmuş, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Üzerindeki kan kırmızı, derin göğüs dekolteli uzun elbisesi ve dağınık topuzuyla buradaki diğer kadınlarla aynı kulvarda olduğu için onu fark edememiştim.

"B-ben..." Yutkundum. Bakışlarımı Meyra'dan ayıramadım. Mehmet'e bakmamak için, sadece Meyra'ya bakmayı sürdürüyordum aslında. "Çalışıyorum."

Kırmızı rujunu özenle sürdüğü dudaklarını birbirine bastırıp ağzında bir şeyler geveledi. Yaşamaktan korktuğum anı saniyesi saniyesine yaşıyordum şu an!

"Masaya viski getirin."

Meyra afallamıştı. Yanındaki adamın kendi tepkisine rağmen gösterdiği tutuma bir anlam yükleyememişti belki de.

"Mehmet..." dedi kısık bir sesle. "O benim ağabeyimin eşi."

Tek kaşını hafifçe havaya dikerek, Meyra'ya baktı. "O, burada çalışan biri." Sonra bana döndü ve emrini yineledi. "Viski, lütfen."

Emri kurtarıcım olurken, usul usul başımı sallayıp yanlarından ayrıldım. Kalbim boğazımda atıyordu, içimde umarsız bir yangın başlamıştı. O yangında kavruluyordum. Mutfağın kapısında duraksayarak, seri adımlarla içeriye girip çıkan garsonlara baktım. Yaşadığım stresten ötürü midem acımaya başladı. Ne zaman stres yapsam böyle olurdu, öte yandan içimde yükselen nikotin tüketme isteği arşa tırmanmıştı. Elim cebimdeki sigara paketinin üzerine giderken kendimi engellemek istermiş gibi başımı iki yana salladım. Haklıydı, ben burada çalışandım ve verdiği emri yerine getirmekle yükümlüydüm. Tepsideki kadehleri uygun bir yere boşalttıktan sonra viski kadehlerini doldurmak için orta tezgâha ilerledim. Fakat görünürlerde hiç dolu viski şişesi yoktu.

"Ne arıyorsun?"

Müzeyyen Hanım'a dönüp, "Viski," diye yanıtladım. "Mehmet Bey istedi"

Telaffuz ettiğim ismi duyunca büyüyen gözlerinden anlık bir heyecan yansıması gelip geçti.

"Viski tükendi. Neyse ki evin hizmetçisi buradan kullanabileceğimizi söylemişti. Zemin kata in, iki kat aşağıda içki mahzeni var. Oradan iki şişe getir."

"Peki."

Tepsiyi tezgâha bırakacakken, "Dur," itirazıyla geri çektim. "Tepsiye viski kadehlerini diz, mahzende doldur ve hemen Mehmet Bey'in masasına servis et. Sonra tekrar inip şişeleri alırsın. Bekletmeyelim şimdi."

Bir kez daha, "Peki," diyerek tepsiye boş kadehleri dizdim. Seri olmaya özen göstererek evin salonuna ilerledim ve aşağı inen merdivenlere yöneldim. Koyu renk eşyalarla sade ve şık olarak dekore edilmişti. Duvarda yine ona ait çizimler vardı, durup hepsini teker teker izlemek istesem de vaktim yoktu. Merdivenlerden önce birinci kata ardından zemine indim ve uzun bir koridora girdim.

Karanlık ve ürkütücüydü. Diğer katlara nazaran hiç eşya yoktu. Bir sürü kapı vardı ve evin tüm kapıları kahverengiyken, biri siyahtı. Gayri ihtiyari siyah kapıya ulaşıp kulpu aşağı indirdim. Kilitliydi. Zorlamadan koridoru yürümeye devam ettim.

Elimde boş kadehlere ev sahipliği yapan tepsi her adımımda göğsüme çarparken gözlerim içki mahzenini arıyordu. En alt katta olduğunu söylemişti şef garson. Ama aksilik bu ya, bulamıyordum! Siyah kapı hariç diğer kapılar ardına kadar açıktı ve hiçbirinde içki yoktu. Odaların biri spor odası iken diğerleri boştu. Zemin kata kısaca bir kez daha göz gezdirdikten sonra aradığımı bulamayarak yukarı çıkan merdivenlere yöneldim. Benim tanıdığım Mehmet alkolü ağzına sürmezdi. Şimdi evine mahzen yaptıracak kadar içli dışlı mı olmuştu.

İlk katı çıktığımda yüksek seyreden müziğin sesi rahatlıkla duyuluyordu. Salona ulaşmak için bir kat daha çıkmam gere-

kiyordu. Merdivenlerin başında durup derin bir nefes aldım. Çok yorulmuştum, davet başlayalı saatler olmuş ve ben bir dakika bile oturmamıştım. Üstelik Mehmet'ten köşe bucak kaçmak için sarf ettiğim gayret zihnimi de en az bedenim kadar yormuştu. Çokbilmiş şef garsondan azar işitememek için tekrar hareketlenmiştim ki işittiğim konuşma sesleri beni durdurdu. Tanıdık sesler çok yakınımdan geliyordu. Etrafa şöyle bir göz gezdirdim ve koridora ilerledim. Bu yaptığım belki yanlıştı ama merakım doğru olanı yapmama izin vermiyordu.

"Haklısın, ama söylediklerimi göz ardı etme derim."

Meyra!

Koridorun sonunda durmuş karşısındaki adama bir şeyler anlatıyordu. Sırtımı duvara vererek hafifçe başımı eğdim. Karşısındaki adam Mehmet'ten başkası değildi!

"Göz ardı etmeyeceğim, kafamı karıştırdığın bir gerçek," derken esmer iri parmakları sakallarında geziniyordu. Gözleri ise kan kırmızı elbisesinin içinde ışıl ışıl parlayan Meyra'daydı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi işveli bir sesle. Mehmet'e hayran gözlerle bakarken, neden yüreğim ağzımda atıyordu. İçimi yiyip bitiren bu hissin sebebi neydi, anlayamamıştım.

"...ve belki şimdi yapacağım şey düşünmen konusunda sana yardımcı olur." Ellerini Mehmet'in kollarına koyup yükselerek dudaklarını dudaklarına bastırdı. Elimdeki tepsi sanki tonlarca yük taşıyormuşçasına ağırlaştı ve gürültüyle yere düştü. Gözlerim önce etrafa saçılan cam kırıklarını buldu. Sonra yakalandığım iki çift bakışı...

Öptüğü adamdan aceleyle ayrılan Meyra tedirgin, bir o kadar da şaşkın gözlerle bana baktı. Bilinçsizce gözlerimi Mehmet'e çevirdim. Zerre istifini bozmamış, hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyordu. Zafer mi dolanıyordu zifiri gözlerde, yoksa pervasız bir aymazlık mı kazınmıştı içlerine. Muamma...

"Gül..." dedi utanmış bir ifadeyle Meyra, "Gül bak-"

"Meyra," diye böldüm bir adım geriye giderek. "Ben, viski almak iç-"

Kelimeleri toparlayamadım, harf harf boğazıma batıyorlardı.

"Çok affedersiniz."

Eğilip kırıkları toplamak istedim, ellerim titriyordu. Bakışlarımı onlardan ayırdım ve yanlarından hızla uzaklaştım. Tekrar merdivenlerin başına geldiğimde şu halde yukarı çıkmak yerine zemin kata yöneldim. Dolu dolu gözlerle insanların içine çıkamazdım. Kalbimin üstüne koca bir bardak kaynar su dökülmüş gibi hissediyordum. Zemin kata indiğimde sırtımı siyah kapıya verip hıçkırıklarımı serbest bıraktım. İçim acıyordu, içim kavruluyordu aslında. Bedenim kapıdan su damlası gibi akıp giderken, avucumu ağzıma kapattım. Gözyaşlarım ardı ardına akıyor, boğazımdaki yumru an be an büyüyordu.

"Neden ağlıyorsun?"

İrkilerek doğrulduğumda, merdivenlerin başında onu gördüm. Hıçkırıklarımı zorlukla bastırdım, ancak çehremi gözyaşlarımdan arındırmak için çok geçti. İçimi çekip adım adım aşağı inen adama baktım. Burası karanlıktı, en az onun kadar karanlık.

Buz gibi sesiyle, "Neden?" diye yinelerken, adımları önümde durdu. Kısık kara gözleriyle, gözyaşlarıma baktı. "Gül"

Adımın dudaklarından dökülmesiyle, başımı kaldırıp ona baktım. Onca yıl sonra ilk defa tereddütsüzce yüzüne bakarken, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aramızdaki mesafe santimlerle ölçülüyordu.

"Bilmiyorum," dedim cılız bir sesle.

"Neden ağladığını bilmiyor musun?"

Uzayan sakallarına kaydı gözlerim, gözleri kadar zifiriydi. Keskinleşen yüz hatları yılların ona bahşettiği armağandı. Gözlerinin etrafında yer etmeye hazırlanan çizgiler de öyle. Kokusu, parfümünden sıyrılıp gelen teninin kokusu bana, eski Mehmet'i anımsattı.

"Burada olmamalıydım." Elimin tersiyle gözyaşlarımı silecekken, bileğimi havada yakaladı. Kalbim durdu, nefes alamadığımı hissettim.

"Ama buradasın." Bir kargaşa yaşandı, tenlerimiz arasında soğuk bir harp başladı, mağlubiyetini benim omuzlayacağım...

"Ne gerek vardı?" diye fısıldadı başını yüzüme eğerek. Nefesi yakarken, sözleri yüreğimi talan ediyordu. "Onca yıldan sonra, nereden çıktın sen?"

Parmakları bileğimi sıkarken, acıyan kalbim oluyordu. Haklıydı, ne gerek vardı onca yıldan sonra? Ah, kader... Ben de bilemezdim ki.

"Bilemezdim. İnan bilsem..." Dudaklarımdan firar eden hıçkırık taşlaşmış kalbine çarparak boş duvarlarda yankılandı. "İnan bilsem, bulunduğun şehrin sokaklarına bile uğramazdım."

Ruhuma sirayet eden derin utanç elinin altındaki nabzımda toplandı. Parmak uçlarında, utancımı hissediyor muydu?

"İstediğini bulamadın mı?" diye sordu, vezinsiz bir sesle. "Oysa istediğin hayatın tam ortasına düşmüştün."

Başımı iki yana sallayarak, "Sandığın gibi değil," diye konuştum.

Yaklaştı, nefesi dudaklarımda eserken, olduğum yere yığılabilirdim.

"Sigara mı içiyorsun?"

Titrek bir nefes alıp, başımı salladım belli belirsiz.

"Sen var ya kızım..." Elini yanmış gibi bileğimden ayırırken, aldığı nefesin öfkesini iliklerime kadar hissettim. "Senin, zehirli bir yılandan farkın yok."

16. Bölüm

Ezip geçtiğim kaldırım taşları ayaklarıma dolanıyordu. Yol ağırlaşıyor, attığım her bir adımda yürümek daha da zorlaşıyordu. İlerledikçe bitmek bilmeyen sahil yolu, etrafımı sarıp sarmalayan kederle yarışırken, kirpiklerim sırılsıklam olmuştu. Akacak kanın damarda durmayacağı gibi, acı dolu gözyaşları da yerinde duramıyordu. Elimin tersiyle sildikçe yerine yenilerinin gelmesi uzun sürmüyor, gecenin karanlığında benimle inatlaşıyorlardı. Kırık bir kalp daha ne kadar kırılabilir yaşayarak öğrenirken, bir kadın tek bir bakışla nasıl yerin dibine sokulur, bizzat tecrübe etmiştim dakikalar önce.

"Sen var ya kızım, senin zehirli bir yılandan farkın yok."

Sözleri defalarca zihnimde yankılanıyor, bir an olsun susmuyordu. Gitmiyordu! Ne nefretle bakan zifiri gözleri ne de içimi lime lime eden kelamları belleğimden yitip gidiyordu! Gözlerimin içine baka baka sarf ettiği son sözlerine cevap verememiş, koşar adım uzaklaşmıştım yanından. Uzunca bir süre tuvalette kendime gelmeye çalışmıştım. Bunca şeyin üzerine cila olarak şef garsondan ağır bir azar işiterek geceyi noktalamam da cabasıydı.

Adımlarım rasgele bir elektrik direğinin önünde durduğunda, elimi uzatıp destek aldım. Açık havanın iyi gelebileceğini

düşünmüştüm, hiçbir işe yaramamakla birlikte üşüdüğümün yeni yeni farkına varıyordum. Buz kesen parmaklarımı cebime sokup boş bir taksi bulabilmek ümidiyle etrafıma bakındım.

Belki de Beyza haklıydı, daha fazla zorlamanın bir âlemi yoktu. İhanetimin bedelini bu şekilde ödeyemezdim, hiçbir şekilde ödeyemezdim. İçinde bir nebze nefret kaldıysa, yüzüme bakıp hepsini kussun, içini temizlesin istemiştim. Ancak Mehmet'te nefretin ummanı vardı. Topraklarına kuraklık çökse, nefreti oluk oluk akardı yüreğinden. Kabul etmese ve bana nefretini dahi yakıştırmasa da bunu biliyordum.

Boş bir taksiyi çevirip evin adresini verdikten sonra başımı cama dayadım. Mahkeme celbi bugün yarın gelirdi. İşten hemen ayrılırsam yeni bir iş bulmak ne denli mümkün olurdu, kestiremiyordum. Ne kendime ait bir evim ne de bir mesleğim vardı. En azından bir yerde çalışıyor olarak görünmem Oğuz'un oynayacağı adaletsiz oyunlara karşı lehime olurdu.

Araftaydım, ne tarafa gitsem çıkmaz sokakla burun burun geliyordum.

Sessiz olmaya özen göstererek eve girdiğimde Beyza'nın dediğini yaparak beni beklediğini gördüm. Elinde bir hukuk kitabıyla koltukta uyuya kalmıştı. Kabanımı çıkarıp portmantoya astıktan sonra yavaşça yanına yaklaşıp elinden düşmek üzere olan kitabı aldım. Torbalanmaya başlayan gözaltları yılların hediyesi iken, teferruatlı olarak anlatmasa da eski eşinin onu ne denli yıprattığının farkındaydım.

"Hadi canım, odana gidelim." Doğrulmasına yardımcı olduktan sonra kolunun altına girdiğimde, uyku sersemi bir şeyler mırıldandı.

Dış kapının hemen yanında bulunan odasına götürüp yatağına yatırdığımda derin uykusuna geri döndü Beyza. Banyoya ilerleyerek üzerimdekilerden en seri şekilde kurtulduktan sonra kendimi ılık suyun altına bıraktım. Zihnimdeki yankılar banyoda da rahat bırakmamıştı beni. Bu yüzden kısa bir duşun ardından çıktım ve Beyza'ya ait olan pijamaları giydim. Taradığım ıslak saçlarımı tek örgü yaptıktan sonra yatağıma girdim. Her

şey bir yana, oğlumu görecek olmanın heyecanıyla kapattım gözlerimi...

Uğradığım oyuncakçı dükkânından seçtiğim mavi, uzaktan kumandalı arabayı yine mavi yaldızlı hediye paketi ile kaplattım. Bindiğim otobüs her saniye beni oğluma yaklaştırırken, heyecanla saatimi kontrol ettim. Çıkışına yetişmek için işten bir saat erken ayrılmak üzere izin almıştım. Beni alıştığı gibi görmesi için alelacele uğradığım kuaförde kırık fön çektirerek hafif bir makyaj yaptırmıştım. Tırnaklarıma sürdüğüm şeker pembesi ojeleri severdi oğlum, topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tok sesleri de öyle... Alıştığının aksine üzerimde taşıdığım kot ve siyah kalın kazağın önünü uzun kabanımla kapattım. Beyza'nın beyaz spor ayakkabıları ise ayağıma bir numara büyük geliyordu. İlk fırsatta alışverişe çıkmayı düşündüm. Her ne kadar Beyza severek kıyafetlerini benimle paylaşsa bile bir de bu yönden ona yük olmak istemiyordum.

Anaokulunun iki sokak gerisinde duran otobüsten indikten sonra aceleci adımlarla okula yürüdüm. Çıkmalarına yarım saatten az bir zaman kalmıştı. Beklediğimin aksine danışmayla sorunsuz, kısa bir görüşme yaptıktan sonra okulun bahçesine girdim. Gözlerim oğlumu ararken çok geçmeden gördüm. Oradaydı, arkadaşları okulun mini parkında oynarken, o bir bankın üzerine oturmuş minik kollarını birbirine bağlamıştı. Her zaman gülen yüzü somurtuyordu. Yaklaştım, yeşil gözlerindeki hüznün kalbimi acıtmasına aldırmadan yanına gidip önünde diz çöktüm.

Ne gördüğüne inanamamış gibi önce şaşkınca baktı, ardından sevinçle, "Annee!" diye bağırdı.

Tutamadığım gözyaşlarım ardı ardına akarken, çoktan açtığım kollarımın arasına aldım miniğimi. Defalarca öptüm saçlarından, boynundan ve ensesinden. Öpüp kokladıkça doymak bir yana daha fazlasını istiyordu insan.

"Annem," dedi ağlamaklı bir sesle. "Çok, çok özledim seni."

Göğsüme sıkıca bastırdım. "Ben de seni özledim bebeğim." Elimdeki paketi kollarına yerleştirip, "Bak," dedim. "Sana hediye aldım."

Hediyeyi oturduğu banka bırakıp, "Ben hediye istemiyorum. Ben seni istiyorum," diye sızlandı.

Bazen kelimeler tükeniyordu. O zamanların birinde, ne diyeceğimi bilemeyerek baktım ona.

Geriye çekilip minik parmaklarıyla yüzümü sevmeye başladığında, onu kucağıma alıp banka oturdum. Günler sonra nihayet kollarımdaydı ya, bundan daha güzel bir şey olamazdı.

"Neden beni bırakıp gittin, küstün mü yoksa bana?" Dudaklarını sarkıtıp uzun kahverengi kirpiklerinin arasından baktı bana. "Anneciğim lütfen geri dön, söz bir daha yaramazlık yapmayacağım."

Göğsümün ortasına öyle büyük bir yük oturmuştu ki nefes alamadığımı hissettim. Ne söyleyebilirdim ki el kadar çocuğa, nasıl anlatırdım derdimi...

"Neden eve gelmiyorsun söyle bana, babam hasta olduğunu, iyileşince geleceğini söyledi ama sen hiç hasta gibi görünmüyorsun anne."

Zümrüt yeşili gözleri bir cevap ararcasına çehremde dolaştıkça iyice köşeye sıkışıyordum.

"Baban doğru söylüyor Ardacığım. Annen öyle görünmese de hasta ve seni daha fazla kollarında tutarsa hastalığı sana da geçebilir."

Başımı kaldırıp aşina olduğum sesin sahibine baktım. Aynıydı bakışları, tıpkı son gördüğümde olduğu gibi bana acilen ezilmesi gereken bir böcek gibi bakıyordu.

"Merak etmeyin Ayten Hanım," dedim buz gibi bir sesle. "Oğluma olsam olsam şifa olurum."

Hiç değiştirmediği kızıl saçlarını yine ensesinde toplatmıştı ve lacivert etek ceket takımının içinden attığı bakışlar fazlasıyla küçümseyiciydi. Yanımda Arda olmamış olsaydı ona vereceğim cevap çok daha ağır olurdu ancak oğlum dilime pranga oluyordu.

"Ama babaanne, baksana annem hasta değil."

Hiç istifini bozmadan, "Arda," diye konuştu tıpkı oğlu gibi otoriter bir sesle. "Büyüklerin sözü ikiletilmez. Hadi sen arabaya git, biz annenle biraz konuşalım."

Arda inatla omzunu silkerken boynuma daha sıkı sarıldı. "Bana ne işte bana ne! Ben annemin yanında kalacağım."

Ayten Hanım yüzünü ekşiterek önce bana ardından oğluma baktı. "Ne ayıp konuşmalar bunlar böyle. Kendi varoşluğunu torunuma da geçiriyorsun!"

Kendimi sakin olmam konusunda telkin ederken, Arda'yı istemeyerek kucağımdan indirdim ve ayağa kalktım. Biliyordum ki şu an yapacağım her fevri hareket oğlumun hafızasında silinmeyecek hezimetlere sebebiyet verebilirdi.

"Oğlum," dedim saçlarının arasında şefkatle ellerimi dolaştırarak. "Hadi arabaya git, tekrar geleceğim bir tanem."

"Ama annee..." Ayağını yere vurarak isyan etti. "Ya gelmezsen."

Önünde diz çöküp avuçlarımın arasına aldığım ellerini öpücüklere boğdum. "Söz veriyorum oğlum, söz veriyorum geleceğim."

Ufak omuzları çaresizlikle düşerken, yüreğim burkuldu.

"Peki anneciğim." Kollarını boynuma dolamasıyla yanmaya başlayan gözlerime gönül koydum. Önünde ağlamak istemiyordum. Uzunca bir sarılmanın ardından hediyesini banktan aldı ve koşarak gözden kayboldu. Arda'nın gidişiyle gözlerimdeki özlemi silip sonsuz bir nefreti oturttum bu kez.

"Bir daha sakın!" İşaretparmağım sözlerimin keskinliğiyle sallandı karşımdaki kadına. "Sakın oğluma benimle ilgili tek kelime etme."

Bir adım geri gitti ve ikrah dolu bir bakış attı bana. Bu hep böyle olmuştu. Yıllar önce Oğuz ile evlenmeme şiddetle karşı çıkmış, evlilik gerçekleştiğinde ise uzunca bir süre oğluyla konuşmamıştı.

"Senden emir alacak değilim." Bu sefer ifadesinde zaferin dokunuşlarına yer verdi. "Nihayet, geç de olsa doğruyu buldu oğlum. Senden kurtuluyor."

"Siz bir şeyleri yanlış anlamışsınız Ayten Hanım. Ayrılan taraf benim! Direten oğlunuz!"

Başını her iki yana sallayıp bildiğim bir gerçeği savurdu ortaya. "İtibarı için, umarım hâlâ seni sevdiğini düşünmüyorsundur."

"Her ne için olursa olsun, Oğuz'dan ayrılacağım ve oğlumu alacağım!"

Sözlerimi henüz bitirmiştim ki attığı gür kahkaha koşup oynayan çocukların sesini bastırdı.

"İşte bunu unut, hiç şansın yok. Arda bizimle kalacak."

Öfkem bastıramayacağım kadar genişledi içimde, öyle ki karşımdaki kadın yaşıtım olsaydı çoktan saçları elimde kalırdı. Tek ayağımı yere vurup, "Canınız cehenneme!" diye bağırdım. Daha fazla haykırmamak için yanından ayrılırken, arkamdan söylediği tüm kelimeleri kulak arkası ettim. Çevirdim ilk taksiye Oğuz'un mağazasının adresini verdikten sonra başımı ellerimin arasına alıp sakinleşmeye çalıştım. Oğlumu kaybedeceğim düşüncesi beni çılgına çeviriyordu. Bu düşüncelerle boğuşurken, kısa süre sonra Santürk mağazasının önüne gelmiştim.

Ne beni karşılamaya hazırlanan güvenlik görevlileri ne de tanıdığım diğer isimleri gözüm gördü. Merdivenleri tırmanıp Oğuz'un odasına dalarcasına girdim. Koltuğuna kurulmuş, tüm ciddiyetiyle sürdürdüğü konuşması beni görmesiyle sekteye uğradı. Beni durdurmak adına ardımdan seslenen asistanın ve toplantı yaptığı adamların şaşkın bakışları arasından, "Konuşmalıyız," dedim.

Buna öfkelenmişti, belli etmedi. Uzun toplantı masasının çevresinde oturan adamlara gülümseyerek baktıktan sonra bana çevirdi uyarıcı bakışlarını "Şu an bir toplantıdayım hayatım, daha sonra konuşalım. Olur mu?"

Yılmadım. Onun karşısında ezik duruma düşmeyecektim! "Şimdi!"

Sıkıntılı bir nefes alıp kravatını gevşetti. "Beyler, kısa bir ara veriyoruz."

Adamlar birbirlerine baktıktan sonra ayaklandılar. Yanım-

dan geçip giderlerken kapanan kapıyla birlikte Oğuz'un gözlerinde saldırmaya hazır bir aslan gördüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen böyle! Nasıl böyle fütursuz davranışlar sergileyebilirsin!" derken çoktan üzerime yürüyerek kollarımdan yakalamıştı bile.

"Bırak beni!" diye bağırdım sözlerimin nafile olacağını bile bile. "O kaçık annene söyle sakın bir daha oğlumla tehdit etmesin beni. Oğlumu alacağım, anlıyor musun?"

Sarf ettiğim her sözde kolumdaki tutuşu biraz daha sıkılaşırken, çektiğim acıyı görmemesi için yüzümde mimik oynamadı.

"Seni gebertirim!" Bedenimi sertçe geriye ittiğinde, dengemi kaybederek yere düşmekten son anda kurtuldum. "Annem hakkında doğru konuş, elimde kalırsın Gül!"

Parmaklarım sızlayan kolumun üzerinde gezindi. Dişlerimi sıktım bana parmağını sallarken, ondan korkmuyordum. "Bu boşanma gerçekleşmeyecek, tıpış tıpış eve geri döneceksin."

"Sen öyle san!" diye konuştum alaycı bir ifade takınarak. "Bizim aramızdaki her şey yıllar önce bitti."

"Hatta çok daha önce..." Gözlerini kısarak tekrar üzerime yürüdü. Az önceki nazik iş adamının yerine gözü dönmüş bir adam almıştı.

"Hani şu benden önceki hayalet, adı her neyse... Aramızdaki duvar mı demeliyim yoksa."

"Saçmalıyorsun." Cılız çıkan sesim sözlerinin gerçekliğinden kaynaklanıyordu. Beni rahatsız eden vicdanım her zaman Oğuz ile arama girmişti evet, ancak onu düşüncelerimde dahi aldatmamıştım.

"Saçmalamadığımı ikimizde biliyoruz ve sana bir şey söyleyeyim mi?" Kumral teni ve kumral saçları karardı, bakışları onu simsiyah kıldı. "O herifi bulursam, kendi ellerimle öldüreceğim!"

Yutkunup gayri ihtiyari birkaç adım geriye gittim. "Şu paranoyalarına bir son ver Oğuz! Öyle biri yok!"

Adımlarım kapıya giderken arkamda bıraktığım adama dönüp baktım, şu an mağazasında olmasaydık bana vereceği zara-

rın sadece ruhsal olmayacağını adım gibi biliyordum.

"Oğlumu sana bırakmayacağım!"

Tek kelime daha etmesine müsaade etmeden çarpıp çıktığım kapıdan uzaklaştım. Sinirle dolup taşan gözlerim birkaç damlayı serbest bırakırken, gözyaşlarıma yol boyu mani olmadım. İnsanların bakışları umurumda değildi, ne yaşadığımı bilmiyorlardı. Nasıl bir cehennemde nefes almaya çalıştığımdan bihaberlerdi.

Eve geldiğimde arkadaşımın benim için yaptırdığı yedek anahtarla kapıyı açıp içeriye girdim. Niyetim Beyza beni bu halde görmeden odama geçmekti ancak daha koridorda karşılaştık. Tüm sinirim boşalarak beni hıçkırıklara boğarken, koşup sıkıca sarıldı bana.

"G-gül! Ne oldu?"

Cevap veremedim. Anlatmak, içimi boşaltmak istiyordum ama tüm kelimeler kanca gibi takılmıştı boğazıma.

"Ağla canım," diye fısıldadı en şefkatli sesiyle. "Ağla"

Dakikalar boyunca kollarında ağladıktan sonra onun yardımıyla ayağa kalktım. Beni kaldığım odaya götürmesini beklerken, onun odasına girmemizin şaşkınlığıyla etrafıma bakındım. Kaldığım odadan bir tık daha büyük, krem-kahve renkleri ile dekore edilmiş sıcacık bir odaydı.

"Neden odana geldik?"

Dolabına ilerledi ve sürgülü kapısını açtı. "Çünkü gidiyoruz"

Dolabından çıkardığı envai renk elbiseyi yatağın üzerine sermeye başladı "Nereye?"

"Seni konuşturmaya..."

"Anlamadım," diye konuştum şaşkınlıkla,

"Anlarsın, hadi seç şunlardan birini."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Lütfen Beyza, hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"İtiraz istemiyorum," dedi itiraz kabul etmeyen bir ifadeyle. "Seç."

Onu vazgeçirmenin mümkün olmadığı ortadaydı. Belki biraz hava almak bana da iyi gelir diye düşündüm ve gözlerimle aynı

renk, su yeşili bir elbise seçtim. Acele etmeden üzerimi değiştirdikten sonra boy aynasından kendime baktım. Truvakar kol, diz hizasında biten elbiseyi, siyah topuksuz bir botla tamamlamıştım. Beyza, üsteleyerek tazelediği makyajımın ardından saçlarımı da taradı. İşte o an, onun gibi bir arkadaşa sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğu anladım. En azından bu konuda şanslıydım.

"Çok güzel görünüyorsun."

Arabaya binmek üzereyken, beni baştan ayağa inceleyerek söylediklerine gülümseyerek cevap verdim.

"Sen de öyle."

Kırmızı, uzun kollu mini elbisesinin içinde gerçekten güzel görünüyordu. Alımlı bir kadındı Beyza. Onu hatırladığım haline tezat, her tavrıyla olgun bir kadındı. Araba hareket ettiğinde camdan dışarıya uzattım bakışlarımı. Riva taraflarında ıssız bir yola saptığımızda çok geçmeden tek katlı, mütevazı bir mekânın önünde durduk. İçeriden yükselen eski kırkbeşlikler, daha kapısının önünden insanın ruhunu içeriye çekiyordu.

Meyhanenin ahşap merdivenlerini tırmanırken, bir yandan da civarda göz gezdiriyordum. Etrafında hiçbir yapı bulunmayan, nezih bir mekândı. İçeriye geçip denize nazır bir masada yer bulduk kendimize. Eskitilmiş sandalyeler, kırık beyaz masalar ve mavi beyaz renkleriyle döşenmiş mozaik zeminin eski bir havası vardı. Türkan Şoray'dan Cüneyt Arkın'a, tüm Yeşilçam artistlerinin resimleriyle bezenmiş duvarlar bambaşka bir hava katmıştı ortama.

"Burası çok güzel..." Kabanımı çıkarıp sandalyenin başına bıraktım.

Beyza da kısa montundan kurtulurken, "Öyledir," diye yanıtladı.

Yanımıza gelen görevli henüz ne istediğimizi sormadan, Beyza düşünmeden, "Rakı," dedi. "Mezeleri ustanın zevkine bırakıyoruz."

Garson başını memnun bir ifadeyle salladı. "Peki efendim."

Çok geçmeden donatılan masada, parmaklarım önce ince rakı bardağını kavradı. Büyük bir yudum aldıktan sonra ince

bir dal çektim mavi sigara paketimden. Bir nefes zehir, bir nefes anason...

İçtim... İçtik...

İçtikçe anlattım, yaşanan ne varsa, yaşanamayacak ne varsa kusar gibi döküldü dudaklarımdan...

Yarım bıraktığı kadar yarım kalırdı insan... Kırdığı kadar kırılır, parçalara ayırdığı yerden tuzla buz olurdu. Böyle öğretmişlerdi bize, böyle tecrübe etmiştim bilhassa. Yarım kalmıştım, defalarca kırılmış, tuzla buz olmuştum. Yaşattığımı yaşıyordum vesselam...

Fonda Zeki Müren "Elbet Bir Gün Buluşacağız" derken, kadehimi burnuma yaklaştırıp anason kokusunu soludum. Güzel mekândı; misafirini geçmişe götürüyor, taştan duvarlarına çekiyordu derdi tasayı... Efkârlaydım bu gece, esasen çokça kırgın, çokça kırıktım... Oğlumu kaçak göçek görmek yüreğime oturmuştu. Oğuz tarafından hırpalanmak gururumu zedelemişti. Bir de Mehmet'in dudaklarından pervasızca dökülenler kalbimi yangın yerine çevirmişti.

Çakırkeyif olan kafama inat elimdeki kadehi de diktim başıma.

"Yavaş git biraz, sarhoş olacaksın," diyen Beyza'ya boş ver mahiyetinde bir el hareketi yapıp boşalan kadehimi doldurdum.

"Meyhaneden ayık kafayla çıkılmaz derdi babam, unuttun mu Beyza?" diye sordum, baba deyince dolan gözlerimle...

"O zaman çıkmayalım biz de."

Bana göz kırptıktan sonra kadehi dudaklarına götürürken, hemen arkamda, tek bir noktada donup kaldı gözleri. Bakışlarını takip ederek usulca arkama döndüğümde, o saniye alkol kanıma karıştı, o saniye sarhoş oldu zihnim.

Yağız Bey ve hemen yanında, O...

Mehmet...

Bir adam meyhaneye bile takım elbiseyle gelir miydi yahu! Gelmişti işte...

Elleri usulca kravatına gitti, sabırsızca gevşetti. Zifiri gözleri boş bir masa ararken, ansızın gözlerimle çarpıştı.

Durdu, baktı, yutkundu...
Sonra Zeki Müren yıktı geçti arsız sükûtu...

Elbet bir gün buluşacağız,
Bu böyle yarım kalmayacak
İkimizin de saçları ak,
Öyle durup bakışacağız...
Belki bir deniz kenarında,
El ele mâziyi konuşacağız,
Benim içimde yanan ateş var,
Sevgilim, ne zaman buluşacağız.
Belki bir gemi güvertesinde,
Sen beni unutmuş için kupkuru,
Benim gönlümde hâlâ o arzu,
Sevgilim, ne zaman kavuşacağız...

Başımı omzuma düşürüp öylece baktım ona. Bakmamalıydım, bu bile yasaktı belki ama elimde değildi. Keza o da ayırmıyordu güzel gözlerini benden. Sanki nefretini meyhanenin kapısında bırakmıştı.

Bir an sonra bakışlarını benden ayırdı, adımları harekete geçti. Bize doğru yürüyorlardı ve yaklaştıkça nefesim kesiliyordu.

"Beyza," dedi tok sesiyle. "Seni görmek güzel..."

Masamızın dibinde bittiğinde, elini arkadaşıma uzattı. Beyza şaşkınca ayağa kalkarken, kendisine uzatılan eli sıktı.

"Merhaba Mehmet, seni de öyle."

En son on yıl önce bir araya gelmiştik üçümüz. Hiç aklıma gelmezdi yıllar sonra böyle bir yerde, bu vaziyette karşılaşacağımız...

"Bir dakika," dedi Yağız Bey şaşkın bir ifadeyle. "Mehmet, sen bu dişi terminatörü tanıyor musun?"

Bakışları Beyza'nın üzerindeydi. Başını ağır ağır sallayarak, "Almanya'dan geliyor tanışıklığımız," diye konuştu.

"Evet," diye onayladı Beyza. "Gül ve Mehmet ile olan tanışıklığımız yıllar öncesine dayanıyor." Tek kaşını kaldırarak söylediklerinden sonra uyarı dolu bakışlarını Yağız Bey'e gön-

derdi. "Ve emin olun beyefendi, henüz terminatör olan yanımla tanışmadınız!"

Başımı hafifçe yukarı kaldırdığımda, gözlerinin parmaklarımın arasına sıkıştırdığım sigarada takılı kaldığını gördüm.

"Yani..." Yağız Bey ellerini balköpüğü rengindeki sakallarına çıkarıp, düşünceli bir tavırla ovaladı. "Gül..." sesi şüpheliydi, üzerime kilitlediği mavi gözleri de öyle. Saniyeler sonra gözleri irileşirken, "Siktir!" diye bir nida fırladı ağzından.

Mehmet'in kendisine çevrilen sert bakışlarını umursamadan eliyle beni işaret etti.

"Yoksa bu Gül, o Gül mü?"

17. Bölüm

Ortamı keskin bir sessizlik ele geçirirken, Yağız Bey hariç her birimiz, bakışlarımızı bir diğerimizden kaçırıyorduk. Bilhassa benim, sarf edilecek tek kelimem dahi yoktu. Belki iki kadeh daha içseydim, "Benim!" diye bağırabilirdim. Birazcık cesaretim olsaydı eğer, "Mehmet'in hayatını mahveden o aşağılık kadın benim!" diye haykırabilirdim. Sonra, kâfi gelmeyeceğini bile bile binlerce özür sıralardım ayaklarının dibine. Belki biraz yüzüm olsaydı ondan af dileyebilirdim, yapabilirdim bunu. Fakat yere düşen bakışlarım suçlu olduğumu haykırırken, payıma düşen sükût olmuştu.

"O çeneni kapatacak mısın, yoksa ben kapatayım mı?"

Sesindeki vezinsiz tını içimi titretirken, arkasını dönüp gitti. İşte o zaman başımı yerden kaldırıp ardından bakabildim.

"Evet." diye mırıldandı Beyza. Sonra Yağız Bey'e bakarak gözleriyle beni işaret etti. "Bu Gül, o Gül."

Yağız Bey kırdığı potun ağırlığıyla gözlerini kapatıp burnundan soludu. Öfkesi kendine idi, ancak suçlu olan o değil, bendim.

"Kahretsin!"

Beyza masadaki dokunulmamış su kadehine uzanarak Yağız Bey'e uzattı. Yağız bey suyu aldı ve tek dikişte bitirdi.

"Mehmet'in yanına gitseniz fena olmaz. Öfkeli görünüyordu."

Yağız Bey'in kısılan mavi gözleri beni buldu. Her şeyi biliyordu bu adam! Bunun utancıyla bakışlarımı ondan kaçırarak duvarlara baktım.

"Öfke mi?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Keşke öfke olsa..."

Bardağı masaya bıraktığını duydum.

"Teşekkür ederim Beyza Hanım. Ayrıca az önceki kaba davranışım için de affedin. Ancak takdir edersiniz ki ilk karşılaşmamız pek hoş olmamıştı."

Yandan bir bakışla süzdüğüm Beyza'nın hafifçe gülümsediğini fark ettim. "Haklısınız. Sorun değil." Yerine oturduktan sonra Yağız Bey'e, "İyi eğlenceler," diledi.

Ettiğim ihanetin cezasız kalacağını sanmıyordum elbette. Hayat intikamını bir gün alacaktı benden. Biliyordum ve bunu bekliyordum. Öyle ya, intikam soğuk yenen bir yemekti ve tam tamına on yıl sonra her şeyi üst üste yaşayarak ödüyordum.

"Anlatmış," diye mırıldandım dakikalar sonra. "Tutamamış içinde Beyza."

Boşalan kadehimi yenilediğini fark etmemle masaya dönerek büyükçe bir yudum aldım.

"Nasıl tutsun Gül, sen olsan tutabilir miydin?"

Dost acı söylermiş, dostum acı söylüyordu.

"Epey değişmiş," diye konuştu bu sefer.

Burukça gülümsedim. "Çok değişmiş."

Ardı ardına tokuşturduğumuz kadehlere birbirinden güzel kırkbeşlikler eşlik ederken, genzimden geçen alkol değil amon yaktı sanki. Onunla bu denli yakınken, nefesinin kokusu burala rda bir yerlerdeyken, nasıl kafa dağıtabilirdim ki? O, bizzat pişmanlıklarımın kaynağıydı. Yan yana geldiğimiz zamanlarda yüzüne bakmaya çekiniyordum, nadiren baktığım zamanlarda ise derin bir öfke görüyordum. Bu ölümle eş değerdi, gözleriyle öldürüyordu beni. Hiç acımıyordu, tıpkı zamanında benim de ona acımadığım gibi.

Gecenin ilerleyen saatlerine doğru dönmeye başlayan başımı

ellerimin arasına aldım. İçtiğim kadeh kadeh içki henüz gösteriyordu etkisini. Beyza bana nazaran daha yavaş gitmiş olsa bile onun da çakırkeyif olduğu her halinden belliydi. Hesabı istemek için kaldırdığı eliyle birlikte, hemen yan masamızda oturan iki adamın bizi izliyor olduklarını fark ettik. Sarışın, iri yapılı adamın bakışları Beyza'nın üzerindeyken, esmer olanının sarhoş gözleri bendeydi. Başımı ters istikamete çevirip bakmamaya çalıştım, ancak konuşmaları bizi rahatsız edecek kadar yükselmeye başlamıştı.

İfademe sert bir uyarı yerleştirerek tekrar onlara baktığım sırada ne kadar yanlış bir şey yaptığımı fark ettim.

"Yavrum!" dedi adam ağzını yaya yaya. "Çok dertli görünüyorsun, gel masama keyfini yerine getireyim."

Elimde kadehiyle kalakalırken, ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir durumla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Önünüze dönün!"

Arkadaşımın ikazı bize yiyecekmiş gibi bakan adamları sadece güldürmüştü.

"Of!" Sarışın, iri kıyım olan adam Beyza'ya bakıp derin bir iç geçirdi. "Bayılırım böyle atarlı giderli hatunlara." Arkadaşına eğilip beni işaret etti. "Bak o uysal, tam senin ayarın."

Bakışları bacağımın açıkta bıraktığı tenime kaydığında, kabanımı alıp dizlerime serdim. Fazlasıyla rahatsız olmuştum.

"Hadi ama güzellik, naz yapma da gel masama."

Bir an önce buradan gitmek istiyordum. Hesabı getirecek olan garsona bakmak için gözlerimi etrafta dolaştırırken, arka masalardan birinde oturan Mehmet'in bizden tarafa baktığını gördüm. Tüm dikkati bizden ziyade masamızı göz hapsine alan adamların üzerindeydi.

"Bakın," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Lütfen bizi rahatsız etmeyin. Sizinle ilgilenmiyoruz."

"Ulan senin asaletini yerim be!" Başına diktiği kadehin ardından ayağa kalkıp yanıma geldi. Beyza ile birbirimize tedirgin gözlerle baktık. Belli ki o da böyle bir durumla daha önce karşılaşmamıştı.

"Gel hadi." Başıyla kendi masalarını işaret etti. "Merak etme, ben senin ne yaşadığını biliyorum. İlaç olacağım sana, ilaç!"

Adamın sarf ettiği son sözlerle birlikte bedenimdeki tüm kan beynime sıçrarken, hızla ayağa fırlayıp yakalarına yapıştım. Sözleri son haftalarda yaşadığım tüm acı olayları hızlandırılmış bir film gibi gözlerimin önünden geçirmişti.

"Ne yaşadığımı biliyorsun! Ne yaşadığımı biliyorsun öyle mi!"

Alkol kokan nefesinin suratıma vurmasını umursamadan daha bir sıktım gömleğinin yakalarını. Afallamıştı, benden böyle bir hamle beklemediği çok açıktı! "Lan bıraksana yakamı, manyak karı!"

Ayağımı yere vurup bağırmaya başladığımda müzik kesilmiş, tüm gözler üzerimize kilitlenmişti. "Hayvan herif! Sen benim ne yaşadığımı nereden bileceksin!"

Yakalarını benden kurtarmak için bileklerimi kavramıştı ki birden ellerimin arasından kayıp gitti. Adam yere düşüp gözünü tutarken ne olduğunu anlamak için arkama baktım.

Mehmet!

Olanca öfkesiyle burnundan soluyarak, tek hamlede yere serdiği adama bakıyordu.

Dudaklarını birbirine öyle kuvvetli bastırmıştı ki kasılan çenesi tüm keskinliğiyle ortaya çıkıvermişti. Gözlerinin beyazında kırmızı iri damarların belirdiğini fark ettim. Adamı tuzla buz edecek gibi bakıyordu.

"Sen kime sarkıntılık ediyorsun, it!" diye kükredi. "Gömerim lan seni buraya!"

Adam inleyerek elini gözünden çekerken hızla doğruldu. Birkaç saat sonra yüksek ihtimalle moraracak göz çevresi şimdiden kızarmıştı.

"Siktir lan! Koruduğun karı başkasının karısı, kocası burada mı?"

Mehmet aç bir kurt gibi adamın üzerine atıldı. Üst üste attığı yumrukların sesi taş duvarlarda yankılanıyordu. Yağız Bey'in

onu durdurma çabaları işe yaramazken, mekân hızla boşalmıştı bile. Mehmet kendisini tutmaya çalışan arkadaşını o öfkeyle iterken, Beyza çığlık atarak yere serilen Yağız Bey'in yanına gitti. Nutkum tutulmuştu. Ne yapacağımı bilemez halde bir işe yaramayacağını bile bile onu durdurmaya çalışıyordum.

Nihayet üç görevli Mehmet'i adamın üzerinden aldıklarında, adamın yüzü kandan görünmüyordu. Dakikalar önce bizi birlikte taciz ettiği diğer arkadaşı ise çoktan ortadan kaybolmuştu. Mehmet hırsla kollarını görevlilerden kurtarıp seri adımlarla mekânın çıkışına yöneldi. Başımı soluma çevirdiğimde Beyza'nın Yağız Bey'i düştüğü yerden kaldırmaya çalıştığını gördüm. O an, belki düşündüğüm şeyi yapmamam gerekiyordu, ama yaptım.

Mehmet'in peşinden gittim.

Ahşap basamakları koşar adım indikten sonra onun sahile doğru yürüdüğünü gördüm. Çıkardığı siyah ceketine ellerini sildikten sonra bir kenara fırlattı. Çakıl taşlarının üzerinde zorlukla koşarak ona yetiştim. Şimdi, hemen arkasındaydım. Adımlarımızı birlikte atıyorduk.

"Mehmet," diye bağırdım durması için.

Ne durdu ne de beni duydu.

"Mehmet, lütfen dur."

Durmadı.

"Meh-"

"Anma adımı!" Hızla bana dönüp parmağını üzerime sallarken, adımlarım bıçak gibi kesildi.

"Peki," dedim yenik bir sesle. "Ben senin adını anmam da sen neden bunu yaptın?"

Başını ağır ağır iki yana salladı ve kanlı parmaklarını yumruk yaptı. Yumruğunu avucuna geçirirken, onun yerine benim canım yanmıştı. Alamamıştı hırsını, bana olan hırsını o adamdan çıkarmaya çalışmıştı belki de.

"Yapma," diye konuştum gözlerimden bir damla yaş akıp giderken. "Acıtma canını."

Bana doğru bir adım attığında, çakıl taşlarının birbirine çar-

parak çıkardığı ses sessizliğe umarsız bir darbe indirdi.

"Canımın yanmasını istemiyor musun?"

Kavga esnasında gömleğinden kopan birkaç düğme göğsünün açılmasına sebep olmuştu. Boynundan akan terin göğsünden süzüldüğüne şahit oldum. Siyah saçları birbirine girmiş, en az benim kadar darmadağındı.

"Söylesene!" diye bağırdı. "Bunu sen mi istemiyorsun?"

Öyle yüksek çıkmıştı ki sesi istemsizce bir adım geriye giderken, dudaklarımdan firar eden hıçkırığa mani olamadım. "Yalvarırım, söyleme böyle."

"Neden?" İfadesine alay karışmıştı, canımı yakmaktan hiç vazgeçmeyecekti. Haklıydı da...

"Vicdan azabı mı çekiyorsun?"

Avucumu ağzımı kapattım ve başımı hızla iki yana salladım. Gözyaşlarım parmak boğumlarımı ıslatırken sözleri içimi deşiyordu.

"Mehmet ben çok acı çekiyorum. Yemin ederim, çok acı çekiyorum."

"Çekmelisin."

Hıçkırıklarım ruhumun kapısını tekmelerken, dizlerimin üzerine düştüm. Çakıl taşları çıplak dizlerimi bereledi.

"O kadar suçluyum ki yüzüne bile bakamıyorum. Ben, senden af dileyemiyorum Mehmet."

Dakikalar boyunca o çakıl taşlarının üzerinde ağladım. Gitmedi, öylece başımda dikildi. Sonra kollarımda yakıcı tutuşunu hissettim. Dokunuşu, kıyamet gibiydi. Bedenimi yukarı çekerken, ona karşı koyamadan zorlukla ayağa kalktım.

"Yüzüme bak," diye emretti sessizce.

Bakmadım, bakamadım.

"Yüzüme bak."

Sesinin sükûneti miydi beni dediğini yapmaya teşvik eden, muamma. Ancak başımı usulca kaldırıp güzel çehresine baktım.

Yorgun bakıyordu.

"Dileme Gül. Benden af dileme. İhanetin öyle büyüktü ki seni affetsem kendime ihanet etmiş olurum."

18. Bölüm

Gözlerine bu denli yakından bakmayalı, nefesinin kokusunu solumayalı, o kadar uzun zaman oluyordu ki... Böylesine yakınken ben ne kadar mağlupsam karşısında, Mehmet bir o kadar kin dolu gözlerle bakıyordu bana. Kara harelerinin üzerini kalın bir nefret kırağısı kaplamıştı ve içindeki rüzgârlar öyle sert esiyordu ki o kırağılar bir daha asla çözülemeyecekti. Islak kirpiklerimi bir kez bile kırpmamak, güzel yüzünden bir salise dahi ayrı kalmamak için kendimle savaşıyordum. Oysa sözleriyle her hücremi ayrı ayrı parçalara ayırıyordu. Takatimi kemiriyor, tahammül seviyemi yerle yeksan ediyordu.

Buna rağmen her seferinde onun labirentinde kayboluyordum; ne tarafa yönelsem, hangi tarafa koşsam ona çıkacaktı sanki adımlarım.

Oysa o benim kaybettiğim güzergâhımdı. Adresini bilmediğim rotam, ruhumun acı romanında okuyamadığım son sayfaydı.

"Gül! Mehmet! Yardım edin."

Beyza'nın çığlıklarını duymamızla elleri hızla benden ayrılırken, iri adımlarla mekâna yöneldi. Olduğum yere çivilenmiş gibi kalakalmıştım. Ne yapacağımı, ne tarafa gitmem gerektiğini kestiremedim bir süre. Gayri ihtiyari gözlerimi mekâna çevir-

diğimde, Yağız Bey'in kollarına giren Beyza ve Mehmet'in onu arabaya bindirdiklerini gördüm. Derin bir nefes aldıktan sonra elimin tersiyle yüzümü kurulayarak onlara doğru yürümeye başladım. Yağız Bey'in sol eli belinin üzerindeydi ve yerleştiği arka koltukta acıyla inliyordu. İfadesinden anladığım kadarıyla durumu iyi değildi. Mehmet'in arabası hastaneye gitmek üzere harekete geçerken, arkadaşım aceleyle yanıma geldi ve beklemediğim bir şey yaparak anahtarı bana attı.

"Sen kullan Gül, elim ayağım titriyor."

Başımla onu onaylayarak arabanın ön tarafından dolaştım ve sürücü koltuğuna yerleştim. Beyza'nın da binmesiyle soran bakışlarımı ona çevirdim.

"Mehmet'in aracını takip et."

Dediğini yapıp gaza yüklendim ve kısa süre sonra onları sıfır takip mesafesiyle yakaladım. Bakışlarımı Beyza'ya çevirdikçe yaşadığı tedirginliği fazlasıyla hissediyordum. Kendini suçlu hissediyor olmalıydı haklı olarak. En nihayetinde bizim yüzümüzden vuku bulmuştu bu nahoş olay.

"Sakin ol, yaklaştık hastaneye."

Elini göğsüne götürdü sıkıntıyla. "Belini kötü çarptı Gül. Çok acı çektiği besbelliydi. Buna bizzat şahit oldum ve üzüldüm haliyle. Bir de..."

"Bir de?"

"Mehmet, beni çok şaşırttı. Adama nasıl saldırdı öyle! Arkadaşını bile gözü görmedi, nasıl itti Yağız Bey'i görmedin mi?"

"Gördüm," demekle yetindim. Haklıydı, kendini kaybetmiş gibiydi Mehmet.

Kısa süre sonra özel bir hastanenin acil girişinde durduk. Sağlık görevlileri Yağız Bey'i dikkatle içeri aldılar. Arabayı uygun bir yere park ettikten sonra gözlerim kabanımı aradı. Ancak ne Beyza'nın ne de benim kabanım görünürlerdeydi. Aceleyle çıktığımız için meyhanede kalmış olmalıydı. Yapacak bir şey yoktu, arabadan öylece inerek hastaneye doğru ilerledik. Yağız Bey'i acil müdahale odasına almışlardı. Mehmet ve Beyza hemşirelerin girip çıktığı odanın kapısında dikilirken, biraz

ötelerinde bulunan koltuğa oturdum. Odanın kapısı bir hemşire tarafından kapatıldığı sırada Beyza hüzünlü gözlerle Mehmet'e baktı. Dilemek istediği bir özür vardı belki, fakat özrünün muhatabı Mehmet değildi.

"Benim yüzümden," dediğini duydum Mehmet'in. "Bel fıtığı vardı adamın. Beline darbe alması, kötü oldu."

"Çok üzgünüm, aslında bizim yüzümüzde-"

"Sizin bir suçunuz yoktu," diyerek kesti Beyza'nın sözlerini. "Ben, kendimi kaybettim bir an."

Beyza bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirip, ardından tekrar Mehmet'e baktı.

"Sen sinirli bir adam değildin Mehmet, öyle hatırlıyorum."

"İnsanlar değişir Beyza," diye konuştu, kaya kadar sert bir sesle. "Kimse aynı kalmaz."

Tek kelime daha konuşulmadı aralarında. Dâhil olmadığım konuşmanın uzaktan misafiri olmak dahi içimi kemirirken, Beyza ağır adımlarla yaklaşıp hemen yanıma oturdu ve manidar bakışlarımız birbirini buldu. Kelimelere gerek yoktu. Zira on yıl sonra karşılaştığı Mehmet'ten beni sorumlu tuttuğu okunuyordu gözlerinden. Bense, bu ihtimali kabullenerek sineye çekiyordum.

Yelkovan hiç olmadığı kadar yavaş ilerlerken, yorgun bedenimi bankın sert yüzeyine yasladım. Dakikalar sonra camekânın beyaz perdesinin aralanması ile kısmen görünen odaya baktım. Yağız Bey muhtemelen verilen ilaçların etkisiyle uykuya dalmıştı. Mehmet yaklaşan doktora doğru hareketlenirken, Beyza ayaklanarak onu takip etti. Ben yerimde kalmayı yeğledim. Ondan ne kadar uzak dursam o kadar iyiydi, her ikimiz için de. Kısa bir konuşmanın ardından doktor Yağız Bey'in yattığı odaya girdiğinde, Beyza'nın yüzü iyice düşmüştü.

"Gül, buraya gelir misin canım?"

Oturduğum yerden kalkıp Beyza'ya doğru yürüdüm. Mehmet bize arkasını dönerek camekâna yaklaşırken, "Efendim Beyza," dedim.

"Yağız Bey'in geceyi burada geçirmesi gerekiyormuş. Orto-

pedi doktorunun ancak yarın sabah burada olacağını söylediler."

Başını bana doğru eğip bir sır verir edasıyla dudağının kenarını kaşırken konuşmasına devam etti. "Yanında kalacak kimse yokmuş ve yarın sabah Mehmet'in önemli bir toplantısı var. Anlayacağın, bu gece buradayım."

Saatimi kontrol ettiğimde gece yarısını çoktan geçtiğini gördüm.

"Anladım. Yağız bey iyi olsun da..."

Eli çantasına gittiğinde, fermuarını açıp bir şeyler aramaya başladı. "Ben sana anahtarı vereyim, eve geç." Bir süre çantasını karıştırdı, fermuarlı iki göze daha baktı ancak bir türlü anahtarı bulamadı.

"Kahretsin ya!" Elini ani bir hareketle alnına götürüp sıkıntıyla ovaladı. "Anahtar yok, o kargaşada düşürmüş olmalıyım."

"Sıkıntı yapma Beyza. Ben de burada kalabilirim." Elimi uzatıp kolunu sıvazladım ve bozulan moralini bir nebze yerine getirmeye çalıştım.

"Olmaz öyle şey. Senin sabah işte olman gerekiyor. Ayrıca iyi görünmüyorsun, yüzün bembeyaz. En iyisi yakınlardaki bir otele geçip dinlenmen..."

Tekrar çantasını karıştırdı ve bir kredi kartı bularak bana uzattı.

"Limiti var. Sayende borcunu kapattım," deyip göz kırptı.

Elimi uzatıp kartı alacaktım ki Mehmet'in buz gibi sesiyle tüm devinimim sekteye uğradı.

"Otele gerek yok. Buradan evime geçeceğim, benimle gelsin. Sabah aynı yere gideceğiz nasılsa."

Arkası hâlâ bize dönük vaziyetteyken, söylediklerine inanamadım. Tabiri caizse dut yemiş bülbüle döndüm o an, ne diyeceğimi bilemedim. Ondan uzak durmamı söyleyeli daha ne kadar olmuştu ki şimdi böyle bir teklif sunuyordu? Aslında teklif de denemezdi. Bilhassa emir kipi vardı sözlerinde.

"Kıpırda, sabaha kadar seni bekleyecek değilim."

Usulca bana döndüğünde şaşkın bakışlarım yüzünü buldu.

Elinde kredi kartıyla kalakalan Beyza da en az benim kadar şaşkındı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye konuştum cılız bir sesle. "Ben otele gitsem daha iy-"

"Bir fikir beyan etmedim. Buradan sabah trafiğinde işe yetişebilmen düşük bir ihtimal ve yarın önemli bir toplantımız var. Anlayacağın, servis elemanları yeterince yoğun bir gün geçirecek."

Çaresizce Beyza'ya baktığımda aslında akıl almaya çalışıyordum. Bunu anlayarak kaşlarını kaldırdı ve sen bilirsin der gibi baktı yüzüme.

"Peki, Mehmet Bey..."

Adımları hastanenin çıkışına yönelirken, arkadaşımla vedalaşıp onu takip ettim. Arabasının yanına geldiğimde ne tarafa oturacağımı bilemedim bir an, beni yanında istemeyebilirdi. En iyisi arkada oturmak diye düşünerek elimi arka kapıya uzatmıştım ki "Öne geç," diye emretti. "Oradan bakınca özel şoföre mi benziyorum?"

İçten içe kendime kızarak ön yolcu koltuğuna bindim. Belli ki beni azarlamaktan bıkmayacaktı, keza ben de susmaktan vazgeçemezdim.

Yola çıktığımızda, derin bir sükût asılı kaldı aramızda. O susuyordu, arabasına sinen kokusu rahat bırakmıyordu. O hiç konuşmuyorken, tarifsiz kokusu yakıyordu genzimi. Hızlanan aracın sesinden başka hiçbir ses yoktu. Gözlerim ara ara direksiyonu kavrayan iri parmaklarına kayıyor, hoşlandığı çocuğa bakarken yakalanan liseli kız telaşıyla geri çekiyordum aynı saniye. Biraz sonra sessizlikten rahatsız hissetmiş olacak ki elini uzatıp radyoyu açmasıyla tanıdık bir parçanın acı dizeleri doldurdu aramızı.

Üşüyorum ey yar yangınların ortasında
Yürek kırgın, yürek talan, kanar sevda yarasında
Kahırlı yılları çizdin alnıma
Dost eyledin beni göçüp giden kuşlara
Ucum yok bucağım yok,
Saklımdasın ey yar haberin yok...

Yıllar geçti, sönmedi ateş...
Yanıyorum ey yar, haberin yok...*

Daha ilk nakarat bitmeden radyonun kanalını değiştirdi, bir haber kanalında durdu. Yine de gülümsedim ve o görmesin diye başımı cama doğru çevirdim. Bu parçayı çok söylemişti bana zamanında, bilhassa sarıldığı zamanlarda kulağıma fısıldamış, nefesiyle tenime kazımıştı. Belki de hatırladığı için değiştirmişti kanalı...

Düşüncelerimi bölen telefon melodisiyle, bakışlarımı vitesin yanında yanıp sönen telefonuna çevirdim. Meyra arıyordu. Bir an duraksadı, dudaklarımı birbirine bastırdım ve telefonu alıp açmasıyla tekrar cama döndüm.

"Efendim."

...

"Hayır, şimdi eve geçiyorum."

...

Duraksadı, dinledi. Meyra ne anlatıyordu, Mehmet ne dinliyordu? Neden bu kadar merak ediyordum ki! Sonuçta ben uyarımı yapmış mıydım? Evet yapmıştım. Çocuk değildi, gerisi onu ilgilendirirdi.

"Yarın yoğunum."

...

"Biliyorum, güzelim."

Son kelimesi kalbime küçük bir kor düşürdü ve aynı saniye dört bir yanımı sardı. Nefesim boğazıma dizildi. Avuçlarımı sıkıp, yutkundum.

"Yarın tekrar konuşuruz."

...

"Görüşmek üzere"

Telefonu kapatıp tekrar aynı yere bıraktığında evinin bahçe kapısından girdik. Arabadan indiğinde, peşi sıra yürüdüm. Ne ara bu kadar zengin bir adam olmuştu bilinmez, ancak fazlasıyla varlıklı olduğu belliydi. Onun için içten içe seviniyordum, istediğim hep iyi olmasıydı. Cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı

* Erdal Güney'in seslendirdiği "Saklımdasın" şarkısı.

açtığında bunu bir hizmetçinin yapmayışına şaşırdım. Evin yanmayan ışıkları da bizden başka kimsenin olmadığının ispatıydı.

"Geç."

Başıyla işaret ettiği kapıdan geçip içeri girdim. Birkaç basamak inip salonuna ulaşarak, tekli koltuğa oturdum. Işığı yakmadı, onun yerine abajurun düğmesine basarak loş ışığın içeriyi doldurmasına izin verdi.

Sol köşede kalan şömineye yaklaştı. Takım elbisesinin ceketini sahilde fırlatıp attığı için yalnızca siyah gömleği vardı üzerinde. Dolu olan şömineyi saniyeler içinde yakıp bana döndü. Onunla burada, onun evinde yalnız olduğumuzdan mütevellit, bedenim yay gibi gerilmişti. Ellerimi nereye koyacağımı, nereye bakacağımı bilemeyecek kadar gergindim.

"Aç mısın?"

Rahatlamak için derin bir nefes aldım. "Değilim."

Oysa içmekten fırsat bulup tek lokma koyamamıştım ağzıma. Yine de alkolle küçük yaşta tanıştığım için bünyem kuvvetliydi, zira benim yerime bir başkası olsa ayakta bile zor duruyor olurdu.

"Küp gibi içtin," dediğinde, aydınlık olmayan ortamdan cesaret alarak yüzüne baktım.

Ne diyeceğimi bilemeyerek saçma sapan bir cevap verdim. "Evet."

"Bu huyun gibi, diğer huyların da aynı mı hâlâ?"

Mideme yumruk yemiş gibi irkilirken, ayağa sıçradım. Beni yerin dibine sokmaktan haz alıyordu.

"Gitsem iyi olacak."

Gitmek için hamle yaptığım sırada seri adımlarla yanıma geldi. Daha ne olduğunu anlayamadan koluma sardığı parmakları gitmeme izin vermedi. İşte o an zihnimde şimşek gibi çaktı sözlerinin derin anlamları; içerken beni mi izlemişti ya da her huyum bir bir belleğinde miydi, hâlâ...

Soramazdım.

"Sadece neden sustuğunu çözemiyorum," diye fısıldadı başını aşağı eğerek saçlarımın arasına doğru. Nefesinin buğusu

içim titretti.

"Belki... Belki utanıyorumdur, olamaz mı? İnsanlar değişir Mehmet, bunu sen söylemiştin."

Sessiz fakat derin bir nefes aldı. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu beni mahvediyordu. Yakınlığı surlarımı istila ediyor, takatimi tarumar ediyordu.

"İnsanlar değişiyor," diye konuştu, bu kez acı bir fısıltıyla. "Peki, kokuları neden aynı kalıyor?"

Birdenbire dolan gözlerimin azat ettiği gözyaşıma karışmak istedim. Mehmet'in kalbine sapladığım kurşunun bin parçaya bölünüp üzerime yağmasını istedim.

"Bazen..." Burnumu çekip çatallı çıkan sesimi çeki düzen vermek için yutkundum. "Bazen kokular yalan söyler, kandırır insanı. Aslında aldığımız koku bambaşkayken, biz içimizin istediği gibi soluruz."

"İçimizin istediği gibi..." diye tekrar etti. Parmakları hâlâ kolumun üzerindeydi ve tenimi sızlatıyordu.

Loş ışığın izin verdiğince gözlerine bakmaya çalıştım, nasıl da dikkatli bakıyordu bana. Sanki ilk kez görüyormuşçasına çehremi milim milim inceliyordu. Bir an sonra bakışları çıplak bacaklarıma kaydı nedensizce. Ben ürperirken, o dudaklarını birbirine bastırdı.

Bir iki adım geriye giderek bana sırtını döndü ve merdivenlere yöneldi.

"Gel benimle."

Merdivenleri tırmanan adımlarını takip ettim. Üst kata çıktıktan sonra ince, uzun bir koridora girdik. Yerdeki halıdan duvarın rengine kadar koyu griydi. Çeşitli yerlerde tuhaf figürlü heykeller vardı, daha önce hiç görmemiştim. Tavanın koyu renk led ışıkları aydınlatmaktan ziyade, belirgin basık bir hava yaratmıştı. Koridorun sonuna geldiğimizde, odalardan birinin kapısını açtı ve gözlerini bana çevirdi. Sanırım kalacağım oda burasıydı.

Ancak daha odaya attığım ilk adımla birlikte yanıldığımı anladım. Ortaya konumlandırılmış büyük bir yatak, siyah du-

varlar ve itinayla dekore edilmiş bu oda ona aitti. İçeriye girer girmez burnuma çalınan kokusu bile bunun kanıtıydı. Daha fazlasını seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Havuzun içeriye yansıttığı fersiz ışığa gözlerimin alışmasını beklerken, Mehmet yatağının hemen önünde, sırtı dönük olarak duruyordu. Birkaç adım atarak gayri ihtiyari ayağımın altında kalan siyah halıya baktım. Işığı neden yakmamıştı, neden beni buraya getirmişti, hepsi birer soru işaretiydi kafamda.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Söylemedi.

Tek kelime etmedi.

"Neden buraya geldik?"

Beklemediğim anda gelen, "Sence?" sorusuna karşın kaşlarım çatıldı.

"Bilmiyorum, burası sizin odanız değil mi?"

"Evet," dedi buz gibi bir sesle.

Gözlerimi sıkıntıyla kapattım. Elimi enseme götürüp bilinmezliğin verdiği sıkıntıyla parmaklarımı orada gezdirdim. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ve daha şimdiden biliyordum ki buraya gelmem büyük bir hataydı.

Hissettiğim hareketlilikle kirpiklerim yeniden aralanırken, bana dönen adımları yaklaşmaya başladı. Sadece birkaç saniye sonra önümde belirdi uzun, yapılı bedeni. Gözleri yüzümde değildi, bedenimdeydi ve bu çok rahatsız ediciydi.

"Ben, nerede yatacağım? Misafir odası bu katta mı?"

Bakışlarım yere düştüğü an çenemde hissettiğim sıcak parmakları beni alaşağı etti.

Başımı yukarı kaldırıp yüzüne yaklaştırdı, kısılan gözlerine yabancıydım. Karanlığa alışan gözlerim karanlık bakışlarından korumuyordu beni.

"Korkuyor musun?"

Sesi tanıdık, tınısı yabancıydı.

Esasen, ben bu adamı tanımıyordum.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum gözlerimi gözlerine kenetleyerek.

Başını yüzüme eğdiği an kalp atışlarımı boğazımda hissettim. Dizlerim titredi. "Ne yapıyorum?"

Kadeh kadeh içtiğim alkol sarhoş etmemişti ama onun nefesinin alkollü kokusu zil zurna sarhoş ediyordu.

Biraz daha yaklaştı, burnu alnıma değdiğinde, göz kapaklarım hızla aşağı indi. "Mehmet..." diye mırıldandım.

Kalbim göğüs kafesimin içinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Benim adım, senin dudaklarında..."

Alnını alnıma yasladı. Teninden tenime akan safi acı benliğimi yaralıyordu.

Düşmemek için elimi koluna götürdüm. Ona tutundum.

"Mehmet..."

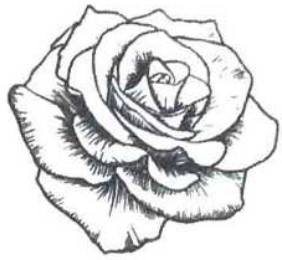
Adını bir kez daha zikrettiğimde avucumun altındaki kolunun kasıldığını, alnındaki damarların belirginleştiğini hissettim. Gözlerimi ağır ağır açarken, acı bir his etrafımızı çepeçevre sardı.

Alnımı onunkinden ayırdım. Aynı saniye bir adım geriye gitmeye hazırlanan adımlarım kollarının belime dolanmasıyla olduğu yerde donuverdi. Hızlanan nefeslerimiz birbirine karışırken, beni kendine çekti ve zayıf bedenimi bedenine yasladı. O an, nefes alamadığımı hissettim. Kırık bir aynanın ardından kendimi izliyormuşum gibi gerçekliğine inanamayacağım bir durumdu.

"Yapma bunu!" dedim her bir hecenin üzerine basa basa. "Lütfen..."

Gözleri mümkünmüş gibi biraz daha karardı ve tutuşu can yakıcı bir hal aldı. Keskinleşen çenesi kirli sakallarını belirginleştirirken, bakışları dudaklarıma kaydı. Ağır ağır yutkundu. Âdemelması boğazında kayan bir yıldız gibi akıp giderken, belimden kayan elleri aşağı indi, kalçamın üzerinde duraksadı. Şimdi biri kalbimin üzerine asit döküyordu. Ruhum uçsuz bucaksız bir uçurumdan yuvarlanıyordu.

"Kokunu bu gece kiralamak istiyorum Gül. Küçük bir alışveriş gibi düşün. Merak etme, karşılığını fazlasıyla alacaksın."

19. Bölüm

Paslı bir çiviyi tüm mazimizin üzerine çakarken, beni sevdiği zamanların üzerine benzin döküp yaktı Mehmet.

Dudaklarım titredi. Ne bedenimi kavrayan parmakları acımı hissetti ne de taşlaşmış kalbi tuzla buz ettiği anılarımızın sesini duyabildi.

Ben, tüm kırıklıklarımı saklayan gözlerimle ona bakıyordum. O ise yanı başımda dimdik durmuş, çehresinde tek bir ifadeye yer vermiyordu.

Ben yitip giden aşkımızın yasını tutuyordum, o ise ihanete uğramış aşkının mezarına kara topraklar savuruyordu.

Bir cevap ister gibi değildi zifiri bakışları, bir intikam ister gibiydi.

Oysa intikamını alması için istediğini vermeme gerek yoktu ki... Zaten karşılaştığımız o andan beri, bana her baktığında fazlasıyla almıştı intikamını. Nefretle dolup taşan gözlerini her gördüğümde, lime lime olmuştum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı omzuma eğdim usulca. Biliyordum, biliyordum ki karşımdaki adamı bu hale ben getirmiştim. Bir adım geriye çekilerek, parmak uçlarından tenime akan kinden bir nebze olsun sıyrıldım.

"Sen, sen böyle bir şeyi nasıl söylersin?" diye konuştum, acı dolu bir fısıltıyla.

Bir zamanlar bana kıyamayan adamın dudaklarından, şimdi katran damlıyordu.

"Neden şaşırıyorsun? Paranın gücünü en iyi sen bilirsin Gül. Satın alamayacağı hiçbir şeyin olmadığını, bilhassa sen bilirsin."

Döktüğüm hiçbir gözyaşı bu kadar yakmamıştı tenimi. Yüzüne baktım bir süre, her bir santiminde ayrı ayrı dolandı gözlerim. Bana ait bir şey kalmamıştı. Ne yazık...

"Ne söylesen ne yapsan haklısın, ama..." İçimi çekip yanan gözlerimi sıkıca yumdum.

Beni burada öldürse, kalbime bir bıçak saplasa ve kanım çekilene dek başımda beklese, bu kadar acıtamazdı.

"...ama ben bu kadarını hak etmiyorum," diyerek zorlukla cümlemi tamamlarken, başımı hızla iki yana salladım. "Hak etmiyorum."

Attığı küçük bir adımla aramızdaki tüm mesafe yeniden kapandı. Gözlerime öyle baktı ki üzerime koca bir kaya yuvarlandı. Onun topraklarındaki heyelan benim üzerime yığıldı.

Havaya kaldırdığı elinin işaretparmağını yüzüme bir silah gibi doğrulturken, "En çok sen hak ediyorsun!" diye bağırdı.

"Öyle çok kadın tanıdım ki bunu hiçbiri senin kadar hak etmiyordur. "

Yanaklarımdan süzülen acı damlaların kimisi elmacık kemiklerimde yolculuğuna son veriyor, kimisi ise ayaklarımın dibine düşüveriyordu. Her sözü sivri uçlu bir mızrak gibiydi. Sapbine düşüveriyordu. Her sözü sivri uçlu bir mızrak gibiydi. Saplanıyordu, acıtıyordu, kanatıyordu ama öldürmüyordu. Yine de en kötüsü bu değildi. En kötüsü; heybemde ona yapabileceğim mantıklı tek bir açıklamanın dahi olmayışıydı. En kötüsü, gitmek zorunda kaldım diyememekti.

"Keşke, keşke o tanıdığın kadınlardan biri yaşananları unutturabilseydi. Belki o zaman bunları söy-"

"Seni unutamadığımı mı sanıyorsun?"

Alaycı sesi onu sakladığım izbe sokaklara uğradı. O sokaklara da saçtı intikam tohumlarını acımadan.

"Ben seni unutalı, seni yakıp küllerini savuralı bir hayli oluyor."

Kalbim o kadar şiddetli sancıdı ki göğüs kafesimin parçalara ayrıldığını hissettim.

Başını bana doğru eğip, boyun hizasına gelen alnıma çarptı nefesini. Hareket kabiliyetimi, konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Sanki kötü bir rüyanın içindeymişim gibi öylece durmuş uyanmayı bekliyordum.

"Bu saçmalıkları daha fazla uzatmayacağım. Şurada anlaşalım; benim sana verdiğim bir ceza değil, karşılığını alacağını söyledim. Fazlasıyla..."

Elini arka cebine götürüp ufak bir defter çıkardı, bir de kalem. Her ikisini de bana uzatırken, ifadesi bir kaya kadar sertleşti.

"Değerini sen belirle."

Acımı kenara iten onurum anlık bir refleksle ona doğru atılmamı emretti. Parmaklarının ucuyla uzattığı çeki ve kalemi kaparak öfkeyle yere atarken, "Yeter!" diye bağırdım.

"Yeter Mehmet! Bu kadarı fazla, çok fazla!"

Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatırken, burnundan soludu. Şimdi, o da öfkelenmişti. Bunu net bir biçimde görebiliyordum. Ne bekliyordu ki! Kabul etmemi mi? İçimi yiyip bitiren düşünceler surlarımı kuşatma altına alırken, ayağımın dibine düşen kalemi sert bir tekmeyle savurdu.

Korkmadım, irkilmedim bile.

"Sen para için aşkını satmadın mı zamanında, şimdi aynı parayla seni satın alıyorum. Soyun ve gir yatağa!"

Parmağıyla işaret ettiği yatağı değildi, içinden alevler fışkıran boş bir mezardı.

Nasıl yaptım bilmiyorum ama kaldırdığım elim sert bir tokat olarak suratına indi. Başı hafifçe yana savrulduysa da milim istifini bozmadı. Benim göğsüm acıyla inip kalkarken, çenesinin kasıldığına şahit oldum. İçeriye süzülen fersiz ışıkta bile görünüyordu kabaran damarları.

"Biliyor musun? Sen benden intikamını aldın." Elimin tersiyle gözyaşımı bir fazlalıkmışçasına silip attım. "...ama benden intikamını alırken, içindeki asıl Mehmet'e ihanet ettin."

Ondan uzaklaşmak üzere adımlarım geriye giderken, yere

düşen bakışları birkaç saniyeliğine beni buldu. İşte o zaman gördüm canının acısını, o zaman gördüm beni öldürmeye çalışırken ne devasa yaralar aldığını.

Ruhumu parçalara ayırdığı odadan koşarak çıktım. Bir an önce buradan gitmek için önüme bile bakmadan hareket ediyordum. Birer ikişer indiğim merdivenlerin son basamağında kayıp düşmekten kurtulamadım. Bileğimin acısına aldırmadan ayağa kalktım ve ayrıldım evinden. Gecenin bir yarısı boş bir taksi bulana dek koştum. Hızlanan kalbim boğazımda atıyor gibiydi. Kendimi taksiye atarken, gayri ihtiyari elimin elbisemin cebine gitmesiyle birlikte dudaklarımdan alaycı bir kahkaha döküldü. Ağladığım için zaten dikkati üzerimde olan taksici şimdi bana deli gözüyle bakıyordu. Cebimdeki anahtarı çıkarıp anahtarlığından tuttum ve gözümün önünde salladım. Cebimde olduğunu daha önceden fark edebilseydim şayet bu geceyi yaşamak zorunda kalmayacaktım. Bunu düşünerek bir kahkaha daha attım.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye soran taksiciye başımı salladım ve "Hı hı," diyerek yanıtladım.

"Çok iyiyim."

Dakikalar sonra evin önünde duran taksiciye beklemesini söyleyerek apartmana yöneldim. İçeriye girer girmez odama ilerleyerek yastığımın altına elimi uzattım. Banknotların içinden aldığım elli lirayı aynı hızlı adımlarla taksiciye ulaştırdıktan sonra tekrar eve girdim ve bu kez banyoya yürüdüm. Üzerimdeki yeşil elbiseden hızla kurtulduktan sonra tam olarak ısınmayan suyun altına girdim.

Bedenimden akan su katreleri ılıkken, ruhumun çatısından kalbime damlayanlar kaynardı. Öyle yakıyordu ki haşlanıyordum içten içe. Ellerim, gözlerim, saçlarım hatta kirpiklerime kadar acı çekiyordum. Yanıyordum. Yakıyordu zihnimden sıyrılarak banyonun beyaz fayanslarında yankılanan sözleri.

"Neden şaşırıyorsun? Paranın gücünü en iyi sen bilirsin Gül, satın alamayacağı hiçbir şey olmadığını, bilhassa sen bilirsin."

Ellerimle kulaklarımı kapatarak üryan bedenimi dizlerimin

üzerine bıraktım. Ne yaparsam yapayım sözlerinin paslı acısı kulaklarımdan silinmiyordu.

"Sen para için aşkını satmadın mı zamanında, şimdi aynı parayla ben seni satın alıyorum. Soyun ve gir yatağa!"

Canhıraş bir çığlık atıp hızla duştan çıktım. Duvarlar üstüme geliyordu. Böyle bir muameleye maruz kalmayı kaldıramıyordum. Öyle zoruma gitmişti ki ona attığım tokat bile soğutmamıştı içimi.

Bornoza sarılmadan koşar adımlarla odama ilerledim. Elime geçen ilk kıyafeti üzerime geçirdim ve o vaziyette evden dışarıya çıktım. Dakikalarca yürüdükten sonra bulduğum ilk taksiye binerken, cebimde acılarımın ilacını taşıyordum.

Belirsiz bir zaman diliminin sonunda istediğim yere gelmiştim. Taksiden inerken avucumun arasına sıkıştırdığım para tomarını taksiciye uzattım. Saymadı. Benim gözüm bir şey görmezken tomarın yoğunluğu gecenin karanlığında taksiciyi mutlu etmişti.

Yürüdüm. Kurumuş çınar ağacının yanına varana dek yürüdüm. En son çıplak ayaklarımla gelmiştim onun yanına, şimdi bizzat toprağında can vermek için buradaydım.

Ayaz ıslak saçlarımı yüzüme yapıştırıyor, soğuk bedenime kâğıt kesiği acısını tattırıyordu. Umursamadım. Babamın soğuk mermerinin üzerine oturdum. Bu kez konuşmak yoktu. Cebimden çıkarttığım ilaç kutusunu avucuma boca ederken, babamın toprağına baktım. Özür dilercesine, uzun uzun baktım. Ağır ağır kalkan ilaç dolu avucum adım adım beni ölüme yaklaştırırken, çalan telefonumun sesiyle irkildim. Bakmak istemiyordum, ancak içimden bir ses bu telefonu açmam gerektiğini söylüyordu. Parmak uçlarımla arka cebimden sıyırdığım telefonun ekranına baktım. Meyra arıyordu. Derin bir nefes alıp çatallı çıkacağına emin olduğum sesime yutkunarak çeki düzen vermeye çalıştım.

"Efendim."

"Anne..."

Telefonda duyduğum ses ile haplar elimden teker teker düşmeye başladı.

"Arda," dedim özlem dolu bir sesle. "Anneciğim, iyi misin?"

"İyi değilim anne, hasta oldum ben."

Elimi sızlayan kalbimin üzerine götürüp, "Neyin var?" diye sordum. Aynı saniye mezarlıktan uzaklaşmaya başlamıştı adımlarım.

"Nezle oldum. Çok ağlayınca Meyra halam seni aramama izin verdi ama babama söylemeyecekmişim."

Adımlarım hız kazanırken, mezarlığa yakın olan eski evime doğru yürümeye devam ettim. Arda hasta olduğu gecelerde uyuyamazdı, uyusa bile saat başı kalkar beni arardı.

"Ben şimdi oraya geliyorum bebeğim, hadi yatağına gir ve beni bekle."

"Hayır!" diye bağırdı hasta sesiyle. "Yatağa girince uyuyorum, uyursam seni göremem."

Bu kez koşmaya başlarken, "Geliyorum oğlum," dedim. "Söz veriyorum kısa zamanda orada olacağım."

"Söz mü?"

"Söz anneciğim."

Kapanan telefonu cebime koyarak daha hızlı koşmaya başladım. Beni oğluma çıkaracak yolları her adımda biraz daha ardımda bıraktım. Nefes nefese vardığım bahçe kapısından bu kez sorgusuz sualsiz içeriye alınırken, Hatice Abla'nın açtığı kapıdan içeri girdim. Bir an önce oğluma kavuşmak için merdivenlere yöneldiğimde, Oğuz'un sesiyle olduğum yerde kalakaldım.

"Hoş geldin."

Elimi korkuluklardan çekip ağır ağır ona doğru döndüm. Gri takım elbisesinin içinde, yıllarımı geçirdiğim aynı adamdı. Ancak yeşil gözlerinin etrafı kızarmış, kumral saçları ise dağılmıştı. Yorgun görünüyordu ve uzun zamandır sokaklarına uğramayan sakinliği omuzlamıştı.

"Oğlumu görmek istiyorum."

Usulca başını sallayarak bana yaklaştı ve tam önümde durdu. Elimi tekrar korkuluklara koyup tedirginlikle sıktım. Oğlumun sesiyle ölümün kıyısından dönmüşken, şimdi onu bana göstermemesine dayanamazdım.

"Görebilirsin."

Beklemediğim tepkisi karşısında şaşırsam da birkaç saniye sonra yerimden hareketlendim. Merdivenlere attığım ilk adımla birlikte kolumda hissettiğim yumuşak tutuşu bir kez daha duraksamama sebep oldu.

"Gül..." dedi görüntüsüne eşdeğer yorgun bir sesle. "Seni çok özlüyorum."

Buluşan gözlerimiz arasında geçen sözsüz diyaloğun ardından kolumu ondan kurtardım.

"Oğuz, lütfen..."

Elinin tersiyle yanağıma dokunurken, bakışları saçlarımda dolaştı.

"Buraya bu halde mi geldin, hasta olacaksın."

Gözlerimi kısıp neden böyle davrandığını anlamaya çalıştım. Tıpkı evliliğimizin ilk yıllarındaki gibi bakıyor, öyle davranıyordu.

"Bir şey olmaz," dedim omuz silkerek. "Arda'nın nesi var."

"Hasta, gittiğinden beri sürekli hasta oluyor. Karnının ağrıdığını söylüyor. En iyi doktorlar tarafından muayene edildi, iyi olduğunu söylüyorlar." Elini benden uzaklaştırıp sakallarına götürdü ve sıkıntıyla ovaladı. "Psikolojik olabilirmiş."

Elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi yumdum. "Oğlum," diye fısıldadım hüzünle.

"O da benim gibi seni özlüyor, aile hayatımızı özlüyor. Lütfen Gül, evine geri dön. Söz veriyorum bir daha aynı şeyleri yaşamayacaksın"

Kalbime işleyenler vaat ettikleri değil, Arda hakkında söyledikleriydi. Beni hayata bağlayan oğlum hiç istemesem de benim yüzümden mutsuzdu. Başımı önüme eğip birbirine kenetlediğim ellerime baktım.

"Peki, döneceğim," diye kabullendim hiç içimden gelmeyerek. "Ama sakın kendine pay çıkarma Oğuz. Yalnızca Arda için olacak bu dönüşüm."

Çehresine yerleştirdiği memnun ifade eşliğinde usul usul başını sallarken, yanında daha fazla kalmadım. Tırmandığım mer-

divenler beni oğlumun odasına çıkardığında, daha ilk adımda buram buram evlat kokan odasına adım attım. Minicik bedeni cenin pozisyonu almış uyuyordu. Başında bekleyen Meyra beni görür görmez ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Hoş geldin. Çok bekledi seni, hadi gir yanına."

O odadan çıkarken, oğlumun yatağına yaklaşıp yanındaki boşluğa kıvrıldım. Başını göğsüme çekerken, uyku mahmuru bir sesle, "Anneciğim," diye sayıkladı gözlerini açamadan.

"Geldin mi anneciğim?"

Küçücük bedenine sarılıp gözlerimi kapattım. Kokusu, huzurun kokusuydu.

"Geldim oğlum, geldim."

20. Bölüm

Mehmet'ten...

Siyah gömleğimin üstten birkaç düğmesini açarken, meşe ağacından yapılma oymalı masanın deri sandalyesine yerleştim. Rıfat Baba'nın yadigârlarından biriydi bu antika masa. Tıpkı sahibi olduğum holding, bu ev ve daha nicesi gibi. Rıfat baba, onun ihanetinden sonra kendimi kaybettiğim yıllarda beni tutup ayağa kaldıran adamdı. Kimsesiz olduğu kadar, kudretli bir adamdı. Şayet onunla yollarımız kesişmeseydi, içip dağıttığım zamanlardan birinde, sıvasız bir evin dibinde geberip gitmiş olurdum. Mekânına almayan korumalarına kıyak kafayla saldırdığım o gece, korumaları beni linç etmek üzereyken, "Çocuk," diye seslenmişti bana.

"Yanıma gel çocuk."

Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Rıfat babanın yanında çalışmaya başlamam, Türkiye'ye gelişim ve vefatına kadar sağ kolu olarak yanında yer aldıktan sonra vefatıyla her şeyin başına geçişim. Toprağı bol olsun, iyi adamdı vesselam. Tüm yaşananlar geçip giden on yıla yayılmış olsa da hızlandırılmış film gibi geçip gidiyordu gözümün önünden.

Masada dört parmağımla tuttuğum ritim eşliğinde, boşta

kalan elim viski kadehini kavradı. Bugün fazla kaçırmıştım yine. Fazla kaçırdığım sadece içki miydi? Elbette ki içkiydi.

Ne yapıyorsam hepsini hak ediyordu.

Hak etmiyorum diye sızlanmamış mıydı bir de. Peh! En çok o hak ediyordu işte.

Kadehteki kehribar renkli sıvının tamamını tek dikişte tükettim. Gitmesinin üzerinden fazla geçmemişti. Puslu su yeşili gözleriyle odamdan ayrılalı, karşımda o on yedi yaşındaki kız çocuğu gibi savunmasız kalalı, sadece birkaç saat olmuştu. Ona o iğrenç teklifi yaptığım anki bakışlarının aklıma gelmesiyle, sol şakağıma kuvvetli bir ağrı girdi. Parmaklarımın arasındaki kadehi öfkeyle fildişi duvarda patlatırken, gözlerimi sıkıca yumdum. Ellerimi yüzüme kapattım, acı bakışlarını hafızamdan imha etmek istiyordum.

Olmuyordu. Yine olmuyordu.

Aynı öfkeyle derin bir nefes aldım. Bu evin, bilhassa çalışma odamın duvarları patlayan kadehlere alışkındı.

İçim onca yıl adını lanetle anmışken, açtığı yara zırh gibi kalın bir kabuk bağlamışken, yeniden o yarayı kanatmaya kalkmasına izin veremezdim. Buna asla izin vermezdim. Karşılaştığımız andan beri ona her baktığımda, o kalede yaşananları tekrar tekrar anımsıyordu zihnim.

"Seni seviyorum, ama o hayatı senden daha çok seviyorum."

Yumruk yaptığım elimi masaya geçirip bilmem kaçıncı kez kafamda yankılanan sesine lanet ettim. O terk etse de yokluğu, ihaneti asla terk etmemişti beni. Hatırıma her düştüğünde nefretle dolup taşıyordum ve öfkemin tuzla buz olan tüm parçaları onu yaralasın istiyordum.

Bir yandan bana ne yaşattıysa yaşasın istiyordum, öte yandan...

Neyse ne, canı cehenneme!

Yıllar yılı benliğimi mesken tutan öfkem beni bambaşka bir adama dönüştürmüştü. O öfke, içimde adeta kemikleşmişti. Aynaya baktığımda, o eski adama rastlayamıyordum artık. Onu bu gece buraya getirirken, değil o aşağılık teklifi yapmak, tek

kelime konuşmaya niyetim bile yoktu. Yatıp zıbaracaktı salonun bir köşesinde, sabah da alıp holdinge götürecektim. Sonra ne olduysa oldu, çığırımdan çıktım.

Aslında ne olduğu bariz ortadaydı. Kokusu, kokusuydu beni raydan çıkaran. Her şeyi değişmişti; kısalan saçları, olgunlaşan yüzü, zayıflayan bedeni... Neden kokusu aynı kalmıştı? Neden zehirli bir yılan gibi zehrini içime akıtmaya kalkmıştı! Ellerim gömleğime yapışırken, tek hamleyle yakalarını ikiye ayırdım. Böyle bir adam olup çıktım diye, yere düşen düğmelerin uğursuz sesleri bile bana sövüyordu.

Bu böyle olmayacaktı!

Hızla ayağa kalktım ve odama ilerleyerek giyinme odasına yöneldim. Değiştirdiğim gömleğimin üzerine koyu renk bir ceket geçirdim. Bana neyin iyi geleceğini iyi biliyordum. Otoparka inip anahtarın yumuşak düğmesine dokundum. Yanıp sönen göz alıcı ışık eşliğinde kapıların açıldığının haberini veren mekanik ses duvarlarda yankılandı. Arabaya atlayıp direksiyonu mekâna çevirdim. Yüklendiğim gaz sayesinde kısa süre sonra istediğim yerdeydim. Kapısının önüne rasgele bıraktığım aracın anahtarını önümde el pençe duran valeye teslim ettikten sonra içeriye geçtim. Burası yine duman altıydı. Kokusu mide bulandırıcı, müziği gümbür gümbür, sarmaş dolaş insanlar kendilerinden geçmişlerdi. Aç gözlerini üzerime diken kadınları görmezden gelerek rahat adımlarla ilerledim. Yanındaki adamlara rağmen birçoğunun yatağıma girmek için can attığını biliyordum. Ah, lanet kadınlar! Bana ayrılan geniş locaya oturdum ve sol ayak bileğimi sağ dizimin üzerine yerleştirdim.

Aynı saniye yanıma gelen garson ellerini önünde birleştirerek ne istediğimi sordu.

"Rıza'yı çağır."

Bakışlarıyla birilerine mesaj gönderdikten sonra, "Tamamdır efendim," dedi

Gidişiyle bir başka görevli dolu bir tepsiyle locaya yaklaştı. Getirdiği viski şişesini kristal kadehe servis etmek üzereyken onu elimle durdurdum.

"Gerek yok, yukarı çıkacağım"

"Emredersiniz Mehmet Bey."

Getirdiklerini seri hareketlerle toparlayıp götürürken, Rıza'nın yaklaştığını gördüm. Pezevenk yine çekmiş, yürüyüşünden belliydi. Tıknaz bir adamdı. Saçlarının ön kısmı dökülerek alnında geniş bir alan bırakmıştı. Ancak o buna aldırış etmeden kalan saçlarını jöleyle parlatarak yana yatırmıştı. İtici görüntüsü karakteriyle tam anlamıyla örtüşüyordu.

"Oo Mehmet, bayadır uğramıyordun."

Açık yakasını eliyle toparlamaya çalıştı önce. Dumanlı kafayla başarılı olamamasını umursamadı ve geçip karşıma oturdu. Kolumu locanın ahşap sırtlığına uzatırken, boynumu sert hareketlerle sağa ve sola çevirdim. Yükselen rahatlama sesi beni tatmin ederken kıstığım gözlerim etrafta ağır ağır gezindi.

"Var mı elinde?"

Başıyla onayladı. "Var. Merve ve Ezgi burada, damlarlar birazdan."

"Güzel."

Dirseklerini dizlerine koyarak öne eğildiğinde, bir şeyler yumurtlayacağını anladım. Onunla sohbet edecek değildim. Hiç etmemiştim.

"Tuhaf adamsın, istediğin kadınlardan çok daha güzelleri var bu mekânda. Neden fahişe istemiyorsun? En nihayetinde arada bir, tek gece geçiriyorsun. Merve ve Ezgi gibileri ayarlamak zor, niyetleri para değil, canları isterse gelirler. Anlarsın ya..."

Kafa şişirmekten başka bir halta yaramayan sözlerinin bitmesiyle yaklaşan Ezgi'yi gördüm. Kızın yüzündeki işveli ifadeyle şeytani bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

"Canları istiyor," dedim kaşımla Ezgi'yi işaret ederek. "Ayrıca seni neden bu kadar ırgalıyor? Çalışmadıkları halde fazlasıyla ödüyorum sana."

Arkasına yaslanıp sakalını sıvazlarken, keyifli bir ifadeyle, "Öyle," dedi. "Ama yıllardır merak ediyorum. Takıntı haline geldi oğlum bende. Neden özellikle yeşil gözlü kumral hatunları istiyorsun? Sarışınlar da afettir, hele kızıllar..."

Ezgi'nin locaya attığı adımla sözleri bıçak gibi kesildi. Kumral teninde nefis duran kırmızı elbisesiyle dar alandan kıvrakça sıyrıldı ve yanıma gelip oturdu. Koyu yeşil gözleri, yumuşak sesiyle hoş bir kadındı ve son birkaç yıldır birçok geceyi onunla geçirmiştim.

"Nerelerdesin?" diye konuştu sahte bir kızgınlıkla kolunu omzuma atarken. "Özlettin kendini."

Omzumdaki ince bileğinden kavrayıp aşağı indirdim ve ayaklandım. "Gel o halde, özlem giderelim."

Şuh bir kahkaha attı. "Bu ne acele hayatım, gece uzun."

Gözlerim elbisesinin açık bıraktığı dolgun göğüslerine kaydı. "Gel, o geceyi biraz daha uzatalım."

Boşta kalan elini gömleğime götürdü ve parmakları usulca, açık olan düğmelerden içeri sızdı. Gözleri tutkuyla kısılarak gözlerime çıkarken, bacağını benimkine sürtüyordu.

"Sen nasıl istersen..."

Bileğinden ayırdığım elimi pantolonumun cebine sokarak yürümeye başladım. Arkamdan geldiğini adım gibi biliyordum. Kapının önüne çıktığımda Ezgi hemen yanımda biterken kırmızı rujunu itinayla sürdüğü dudakları keyifle kıvrıldı.

"Sana mı gidiyoruz?"

"Evet."

Vakit kaybetmeden valenin getirdiği arabama geçerek eve doğru yol aldık.

Yol boyu benimle konuşmaya çalıştı. Aldığı kısa cevaplardan memnun olmasa da yılmadan sorular sormaya devam etti. Ezgi iyi kızdı, güzel ve seksiydi ancak fazla konuşuyordu. Oysa benim kadınlara tahammüllüm yoktu fakat öfke patlaması yaşadığım zamanlarda Ezgi gibi kadınlarla olmak iyi geliyordu. Sakinleşiyordum bir nebze.

Arabayı evin otoparkına bırakıp yukarı çıktık. İkinci kata geldiğimde odamı es geçerek misafir odasına yürüdüm. Odama hiçbir kadın girmemişti daha önce. Her gece uyuduğum yatakta bir kadının emaresi, kokusu kalsın istemiyordum. Ceketimi çıkarıp yatağa bıraktığım sırada aynadaki aksime takıldım. Uzun

zamandır herhangi bir ifadeye yer veremiyordum yüzümde. Hislerim donmuş, tepkilerim sanki bir robota aitti.

"Yine odana almayacak mısın beni?"

Aksimin arkasında beliren varlığına aynadan bakarak cevap verdim. "Ne fark eder?"

"Fark etmez aşkım," derken bana yaklaşan bedenini kolundan tutup yatağa ittim.

Açılan bacağının arasına dizimi yerleştirip üzerine çökerken, "Bana böyle hitap etme," diye emrettim dişlerimin arasından.

"Mehmet, çok özledim aşkım seni..."

Onun geçmişten gelen sesiyle başımı hızla iki yana salladım. Hemen sonra altımda uzanan kadının açıkta kalan boynuna yaklaştım. Dudaklarımı tenine bastırırken sözlerime zerre aldırmamışçasına elleri sırtımda dolaşmaya başladı. Bedenimi kendine bastırıp bedenime sürtündü. Ezgi bir erkeği baştan çıkarmayı iyi bilen kadınlardandı. Ellerini saçlarıma çıkarttığında dudaklarıma yaklaştığını fark ederek başımı yana çevirdim. Bu hareketime eş zamanlı olarak dudakları boynumu buldu. Arzuyla boynumu öperken, aklıma gelen ayrıntı duraksamama sebep oldu.

"Ne oldu?" diye sorduktan sonra altdudağını dişlerinin arasına alıp yüzüme baktı.

"Bekle burada."

Ayağa kalktım ve üzerimdeki gömleği çıkarıp attım. Misafir odasından ayrılan adımlarım koridora yöneldi. Aradığım şey muhtemelen odamdaydı. Odama girdikten sonra çekmecelere bakmaya başladım. Birkaç dakika sonra komodinin çekmecesinde bulduğum prezervatifi alarak misafir odasına geri döndüm.

Az önce yatakta uzanan kadın yoktu. Buralarda bir yerde olabileceği düşüncesiyle odada göz gezdirdiğim sırada bir ses duyuldu. Bir şarkı...

Elimdekini yere fırlatıp öfkeyle yumruğumu avucuma geçirdim. Ezgi, meraklı kadın! Müziğin geldiği yöne doğru attığım iri adımlar beni koridorun sonundaki ufak odaya götürdü. Tah-

mın ettiğim gibi pikabın içindeki plağı çalmaya başlamış, hayran gözlerle dönen plağa bakıyordu.

"Ezgi!"

Yüksek çıkan sesim onu irkiltirken, yönünü mahcupça bana döndü. Yüzümdeki ifade onu korkutmuş olacak ki "Affedersin," dedi cılız bir sesle.

Pikap Rıfat babanındı. O plak ise...

Şarkı çalmaya devam ettikçe içimi işgal etmeye başlayan hisler beni alaşağı ediyordu. Reddettiğim ne varsa ruhumu kemirmeye başlıyordu. Bu his öyle hastalıklıydı ki en kudretli olduğum zamanlarda bile beni yerle bir ediyordu. Dağılıyordum.

Bunu gizlemek için başımı önüme düşürdüm. "Git buradan."

Ufak adımlarla yanıma geldiğinde bir süre sessiz kaldı. Sonra kısık bir, "Özür dilerim," döküldü dudaklarından.

"Ben sana bakmak için koridora çıktığımda bu odanın kapısını açık gördüm. Hayatımda hiç pikap görmemiştim, merak et-"

"Ezgi git!"

Gözleri dolmaya başladı. Bu, benim umurumda değildi. Çaresizce başını sallayarak yanımdan ayrıldı. Odanın kapısını iterek kapattıktan sonra pencerenin yanındaki kahverengi berjere ilerledim. Aynı zamanda pikabın bronz gramofonuna gitti elim. Küçük, küçücük bir odaydı. Bir berjer, bir pikap, eski ahşap orta sehpa ve antika bir halı. Rıfat babadan bana geçen efkâr odası bunlardan ibaretti. Yavaşça koltuğa oturup taş plağa dokundum ve her dinlediğimde kalbimi kanatan parçayı, bu kez yarıda kesmedim.

Gözlerimin önüne gözleri düşse de dinledim. Kendime söve söve dinledim.

Dudağımda yarım kalan,
Söylenmemiş son sözümdür.
Baki olsa da ayrılık,
Aşk her daim ölümsüzdür...
Hatırla sevgili, o eski günleri, çocuklar gibi...
Efkâr mektubudur aşkın, sözsüz okunur.
Yalan dünya, dört mevsimde bir bahar olur.
Varsın eller gönül yarası kapanır sansın...

Kabuğun altında sevgili, sen kanayansın...
Ömrümüzün son demidir,
Dönülmeyen o vedalar,
Kuşatıldık zor yıllarda,
Yarım kaldı hep o sevdalar...
Hatırla sevgili o eski günleri çocuklar gibi...
Efkâr mektubudur aşkın, sözsüz okunur...
Yalan dünya, dört mevsimde bir bahar olur.
Varsın eller gönül yarası kapanır sansın...
Kabuğun altında sevgili sen kanayansın.*

Saatler süren toplantının bitmesiyle birlikte kravatımı gevşeterek arkama yaslandım. Hollandalı iş adamlarıyla zorlu bir süreçten geçmiş, nihayet anlaşma istediğimiz şekilde bağlanmıştı. Önümdeki sözleşmeyi elime alıp atılan imzalara baktım. Ancak bu da keyfimi yerine getirmeye yetmedi. Yalnız olduğum toplantı salonunda, henüz giden iş adamlarının boş çay bardaklarına kaydı bakışlarım. Servisi yapan kadınlar arasında o yoktu. Zaten iki haftadır da görünmüyordu buralarda. Belli ki o geceden sonra işi bırakmıştı. Sıkıntılı bir nefes verip pencereden dışarıyı izlemeye başladım. İşten ayrılması, ekmek parasından olması kafama takılıyordu. Bilhassa sebebi ben olduğum için rahatsızlık duyuyordum. Aramızdaki meseleden çok ayrı bir köşedeydi bu konu. Belki de düşündüğümün aksine gerçekten para kazanmak için burada çalışıyordu. Aksi takdirde onun gibi bir kadının yapacağı türden bir iş değildi.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılarak, "Gel," dedim.

Yağız içeriye girerken, son günlerde yüzünü mesken tutan keyifli ifadesi yine onunlaydı. Nedenini az çok biliyordum ama bir de ondan duymak için sormaktan geri kalmadım. Kafamı bir şekilde dağıtmam gerekiyordu.

* Eylem Aktaş'ın "Zor Yıllar" şarkısı.

"Yüzündeki aptal gülümsemeyi yine Beyza'ya mı borçluyuz?"

Bana en yakın koltuklardan birine otururken, "Aynen öyle." diye konuştu.

"Otuz bir yıllık yaşantım boyunca ben böyle bir hatun görmedim. İyileşene kadar tıpkı bir bebek gibi ilgilendi benimle. Tabii, kızdırdığım zamanlarda pençelerini göstermekten geri kalmadı."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmak mı? Ona olan hislerim kuru bir hoşlanmak kelimesiyle tasvir edilemez."

Yaklaşık yedi yıldır tanıyordum Yağız'ı. Tüm sırlarımı bilen tek dostumdu ve onu ilk kez böyle görüyordum. Genelde kısa süreli ilişkilerin adamıydı.

"Senin adına sevindim. Umarım karşılıksız değildir."

"Şimdilik karşılıksız gibi durmuyor. Ama doğru şekilde açılmak için biraz daha bekleyeceğim. Tokat yemek istemiyorum."

Elimi uzatıp güven verircesine omzunu sıvazladım. "İçinden nasıl geliyorsa öyle yap kardeşim"

Parmağıyla burnunun ucuna dokundu. Ağzında geveledeği bir şeyler vardı.

"Söyle hadi."

Benden aldığı cesaretle yerinden doğruldu. Bakışları bir an bardaklara kayıp akabinde beni buldu.

"Senin yüzünden mi ayrıldı işten?"

"Evet."

"Ne yaptın kıza Mehmet?"

Kaşlarım çatılırken, "Sana ne lan," diye çıkıştım. "Gül'ün mü avukatısın şirketin mi?"

"Hemen tersleme, o kızın bu işe gerçekten ihtiyacı vardı. Beyza'nın anlattığına göre eşinden ayrılmak üzereymiş."

Yağız'ın söyledikleri iç sesim kadar rahatsız ediciydi. Umursamadım. Yakınlarımda olmaması onun için en iyisiydi.

"İlgilenmiyorum."

İç cebimde hissettiğim titreşimle telefonumu çıkarttım. Meyra, fazlasıyla ısrarcı bir kızdı. Son günlerde çoğu aramasına geri

dönmemiş, konuşmalarımızda ise buluşma teklifini geri çevirmiştim. Aslında güzel, hoş sohbet bir kızdı ama bulaşmak istemiyordum. Telefona yanıt verdiğim sırada Yağız masamdaki kumandaya uzandı ve televizyonu açtı.

"Efendim Meyra."

"Selam, müsait misin?"

"Evet. Toplantıdan yeni çıktım müsaidim," diye yanıtladım bu kez geçiştirmek yerine.

"Yarın akşam ağabeyim evinde bir davet verecek. Eğer yine reddetmeyeceksen, kavalyem olmanı istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp dişlerimi sıktım. Meyra'nın bir suçu yoktu. En nihayetinde bilmiyordu onunla olan geçmişimi. Teklifini reddetmek üzereyken, televizyona takılan bakışlarım öfkeyle kısıldı. Gül ve kocası olacak it el ele kameralara poz veriyordu. Bu görüntüyü yıllar önce bir kez görmüş, tiksintiyle bakmıştım. Şimdiyse boğazıma koca bir taş oturmuştu. Öfke kanıma içime ilmek ilmek işlerken, sunucunun konuşması ilişti kulağıma.

"...Oğuz Santürk ve güzel eşi Gül Santürk ayrılık iddialarını böyle yalanladı."

Telefonu parmaklarımın arasında sıkarken, burnumda soluyordum.

"Tamam Meyra, seninle geleceğim."

21. Bölüm

Bazı zaman kalp dilini susturmak zorunda kalırdı insan. Öyle bir gün gelirdi ki gönül gözünün önüne perde indirmekten başka çaresi olmazdı. Yapmak istedikleriyle, yapmak zorunda oldukları bambaşka olabilir, hele de ortada canından daha kıymetli bir can varsa, tebessümü kadere satarak zarureti sırtlanırdı. Tam da o zamanların birinde, kırık fönlü saçlarım omuzlarımı süslerken, ekru rengi kalem etek elbisemin içinde tam anlamıyla o bilindik Gül Santürk'tüm. Bu kalıba girmek için yıllar önce nasıl da hevesliydim hâlbuki. Şimdi bizzat o kalıbın içinde nefes alamıyor, boğuluyordum.

Siyah stilettomun topuğuyla yerde ritim tutarken, atlıkarıncadan inen oğlum bana doğru koşmaya başladı. Kocaman açtığım kollarımla sıkıca sarıldım miniğime. Eve döndüğümden beri, haftalardır her anımı ona ayırıyordum. Onunla uyuyor, onunla yemek yiyor mecbur kalmadıkça ondan başka kimseyle konuşmuyordum. Rutinim bugün de değişmemişti. Arda'yı anaokulundan aldıktan sonra birlikte sevdiği bir alışveriş merkezinin oyun katına geldik. Doyasıya koşup oynuyor, bir an olsun enerjisi tükenmiyordu.

"Artık eve gidelim mi bebeğim?" diye sordum saçlarını okşayarak. "Hava karardı, hem akşam yemeği saati de geliyor."

Anında yüzü düşerken, omuz silkti. "Ama anne, biraz daha kalalım!"

"Ardacığım, yine geli-" Cümlemi tamamlayamadan bize yaklaşan Oğuz'u gördüğümde tüm keyfim kaçtı. Buraya geldiğimizi haber vermediğim gibi, haftalardır benimle konuşma çabalarını da karşılıksız bırakıyordum.

"Hayatım." Yanıma geldiğinde, elini belime sarıp sol yanağıma kısa bir öpücük bıraktı. Arda mutlu gözlerle bize bakarken, onun bu halini bozmamak adına, "Hoş geldin," dedim yarım ağızla.

"Ne işin var burada, sana haber verdiğimi hatırlamıyorum." Bir yandan oğlumun montunu giydirirken, öte yandan kısık sesle sorduğum soruya bir cevap bekledim.

Üzerindeki kot pantolon ve spor gömleğe bakılırsa eve geçip üzerini değiştirmiş olmalıydı.

"Şoför İle konuştum, burada olduğunuzu söyleyince yanınıza gelmek istedim." Eğilip Arda'yı kucağına aldı ve şakağından öptü.

"Belki bugün pizza yeriz, ne dersin oğlum?" diye sorduğunda, Arda çoktan havaya kalkan kolları eşliğinde sevinç nidaları atmaya başlamıştı bile.

"Ama Hatice Abla yemeği hazırlamıştı." Cümlemin sonuna doğru sesim zayıf çıkmıştı. Oğlumun gözlerindeki istek tüm itirazlarımın üzerine kepenk olup kapanıyordu.

"Peki oğlum, pizza yiyelim."

Oğlum annesini ve babasını seven bir çocuktu ve ailesiyle bir arada olmak istemesi en doğal hakkıydı. Alışveriş merkezinin en üst katına çıkıp bir pizzacıda oturduk. Sipariş ettiğimiz yemek kısa sürede gelirken, gözlerim minik ağzıyla koca lokmalar almaya çalışan oğlumdaydı.

"Ne kadar mutlu değil mi?"

Oğuz'un sorusuyla ifadem ciddileşti. Onu affedemiyordum, beni oğlumdan ayırması yenilir yutulur bir şey değildi.

"Evet, mutlu."

Masanın üzerindeki elimde hissettiğim sıcaklık ile tüm be-

denim gerildi. İşin kötü tarafı Arda'nın gözleri üzerimizdeyken, Oğuz'u uyaramıyordum.

"Biz bir arada olursak oğlumuz hep mutlu olacak Gül. Bunu göremiyor musun?"

Sözlerinin altında yatan tehdidi anlamamak aptallık olurdu. Ona cevap vermek üzere dudaklarımı aralamıştım ki masamızın dibinde biten basın mensuplarını fark etmemle kalakaldım. Aynı saniye dudaklarıma uzatılan mikrofon, kısa sürede durumu idrak etmemi sağlamıştı.

"Gül Hanım, boşanacağınız iddiaları doğru mu?"

Kalkmak için hamle yapacağım sırada Oğuz'un elimi sıkmasıyla olduğum yerde kaldım. Kameraman özellikle masanın üzerinde birleşen ellerimizi çekiyordu ve bu fazlasıyla rahatsızlık vericiydi.

"Karımı bu tür sorularla sıkmayın arkadaşlar. Gördüğünüz gibi gayet mutluyuz."

Oğuz'un çehresindeki memnun ifadeye karşın ben fazlasıyla gerilmiştim. Bir kez daha, bu kez daha kuvvetli bir hamleyle elimi çekerek ondan kurtardım ve çantamı omzuma taktım.

"Hadi oğlum gidelim."

Arda'nın ayağa kalkıp yanıma gelmesiyle Oğuz da ayaklandı ve hiç istifini bozmadan kameralara mutluluk pozu vermeye devam etti. Giderken belime sardığı ellerinden ne kadar rahatsızlık duysam da yapabileceğim bir şey yoktu.

Gür sesli bir bülbülünki gibi altındandı kafesim; dışarıdan imrenilen, içerisinde bir damla nefes alamadığım cinsten.

Kumandayı koltuğa fırlattıktan sonra öfkeli adımlarımla salonu arşınlamaya başladım. Haberim olmasına rağmen onunla el ele görüntülerimi görmek sinirlerimi alt üst etmişti. Kuşkusuz Oğuz'un dün gittiğimiz alışveriş merkezine gelişi ve magazin mensuplarının bizi çekmeleri birer tesadüften ibaret değildi. Hepsini planladığından adım kadar emindim. Yıllar geçtikçe onu çok daha iyi tanımıştım. Yapabileceklerinin hudutsuz oldu-

ğunun bilincindeydim. Kendimi koltuğa bırakıp ağrıyan şakalarımı baş ve işaret parmaklarımla ovmaya başladım.

"Kızım, Beyza Hanım arıyor."

Ne ara yanıma geldiğini fark edemediğim Hatice Abla'dan uzattığı telefonumu aldım. Yüzümün halinden vaziyetimi anlayarak sevgiyle gülümsedi ve elini saçlarımda gezdirdikten sonra mutfağa döndü.

"Beyza?"

"Nasılsın Gül?"

"Nasıl olabilirim ki?" dedim alaycı bir sesle. "Kafesimde çırpınıyorum."

"Böyle olmak zorunda değildi. Tam mahkeme tebligatı geldiği zaman Oğuz'a dönmenin nedenini hâlâ anlayabilmiş değilim."

Sitem dolu sözlerinde haklıydı. Ancak beni tam olarak anlayabilmesi mümkün değildi. Ne kalbimdeki evlat özleminden ne de Mehmet'in bana yaptığı yüz kızartıcı tekliften bahsedebilirdim ona.

"Böyle olması gerekiyordu Beyza. Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun, oğlumu alamayacaktım."

Aldığı sıkıntılı nefesin sesi kulaklarıma ulaştığında, dudaklarımı birbirine bastırdım. Beyza inatçı ve inançlıydı. Ancak Oğuz Santürk güçlü bir adamdı ve istediğini elde etmek için her türlü yola başvurmaktan çekinmezdi.

"Baksana," dedim delici sessizliğe ince bir bıçak kesiği atarak. "Yarın Oğuz'un daveti var, gelir misin? Döndüğümden beri yüz yüze görüşemiyoruz, özledim seni."

"Bilmiyorum Gül, aslında sakin bir zamanda baş başa görüşsek daha sağlıklı olur."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken, "Lütfen," dedim. "Hatta Yağız Bey'le birlikte gelin, aranızın iyi olduğundan bahsediyordun son telefon konuşmamızda."

Kıkırtısı kulaklarıma ulaştığında, gayri ihtiyari benim de dudaklarım kıvrıldı. "Evet, sandığımın aksine fazlasıyla centilmen biri..."

"O halde geliyorsunuz?" diye sordum şansımı zorlayarak.

"Peki, Yağız'a bir sorarım."

"Demek Yağız'a..." Muzip bir ses tonuyla sorduğum soruya bir kez daha kıkırdadı.

"Bey ve hanım kelimelerine son buluşmamızda veda ettik."

"Harika olmuş. Senin adına seviniyorum Beyza. Umarım her şey çok güzel olur."

"Umarım, her ikimizi için de."

Kapı sesiyle Oğuz'un geldiğini anladım ve Beyza'ya, "Yarın görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Oğuz ile karşı karşıya gelmemek için merdivenlere yöneldim. Oğlumun odasına girince, üzeri açılan miniğimin örtüsünü düzelttim. Son yıllarda hep olduğu gibi döndüğümden beri onunla yatıyordum. Aksi mümkün değildi, düşünmemiştim bile.

Komodinin üzerine ayırdığım mavi pijama takımlarımı aldım. Banyoya gireceğim sırada kapının açılmasıyla Oğuz ile burun buruna geldik. Aynı saniye burnuma dolan alkol kokusu yüzümü ekşitmeme sebep oldu.

"Yine mi burada yatacaksın?" diye sordu gevşek bir sesle.

"Evet, yine oğlumun yanında yatacağım. Bir mahsuru mu var?"

Bana doğru attığı adım içimde geri gitme isteği doğursa da tepkisiz kaldım. Gözleri bedenimde dolaşırken, ağır ağır kısıldı. Elini uzatıp bana dokunacağı sırada bu kez kendime engel olmadım ve geri çekildim.

"Yapma Gül, seni özledim"

Başımı iki yana salladım.

"Sen bir şeyleri yanlış anlamışsın Oğuz. Ben evliliğimize bir şans vermek için değil, oğlum için geri döndüm."

İfadesi sertleşirken kızdığını görebiliyordum. Reddedilmek onun gibi bir adama göre değildi.

"Senin benden başka şansın yok küçükhanım." Seri bir hamleyle kolumdan kavrayıp beni duvara yasladığı sırada çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ve sen şansını zorluyorsun!"

Başını yüzüme eğdiğinde kalbim korkuyla kasıldı. Tam da o an aldım alkol kokusuna karışmış kadın parfümü kokusunu, tam da o an onu silmekle ne denli doğru bir karar verdiğimi anladım.

"Benden uzak dur!" Tüm gücümle onu ittiğimde, üzerindeki sarhoşluğun etkisiyle geriye doğru sendeledi.

Sinirlenmişti, ancak bir kez daha üzerime gelmesini engelleyen şey uyuyan oğlumun soluna dönerken çıkardığı çocuksu seslerdi. Bana tehlikeli bir bakış attıktan sonra odadan çıktığında hızla ardından kapıyı kapatıp kilitledim. Oğuz'un geri dönmem için sergilediği sahte hoşgörüsü zaman aşımına uğramak üzereydi. İstediklerini yapmıyorum diye aşağılayacağı ve itip kalkacağı günler ise çok yakındı. Odadaki sallanan sandalyeye yürüyüp çıkışsız düşüncelerle ağırlaşan bedenimi üzerine bıraktım. Onunla yeniden karı koca olamazdım. Hayatındaki başka bir kadının hatta bir bebeğin varlığını bile bile üstelik onu sevmeden yapamazdım bunu. Fakat oğlumdan da ayrı kalamazdım. O halde tek bir çıkış kapısı kalıyordu bana...

Kaçmak!

Oğlumu da alıp herkesi, her şeyi ardımda bırakmak... Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı ellerimin arasına aldım. Düşündüm, saniyelere tekme savuran dakikalar boyunca düşündüm. Zamanla bir şekilde para toparlamalıydım. Mücevherlerimi elden çıkarabilirdim ve bankadan her gün göze batmayacak miktarlarda para çekebilirdim. Yeterli meblağı elde ettikten sonra sakin bir kasabaya giderdik oğlumla, kendimize yeni bir hayat kurabilirdik. Gülümseyerek başımı arkama yasladım ve usul usul sallanmaya başladım sandalyede. Kararımı vermiştim, ince eleyip sık dokuyacağım bu plan sayesinde hiç olmadığım kadar huzurlu olacaktım...

Kırık beyaz renginin hâkim olduğu inci işlemeli, kolsuz elbisemin etekleri yere uzanıyordu. Kalın eyeliner'ıma kan kırmızı bir ruj eşlik ederken, yaptırdığım yarım topuz saçlarım sol omzu-

mun üzerinden şelale misali akıyordu. Evet, Oğuz'un kuklası olmaya hazırdım. Aynanın karşısından ayrılıp pencereden dışarı baktım. Davet başlamış, birçok misafir teşrif etmişti. Arda'yı uyutacağım bahanesiyle karşılama merasiminden kurtulmuştum ancak gecenin ilerleyen saatleri için kaçışım yoktu. Telefonu elime alıp Beyza'nın geldiklerini bildiren mesajını okudum. Ardından acelesiz adımlarla, davet için itinayla dekore edilmiş geniş bahçeye indim. Detaylı ışıklandırmalardan getirtilen yabancı müzik grubuna değin her şey kusursuzdu. Yüzüme o bildik, sahte tebessümü yerleştirerek kalabalığın arasında ilerlemeye başladım. Tanıdık simalara selam verdikten sonra Beyzaları görerek masalarına gittim. Arkadaşımla sıkıca sarıldıktan sonra, hemen yanındaki Yağız Bey'le tokalaştım.

"Beni kırmayıp geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diyerek, minnetimi dile getirdim her ikisine karşı.

Beyza giydiği saks mavisi kısa elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu.

"Hoş bulduk Gül, şirketten ayrıldığın için şaşırmıştım. Ancak şu an doğru bir karar verdiğini anlıyorum." Manidar sözlerinden sonra kısık mavi gözlerini etraftaki şatafatlı manzarada gezdiren Yağız Bey'e ne karşılık vereceğimi bilemedim.

"Meyra nerede, o da gelmiştir değil mi?"

Beyza'nın durumumu anlayarak sorduğu soruya karşın bakışlarımı civarda gezdirmeye başladım. Amacı beni sıkıştığım köşeden kurtarmaktı, zira Meyra'yı zerre merak etmediğini biliyordum.

"Buralardadır, çı-"

Karşılaşmayı asla beklemediğim manzara yüzüme tokat gibi çarparken, sözlerim boğazımda takılı kaldı. Yutkunamadım.

Meyra ve Mehmet! Masalardan birinde, beraberlerdi.

"Ah! Söylemeyi unuttum," diye araya girdi Yağız Bey. "Meyra Hanım dün Mehmet'i arayıp davet etmişti."

Beyza'ya dönerek, "Senin için bir sakıncası yoksa onları masamıza davet edelim mi?" diye sordu.

Beyza da en az benim kadar şaşkındı, önce Meyra ve Mehmet'e, ardından yanındaki adama baktı.

"Buna gerek olduğunu san-"

"Fena fikir değil," diye kestim arkadaşımın sözünü. "Ben zaten Oğuz'un yanına gidecektim. Yine uğrarım, iyi eğlenceler."

Cevap vermelerine fırsat vermeden o ruh haliyle Oğuz'u buldum. Beni görür görmez oynamak için geç kaldığı rolüne girip centilmen hareketlerle elimin üzerine minik bir buse kondurdu. Masasında bulunduğumuz iş adamlarıyla beni tanıştırdıktan sonra parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Birlikte orkestranın bulunduğu köşeye ilerleyerek sahneye doğru birkaç basamak çıktık. Mikrofonu eline alıp alışkın olduğum konuşmalarından birini yaparken, tıpkı bir süs bebeği gibi yanında dikiliyordum. Pür dikkat Oğuz'u dinleyen ve kibirli bakışlarını üzerimde gezdiren Ayten Hanım'ın tayfasını görmezden gelmek mümkün değildi. Bir an sonra arkadaşıma bakmak için soluma çevirdiğim bakışlarım Mehmet'in karanlık bakışlarıyla çarpıştı. Göz göze geldik!

Yağız Bey dediğini yapmış ve onları masalarına buyur etmişti. Bakışları usulca aşağı inerek, Oğuz ile birbirine kenetli olan ellerimizde duraksadı. Kadehindeki içkiyi tek hamlede midesine indirirken, keskinleşen yüz hatlarını bu mesafeden görebiliyordum. Hemen yanında yer alan Meyra ise çehresindeki neşeli ifadeyle ağabeyinin konuşmasını alkışlıyordu.

"Hem siz değerli misafirlerimi, hem de güzel karımı sıkmamak için konuşmayı daha fazla uzatmayacağım," derken tuttuğu elimi havaya kaldırıp bir kez daha öptü. Mehmet'in gözünün önünde onunla bu vaziyette olmak beni yerin dibine sokmuştu. Oysa Mehmet'in gözünde yeterince basit bir kadındım, daha kötü ne olabilirdi ki...

"Gel hadi hayatım, Meyra bizi misafiriyle tanıştırmak istiyor."

Beni götürmek istediği yere tek adım dahi atmadan elimi hızla ondan kurtardım.

"B-ben..." Derin bir nefes alıp soran bakışlarına bomboş gözlerle baktım. "Benim lavaboya gitmem gerek. Sen git, geleceğim."

"Tamam, acele et."

Alelacele arkamı döndüm ve eve ilerledim. Elim ayağım titriyordu. Salona girdiğimde nereye gideceğimi bilemedim. Adımlarım geniş koridora yönelirken, Oğuz'un onunla tanışacağı düşüncesi zihnimi işgal etti. Bilerek yapıyordu, kesinlikle bilerek yapıyordu! Beni bu duruma düşürmek için buraya gelmişti şüphesiz. Elimi göğsüme koyarak koridorun duvarına yaslanacağım sırada birisi ağzımı kapattı ve beni arkadan kucakladı. Çırpınmama bile fırsat kalmadan en yakın odanın kapısını açtı. Bedenim içeriye itilirken ardımızdan kapanan kapının sesi orkestranın sesine karıştı.

Göğsüm korku dolu nefeslerle inip kalkarken, ışık düğmesine basıldı. İçeriye yayılan mavi loş ışık zifiri gözleri bu gece bir kez daha gözlerimle buluşturdu. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı, avuçlarım biraz daha terledi.

Afallayarak, "Sen..." diye fısıldadım. "Neden?"

Cevap vermedi.

Kollarımı ürperen bedenime sarıp titrek bir nefes aldım. O ise olanca endamıyla karşımda dikiliyor, tek kelam etmiyordu.

"Söylesene, nede-"

Kollarımdan kavrayan elleri beni kendine çekerken burnundan soluyordu. Gözlerimin içine bakarken, gözlerinden ateş çıkıyordu. Sadece öfkeli değil, aynı zamanda tutarsız bir adam olmuştu Mehmet. Neden bu şekilde davrandığına bir anlam veremiyordum. Oysa son yaşananlardan sonra asıl kırgın ve kızgın olan bendim.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni!"

Kolumu ondan kurtarma çabalarım bir şekilde sonuç vermedi. Güçlü adamdı ve ben onun gücünün altında eziliyordum.

"Mehmet bırak! Ne yapıyorsun sen!"

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve boğuk bir sesle konuştu. "Ne yapıyorum? Ne yapıyorum öyle mi?"

Parmaklarının acı tutuşunu tenimde hissetmekten ziyade, bakışlarındaki karanlığı kalbimde hissediyordum.

"Bu yaptığın saçma! Neden beni buraya soktun, birisi göre"

"Kimin görmesinden korkuyorsun, mutluluk pozları verdiğin kocanın mı?" Bedenimi duvara dayayıp üzerime gelirken ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum. Hiçbir şeyin aslını bilmediği gibi bunun nedenini de bilmiyordu.

Elbisemin eteğine düşen bakışlarım beyaz kumaşın parça parça olduğunu gördü, tıpkı içim gibi. Kalabalığın arasından bir nebze nefes alabilmek adına sıyrılmıştım ki daha ne olduğunu anlamadan derdest edilerek evin kilerine sokulmuştum. Kurtulmak için attığım sarsak adımların elbisenin eteklerine denk gelmesiyle bu hale gelmiş olmalıydı.

"Sana bir elbiseye mal oldum," diye konuştu, bu kez fısıltıyla. "Aynısını sana gönderebilirim."

Çırpınmayı bırakıp zifiri gözlerine baktım, alkole bulanan teninin kokusunu soludum. Başını yüzüme eğdi, nefesim kesildi. Ne yapıyordu bu adam?

"Ya sen Gül, sen sebep olduklarını yerine koyabilir misin?"

Kirpiklerimi birbirine bastırıp sözlerini hazmetmeye çalıştım. Nasıl yakıyordu canımı, haberi yoktu.

"Lütfen, Mehmet böyle ko-"

"Koyabilir misin!" diye bağırdığında korkuyla irkildim. Müzik durmuş olsaydı herkes bizi çok net duyabilirdi.

Titreyen elimi zorlukla kaldırarak bana dokunan kolunun üzerine koydum, gözlerine baktım. Öfkesinin altındaki acıya baktım. Yerli yerinde duruyordu.

"Keşke," dedim akmaya başlayan gözyaşlarımın arasından. "Keşke o gün ölseydim de..." Dudaklarımdan acı bir hıçkırık firar ederken, eğdiğim başım göğsüne düştü. Aynı saniye taş kesilen göğsüne kadar yaralıydı Mehmet.

Hâlâ ölesiye sevdiğim adam.

"Keşke ölseydim de o kalede, sana o sözleri söylemeseydim."

Saniyeler geçti, belki dakikalar... Benim gözyaşlarım onun göğsüne düştü, kokusuna karıştı. Sonra saçlarımda ufak bir dokunuş hissettim. O an, çok kısa bir an zaman geriye aktı.

Biz o eski Mehmet ve Gül olduk...

22. Bölüm

Kırmadan, dökmeden, güzel seven bir adamın aşkına nail olmuşken, aradan geçen hatırı sayılır bir zamandan sonra aynı adamın nefretini iliklerime kadar hissetmek ölümle eşdeğerdi. Kirpiklerinin ucuna cam kırıkları takılı kalmıştı Mehmet'in; baktıkça acıtıyor, baktıkça yaralıyordu. Oluk oluk kanatıyordu. Karşısında bu denli utanırken, nefretiyle başa çıkamıyordum. Geçen zamanın hırpalayıp yorması bir yana, başımı kaldırıp yüzüne zor bakıyordum. Bunu görmüyordu, öfkesi gözünün önüne perde olup inmişti. Ne kadar müşkül durumda olduğumu, omuzlarımdan ziyade bilhassa ruhumun çöküntüye uğradığını, görmek istemiyordu.

Kolunun üzerinde duran elim gayri ihtiyari kayarken, avuç içim kalbiyle sınandı.

Gözyaşlarıma kalp ritmi eşlik etti. Nasıl da tanıdıktı...

Saçlarımın üzerinde duran parmakları cansız bir mankenin dokunuşları kadar devinimsiz ve donuktu. En az benim kadar alaşağı olduğunu göremesem de hissediyordum. Kirpiklerimi birbirine bastırdığımda, geçmişten gelen sesi zihnimde acı bir biçimde yankı buldu. Puslu gözlerimin önünden zaman geriye aktı, aktı...

Annemin yaptığı pişileri yemyeşil çimlere serdiğim sofra bezinin üzerine koyarak, hemen yanına çilek ve vişne reçelini iliştirdim. Üzerine kekik ile zeytinyağı ilave ettiğim haşlanmış yumurta ve zeytin tabağı da sofrada yerini alırken, Mehmet'in aldığı kruvasanları pembe plastik tabağa dizdim. Son olarak, evde kaçak göçek hazırladığım peynir tabağını tam ortaya koydum. Pikniğimiz için gerekli olan her şey hazırdı. Termostaki çayı kontrol ettikten sonra Mehmet'i çağırmak için etrafa bakındım. Biraz ileride, bir ağacın altında dikiliyordu. Arkası dönüktü ve başını aşağı eğmiş bir şeylerle uğraşıyordu. Ayağa kalkıp, babetlerimi ayağıma geçirdim ve sessiz olmaya özen göstererek yanına ilerledim. Hemen arkasında bittiğimde, başını hafifçe eğerek uğraşısına baktım. Ellerinin arasında bembeyaz bir papatya tacı vardı. Çok, çok güzeldi. Heyecanla yerimde sıçrarken, "Mehmet yaa!" diye bağırdım.

"Benim mi o? Bana mı yaptın!"

Kaşlarını çatarak bana dönerken, gözüm elindeki papatya tacındaydı. Öyle güzel görünüyordu ki saçlarıma takmak için sabırsızlanıyordum.

"Ne kadar sabırsızsın gülüm, iki dakika daha duramadın değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve omuz silktim gülümseyerek. "Duramadım!"

Beyaz kurdelesini bağladıktan sonra elleriyle şekil verdi. Papatya tacı uzun, dalgalı saçlarımın üzerine yerleştirirken, bana hayran gözlerle bakıyordu. Mehmet bana böyle baktığında, kendimi dünyanın en güzel kızıymışım gibi hissediyordum. Etrafımda bir tur dönerek rüzgârın eteğimi havalandırmasına izin verdim. Ondan utanmıyordum ama onun için durum pek de aynı sayılmazdı. O saniye bakışlarını benim üzerimden kaçırırken, bu haline keyifle kıkırdadım.

"Mehmet..."

Tek adımla yanına ulaşıp kollarımı boynuna sardım ve parmak uçlarımda yükselip yeni çıkmaya başlamış sakallarının üzerine uzun bir öpücük bıraktım. Siyahı gölgede bırakacak ka-

dar siyah olan gözleri çehremi bulduğunda, tek eli belimi kavradı. Diğeri ise saçlarımda dolaşmaya başladı.

"İpek saçlı sevgilim," *dedi yumuşacık bir sesle.* "*Ne kadar güzelsin.*"

Kirpiklerimin altından ona şımarık bir bakış atıp, "Öyle miyim aşkım?" *diye sordum.*

"Öylesin gülüm, kendini benim gözümle bir görseydin eğer..."

Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken, ona sokulma isteğime karşı koyamıyordum. Koymadım da bir kedi gibi göğsüne sindim usulca.

"*Eğer Mehmet'in gözünden Gül*'ü görebilseydin, sana neden böylesine âşık olduğumu anlardın."

Geçmişi yâd eden belleğim acıyla kıvrandı. Ruhum ise çırpınmaktan bitap düşmüştü. Neleri tüketmiş, neleri ardımda bırakmıştım. Şimdi hepsi birer moloz yığını olup üzerime yağıyordu. Göçük altında kalıyordum. İki ucu çıkmaz sokak olan bir yolda, beyhude, oradan oraya savruluyordum. Hıçkırıklarım bir nebze dinerken, başımı zorlukla kaldırdım göğsünden.

Onun elleri ise hâlâ saçlarımdaydı.

"Oysa saçlarının her bir telini ayrı ayrı sevmiştim," diye konuştu acı acı...

Gözlerindeki siyah bataklıkta boğuluyordum, baktıkça can veriyordum. Düşen omuzları yeniden heybetlenirken, yüzüne yine o katı ifadesini oturttu. Elleri saçlarım boyu kaydığında, bedeni de birkaç adım kadar uzaklaştı benden. Ellerimin altından kayıp gitti bir kez daha...

"Şimdi, kokundan bile nefret ediyorum."

Sözlerinin ağırlığıyla içimi çektim. Dizlerim titrerken, bileğimle ıslak gözlerimi sildim.

"Ne söyleyebilirim ki? Ben ne kadar suçluysam, sen o kadar haklısın."

Onu arkamda bıraktığım, onu terk ettiğim an dün gibiydi. O bakışlarını asla unutamazdım.

"En kötüsü de ne, biliyor musun Mehmet? Sana gidişimin açıklamasını yapamadım. Kendime yapacak bir açıklama bile bırakmadım! Mehmet, ben gitmek zorunda kaldım, diyemedim." Başımı önüme eğdim ve karanlık zemine baktım. "Bu beni mahvediyor."

Ona bakmasam da başını iki yana salladığını idrak edebilmiştim. Dilsiz duvarlar şahitlik ediyordu yüzleşmemize; dileyecek bir affımın olmamasına, bana lanet ediyorlardı.

"Artık bir önemi yok," diye konuştu buz gibi bir sesle. "Olan oldu." Duraksadı, yutkundu. "Ölen öldü."

Kirpiklerimden intihar eder iki damla yaş çeneme doğru süzüldü.

"Beni içinde öldürdüğünü mü söylüyorsun?" diye sordum, ağlamaktan çatallaşmış sesimle.

"Hayır." Bana doğru attığı adım aramızdaki tüm mesafeleri kuşatma altına aldı yeniden. Nefesi saç diplerimi yalarken, katran damladı dudaklarından.

"İçimde bir mezarının dahi olmadığı söylüyorum."

Ani bir hamleyle yerden kaldırdığım gözlerim, ifadesiz gözleriyle çarpıştı. Altdudağımı dişlerimin arasına aldım ve başımı usul usul aşağı yukarı salladım.

"Neden buradasın o zaman, niyetin intikamsa eğe-"

"Ben sana benim için yoksun diyorum, sen kalkmış intikam saçmalıklarından bahsediyorsun."

Yeniden ıslanan yüzümü bu kez seri bir devinimle kuruladım ve duruşumu dikleştirerek, sanki hiç yıkılmamışçasına konuşmaya çalıştım.

"Meyra'dan gerçekten etkileniyorsun yani ve bu yüzden buradasın, öyle mi?"

"Öyle," dedi tek bir an dahi düşünmeden. "Bir anlık kararla katıldım davete ve zaten seni görür görmez geldiğime pişman oldum."

Pervasız sözlerinin görünmez elleri boğazıma yapışıp sıkmaya başlarken, kimseyi umursamadan kapıyı açtım ve parmağımla dışarıyı işaret ettim. "O zaman git! Meyra'yı al ve git

buradan. Burada ben yaşıyorum. Benden nefret ediyormuşsun ya hani! Burada işin yok."

Açılan kapıdan içeriye sızan ışık, zifiri gözlerindeki ateş lavlarını açık etti. Öfkesini üzerime saçmak üzereyken, duyduğumuz cılız ses ile duraksadı. Koluma uzattığı elini hedefine ulaşamadan geri çektiği sırada bir kez daha duyuldu aynı mırıltılar.

"Arda!"

Dudaklarımdan dökülen oğlumun ismi ile harekete geçen adımlarım eş zamanlıydı. Salona koştuğumda, oğlumun merdivenlerin dibine çökmüş olduğunu gördüm. Bir an duraksayan müziğin tekrar başlamasıyla korkarak ellerini kulaklarına kapatmış, büzülerek ufacık kalmıştı. Kısa bir şaşkınlığın ardından önünde diz çökerek onu kollarımın arasına aldım.

"Bebeğim, ne oldu?"

Ellerini sıkı sıkıya boynuma sarıp başını boynuma sakladı, hep yaptığı gibi. "Kötü rüya gördüm anneciğim." İçini çekip daha sıkı sarıldı. "Rüyamda yine beni bırakıp gitmiştin."

Ağlamaklı sesiyle içim cızlarken, koltuk altından tutarak kendimden uzaklaştırdım. "Ben buradayım annem, asla seni bırakıp gitmem."

"Ama gittin!" diye bağırdı surat asarak. "Babam seni kolundan tutup dışarı attı!" derken arkama kaydı bakışları. Yeşil gözlerinden şaşkınlık geçerken, işaretparmağıyla baktığı yeri işaret etti.

"Anne, bu abi kim?"

Omzunun üzerinden arkama baktığımda, onu gördüm. Öylece durmuş bizi izliyordu. Az önceki öfkesine nazaran gözlerinde salt hüzün vardı. Bu öyle belirgindi ki...

Tekrar oğluma dönüp, sol yanağını avucumun içine hapsettim. "Sen yanlış anlamışsın Ardacığım, öyle bir şey olmadı. Hadi şimdi yukarı çıkıp seni uyutalım."

Arda'yı kucağıma alıp merdivenlere yönelmiştim ki daha ilk basamakta sesiyle donup kaldım.

"Merhaba küçük adam..."

Arda heyecanla kollarımdan sıyrıldı ve meraklı adımlarla

Mehmet'in yanına gitti. Oldu olası yetişkin insanlarla konuşmayı severdi. Ne yapacağımı bilemez halde onlara döndüğümde, Mehmet'in tek dizinin üzerine çökmüş vaziyette oğlumun saçlarını okşadığına şahit oldum.

Gülümsüyordu, ne güzel gülümsüyordu.

"Merhaba?"

Eli Arda'nın saçlarından sol omzuna kaydı ve orada durdu.

"Benim adım Mehmet. Peki, senin adın ne?"

"Arda benim adım. Güzel mi?"

"Çok güzel ve memnun oldum küçük adam. Çok yakışıklı bir delikanlı olduğunu söylemek isterim," derken oğlumun yüzünde gezinen bakışları benim tanıdığım Mehmet'e aitti.

Gülümsedim.

Sadece bir çocuğa bakarken bile olsa, eski Mehmet'ten bir emare taşımasına içten içe sevindim.

"Teşekkür ederim, size bir şey sorabilir miyim?" Eliyle bir işareti yapıp çenesine koyarken, başını yana eğdi. Böyle yaptığında kimsenin ona karşı koyamayacağını biliyordu.

"Elbette, sor bakalım."

"Çok süt içersem benim de boyum sizin gibi upuuuuzuuun olur mu?"

Mehmet' in gülümsemesi genişlerken, üzerinde olan bakışlarımı fark etmesin diye ara ara gözlerimi kaçırıyordum.

"Evet, yeteri kadar kalsiyum tüketirsen uzun boylu bir adam olabilirsin ve tabii..." Bakışları beni bulduğunda yine hızla gözlerimi kaçırdım. "...anneni dinleyip vaktinde uyursan hızla büyürsün."

Miniğim altdudağını büzüp omzunun üzerinden bana baktı. "İyi o zaman, uyuyayım ben." Ufak ellerini Mehmet' in geniş omuzlarına koydu ve yanağına minik bir öpücük bırakırken, Mehmet'in tebessümü yüzünde donuverdi. Neden bilmiyorum, benim de kalbim acıyla burkuldu.

"İyi geceler Mehmet Abi."

Usulca doğrulup, Arda'nın yanağından makas aldı. "İyi geceler ufaklık."

Oğlum koşarak yanıma geldiğinde onu tekrar kollarıma aldım. Tekrar merdivene yöneldiğim sırada Meyra'nın bize doğru geldiğini görsem de durmadım. Kucağımdaki oğlumla birlikte merdiveni tırmanmaya devam ettim.

"Mehmet, tanışmışsın yeğenimle."

Merdivenin bitiminde gözüm onlara ilişirken, Mehmet'in oğlumla ilgili bir şeyler söylediğini işittim. Üzerinde durmayarak yoluma devam ettim.

Canım acıdı.

Meyra'dan etkilendiğini söylemişti. İntikam için değildi üstelik. Belki de ben öyle görmek istemiştim. Beni seven Mehmet öylesine içime işlemişti ki bir başka kadını sevemez sanıyordum ama işin aslı öyle değildi. Herkes bir gün unutulurdu. Hele de benim gibi ihaneti omuzlayan bir kadın, unutulmaların en afilisine layıktı.

Oğlumu yatağına yatırıp yanına kıvrıldım. Tekrar aşağı inmeyecektim. Oğuz'un ne tepki vereceği umurumda bile değildi.

Gözlerimi kapatırken, elmacık kemiğimde bir damla yaş eşliğinde uykuya meylettim. Kalbimde dönüp duran tek bir dua ile; Meyra ya da başka bir kadın fark etmezdi, o mutlu olsun, yeterdi.

23. Bölüm

Dakikalar çabucak geçiyordu; saatler, günler hatta seneler... Her şey geçiyordu da bir acılar kalıyordu geriye. Kalbi yoklayan sızıların izleri bakiydi. Her nefes aldığımda hissettiriyordu kendini, burada, benimleydi. Şikâyet etmiyordum lakin ruhumu çok hırpalıyordu bu his. Onca çözümsüzlüğümün içinde gelip bir de başköşeye oturması yok muydu? Ah, çekilecek dert değildi doğrusu ya, çekiyordum. Yaşattığımın ne kadarını yaşıyordum meçhul, ancak daha şimdiden, sol yanım onu düşündükçe yorgun düşüyordu. Sonra, sonra var gücüyle çırpınıyordu. Eğer bir de gözleri gözlerime değdi ise, darmaduman...

Ben bu adama yıllar önce de böylesine âşık mıydım? Evet, âşıktım... Sadece benim bile bundan haberim yoktu. İçimde bir köşede onu hep sakladığımı, kendim bile bilmiyordum.

"Daldın gittin yine."

Elinde tepsiyle yanıma yaklaşan arkadaşım dumanı tüten kahvenin birini bana uzattı. Üşüyen parmaklarımı kupanın etrafına sarıp ısınmaya çalıştım. Taksiden birkaç sokak ötede inmiş, hava almak için Beyza'nın evine kadar yürümüştüm. İyiden iyiye şehri kuşatma altına alan kışı hesaba katamamam ise bana kızaran bir burun ve titreyen parmaklara mal olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu hemen çaprazımdaki koltuğa otururken.

"Hiç..." Başımı iki yana sallayıp bakışlarımı kahvemin durgun yüzeyinde gezdirdim. "Yağız Bey ile aranız nasıl?"

Tek kaşını kaldırıp, sorusunu geçiştirmeye çalışan tavrımı ekarte etti.

"Mehmet mi?"

"Hayır."

"Bana da mı yalan söyleyeceksin Gül?"

Buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. Yalan söylediğim sadece o değildi, alenen kendimi de kandırmaya çalışıyordum.

"Adını bile anmaya cüret edemediğim adamı düşünmeye hakkım var mı ki Beyza?"

Dudaklarını hüzünle birbirine bastırarak uzandı ve elimi tuttu. "Sevi-"

"Lütfen!" dedim keskin bir sesle. "Sözü bile hata, bahsi bile günah. Ben onu sevme hakkımı yıllar önce kaybettim."

Sükût aramıza gürültüyle düştüğünde, kahvemin sıcak olmasına aldırmadan büyük bir yudum aldım.

"Zaten..." Dilim varmıyordu söylemeye, fakat ne kadar çok tekrar edersem, o kadar çabuk kabullenirdim. "Zaten Meyra ile birlikteler. Yani, sanırım."

Kupasını aramızdaki sehpaya bırakırken, "Yanılıyorsun," diye konuştu. "Davetin olduğu akşam bizzat gözlemledim. Meyra şansını zorluyor evet, ama Mehmet'in ona karşı en ufak bir yakınlığına şahit olmadım. Zaten gece bitmeden aniden sen de o da ortadan kayboldunuz."

Büyük bir ciddiyetle söylediklerine karşın ne düşüneceğimi bilemedim. Gitmişti, oğlumla tanıştıktan hemen sonra, gitmişti.

"Benden rahatsız olmuştur. Aslında Yağız Bey'in de benden pek hoşlandığı söylenemez."

"Hayır, sadece..."

Tamamlayamadığı cümlesinin devamını ikimizde biliyorduk. Yalnızca üzülmemem için susuyordu Beyza.

"Onlar yakın arkadaş Beyza. Ayrıca Yağız Bey her şeyi biliyor. Haklı adam, arkadaşına ihanet eden bir kadını neden benimsesin ki?"

İnkâr edemedi, kelimesi kelimesine doğruyu söylediğimi o da biliyordu.

"Meyra bu akşam bizi bir balık restoranına davet etti. Aklı sıra Yağız'ı kafaya alarak kaleyi içten fethetmeye çalışıyor."

Hoşnutsuzlukla hareket eden mimikleri Meyra'dan hoşlanmadığını ayan beyan ortaya koyuyordu.

"Gitmek istemiyorum, hiç hoşlanmadım o kızdan," diyerek düşüncelerimi tasdikledi.

"Yağız Bey'le güzel bir ilişkinizin olacağını hissediyorum. Eğer seni yanında görmek istiyorsa, onu reddetme."

"Ama Gül, sen varken..."

"Benim için ne sakıncası olabilir ki? Her şey bitip gitti. Ben evladımı alıp bu cehennemden nasıl kurtulurum diye düşünüyorum sadece. İnan başka hiçbir şeyde gözüm yok."

Afallamış bir ifadeyle bana bakarken, "N-nasıl yani?" diye sordu. "Ama sen boşanmaktan vazgeçmiştin."

"Zor da olsa ondan boşanabilirim ama bana oğlumu vermez. Kaçacağım Beyza, kararımı verdim. Ne kadar mücevherim varsa elden çıkardım. Bizi bulamayacağı bir yer; küçük bir kasaba, belki yurtdışı, bilmiyorum. Ama muhakkak, oğlumu da alıp çıkacağım o evden."

Yerinden kalkarken, ellerimden tutup beni de kaldırdı ve sıkıca sarıldı.

"İşte benim arkadaşım! Biliyordum vazgeçmeyeceğini. Belki bu yaptığın etik olmayacak, hatta oğlunu alıp kayıplara karışman suç, ama bazı adamlar bunu hak ediyor. Özellikle Oğuz gibiler!"

Başımı omzuna koyarken, "Zor olacak..." diye mırıldandım. "...ama başaracağım."

Sıkıntıyla telefonumu çıkarıp Oğuz'u aradım. Defalarca çalma-

sına rağmen cevap vermiyordu. Öfkeyle topuğumu yere vururken, bir taksi bulabilmek umuduyla etrafa bakındım. Öte yandan evden çıkarken arabayı almadığım için hayıflanıyordum. Oğlumu almak için erkenden okuluna gelmiştim ama şoförün onu alıp götürdüğünü söylemişlerdi. Muhakkak Oğuz'un parmağı vardı bu işte. Açılmayan telefonlar bunu tasdikler nitelikteydi. Zaten davet gecesinden beri birkaç gündür konuşmuyorduk. Aniden ortadan kaybolduğum için ağzına geleni saydıktan sonra günlerce eve gelmemişti.

Nihayet bir taksi bulduğumda, aceleyle evin adresini verdim. İçimde tuhaf bir sıkıntı vardı. Ne zaman böyle hissetsem kötü şeyler oluyordu. Kararan havayla birlikte taksiden indiğimde, hızlı adımlarla eve ilerledim. Garip bir şekilde güvenlik kulübesinde kimse yoktu. Oysa her daim bahçede en az üç adamı bulunurdu. İçimi yoğun bir telaş kaplarken, evin kapısına yöneldim, açıktı.

Salona girer girmez, "Arda," diye bağırdım. Ses gelmedi. Ne Hatice Abla ne de diğer hizmetliler görünürlerdeydi. Etrafımda bir tur dönerken evin her köşesinde göz gezdirdim. Kimse yoktu.

Yukarı kattan gelen kırılma sesiyle irkilerek elimi kalbime koydum.

"Oğlum!"

Nefes nefese merdivenleri çıktım ve Arda'nın odasına girdim. Ne kendisi ne de okul çantası ortalıktaydı. Odasından çıkıp üst kattaki tüm odaları aceleyle dolaşmaya başladım. Elimi yatak odasının kapısına uzatacakken, aklıma gelen şeyle donup kaldım. Mektuplar! Hızla arkama dönerek kütüphaneye koşmaya başladım. Yıllar önce benim isteğim üzerine dekore edilmiş küçük bir odaydı. Merdivenlerin hemen dibindeki kütüphanenin kapısına uzandım. Derin bir nefes alarak açtığım an dudaklarım korkuyla aralandı. Her yer darmadağın olmuştu. Raflarda tek bir kitap dahi kalmamış, hepsi parçalanarak yerlere fırlatılmıştı. Üzerlerinde parlayan cam kırıklarının ise Oğuz'un alkol kadehine ait olduğunu biliyordum. Başımı yerdeki kitaplardan

ayırarak odanın ortasında dikilen Oğuz'a baktım.

Elindeki kâğıtların ne olduğunu adım gibi biliyordum. En sevdiğim kitapların arasına sıkıştırdığım, alıcısı olmayan mektuplar, kül olmaktan son anda kurtulan mektuplarım...

"Oğuz," dedim fısıltıdan farksız bir sesle, "onları bana ver."

Ceketsiz takımının dağılmış gömleği ve aynı dağınık ruh haliyle bana baktı. Bakışlarındaki saf öfkeyi fazlasıyla hissetmiştim. Oğuz esasen bu adamdı; dışarıda görünenin aksine asıl yüzü buydu. Geç, fakat tüm şeffaflığıyla tanıştığım yüzüyle şimdi bir kez daha karşı karşıyaydım. Yaklaştım ve elindeki mektuplara uzandım. Hızla geri çekip benden uzaklaştırdı.

"Ver onları bana, lütfen. Orada seni ilgilendiren hiçbir şey yok!"

Bir kez daha üzerine atıldım, ancak bir kez daha başarısız oldum. Sakladığım birkaç mektup Oğuz'un ellerinin arasında buruş buruş olmuştu. Gözlerindeki ifade her bir kelimesini okuduğunu ele verirken, benim derdim bana yapacakları değildi. Benim derdim; Mehmet'e yazdığım pişmanlığımın, Mehmet'ten dileyemediğim affımın bir başkasının ellerinin arasında olmasıydı. Mektupları Mehmet'e vermeyi hiçbir zaman düşünmesem de tuhaf bir şekilde ona aitti bu kâğıt parçaları. Her bir satırı ona aitti.

Aşkına sahip çıkamadığım adamın, zifiri gözlerinin tek bir satırına değmediği mektupları kollamaya çalışıyordum şimdi ve bu saçma ironide yitip gidiyordum.

"Demek, Mehmet." Dişlerini sıkarken, mektuplar sıktığı avuçlarından görünmüyordu neredeyse.

"Oğuz, bak onların sana bir zararı yok, olmadı. Lüt-"

"Onları mı istiyorsun?" Pis bir şeymiş gibi ucundan tutup salladığı mektupları bana yaklaştırırken, usulca başımı salladım.

"Başka bir herife yazdığın mektupları istiyorsun öyle mi?"

Daha ne olduğunu anlamadan yanağımda patlayan tokadın etkisiyle korkuluklara savruldum. Dengemi kaybetmiştim, gözlerim kararmıştı. Sendeleyen adımlarım merdivenlerin başında son bulduğunda, kollarımdan yakaladı beni. Tutuşu canımı

öyle yakıyordu ki canhıraş bir çığlık koparken dudaklarımdan, oğlumun evde olmamasına şükrettim.

"Sana evlendiğimiz gün bana itaat etmen gerektiğini söyledim!" diye bağırdı. Hırpaladığı bedenim yüzünden adımlarım aşağı inen ilk basamakta yalpalayıp duruyordu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, yeşil gözlerinin çerçevesi kıpkırmızıydı.

"Her başkaldırışın bir cezası vardır karıcığım ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Şimdi, cezanın tadını çıkar."

Adımlarımı bir an olduğu yerde sabitledi. Yüzüme baktı. İfadesi çok sertti, korkamadım. Buna alışkındım. Her başkaldırışın bir cezası vardı onun nazarında ve benim bu seferki cezam merdivenlerden aşağıya savurduğu bedenimdi. Burkulan ayağımla birlikte kendimi kollayamayarak başımı korkuluklara çarparken, aşağı yuvarlanan bedenim acılar silsilesine tabi tutuluyordu. Bir belirip bir kaybolan görüntüler ardı ardına aldığım darbelerin etkisiyle siyaha boyanmadan hemen önce ayakkabılarımın ayağımdan fırladığını idrak edebildim. Bir de Oğuz'un bir film izliyormuşçasına düşüşümü izlediğini...

Öfkeyi bir zırh gibi kuşanmıştı adam. Çocukluğundan beri yaşadığı kontrol bozukluğu ise aklından geçenleri önleyebilmek konusunda hiç yardımcı olmuyordu ona. Belki karısının el yazısıyla yazılmış bu satırlarda aşk sözleri, methiyeler yoktu. Ancak yine de başka bir adam düşünülerek yazılmıştı. Bu bile içindeki öfke volkanını taşırmaya yetmişti.

"Adi kadın!" diye geçirdi içinden. Kütüphaneye girerken bir şeyler bulacağına adı gibi emindi. Zira Gül oğlu uyuduğu zamanları ekseri burada geçiriyordu. Mektupları saklandığı kitap aralarından bulduğunda, daha önce aramadığı için kendine kızdı bu sefer.

Bağıra çağıra evdeki tüm görevlileri uzaklaştırdı. Şoförüne Arda'yı okulundan alıp babaannesine götürmesini söyledikten hemen sonra kadeh kadeh içtiği içkiler içindeki ateşi körükledi. O ateş nefes nefese odaya giren Gül'ün yanağında patladı.

Şaşırmıştı kadın, afallamıştı! Daha önce de kendisini itip kalkmıştı, yıllardır sadece kâğıt üzerinde eşi olan bu adam. Ancak merdivenlere sürüklenirken bile başına gelecekleri tahmin etmemişti. Mektupları istemesi bardağı taşıran son nokta olmuştu. Oğuz'un nefes alışverişleri sıklaşmış, belirginleşen damarları boynunu rahatsız etmişti. Gül'ün zayıf bedenini merdivenlerden aşağı savururken, tek bir an dahi düşünmemişti. Hızla aşağı yuvarlanan kadın öyle ağır darbeler alıyordu ki sesi dahi çıkmıyordu. Umurunda olmadı, her şeyin bir cezası vardı ve o an adamın kestiği ceza buydu.

Gül merdivenlerin bitiminde yerde öylece hareketsiz yatarken, burnundan süzülen kan yere damlamaya başladı. Henüz kendisini terk etmeyen bilinci nedeniyle ifadesinden ne denli acı çektiği ortadaydı ama bu Oğuz'un içindeki buzları çözmeye yetmemişti. Gül'e bakmadan ağır ağır indi merdivenleri ve yanından geçip gitti. Hiçbir şey olmamış gibi...

Evin bahçesine rasgele park ettiği arabasına atladığı gibi rotasını kendini rahatlatan diğer kadının evine çevirdi. Zihninde ne Gül ne de oğlu vardı. Oğuz böyle bir adamdı. Ani kararlar verir, yaptıklarının akıbetini sorgulamazdı. Duygular gereksizdi onun için, mantıklı olan gerçekleşmeliydi her zaman. Gül ile de bu sebepten evlenmişti zaten. Mağazasından ayakkabı çalacak kadar gözünü para bürümüş bir kızı istediğim kadına çevirmek zor olamaz diye düşünmüştü. Öyle de olmuştu; yıllarca ne dediyse yapmıştı Gül. İstediği gibi giyinmiş, istediği gibi konuşmuş, o nasıl isterse öyle davranmıştı. Fakat sonra, kadın büyümeye başladığında, her şey ağır ağır raydan çıkmıştı. Önce ufak başkaldırışlara ufak cezalar kâfi geliyordu. Fakat sonra, uyguladığı cezalar karısını kendinden uzaklaştırmıştı. Yıllar önce Gül'ün odalarını ayırdığı zamanlarda tanımıştı Tuğçe'yi. Yatağından geçen kadınlardan biriydi önce, şimdilerde doğacak ikinci çocuğunun annesi...

Arabasını kısa süre önce satın aldığı dairenin otoparkına bırakıp seri adımlarla merdivenleri tırmandı. İlk zil sesinde açılan kapıyla birlikte, Tuğçe kısa, kırmızı geceliğiyle karşısındaydı.

Adamın geleceğinden haberi olmadığı için önce şaşırsa da çok geçmeden gülümseyerek siyah uzun saçlarını arkaya attı. Karşındaki kadına baktı Oğuz, hafif belirginleşmiş karnına göz gezdirdi. Sonra geceliğinin açıkta bıraktığı esmer bacaklarını süzdü. Hızla içeri girerken, ayağıyla kapıyı kapatıp Tuğçe'yi duvara yasladı ve hırçın bir öpücükle dudaklarını kapattı. Elleri geceliğinin eteğini kavradığında, yırtarcasına çıkarıp attı. Kadının belinden kavrayıp kucağına alırken, Tuğçe bacaklarını âşık olduğu adamın beline doladı. Sarsak adımlar yatak odasına ulaştığında, zihnini tekmelemeye çalışan tüm düşüncelerini çöpe attı. Altında uzanan kadına dokunurken, tek bir an uğramadı Gül aklına.

Ay tüm ihtişamıyla denize vururken, fonda çalan müzik mekânın mistik havasını perçinliyordu. Teknenin hafif hafif sallanması, içtiği şarabın da etkisiyle bedenini fazlaca gevşetse de henüz gecenin ortalarında olduğu için hafifçe doğrulup derin bir nefes aldı. Üzerindeki saten, asker yeşili elbisenin hareketlerini kısıtlaması bir yana karşısındaki kadının attığı kahkahalardı onu asıl rahatsız eden. Beyza şarabını yudumlarken, gözlerini Meyra'dan ayıramadı. Nasıl da cilve yapıyordu hemen yanı başında oturan Mehmet'e. Güzel kızdı aslında, üzerindeki kan kırmızı elbise beyaz tenine çok yakışmış, bal rengi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Bu gece için saatlerce hazırlandığı ortadaydı.

Yine de güzel olması itici olduğu gerçeğini değiştirmez, diye düşündü Beyza.

"Neyin var canım, keyfin yok gibi? Yemeğine de dokunmadın."

Koyu kahve gözlerini yanında oturan Yağız'a çevirdi. Ne diyeceğini bilemeyerek uzun kestane rengi saçlarını kulağının ardına itti. Kendimi suçlu hissediyorum diyemezdi, ama işin aslı öyleydi. Kendisi burada eğlenirken, üstelik Mehmet hemen karşısında bir başka kadınla sohbet ederken, burada olmaktan rahatsızlık duyuyordu.

"İyiyim, canım pek bir şey istemiyor bugünlerde," diye geçiştirdi.

Yağız'ın zaten kısık olan mavi gözleri iyice kısılırken, kendisine doğru eğildi ve saçlarının arasından derin bir nefes çekti. Bu yaptığıyla Beyza'nın içinde binlerce kelebek kanat çırparken, yanaklarının yanmaya başladığını hissetti.

"Eğer diyet yapıyorsan hiç ihtiyacın yok. Çok güzel olduğunu biliyorsun değil mi?"

Beyza'nın dudakları istemsizce kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Kolunu Beyza'nın sandalyesine bırakırken, yaşadığı tereddüde bir anlam veremedi Yağız. Daha önce bir kadına yaklaşırken hiç düşünmemiş, keza reddedilmemişti. Ancak Beyza tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu, kırık bir yanı vardı. Öte yandan dişli bir kadındı, tepkisini göstermekten kati surette çekinmezdi.

Beyza omzuna temas eden kolun heyecanını yaşarken, Meyra kendilerine gülümseyip, "Burayı beğendiniz mi?" diye sordu.

Beyza zoraki gülümsedi, Yağız çok beğendiğine dair birkaç kelam etti ve ardından Meyra ile sohbet etmeye başladı. Beyza kulak asmadı, nedense gözleri denizi izleyen Mehmet'in üzerindeydi. Ağır ağır şarabını yudumluyor, gerekmedikçe masada dönen konuşmalara katılmıyordu. Bir an sonra sıkıntıyla gömleğinin üstten bir düğmesini açtı. Tek keyifsiz olan ben değilmişim diye düşündü Beyza. Ancak Mehmet'in sorunu keyifsiz olması değildi sanki. İçinde bir sıkıntısı var gibiydi.

"Yengem de çok sever burayı," diye konuştu Meyra bir an sonra. "Hatta onun sayesinde keşfettim diyebilirim." Durup kısa bir süre düşündükten sonra çehresini hayıflanan bir ifade ele geçirdi. "Keşke ağabeyimle yengemi de çağırsaydım."

Beyza ve Yağız'ın gözleri manidar bir bakışla birleşirken, Mehmet ağır ağır yutkundu. Tam o sırada Beyza'nın çalan telefonu bozdu bu nahoş anı.

"Affedersiniz," diyerek çantasını karıştırdı ve çalan telefonunu buldu. Şaşkınlıkla ekrana baktı; Gül arıyordu. Bir anlam veremedi Beyza, zira bu akşam nerede olacağını biliyordu ar-

kadaşı. Vakit kaybetmeden telefonu açıp kulağına götürdü ve "Efendim canım," diye yanıtladı.

Cevap gelmedi.

Tekrar, "Efendim," dedi.

Tekrar cevap gelmedi.

"Gül orada mısın?" dediğinde bu kez masadaki tüm gözler kendisini buldu.

Seçemediği bir takım sesler duymaya başladı. Anlamak için telefonun arama sesini sona yükseltti. İnlemeye benziyordu. Telaşla ayağa dikilirken, "Gül!" dedi.

"Orada mısın? Neler oluyor?"

Yağız meraklı gözlerle kendisine bakarken, Meyra'nın gözlerinde endişe vardı. Mehmet ise yerinden doğrulmuş, dik dik Beyza'ya bakıyordu.

Karşı taraftan cılız bile sayılamayacak zayıflıkta bir ses geldi. "B-Beyza."

"Gül neredesin, söyle neredesin yanına geleceğim!" derken çoktan kabanını almış çantasını omzuna takmıştı. Yağız da onunla birlikte ayaklandı.

Aynı fersiz ses, "Ev..." diyebildi bu sefer.

"Ev! Evde misin yani?"

Sessizlik... Tek bir seda daha duyulmadı.

"Kahretsin ya! Bir şey olmuş."

Çıkışa doğru koşmaya başladığında tek acele eden kendisi değildi. Meyra ve Yağız yanında ilerlerken, Mehmet sahile inerek arabayı teknenin önüne getirdi. Arabaya bindiklerinden Meyra'nın sorularına, serzenişlerine cevap vermedi Beyza. Bir şey olmuştu, yoksa Gül bu gece kendisini aramazdı. Üstelik konuşamamıştı bile.

"Off," diyerek elini alnına götürdüğünde Yağız ona destek olurcasına kolunun altına çekti. Mehmet'in son sürat kullandığı araba kısa süre sonra devasa evin önünde durdu ve hep birlikte arabadan indiler.

Ancak eve giden ilk adımlar Mehmet'e aitti.

Evin açık olan kapısı adamın telaşını körüklerken, içeriye

doğru attığı ilk adımda olduğu yerde donup kaldı. Gül merdivenlerin dibinde hareketsiz yatıyordu. Burnundan akan kan sol kısmı avuç içi çapında kaplamış, üzerindeki elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Telefon parmaklarının hemen ucunda duruyordu. Kalbinde derin bir sızı hissetti. Hemen arkasında beliren iki kadının çığlıklarını duymazdan gelerek bir zamanlar hayalini kurduğu kadının yanına ilerledi. İki parmağını boynuna götürdü. Zayıf da olsa aldığı nabızla derin bir nefes aldı. Ardından ceketini çıkarıp kadının bacaklarına sardı ve itinayla kollarına aldı.

Yağız koşarak arabanın kapısını açtı ve Mehmet kucağında Gül ile arka koltuğa oturdu. Kimseden çıt çıkmadı yol boyu. Mehmet'in bakışları bir an olsun Gül'ün kanı çekilmiş yüzünden ayrılmadı. Beyza'nın sessiz ağlamaları doldururken arabanın içini en yakın hastanenin önünde durdular. Kimsenin aklına o telaşla gelmemişti ama büyük ihtimalle Gül merdivenlerden düşmüştü ve kıpırdatmamak en doğrusuydu. Beyza aklına gelen bu ihtimalle arkadaşını hareket ettirmemesi için Mehmet'i uyardıktan sonra acile koşup yardım istedi. Kısa sürede gelen görevliler, Gül'ün boynuna boyunluk taktıktan sonra sedyeye aldılar. Evden aldığı arabasıyla arkadan gelen Meyra görevlilerin yönlendirmesiyle müşahede odasının önüne geldi. Aklındaki olasılık onu yiyip bitiriyordu. Oğuz yapmış olabilir miydi? Daha önce çıktıkları bir yat gezisinde ağabeyinin Gül'ü yattan ittiğine şahit olmuştu. Üstelik yüzme bilmediğini bile bile. Başını iki yana salladı. Olmazdı! O zaman ben de oradaydım, kurtaracağımı biliyordu, diye düşündü. Üstelik zaten oraya yüzmeye gitmiştik diye kandırdı kendisini.

Dakikalar süren bekleyiş Beyza'nın gözyaşlarını tüketirken, Yağız'ın koridoru arşınlayan adımları tedirgindi. Fakat Mehmet, hiçbir tepki göstermiyordu. Oturduğu koltukta, kara gözleri boşluğa dalmıştı. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini kimse tartamıyordu.

Esasen canı yanıyordu adamın. Kabul etmese de Gül'ü gördüğünden beri içinde bir cehennem vardı. Her dakika, her sani-

ye alazları duvarlarından yükseliyordu o cehennemin. Duvarları yumrukluyordu onu düşündükçe! Her şeyi, herkesi parçalara ayırıyordu.

Sırtında kanlı bıçağını taşıdığı kadını düşünmek kendisine hainlikti.

"Gül Santürk'ün yakınları."

Her biri acil müdahale odasından çıkan doktorun başına toplanırken, Mehmet oturduğu yerden sadece başını kaldırmakla yetindi.

Beyza telaşla, "Neyi var arkadaşımın?" diye sordu. Eli ayağına dolanmıştı.

"Düşmeye bağlı olarak vücudunun çeşitli yerlerinde ezilme ve çatlak var. Kafasına ciddi darbeler almış, tomografi sonuçlarına göre tekrar konuşacağız. Ancak..." derken, ellili yaşlardaki kadın doktorun yüzünde şüpheli bir ifade gezindi.

"Ancak?" diye devam etmesini istedi Mehmet, o sırada ayağa kalkıp doktora yaklaşmıştı.

Geceyi andıran gözleri iyiden iyiye kararmıştı.

"Durumu hastane polisine rapor edeceğim. Basit bir düşme olmadığını düşünüyorum bunun. Yüzünde ve kollarında yakın zamana ait darp izlerine rastladık."

Kadının sözlerini bitirmesiyle, Mehmet'in yanına düşen eli yumruk oldu. Dişlerini sıktı. İçindeki cehennemin orta yerinde, alazla harmanlanmış kuvvetli bir fırtına başladı. Alevleri oradan oraya savruldu. Yangın, dört bir yanı ele geçirdi...

24. Bölüm

Yorgun ve hırpalanmış ruhumun kalbimde açtığı çetele her geçen gün büyürken, fiziksel acıların esamisi okunmuyordu. Gözlerimi açmaya çalıştıkça kendini hissettiren ağrılar hem tek bir noktada toplanmışçasına dayanılmaz, hem de tüm bedenime sirayet etmiş gibi can yakıcıydı. Yine de içime işleyen acı kadar onulmaz değildi. Aralanan kirpiklerimin sunduğu puslu görüntüler saniyeler geçtikçe netleşirken, bir hastane odasında olduğumu anlayabildim.

Ölümüme sebep olamayan basamakların bedenimi fazlaca hırpaladığı aşikârdı. Elimi ağır ağır kaldırdım ve burnuma kapanmış maskeyi zorlukla aşağı çektim. Tek kişilik geniş hastane odasında oğlumu sorabileceğim kimse yoktu. Bakışlarımı kapıya çevirip dudaklarımı araladım ancak sesim çıkamadı. Sargıda olan sol bacağım ve midemin üzerine konulan ağırlık hareket etmemi imkânsız kılıyordu. Başımın arkasındaki zonklama ise düşünmemi bile engelleyecek cinstendi. Çaresizce tavanı seyrederken, birkaç dakikanın sonunda açılan kapının sesiyle soluma çevirdim bakışlarımı.

"Uyanmışsınız."

Orta yaşlardaki kadın doktor yüzünde sıcak bir tebessüme yer vererek yanıma yaklaştı. Benimse gözlerim hâlâ kapıda, bir

ümit oğlumun buralarda olabileceğini umuyordum.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Dudaklarımı tekrar araladığımda, bu kez kısık da olsa sesim çıkabildi.

"Ben iyiyim, o-oğlum nerede?"

"Dün babasıyla birlikte sizi ziyarete geldi ve bugün tekrar geleceklerini söylediler. Şimdi gerçekten nasıl olduğunuzu söyler misiniz Gül Hanım?"

Doktorun çerçevesi kırışmış ela gözlerine baktım ve doğruyu söyledim.

"Ağrımayan hiçbir yerim yok gibi."

Tahminini sözlerimle onaylandığımda, usulca başını salladı. "Birazdan odanıza gelecek olan hemşire size ağrı kesici iğne yapacak. Daha iyi hissedeceksiniz. Ayrıca tomografi sonuçlarınız temiz çıktı ancak hastane polisine bildirdim. İfad-"

"İfadelik bir durum yok..." diyerek konuşmasını kestim. "Ayağım kaydı ve yuvarladım. Polislik bir durum yok doktor hanım. Uzun süre aç kaldığım zamanlarda denge kaybı problemi yaşarım."

Doktorun manidar bakışları kısa bir süre çehremde gezindi, ardından, "Peki," diyerek kabul etti. "Memur beyler dışarıda, bunu kendilerine de söylersiniz."

Gözlerimi kapatırken, söylediğim yalanın ağırlığıyla başımı salladım. Şikâyet etmem oğlumla arama kalın bir duvar örmekten başka bir işe yaramazdı. Bunu acı bir şekilde tecrübe etmiştim. Oğuz bu işin içinden bir şekilde sıyrılırdı ve sıyrılırken çektiği tüm sıkıntıların bedelini bana büyük bir zevkle ödetirdi. Bunu göze alamazdım. Üstelik Oğuz'un bu denli gözü dönmüşken, onu sinirlendirecek tek bir hamlede dahi bulunamazdım. Doktorun çıkmasının ardından odaya giren polislere kayıp düştüğümü ve o sırada evde kimsenin olmadığı yalanını söyledim. Söylemek zorunda kaldım. Korkmamam konusunda beni defalarca temin etseler de tek kelime daha etmedim. Fakat bu noktadan sonra fazla zamanım kalmamıştı. Buradan çıkar çıkmaz o eve değil, oğlumu da alıp uzaklara gitmeliydim. Umarsızlıkla

başımı iki yana salladım, daha elimi bile kımıldatamıyorken nereye gidecektim ki?

"Neden yalan söyledin?"

Odaya adeta dalarcasına giren Beyza hızlı adımlarla yanımda biterken, gözlerindeki öfke yüzümü görmesiyle yerini derin bir hüzne bıraktı. Hemen arkasından giren Yağız Bey arkadaşımı kolundan tutarak geriye çekti ve sakin olması konuşunda onu bakışlarıyla ikaz etti.

"Gül..." dedi bu kez sakin bir sesle. "Neden düştüm diye ifade verdin? Şu yanağının haline bak, darp edildiğin alenen belli! İki gündür kımıldamadan yatıyorsun. Doğruyu söyle bana, Oğuz mu yaptı bunu? Dün seni ziyarete geldiğinde hali, hareketleri de bir tuhaftı zaten."

Çaresizce dudaklarımı ısırarak akmak üzere olan gözyaşlarıma hâkim oldum. Parmağımın hemen altındaki düğmeye basarak yatağın üzerine ağır bir çuval gibi serilen bedenimi hafifçe doğrulttum.

"Neden inanmıyorsun, anlamıyorum. Düştüm diyorum Beyza. Bu, her insanın başına gelebilir. Yanağımı da düşerken çarpmış olmalıyım."

Beyza sıkıntıyla topuğunu yere vurdu ve ellerini dağılmış saçlarının arasından geçirdi. Yorgun gözlerinden saatlerdir uyumadığı açıkça belliydi. Üstelik darp edildiğime adı gibi emin olduğundan mütevellit sinirleri de fazlasıyla yıpranmıştı.

"Bak Gül," diye konuştu, bu kez Yağız Bey. "Kimseden korkmak zorunda değilsin. Bunu sana her kim yaptıysa söylemekten çekinme. Biz buradayız ve senin için elimizden geleni yapacağımıza şüphen olmasın."

Yağız Bey'in güven veren konuşması oldukça samimiydi, ancak tek kelime edemezdim. Oğlumu tamamen kaybetmeyi göze alamazdım.

"Teşekkür ederim Yağız Bey. Desteğiniz benim için çok değerli ancak her şey anlattığım gibi gerçekleşti. Zamanınızı almak istemem, ekleyeceğim başka bir husus yok."

O sırada elinde tepsiyle içeri giren hemşire, dışarı çıkmaları-

nı isteyerek kurtarıcım oldu. Hemşirenin yaptığı ağrı kesici kısa sürede etkisi göstermişti. Ağırlaşan göz kapaklarımla inatlaşamadan kapanmalarına izin verdim. Hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi, uykuya sığındım.

İğnenin azalan etkisi ağrılarımı yeniden hissedilir hale getirirken, daldığım derin uykudan huzursuzca uyandım. Belim, kaburgalarım her bir uzvum ayrı ayrı sızlıyordu. Kurumuş dudaklarımdan yükselen acı dolu inlemelerin arasından, su diyebildim. Henüz gözlerimi dahi açamamıştım ki tanıdık bir koku yaktı genzimi. Ardından bir el ensemi kavrayarak dudaklarıma su dolu bir bardak dokundurdu. Ciğerlerim kurumuş gibiydi, ufak yudumlarla bir miktar suyu mideme gönderdim. Başım yeniden yastığa bırakılırken, kirpiklerimi araladım ve aldığım düzensiz nefesler boğazıma dizildi.

Mehmet...

Elinde su bardağıyla öylece durmuş bana bakarken, ardı ardına gelen öksürüğün bedenimi sarsması sonucu acıyla inledim.

"Tamam, sakin ol."

Saniyeler sonra nefesim düzene girdiğinde, onu gördüğüme inanamayarak dikkatlice baktım hemen yanı başımdaki varlığına. Burada ne işi olduğunu bilmiyordum ama bakışları feri sönmüş yüzümde dolaşırken, gözlerinden sisli bir hüzün dalgası geçiverdi.

Acımış mıydı bana? Hayır...

"Neden buradasın?" derken yüzünden ayırdığım bakışlarım yeşil kapının üzerinde takılı kaldı.

"İyi misin?"

Sorumu duymazdan gelerek yönelttiği soruya burukça tebessüm ettim.

"Umurunda mı?"

Yanıtsız sorular dudaklarımızdan sekerken, buharlaşıp havaya karıştılar. Bedenimin ne kadar gücü yoksa ruhumun da o denli mecali yoktu onunla tekrar yüzleşmeye.

"Soruma yanıt verirsen, sorunun yanıtını alabilirsin."

Kırmızıdan mora çaldığına emin olduğum gözlerimi kademeli olarak yüzüne çevirdim. Yorgun görünüyordu, uykusuz muydu?

"Göründüğüm gibiyim," dedim açık uçlu bir cevap vererek, bu kez gülümseyen o oldu. Belli belirsiz...

"Sana bunu kim yaptı?" Siyah gömleğinin altından gerilen gövdesi gözler önüne serilirken, sorusu karşısında afalladım.

"Kimse." Başımı büyük bir inkârla iki yana sallarken, "Kimse yapmadı," diye yineledim.

Ellerini yüzüne çıkararak birkaç günlük sakallarını sıkıntıyla sıvazladı. Gergindi, tahammülü yok gibiydi.

"Sana bunu kim yaptı?" derken bu kez her bir kelimenin üzerine yaptığı vurgu zihnimde dönüp durdu.

Ona daha ne kadar yalan söyleyebilirdim ki? Ruhumun omuzları çöküktü karşısında.

"Mehmet," diye andım adını kendimin bile zor duyabileceği bir sesle. "Üsteleme, ne olursun."

Attığı bir adımla birlikte bacağı yatağımın kenarına temas etti. Usulca üzerime eğilirken, hızlanan kalbimin sesini bir an için kulağımın dibinde hissettim.

"Korkuyor musun?" Öyle dikkatli bakıyordu ki sanki yüzümün her bir ayrıntısını ezberlemek istermişçesine. Cevap verememenin ağırlığıyla elimin altındaki çarşafı avuçladım.

"Yıllar o dişli kızı götürmüş sanırım."

Geçmişten vurduğu dem içime işledi. Yılların götürdüğü yalnızca kötü huylarım değil Mehmet demek istedim. Aralanamayan dudaklarım yüzünden bana kalan yine sükût oldu.

"...ve hiç susmadan konuşan kızı da."

Avuçlarımın altında sıkışan çarşaf kadar kırışmıştı anılarım. Çok mu konuşuyordum ben? İşte bunu unutmuştum.

"Hafızanın bu kadar kuvvetli olması beni yerin dibine sokuyor."

Ağzımdan ansızın firar eden cümleyi telaffuz ettiğim an nefessiz kaldım sanki.

Gözleri kısıldı, dudaklarını birbirine bastırdı ve tek bir noktaya kilitledi bakışlarını.

"Anneee!" Aniden açılan kapıdan fırlayan oğlumun varlığı bir damla nefesi ciğerlerime bırakırken, koşup ellerime yapıştı.

"Bebeğim, nerden çıktın sen?"

Dudaklarını sarkıtarak bana baktıktan sonra, "Babam getirdi," dedi. "Toplantısı varmış, beni Meyra halama bırakıp gitti."

Ne ara uzaklaştığını bilmediğim Mehmet'in odadaki varlığını fark ederek ona kısa bir gülümseme sundu minik adamım. Sonra tekrar bana dönüp ellerimi daha sıkı kavradı ve kulağıma fısıldadı.

"Sana geçmiş olsun dememi söyledi. Bir de fazla konuşup kendini yormayacakmışsın."

İmasını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Üstelik ikazını oğlum aracılığıyla bana ulaştırması kanımı dondurmuştu. Yine de bana üzgün gözlerle bakan oğluma bunu hissettirmemek adına zoraki gülümsedim.

"Ne oldu sana?"

"Ufak bir kaza geçirdim bebeğim, mühim bir şeyim yok."

Su yeşili gözlerini önce yüzümde, ardından sargılarımda gezdirdi. Yüzü öylesine asılmıştı ki ağlamak üzereydi. Beni böyle görmesini asla istemezdim ama onu gördüğüme küçük bir çocuk gibi seviniyordum içten içe. Arda'nın şu an burada olması Oğuz'un nazarında bir nevi sus payım olsa da bu küçük adam benim yaşama sevincimdi.

"Anneciğim," dedi üzgün sesiyle. "Neden böyle oldun sen? Neden her yerin morarmış?"

Ellerimi sırtında gezdirirken, doğrulmaya çalıştım ama midemde saplanan acı buna engel oldu. Yüzümü buruşturarak sırtımı tekrar yatağa bıraktım. Mehmet hâlâ odanın bir köşesinde, kollarını birbirine bağlamış bizi izliyordu. Bakmamaya çalışsam da gözlerim her defasında bir bahaneyle ona takılıyordu.

"Annem, ufak bir kaza geçirdim dedim ya. İyileşeceğim oğlum."

Omuz silkerek Mehmet'e döndü yönünü. "Arkadaşlarımın

annesi hiç kaza geçirmiyor Mehmet Amca. Hep benim annem hasta ya da kaza geçiriyor."

Başımı utançla eğerken, Arda'nın düşüncelerine mi üzüleyim yoksa Mehmet'in önünde düştüğüm duruma mı bilemedim. O sorusunun alamadığı cevabı için buradayken, oğlum ona istediği cevabı bilmeden vermekten geri kalmıyordu.

"Arda," derken iri adımlarla yanımıza geldi.

"Anneler bazen kaza geçirebilir, arkadaşlarının annesi de geçirebilir," dedi tane tane konuşarak. "Şimdi izin verelim annen dinlensin. Eğer uslu bir çocuk olup seni kapının önünde bekleyen Beyza Teyze'nin yanına gidersen, birazdan yanına gelirim ve birlikte hamburger yeriz."

Oğlumun yarım ağızla, "Peki," dediğini duydum. Sonra minik adımlarla bana yaklaştı ve "Sen dinlen anneciğim," dedi. "Biz Mehmet Amca'yla hamburger yiyeceğiz."

Konuşamadım, yalnızca başımı sallamakla yetindim. Oğlum duvarları krem rengi boyalı hastane odasından çıkıp gittiğinde, bakışlarımı yeniden pencereye çevirdim.

O gitmemişti, bakmasam da hemen yanı başımda olduğunu biliyordum.

"Söylemeyeceksin değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Söylemeyeceğim."

"Neden?"

"Nedeni yok, hem neden nefret ettiğin birinin başına ne geldiğini merak ediyorsun?" diye sordum sitem dolu bir sesle. "Bu, çok saçma."

"Haklısın."

Haklıydım, göğsümü yarıp kalbimi dışarı çıkarsa, hatta avuçlarının arasında parçalara ayırsa benden nefret ettiği gerçeğinden daha fazla yakamazdı canımı. Şu an bedenimin her karışını yoklayan keskin acıların bin katını bile çekmeyi yeğleyebilirdim, benden nefret etmesindense.

"Yine de..." derken yatağımın çöken yanına çevirdim bakışlarımı. Bitap haldeki yüzümde dolaştırdı zifiri gözlerini. Gerçek

miydi bu? Mehmet yanımda mı oturuyordu şimdi...

"Yine de annelik sana çok yakışmış," diye konuştu fısıltı halinde. Sonra ağır ağır yutkundu. "Çok..."

Gözlerimin yanmasıyla aceleyle kirpiklerimi kırpıştırdım ama bir damla yaşın yanağıma süzülmesine mani olmadım. İçimi çekerken, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Kalbim acıyordu, kalbim çok acıyordu.

Zorlukla elimi kaldırıp, o bir damlayı silip atmak isterken, havada yakaladı bileğimi. Gözleriyle buluşan nemli gözlerim hasretle baktı bir kömür parçasını andıran gözlerine. Başını hafifçe yana eğerken, bileğimdeki parmakları elime çıktı ve büyük avucuyla parmaklarımı kavradı. Zaman bizim için donup kalan saniyelere söverken, konuşmadık. Çok sonra dudaklarından döküldü kalbimi kanatan o cümle.

"Ne çok ağlıyorsun sen böyle."

Elimi usulca bıraktı ve parmak uçlarıyla gözyaşıma dokundu.

"Gül, ağlama..."

Yutkunmaya çalıştım, olmadı. Çok korkmuştum, Mehmet'in gözlerinden resmen ateş çıkıyordu. Dudaklarım titremeye başlarken, elimde olmadan gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Ardından içimden yükselen hıçkırıklar tüm bedenimi etkisi altına aldı. Ellerimle yüzümü kapatmadan hemen önce son gördüğüm; Mehmet'in çehresindeki öfkenin camdan bir tabaka gibi parçalara ayrılması ve yerini derin bir hüznün alması olmuştu.

Kollarımdaki tutuşu gevşerken, elleri belime kaydı ve beni hızla göğsüne çekti. Her zaman yaptığı gibi burnu saçlarımın arasına saklandığında, bu sefer hiç sarılmadığı kadar sıkı sarılmıştı.

"Özür dilerim gülüm, çok özür dilerim. Lütfen ağlama." Saçlarıma bıraktığı içten öpücükler boynuma kaydı ve orayı öpmek yerine uzun uzun soluklandı. "Benim yüzümden ağlamana dayanamam..."

25. Bölüm

Kalbim onunla geçmişte yaşıyorken, bugünde nefes alıyor olmamın manası var mıydı? Mehmet bana böyle bakarken, benim kalbim on yıl öncesinde atıyordu. Onu bıraktığım yerden tuzla buz oluyordum her defasında. Defalarca geçmişe dönüp, defalarca bozguna uğradığımız kalede can veriyordum. Elimi uzatmak istiyordum. Elimi uzatıp yorgun yüzüne, sakallarına dokunmak, parmaklarımın altında onu hissetmek istiyordum. Bu öyle arsız bir istekti ki mantığımı alt ederek iflah olmayan duygularımı gün yüzüne çıkarmaktan kaçınmayacaktı.

Dokunsam, kızar mıydı bana? Tıpkı onun bana dokunduğu gibi vuslatla buluştursam ellerimi, yine buz kütleleri yığılır mıydı bakışlarına?

Gayri ihtiyari başımı soluma indirmekle, esmer, güçlü elinin sıcaklığını hissettim dudaklarımda.

Başparmağı, dudaklarımın üzerindeydi.

Öyle yakın, bir o kadar da uzaktı...

Utandım.

Her yanağımı okşadığında, sanki hiç öpmemişim gibi parmak boğumlarından...

Her sakallarını sevdiğimde, sanki hiç öpmemiş gibi avuç içlerimden...

"Ben sana dokunduğumda, huzura dokunurdum," diye konuştu teni hâlâ tenimde hüküm sürerken.

İçim titriyordu.

Sonra ifadesini kırağılar kapladı, ansızın.

Yutkundu ağır ağır...

"Şimdi parmak uçlarımı yakıyorsun, şimdi cehennemin en yakıcı korlarına dokunur gibiyim."

Acıyla kapanan gözlerim bir damlayı daha serbest bırakırken, elleri bahsettiği cehennemin katranıyla ıslandı bu kez.

Çehremden usul usul ayrıldı ya parmakları, önüme düştü başım.

"Ben..." dedim boğuk bir sesle. "Ben öyle adi bir kadınım ki kendime söyleyecek tek kelime dahi bırakmadım."

Kirpiklerimi acıtırcasına sıktım. "Ben..."

Dudaklarımdan firar eden derin bir hıçkırığı avucumla kapattım.

"Ben o kadar-"

"Sus!" diye bağırırken ayağa fırladı. Ceketini hırsla çıkartıp yanımdaki koltuğa fırlattıktan sonra elini alnına koydu ve bana sırtını döndü.

Gömleğinin altından gerilen sırtına baktım. Sonra başımı ters istikamete çevirdim. Aldığı keskin solukların sesi cılız nefesime karıştı.

Sonra, gitti.

Öylece, birdenbire çekti kapıyı çıktı.

Arkasında bir harabe bıraktığını bilmeden, kaçıncı kez benden intikam aldığını bilmeden çekip gitti Mehmet...

Nispeten daha az acıyla uyandığım yeni günün sabahında, kafamın içinde binbir düşünce dönüp duruyordu. Gitmeliydim, bunu birkaç hafta sonrası için planlamıştım aslında ama şimdi kaybedecek bir saatim bile yoktu. Oğuz'un sinir atakları yeniden baş göstermişken, değil ona kafa tutmak, yanında bulun-

mam bile kendimi tehlikeyle hatta ölümle yüz yüze getirmek olurdu. Evliliğimizin üçüncü yılında fark ettiğim şiddete meyilli halleri beni itip kalkmasıyla başlamış, hakaret ve odalara kilitlenmelerimle devam etmişti. Öyle şaşırmıştım ki o kibar adamın aslında böyle bir adam olduğunu kabullenmek istememiştim uzun süre. Her seferinde suçu kendimde aramış, çektiğim vicdan azabını Oğuz'a yansıttığımı düşünerek onu temize çekmiştim gözümde.

Sonrasında anlamıştım aslında onu hiç tanımadığımı. Başkaldırmaya asla tahammülü yoktu. Hiçbir hatayı cezasız bırakmazdı. Benliğini mesken tutan otoriter yapısının zedelenmemesi için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. O, böyle biriydi.

Kapının tıklatılması ile elimi yatağın düğmesine götürdüm ve kendimi mümkün mertebe doğrulttum. Kapı açılınca tüm bedenim ürperse de hiçbir reaksiyon göstermedim. Siyah takım elbisesinin içindeki ciddi ifadesini koruyarak bana yaklaştı. Elindeki gösterişli çiçek demetini ayaklarımın altına alıp üzerinde tepinmek istedim.

Bu tıpkı, faili olduğu kurbanın mezarına çelenk götürmek gibi bir şeydi.

"Merhaba."

Bakışlarımı pencereden dışarıya çevirip onu görmezden geldim. Ancak planımın yolunda gitmesi için bu davranışım doğru bir adım değildi.

Oğuz çiçek demetini yatağımın kenarına bırakarak yeşil bakışlarını milim milim yüzümde gezdirdi. Eserine bakıyordu.

"Beklediğimden daha iyisin."

"Öyle mi?" Kendimi tutamayarak alaycı bir tavırla konuştum. "Ölmemi bekliyordun sanırım."

Başımı yukarı kaldırıp korkusuzca yüzüne baktım. Değişmiyordu Oğuz, ne karakteri ne de sert bakışları.

"Seni öldürmek istemedim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Seni hastaneye götürmeleri için adamlarımı eve gönderdim

ama yoktun," diye konuştu sanki benimle rutin bir konuşma gerçekleştiriyormuş gibi rahat bir sesle.

"Her neyse," diye kestirip attım. "Sonuç olarak yaşıyorum ve burada olma sebebine gelecek olursak, senden şikâyetçi olmadım."

Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında elini karnımın üzerinde duran elime uzattı. Ani bir irkilmeyle elime çekerken, "Bana dokunma!" dedim. "Sakın bana dokunma Oğuz."

Hiç istifini bozmadan elini geriye çekti. Elini kravatına götürüp ağır ağır düzeltirken, gözleri memnuniyetsiz bir ifadeyle koltuğun üzerindeki cekete kaydı.

"Bu kimin?"

Koltuğa bakmamla birlikte kalbimin üzerine kaynar su dökülmüş gibi irkildim. Burada unutmuştu.

"Beyza'nın arkadaşının olmalı. Beni buraya onlar getirdiler."

Başını sallayarak odanın tekli dolabına yöneldi. Kapağını açtı ve buraya getirilirken üzerimde olan yeşil elbiseyi çıkararak Mehmet'in ceketinin yanına koydu.

"Doktorun yarın çıkabileceğini söyledi." Sol kaşını hafifçe kaldırarak keskin yüz hatlarını belirginleştirdi. "Seni almaya geleceğim. Geldiğimde o arkadaşların buralarda olmazsa sevinirim. Bakışlarından hiç hoşlanmadım."

Elimi öfkeyle sıkarak yumruk yaptım. Yıllarca bu emirlerinin altında ezilmiş miydim?

"Peki."

"Güzel, yarın görüşürüz o halde."

Seri hareketlerle yaklaştı ve eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdı. Var gücümle onu kendimden uzaklaştırmak istesem de yapamadım.

"Oğuz."

Gitmek üzereyken sesimle duraksayarak bana baktı omzunun üzerinden.

"Arda'yı bugün de gönderir misin? Yanımda dursun biraz, Meyra ile gönderirim."

Kısa bir süre düşünen gözlerle yüzüme baktıktan sonra, "Tamam," dedi. "Öğleden sonra gönderirim, uyku saatine kadar yanında kalabilir."

İstediğim cevabı verdikten sonra kapıya uzattığı eli, kapının Beyza tarafından açılmasıyla havada kaldı. Arkadaşım Oğuz'a gitmesi için yol verirken, attığı öldürücü bakışlar fark edilmeyecek gibi değildi. Oğuz'un ondan neden hoşlanmadığı aşikârdı.

"Gidiyordunuz sanırım," dedi buz gibi bir sesle.

Oğuz başını sallayarak, "Gidiyorum," diye onayladı ve adımlarına hız kazandırarak hastane odasından ayrıldı. Arkasından sertçe kapattığı kapıyla birlikte söylenmeye başladı Beyza.

"Utanmadan bir de buraya kadar geliyor. Pis herif!"

Yanıma gelip oturacakken onu elimle durdurdum. "Beyza, senden bir şey isteyebilir miyim?"

Sinirli ifadesine şaşkınlık eklenirken, "Elbette," dedi.

"Benim gitmem gerekiyor. Daha fazla bekleyemem." Elimi uzatıp elini tuttum. "Oğuz'un yanında kalamam artık."

"Sana bunu o yaptı değil mi? Oğuz!"

Cevap vermedim. Sessizliğim şüphelerini tasdikliyordu.

"Şerefsiz!" dedi katıksız öfkeyle. "Neden şika-"

"Beyza ben aptal bir kadın değilim! Yalnız olsam sonuna kadar uğraşırdım ama oğlumu kaybetme riskini göze alamam." Hararetli konuşmam cümlemin sonuna doğru gücünü kaybetti. "İleride anne olunca beni daha iyi anlayacaksın."

Altdudağını dişlerinin arasına alıp bakışlarını yere indirdi. Aslında biliyordu, kaçmaktan başka çarem olmadığını en az benim kadar iyi biliyordu.

"Ne yapabilirim senin için? Elimden geleni yapacağım."

Sevgiyle gülümseyip dokunduğum elini okşadım. "Sana bir otopark adresini vereceğim. Oradaki arabayı hastanenin yakınlarında, kamera olmayan bir sokağa getireceksin."

"Araba mı? Ne arabası?"

"Kaçmak için bir takım hazırlıklar yaptığımdan bahsetmiştim sana. Mücevherlerimi bozdurup evdeki yardımcım Hatice Abla adına bir araba, telefon ve hat aldım. Getireceğin arabanın

içinde yiyecek, içecek, yeterince kıyafet ve bizi uzun süre idare edecek kadar para var."

Beyza beni dinledikçe gözleri irileşiyordu. İnanamadığı her halinden belliydi.

"A-ama yaralısın, bu halde nasıl kaçacaksın Gül? Hem nereye gideceksin ki! Burada kal, Arda'yı alıp bana gidelim ve boşanma dilekçemizi yenileyelim."

"Olmaz Beyza," dedim üzerine basarak. Elimi mideme götürüp sırtımı dikleştirirken, aslında hareket yetimi test ediyordum. "Oğlumu yurtdışına götürürse onu ömrüm boyunca göremem, göstermez bana. O zaman ben ölürüm."

Hüzünlü bir bakışla gözlerimin içine baktı ve Oğuz'un getirdiği çiçeği alıp koltuğun üzerine fırlattı. Çiçekten boşalan yere kendisi oturduğunda, bir süre gözleri boşluğa daldı. Düşünüyordu.

"Tamam, ama nereye gideceksin?"

"Edirne'de sakin bir kasaba buldum. Oraya gideceğim ama kimliğimi açık etmemek için kimseyle irtibata geçemedim. Şu durumda fırsatım olmadı ama bulacağım bir çaresini. Hadi git bir an önce, kaybedecek vakit yok."

"Sonra ne olacak Gül? Hadi kalacak bir yer buldun diyelim, ya sonra? Bu çocuk seneye okula başlayacak, o zaman nasıl gizleyeceksin kimliğini."

Haklıydı, ne yazık ki haklıydı ama ben önce bugünümü düşünmek zorundaydım.

"Onu o zaman düşüneceğim. Gidecek misin?"

Sıkıntılı bir nefes vererek mecburi bir kabullenmeyle başını salladı. Küçük bir not kâğıdına otoparkın adresini ve arabanın plakasını yazdıktan sonra beni özgürlüğüme kavuşturmak için odadan ayrıldı.

Beyza'nın getirdiği siyah taytı ve aynı renk salaş kazağı zorlukla giydikten sonra odanın tuvaletinden çıktım. Tepede sıkıca topladığım saçlarımdan ellerimi ayırırken, camdan dışarıya bak-

tım. Hava çoktan kararmıştı. Beyza az sonra oğlumu yanıma getirecek ve bize kaçmamız için gerekli süreyi tanımak adına Meyra'yı oyalayacaktı. Koltuğa ilerleyip usulca oturdum ve içimden bildiğim tüm duaları ettim. Tek istediğim bir aksilik çıkmadan oğlumu da alıp buralardan gitmekti. Gözlerimi her an açılacak olan kapıya dikerken, o tanıdık kokuyu duyumsadım. Nereden geldiğini biliyordum. Uzandım ve koltuğun başındaki ceketi kollarımın arasına aldım. Özlem dolu gözlerle baktım uzun uzadıya, sonra ense kısmını burnuma bastırıp derin derin soluklandım.

Nasıl güzel kokuyordu...

Teninin kokusunun sindiği ceketini burada bırakamazdım. Ayağa kalktım ve hiç düşünmeden üzerime giydim. Bu öyle güzel bir histi ki hem unuttuğum hem hasret kaldığım; ona sarılmak gibi.

Gürültüyle açılan kapıdan Arda koşarak girerken, Beyza gözleriyle arkasını göstererek tamam işareti yaptı. Meyra'yı oyalamak için çıkacağını anlatıyordu. Kapıyı kapatmak üzereyken, bir anlığına üzerimdeki cekete kayan bakışlarıyla birlikte gülümsedi. İşte şu an fazlasıyla utanmıştım.

Oğlumu kollarımın arasına alıp boynuna uzunca bir öpücük bıraktım.

"Anneciğim, üzerini giyinmişsin. İyileştin mi artık!" diye konuştu heyecanla. "Gidiyor muyuz evimize?"

Minik suratını ellerimin arasına alıp burnumu burnuna sürttüm. "Senden bir şey isteyebilir miyim bebeğim?"

"İste." Kaşlarını kaldırarak ciddi bir ifadeye büründü şirinlik abidesi suratı.

"Şimdi buradan beraber çıkacağız ve yabancı bir yere gideceğiz. Senden istediğim şeye gelince; gideceğimiz yere varana kadar mızmızlık yapmak ve soru sormak yok. Anlaştık mı?"

Biraz düşündükten sonra hızlı hızlı başını salladı.

"Güzel." Boynundaki atkısını iki kat doladıktan sonra şapkasını taktım. Hava bir hayli soğuk olmalıydı. Beyza'nın hazırladığı çantayı alarak oğlumun elinden tuttum. Kapıyı açtığımda

görünürde kimse yoktu. Acele ederek koridoru geçip merdivenleri kullanarak aşağı indik.

Beyza'nın tarif ettiği yöne ilerlediğimizde, çok geçmeden arabayı bulduk. Oğlumu çocuk koltuğuna oturttuktan sonra, önceden ayarladığım battaniyesini üzerine serdim ve güven verircesine alnından öptüm. Şoför koltuğuna geçtiğimde tedirginliğim had safhaya ulaşmıştı. Saç diplerime kadar gerilmiştim. Derin bir nefes alıp gaza yüklendim ve rahatlamak için radyoyu açtım.

Dakikalar geçtikçe gece iyice zifiriye bulanıyor, bu koyu karanlık bana tek bir kişiyi hatırlatıyordu.

Mehmet'i...

Yine ondan uzaklaşıyordum işte. O benden kurtulmuş olsa da ben onun güzel gözlerinden bir kez daha ayrı düşecektim. Bu içimi acıtıyordu ama içten içe biliyordum ki ikimiz için de en hayırlı olanı farklı yönlere gitmekti. Zira yollarımızın bitiştiği her manevra çıkmaz sokak doğuruyordu.

Arkama baktığımda oğlumun uyumuş olduğunu gördüm. Başı hafiften omzuna düşmüş, yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

"Her şey senin için anneciğim," diye fısıldadım.

İlerleyen saatler beni hedefime yaklaştırırken, ağırlarım iyiden iyiye artıyordu. Kemiklerim etime batıyor gibiydi. Edirne'ye girdikten yirmi kilometre sonra ağaçlık bir alana ulaştım. Buraları bilmiyordum. Gecenin bir yarısı, hava buz gibiydi ve yanımda küçük bir çocuk vardı. Temkinli olmalıydım. Gözlerden uzak kahverengi boyalı bir pansiyon dikkatimi çektiğinde önünde durdum. Boş yer olup olmadığını sorduktan sonra aldığım olumlu yanıtla birlikte içeriye geçtim. Duvarları fazlasıyla yıpranmış, vasat bir yerdi. Muhtemelen on odası ancak vardı ve görünürlerde resepsiyondaki adam dışında kimseler yoktu. Yarına kadar idare etmeliyim diye geçirdim içimden.

Otuzlu yaşların ortalarında olan iri kıyım adam gözlerini bir süre üzerimde gezdirdikten sonra kimlik istedi.

Rahatsızca yerimden kıpırdanıp elimi enseme götürdüm ve sıkıntıyla kaşıdım. "Kimliğimi kaybettim, bir gece için sorun olur mu?"

Siyah, gür kaşlarını çatarak, "Olmaz," dedi.

Çantama uzanıp cüzdanımı çıkardım ve bu pansiyonun en az bir haftalık ücretini tek gece için uzattım.

"Emin misiniz?"

Bıyık altından gülümseyip parayı aldı. "Yedi numara."

Hızlı adımlarla arabaya ulaştım ve oğlumu uyandırmamaya özen göstererek kucağıma aldım. Bedenimdeki veca yüklendiğim ağırlıkla dayanılmaz hale gelmişti. Dayandım, dayanmak zorundaydım. Oğlum için hazırladığım çantayı da alarak üst kata çıktım ve yedi numaralı odaya girdim. Dirseğimle yaktığım ışık odanın kirli yüzünü ortaya sermişti. Sıkıntı ve öfkeyle gözlerimi yere düşürdüm. Yatak çarşaflarının kirli olduğu ayan beyan ortadaydı. Oğlumu usulca sandalyeye bıraktıktan sonra çarşafları ve yastık kılıfını çıkardım. Çantamdaki çarşafla yatağı kapattıktan sonra kıpırdanmaya başlayan oğlumu yatağa yatırdım. Çocuk battaniyesi sadece ona yeterdi, üstelik odada ısıtıcı olarak hiçbir şey yoktu. Başımı ellerimin arasına alıp, yalnızca yarına kadar, diye geçirdim içimden. Oğlumun yanına kıvrılıp gözlerimi kapattım. Biraz uyusam fena olmayacaktı ama ağrılarımın buna müsaade etmeyeceği ortadaydı.

Sessizce elimi mideme koydum ve ağır ağır doğruldum. Mis kokulu bebeğim hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Uyurken daha da masumlaşan suratına bakıp gülümsedim. Tüm bunlara onun için katlanıyordum. Kaçışımın sebebi gözünde ezik bir anne profili çizmek istemiyor oluşumdu. O evde kaldığım sürece bir kukladan farksız olacaktım ve hiç şüphesiz oğlumu da kendi doğrularına uyarak büyütecekti Oğuz.

Odada yatak dışındaki tek eşya olan masaya ilerleyerek çantama uzandım. İçindeki ağrı kesicilerden bir tanesini ağzıma attım ve şişedeki suyumun yarısıyla birlikte mideme gönderdim. Şişeyi çantama koyarken, Beyza'ya haber vermediğim geldi aklıma. Masanın ucunda duran telefonumu alıp rehbere girdim. Sadece Beyza'nın numarası kayıtlıydı. Saat geç olmuştu ama benden haber almadan uyuyamayacağını düşünerek aradım.

Daha ilk çalışta açılan telefondan telaşlı sesi duyuldu. "Gül! İyi misin?"

"Sakin ol canım, biz iyiyiz. Bir pansiyondayız şu an. Uyuyacakken sana haber vermediğim aklıma geldi, o yüzden aradım."

"Ağrıların var değil mi?" diye sordu sitem dolu bir sesle. "Ah Gül, daha iyileşmeden onca yol gittin! Üstelik buz gibi hava, aklım hep sizde..."

Gülümsedim, insanın bir düşüneni olması öyle güzeldi ki.

"Pansiyon sıcak, merak etme. Ben de seni düşünüyorum, Oğuz bugün yarın kapına dayanır. Yokluğumuzu fark etmesi an meselesi."

Kısa bir sessizlik oldu. Söylemek isteyip, söylemeye çekindiği bir şeyler var gibiydi.

"Oğuz değil ama kapıma dayanan başka biri var, evet."

Şaşkınca kaşlarım çatılırken, "Anlamadım," dedim. "Kim dayandı kapına."

"İnanamayacaksın ama Mehmet geldi birkaç saat önce. Durumunu öğrenmek için hastaneyi aramış, taburcu olduğunu söylemişler. Seni iten kişinin Oğuz olduğundan şüpheleniyor. Bana da sordu ama bir şey söylemedim. Sonra, seni sordu. Nerede olduğunu..."

Kalbime kocaman bir ağırlık oturdu. Mehmet, beni merak mı etmişti?

"Söylemedin değil mi?"

"Elbette söylemedim ama ne var biliyor musun Gül? Dili ne söylerse söylesin, kalbinin bir köşesinde sana dair ne varsa tertemiz saklamış. Seni o halde bulduğumuzdaki telâşı, hastane koridorundaki bekleyişi..." Duraksadı, hafifçe gülümsediğini hissettim.

"Hastaneden giderken, dönüp birkaç kez yattığın odanın kapısına baktı. Mehmet çok değişmiş demiştim ya sana, yanılmışım. Mehmet hâlâ aynı Mehmet, sadece çok yaralı."

26. Bölüm

Kalbim ürkek bir kuş misali göğüs kafesime sığmazken, dimağımdan geçen tüm düşünceler birer hayalden ibaretti. Hayali dahi yorgun çehreme bir nebze tebessüm iken, onu sevemediğim zamanlar şimdi en büyük düşmanımdı. Ceketini usulca burnumdan uzaklaştırdım. Öyle çok koklamıştım ki kokusunu tüketmiştim sanki. Aşkla bakan gözlerinin kıymetini bilemediğim için şimdi kokusuyla sınıyordu hayat beni.

Kokusuyla cezamı kesiyordu.

Dakikalardır üzerinde oturduğum sandalyeden kalktığım sırada belimi yoklayan ağrının şiddetiyle yüzümü buruşturdum. Elimi belime koyarak pencereye yaklaştım ve kirden griye çalan perdeyi araladım. Sabah olmak üzereydi. Küçük adımlarla oğlumun yanına yaklaştım ve kayan battaniyesini düzelttim. Hava fazlasıyla soğuktu. Sessizce yanına kıvrıldıktan sonra elimdeki ceketi üzerime örttüm. Kapanmaya meyleden gözlerimle birlikte kolumu oğlumun ufak bedenine dolayarak sıkıca sarıldım.

"Anne, anne uyan hadi."

Yüzümde dolaşan parmakların verdiği huzurla dizlerimi karnıma çektim.

"Anneciğim sabah oldu. Ben çok acıktım, hem de burası çok soğuk."

Hızla gözlerimi açtım. Karşımda dikilen Arda'nın burnu kıpkırmızı olmuştu. Hemen yanımdaki battaniyesini alıp sırtına kapattım ve göğsüme çektim.

"Günaydın bebeğim."

Başını kalbime dayarken kafasını yukarı kaldırdı ve iri yeşil gözleri merakla baktı. "Buraya neden geldik anne?"

Derin bir nefes alarak ona ne cevap vereceğimi düşündüm. Eninde sonunda bu konuşmayı yapacağımı biliyordum ama nereden başlayacağımı bir türlü kestiremiyordum.

"Annem, beni şimdi can kulağıyla dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

Başını minik hareketlerle sallayarak, "Tamam," dedi.

Dilimle, kurumuş dudaklarımı ıslatıp, "Bazen," diye söze başladım. "Bazen anneler ve babalar anlaşamazlar ve bu yüzden ayrı yerlerde yaşamaya başlarlar."

"Yani aynı evde yaşamazlar mı?" diye sordu büyük bir merakla.

"Evet kuzum, biz de babanla anlaşamıyoruz ve bundan sonra aynı evde yaşamamaya karar verdik."

Bakışlarını yüzümden ayırdı. Üzülmüştü, bunu açıkça anlayabiliyordum ama tek kelime etmedi.

"Ardacığım, asıl bilmen gereken bir süre babanı görmeyeceğiz ve bu süre zarfında farklı bir yerde yaşayacağız. Sana bir zaman veremem, bunu şimdilik ben de bilmiyorum. Bu süreç belki hoşuna gitmeyecek ama inan bana, ben hep yanında olacağım."

Onu kollarından tutarak kendimden uzaklaştırdıktan sonra yüzünü ellerimin arasına aldım. "Her şey güzel olacak, birlikte olacağız."

Dolmaya başlayan gözleri içimi sızlatırken, dudakları büzüldü. "Ama ya babamı özlersem?"

Şimdi ne söyleyecektim, nasıl açıklayacaktım ki içine düştüğüm durumu? Hangi kelime beş yaşındaki bir çocuğa yaşadıklarımı özetlerdi?

"Tamam anneciim, sen üzülme," dedi birdenbire gülümseyerek. "Babamı sonra görsek de olur ama sen hiç gitme, olur mu?"

Tekrar kollarımın arasına çekip sıkıca sarıldım. "Söz bebeğim, hiç ayrılmayacağım yanından."

Daha fazla bu vasat yerde kalmamak için Arda'yı yatağa oturttum ve uyurken çıkarttığım ayakkabılarını giydirdim. Ceketi üzerime geçirdikten sonra çantamı alarak ayaklandım.

"Hadi öyleyse, önce güzel bir kahvaltı yapalım. Ardından yeni evimize birlikte karar veririz."

Yataktan atlarcasına indikten sonra elime yapışırken, "Oleeeyy!" diye bağırdı. "Hadi gidelim."

Birlikte aşağı indiğimizde, resepsiyonda yine o adam vardı. Çekincesiz bakışları üzerimde dolaşırken burada bir gece daha geçirmeyeceğimiz için şükrettim.

"Gidiyor musunuz hanımefendi?"

Birbirine kavuşturduğu ellerini masanın üzerine koydu.

"Evet," diye yanıtladım çıkışa bir iki adım kala.

"Bu gece kalacak mısınız?"

"Hayır, çıkış işlemlerine gerek yok sanıyorum," dedim tek kaşım kafa tutarcasına kalkarken.

"Sizin gibi güzel ve varlıklı bir hanımı bir gece daha ağırlamak isterdim." Çantama kayan bakışlarından rahatsız olurken, önce elini tuttuğum oğlumu arkama doğru çektim. Ardından çantamın sapını sıkıca tuttum.

"Dediğim gibi, bir gece daha kalmayacağız. Şimdi gitmemiz gerekiyor. İyi günler."

Cevap vermesine müsaade etmeden pansiyon demeye bin şahit isteyen dökük binadan ayrıldık. Arda'nın sırtındaki battaniyeyi alıp montunu giydirdikten sonra çocuk koltuğuna oturttum ve kemerini bağladım. Önceden hazırladığım yiyecek poşetlerinin içinden bulduğum kayısılı meyve suyunu açıp oğluma verdim. Arabayı şehir merkezine sürerek, kahvaltı için uygun bir mekânın önünde durdum. O pis pansiyondan sonra bu küçük ve salaş restoran cennet gibi gelmişti. Kahvaltıda Arda'nın en sevdiği yemek olan menemeni sipariş ettiğimde, aklıma yine

Mehmet gelmişti. Üzerimdeki ceketin kolunu sıvazlayarak gülümsedim, o da menemeni çok severdi. Yıllarca oğlum her menemen istediğinde aklıma geldiği gibi, bu kez de gecikmemişti kafamın içinde belirmesi.

Meğerse ben onu düşünmek için ne çok bahane yaratıyormuşum kendime, yeni yeni anlıyordum.

Kısa süre sonra servis edilen kahvaltımıza oğlum iştahla başlarken, ben de bir şeyler yemeye çalıştım. İlaçlarımı içmem için tok olmam gerekiyordu. Sırf bu yüzden zorladım kendimi. Tedirgin olduğum zamanlar bir şey yiyemezdim. Yıllarım tedirginlikle geçtiği için de bir hayli kilo vermiştim. Arda kahvaltısına devam ederken, ona hemen geleceğimi söyleyerek çantamı koluma astım ve dışarıdaki masalardan birine geçtim. İçtiğim üç ayrı ilacın akabinde, günlerdir içmediğim sigaramı çıkarttım çantamdan. İnce bir dalı dudaklarımın arasına yerleştirdikten sonra ucunu ateşe verdiğimde, ciğerlerime özlem duyduğu kirli nefesi gönderdim. Gözlerim uzaklara dalmıştı. Küçük ve şirin kenti izledim parmaklarımın arasındaki zehrim bitene dek. Nereden başlayacaktım, nereye gidecektim şimdi...

Bu şehir oğlum ve beni saklar mıydı?

Hesabı ödedikten sonra restoran sahibinin tarif ettiği güzergâhta ilerlemeye başladım. Söylediğine göre bu civarda gözlerden uzak bir kasaba vardı. Kasabanın girişine yaklaşırken, benzin ışığının sinyal vermesiyle yol üzerindeki benzin istasyonuna girdim. Belki hemen yerleşirsek günlerce oradan ayrılamayabilirdik. Her konuda tedarikli olmalıydım.

"Ardacığım sen burada uslu uslu otur. Ben benzin alacağım," dedikten sonra kirpiklerini kırpıştıran oğluma sevgiyle gülümsedim. Yeteri kadar para aldıktan sonra çantamın ağzını kapattım ve ön yolcu koltuğuna bırakıp aşağı indim. Ücretini ödediğim benzin doldurulurken, arabanın kapılarını kilitlemeyi unutmayarak markete ilerledim. İki şişe suyu ve oğlumun sevdiği çikolataları kasaya bıraktığım sırada elim cebimdeki bozuk paralara gitti. Çıkarttığım bozuk paraları kasiyere uzatmıştım ki dışarıdan gelen gürültüyle panikleyerek hepsini yere düşürdüm.

"Arda!"

Koşar adım dışarı çıktığımda arabamın patlayan camını görmemle nutkum tutuldu. Her yer cam kırıklarıyla doluydu. Şaşkınca etrafıma bakındım. Yüzünde kar maskesi, elinde kol çantamla koşan adam kendisini bekleyen motora binerek uzaklaştı. Arabanın etrafına doluşan istasyon görevlileri peşlerinden koşsa da motorlu iki kişi saniyeler içerisinde gözden kayboldular. Olduğum yerde kala kalmışken bağırarak ağlayan oğlumun sesi ulaştı kulaklarıma. Bir görevli kapıyı açtığı an gördüğüm oğlum çok korkmuştu. Derin bir nefes alıp yanına ulaştım ve ona sıkıca sarıldım.

"Tamam anneciğim, tamam bebeğim, geçti."

Göğsüme sinen oğlumun ağlaması minik hıçkırıklara dönüşürken, "Burada ne oldu?" diye sordum görevliye.

"Ne olduğunu biz de anlayamadık hanımefendi. Maskeli adam bir anda camı kırıp çantanızı aldı. Muhtemelen öncesinde sizi göz hapsine alan biriydi."

Çantam... Tüm param o çantanın içindeydi! Allah kahretsin!

Gözlerimi sıkıca kapatıp hazmetmeye çalıştım. Zira çalınan sadece para değil, yeni bir hayat kurma hayallerimdi.

"Arkadaşlar polisi aramışlardır. Birazdan burada olurlar, merak etmeyin."

Hızla ayağa kalkarken ellerimi oğlumun üzerinden ayırmadım.

"H-hayır polise gerek yok."

Şaşıran görevli, "Ama hanımefendi..." diye söze girdi ancak devam etmesine izin vermedim. Polis katiyen olmazdı. Oğuz'un emniyetle ciddi ilişkileri olduğunu bile bile böyle bir hataya düşemezdim.

"Buna gerek yok. Çantada mühim bir şey yoktu. Zaten hemen gitmemiz gerekiyor."

Görevlinin şüpheci bakışları altında Arda'nın alnından öpüp sürücü koltuğuna geçtim. Arabayı planladığım gibi o küçük kasabaya sürerken, gözlerimden akan yaşlara mani olamadım. Bu nasıl olurdu! Sessizce içimi çekerken, oğlumun beni duymama-

sı için dudaklarımı ısırdım. Sinirlerim bozulmuştu. Yarım saat sonra kasabanın girişinde durarak arkama baktım. Arda uyumuştu. Yanaklarının kızardığını fark ederek elimi alnına götürdüm. Neyse ki ateşi yoktu. Elimi cebime sokup avucuma dolan paraları çıkarttım. Elli lira ve biraz da bozukluklar vardı. Öfkeyle kavradığım direksiyona başımı yasladım. Ne yapacaktım ben şimdi!

Yapmam gereken tek bir şey vardı. Tıpkı arayabileceğim tek bir kişi olduğu gibi. İkinci çalışta telefon açılırken, sesimin güçlü çıkması için yutkundum.

"Beyza."

"Gül, ben de aramanı bekliyordum."

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Benim cephem sorunlarla doluydu.

"Oğuz geldi sabah, esti gürledi. Pabuç bırakmadım tabii. Hayvan herif, bir ton tehdit savurdu."

Direksiyonu bırakmadan arkama yaslandım. "Özür dilerim Beyza."

"Saçmalama, özür dile diye anlatmıyorum. Bunların olacağını en başından biliyorduk değil mi? Sadece dikkat etmeni istiyorum."

Sıkıntılı bir nefes alarak, "Beyza," dedim. "Az önce çantamı çaldırdım. Bütün param içindeydi, hepsi gitti. Bugün başımın çaresine bakarım ama yarın bana para gönderebilir misin? Kaldığım odada biraz para olacaktı." dedim utana sıkıla. Bozdurduğum alyanslardan gelen paranın yarısını Beyza'ya verdikten sonra kalanını kendim için saklamıştım.

"Ah Gül ya! Size bir şey oldu mu? Arda nasıl?"

"Merak etme. İyiyiz. Şu an yalnızca paraya ihtiyacım var. Yastığımın altındaki parayı bana gönderir misin?"

"Elbette gönderirim ama ruh hastası Oğuz peşime birini takmış. Onu şüphelendirecek bir harekette bulunmadan halletmeliyim."

Bunu yapacağını tahmin edebiliyordum, daha fazlasını da yapardı.

"Yağız Bey'e versen, o gönderebilir mi?"

"İş için yurtdışına çıktı, üç gün sonra gelecek."

Tüm kapılar aynı anda yüzüme kapanmak zorunda mıydı? Yalnız olsam sorun değildi ama yanımda oğlum varken baş etmek öyle zordu ki tüm bu sorunlarla.

"Sen merak etme, bir şekilde halledeceğim. Şimdi telefonu kapatıp bana konum at. Halledeceğiz Gül, sakın vazgeçme."

Göremediğini bile bile başımı salladım. "Peki. Görüşürüz."

"Görüşürüz canım."

Telefon kapattıktan hemen sonra dediği yapıp bulunduğum yerin konumunu attım. Gözlerimi kasabaya giden ince, uzun yola dikip her şeyin düzeleceğine inanmaya çalıştım. Beyza bir yolunu bulurdu, bulmak zorundaydı. Dakikalar yavaş geçse de bir şekilde ilerliyordu. Hava kararmaya yüz tuttuğunda hâlâ uyanmayan oğluma baktım. Halsiz görünüyordu. Muhtemelen dün kaldığımız soğuk pansiyonda üşütmüştü. Arabadan inip arka tarafa, yanına geçtim. Tekrar ateşine baktığımda avucuma değen sıcaklıkla içime bir korku düştü. Hemen montunu çıkarıp arabanın ısısını düşürdüm. Öyle halsizdi ki biraz mızmızlansa da geri döndü uykusuna. Tekrar Beyza'yı aradım, telefonu meşgul çalıyordu. Bu saatte yakınlarda nöbetçi eczane bulmam mümkün değildi, şehir merkezine gitmem gerekiyordu. Üstelik şu saat olmasına rağmen hâlâ kahvaltıyla duruyordu. Tekrar sürücü koltuğuna geçmemle telefonumun mesaj sesi arabanın içini doldurdu.

Gönderen: Beyza
Oradan ayrılma

Elimi alnıma götürüp ağrımaya başlayan şakaklarımı ovaladım. Neden aramamıştı da mesaj atmayı tercih etmişti, en ufak bir fikrim yoktu ama bir bildiğinin olduğunu düşündüm. Bir elim oğlumun üzerindeyken zaman kaplumbağa misali ilerledi. Arabanın dar alanı iyiden iyiye üzerime geliyordu. Ateşinin artmaya başlamasıyla üzerindeki kazağı da çıkarttım. Kendim

için hazırladığım ufak çantadan bir badimi çıkararak kenarını yırttım. Yırtık parçayı suyla ıslatıp oğlumun alnına koydum. Başımı ellerimin arasına aldığımda, çaresizliğimin kemikli parmakları boğazımı sıkıyordu. Karanlık geceyi aydınlatan tek bir sokak lambası dahi yoktu burada. Bir an sonra camın tıklatılması ile irkilerek başımı kaldırdım. Anlık refleksle uzanıp arabanın kapılarını kilitlerken, dışarıdan bir fener ışığı belirdi. Ardından onun yüzü...

O, buradaydı.

Afallamış bir vaziyette, karanlıkta kalan çehresine bakarken, orta ve işaretparmağının dış boğumuyla bir kez daha tıklattı camı. Kendimi toparladım ve elimi bir kez daha düğmeye götürerek kilidi açtım. Aracın içini dolduran mekanik ses eşliğinde arka kapıyı açtı. Direkt olarak çocuk koltuğundaki oğlumu kollarına aldı ve battaniyesiyle üzerini kapatıp dışarıya çıkarttı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Şaşkınca arabadan inip hemen arkasından ilerledim. Benimle tek kelime etmeden oğlumu siyah spor arabasına götürdü ve arka koltuğa yatırdıktan sonra elini alnına götürdü. Karanlık da olsa çattığı kaşlarını görebiliyordum. Üzerindeki battaniyeyi açtıktan sonra geri çekildi ve kapıyı kapattı. Direksiyona yönelmek üzereyken önüne geçerek ona engel oldum. Niyetinin ne olduğunu, neden burada olduğunu anlayamıyordum. İfadesiz çehresi ve düz bakışları ise bana hiç yardımcı olmuyordu. Tıpkı gözleri gibi baştan aşağı simsiyahtı. Şimdi, hiç beklemediğim bir zamanda karşıma dikilmiş, yüzüme bakıyordu.

"Neyi var çocuğun?"

Bakışlarım hemen arkasına, arabanın içinde masumca uyuyan oğluma kaydı.

"Bilmiyorum, ateşlendi aniden."

"Neden olmuş olabilir?" diye sordu olanca ciddiyetiyle.

Elimi enseme götürüp sıkıntıyla dokunurken, "Üşütmüş olabilir," dedim.

"Çocuğu nasıl bir yere götürdün sen?"

"Ben sa-"

"Tamam, alacağını al bin arabaya. Sonra konuşuruz."

Cevap vermeme dahi müsaade etmeden sürücü koltuğuna geçip oturdu. Ne yapacağımı bilemez halde arabama ilerleyerek içine bakındım. Oğlum ve kendim için hazırladığım kıyafet çantalarını alarak kapıları kilitledim. Arabasının yanına geldiğimde bir an nereye oturacağımı kestiremedim. Arkaya baktığımda oğlumun boylu boyunca uzandığını gördüm. Başının altına ufak bir yastık koymuştu Mehmet. Arabanın bagajına ulaşıp elimdeki çantaları koyduktan sonra yanına geçip oturdum.

Arabasına girmemle sıcak kokusu sarıp sarmaladı tüm dört bir yanımı. Eli vitesin üzerindeyken beni bulan bakışları, ağır ağır üzerimdeki cekete kaydı gözleri. Dişlerini birbirine bastırdığını keskinleşen yüz hatlarından anlayabiliyordum.

"Ben..." Yine garip bir utanç peyda olmuştu içimde. "Üşümüştüm."

Önüne döndü ve belli belirsiz başını salladı. Yükselen marş sesinin ardından olduğumuz yerden ayrıldık. Bir süre hiç konuşmadım, çevredeki tabelalara bakınıyordum. İstanbul yoluna girdiğimizi anlamamla telaşla ona döndüm.

"Mehmet! Ben geri dönemem."

Cevap vermedi.

"Mehmet durur musun? Geri dönemem, anlamıyor musun?"

Dışarıdan ara ara vuran ışığın her aydınlatmasında direksiyonu kavrayan parmaklarını biraz daha sıktığını fark ettim. Adını andıkça daha fazla sıktı. Öyle ki bembeyaz oldu parmak boğumları.

"Arda bu haldeyken sizi burada bırakamam. Beyza'ya söz verdim. Çocuk toparlanınca nereye istiyorsan gidersin."

Beyza'ya söz verdiği için mi buradaydı, içim burkuldu. Zaten, başka ne olabilirdi ki...

"Ama..." dedim cılız bir sesle önüme dönerken.

"Merak etme, benim yanımdayken sizi kimse bulamaz." Gözlerimin içine baktı ve bu sadece bir saniye sürdü. "Bulsa da zarar veremez."

Bunu söylemesine gerek yoktu. Onun yanında güvende olacağımı, adım gibi biliyordum. Telefonunu çıkarıp bir yerleri aradı ve arabamı bulunduğu yerden almaları konusunda talimat verdi. Daha sonra kapatıp başka bir numarayı aradı ve telefonu kulağına götürdü. Ara ara yüzüne bakıp ne kadar güzel bir adam olduğunu düşünüyordum. Siyah gömleğinin kolları dirseğine kadar katlanmış, saçları derli topluydu her zamanki gibi. Sakallarını kesmiyordu, her daim simsiyah beziyordu esmer tenini.

"Hafize Sultan," diye hitap etti, benimle konuşurken buz gibi çıkan sesine tezat yumuşak bir sesle.

"Birkaç saat sonra evde olacağım. Senin şu meşhur çorbandan yapıp getirir misin? Kemik suyuna olan..."

Durdu, dinledi ve hafifçe tebessüm etti.

"Hayır, hasta değilim. Küçük bir misafirim var."

Arkamı dönüp oğlumun saçlarının arasından ellerimi geçirdim. Saatlerdir uyuyordu yavrum. İstanbul'a varana dek tek kelime daha konuşmadık. Kollarımı birbirine kavuşturup dışarıyı izledim. Kalabalık bir caddeye girdiğimizde Mehmet nöbetçi bir eczanenin önünde durdu. Kısa süre sonra geri geldiğinde elindeki poşetleri dizlerimin üzerine bıraktı.

"Ateş düşürücü ve soğuk algınlığı için gerekli olanları verirsin. Yarına kadar toparlamazsa doktor çağırırız."

Tekrar çalıştırdığı arabasıyla evinin yolunu tuttuğunda, düşünceli tavrına hayran kaldım. Zaten hep böyle bir adam değil miydi? Hep böyleydi...

"Teşekkür ederim."

Beklediğim gibi cevap vermedi ve yine sükût eşliğinde geçen dakikaların sonunda evine geldik. Benden önce davranarak Arda'yı kucağına aldı ve seri adımlarla evine yöneldi. Geniş salonuna girdiğimizde, oğlumu salonun ortasındaki siyah koltuğa bırakarak başının altına yastık yerleştirdi. İri parmakları oğlumun saçlarının arasından geçerken, başını kaldırıp kapının ağzında dikilen varlığıma baktı.

"Bir şey lazım mı?"

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek bomboş gözlerle yüzüne baktıktan sonra, "Çanta, bagajdan çantalarımızı getirebilir misin?" dedim.

Başını sallamakla yetindi. Yanımdan geçip giderken, "Mehmet," diye durdurdum onu. Omzunun altında kalan yüzüme baktı konuşmayı es geçerek.

"Arda'ya banyo yaptırabilir miyim? Pek temiz bir yerde kalmadık ve-"

"Banyo yukarıda, sen de yapabilirsin."

O gittiğinde, salonun çaprazında kalan kapıdan kır saçlı bir kadın çıktı. Orta yaşlarda, kısa boylu, toplu bir kadındı. Sakin adımlarla yaklaşırken bir yandan da beni süzüyordu. Bakışları rahatsız edici değil, aksine samimiydi. Elindeki tepsiyi orta sehpaya bırakırken, meraklı gözlerle oğluma baktı.

"Hasta mı oldu bu yavrucak be ya?"

Tatlı şivesine gülümseyerek Arda'nın yattığı koltuğun kenarına oturdum.

"Biraz üşüttü sanırım."

"Ah kızanım benim, içsin Hafize teyzesinin kemik suyuna çorbasını, yarına bir şeyciği kalmaz."

Çorba tepsisini alıp dizlerime koydum. "Çok teşekkür ederim."

Her iki yanağında da bulunan gamzeleri gülümseyince daha bir belirginleşti. "Rica ederim kızım." dedi. "Ben çıkayım geç oldu, yarın görüşürüz."

"İyi akşamlar."

Kadının gidişinin ardından oğlumu zar zor uyandırarak önce su içirdim. Ardından da Hafize Hanım'ın yaptığı mis kokulu çorbadan yedirmeye başladım.

"Hadi anneciğim, bir kaşık daha," derken, oğlumun isteksizce açılan ağzına sıcacık mercimek çorbasından bir kaşık daha götürdüm. Halsizce yutkundu. Ensesinden kavrayıp dudaklarımı alnına bastırdım, hâlâ ateşi vardı. Bebekliğinden beri her hasta olduğunda bembeyaz teni kırmızıya çalardı.

"Daha fazla istemiyorum. Lütfen anne, uykum var." Ağırlaşan göz kapaklarına üzgün gözlerle baktım.

"Peki bebeğim."

Arda yeniden uykuya dönerken, yarısı bile bitmemiş çorba kâsesini tepsiye bırakıyordum ki salona giren tanıdık sima ile göz göze geldim. Afallamış gözlerle en son on yıl önce gördüğüm kadına bakarken, ne yapacağımı bilemedim. O da en az benim kadar şaşkındı. Salona inen birkaç basamağı ağır ağır ardında bırakarak yaklaştı. Oğlumun yastığını düzeltip üzerini örttüm. Koltuk başlığından destek alarak ayağa kalktığımda, Fatma Hanım tam karşımda dikiliyordu.

"Sen," diye girdi söze pis bir şeyden bahsedermiş gibi. "Senin burada ne işin var!

Etrafıma bakınırken, ne cevap vereceğimi bilemedim. Ne dese haklı olan birine ne karşılık verebilirdim ki?

"Ne işin var dedim!"

Yükselen sesine çatılan kaşları eşlik etti. İrkilerek oğluma baktım, neyse ki uyanmamıştı.

"Fatma Hanım, ben bu-"

"Seni yılan!" Havada sallanan parmağı kadar nefret doluydu etrafına çizgiler doluşan gözleri. Yaşlanmıştı, ancak onu en son gördüğümde benden hoşlanmayan bakışları şimdi bilhassa kin doluydu.

"Lütfen dinleyin, ben-"

"Sen benim oğlumu mahvettin. Sen benim evladımın hayatına mal oluyordun. Aradan zaman geçince unutulur mu sandın!" Bakışları oğluma kaydığında yüzünü buruşturdu. "Oğlumu tekrar ağına düşürmek için mi çıktın geldin evine kadar! Üstelik başkasından peydahladığın çocukla!"

Son sözleriyle birlikte gözlerim öfkeyle açılırken, "Yeter," diye bağırdım. "Bana ne söyleyecekseniz söyleyin ama oğlumu karıştırmayın bu işe!"

Ağlamaya başlayan oğlumun sesiyle olduğum yerde buz kestim. Gözünü dahi açamamış, uykusunda sayıklıyordu.

"En başından beri senin nasıl bir kız olduğunu biliyordum. Ne yazık ki oğlum beni dinlemedi. Para için kendini sattığında anla-"

"Kesin sesinizi!" derken, sarf ettiği sözlerin onurumu zedelemesinden ziyade oğlumun önünde bu duruma düşmekti asıl acı veren. Onu susturmak için tekrar dudaklarımı aralamıştım ki kaldırdığı elini daha ne olduğunu anlayamadan suratıma indirdi. Aldığım darbeyle Arda'nın üzerine düştüğüm an uykudan açtığı ıslak gözleriyle bana baktı oğlum. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Elimi yanağıma götürüp, başımı kaldırdım. Dış kapının hemen önünde, öylece durmuş bana bakıyordu Mehmet.

Sevdiğim iki erkek hayatımda düşüp düşebileceğim en utanç verici âna şahitlik ediyordu.

"Anne!" Elindeki çantaları yere bıraktı ve sinirden titreyen annesinin yanına geldi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne işi var bunun burada!" diyerek parmağıyla beni işaret etti.

"Anlatırım, şoför seni eve bıraksın konuşuruz."

"Ne yani, bu kadın burada mı kalacak?"

Oğlumu kucağıma alıp sıkıca sarıldım. Hâlâ ağlıyordu. İçimi acıta acıta ağlıyordu.

"Anne, sonra konuşuruz."

"Onun yüzünden yaşadıklarını, bize yaşattıklarını unuttun mu Mehmet?"

Mehmet, ne yaşamıştı? Ne yaşadıysa, hepsi benim yüzümdendi.

Mehmet annesini kolunun altına aldı ve onunla konuşarak dışarıya çıkarttı. Dakikalar sonra oğlum yeniden uykuya daldı ama hâlâ sayıklıyordu. Öyle çaresizdim ki yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gözyaşlarım dur durak bilmeden akıyordu. Elimin tersiyle yüzümdeki ıslaklığı silerken, onunla çarpıştı bakışlarım. Hiçbir şey söylemeden yanıma geldi ve Arda'yı kollarımın arasından aldı. Az önce yere bıraktığı çantaları da alarak yukarı çıkarken sessizce peşinden gittim. Üst kattaki odalardan birine girdi. Arda'yı yatağa bırakacağını sanırken banyoya soktu. Yanlarına gitmedim, gidemedim. Bir süre sonra gelen su sesinden oğlumu yıkadığını anlamıştım.

Mehmet benim oğlumu yıkıyordu.

Havluyla sardığı küçük bedenini banyodan çıktıktan sonra yatağa bırakarak geri çekildi. Uyanıktı ama kendinde değildi. Elimi çabuk tutarak çantasından çamaşırlarını ve pijamasını bulup giydirdim. Oğlumu yatağa yatıracakken bize yaklaştı. Işığı açmamıştı. Pencereden vuran havuz ışığının eşliğinde aldığı ilaçları önüme bıraktığını gördüm. Gerekli olanlardan birer ölçek içirdikten sonra yatağa yatırıp saçlarını okşadım. Yeniden uykuya dalması uzun sürmedi. Arda doğduğundan bu yana hastalandığında sürekli uyuyan çocuklardan olmuştu.

Son birkaç saattir baş gösteren ağrılarımın iyice artmasıyla ayağa kalkıp pencereye ilerledim. Onun odanın hangi köşesinde olduğunu bilmiyordum, bakamamıştım. Yalnızca ayağıyla tuttuğu ritmi duyabiliyordum. Birkaç dakika sonra o da kesilirken, benim içim hâlâ feryat figandı. Sönmüş bir ateşin közleri acımasızca kavuruyordu.

Derken, pencereye vurdu heybetli yansıması. Hemen arkamdaydı. Dönemedim, bir kez daha görsün istemedim gözyaşlarımı.

"Haklıydı," dedim çatallaşmış bir fısıltıyla. "Haklıydı ama..." Elimi ağrıyan göğsüme koydum, içimi çektim.

"...ama keşke oğlumun önünde vurmasay-"

Yarım kalan cümlem boş duvarlara çarpıp yok olurken, kolumdan tutup beni kendisine çevirdi. Yorgun bedenimi kollarının arasına aldığında, hiçbir şeyi düşünemedim. Zihnimdeki tüm acılar inzivaya çekildi.

Tüm serzenişler, hepsi derin bir sükûta gömüldü.

Sarıldı, sarıldım.

Öyle sıkı sarıldım ki gücüm yetse tüm kemiklerini kırabilirdim.

27. Bölüm

Sarılışı; sahiplenircesine, bir daha hiç bırakmayacak gibi, öyle yakıcı, öyle kül eden cinstendi.

Teninden tenime akan ne kadar kırıklık varsa; Mehmet şimdi bana böyle sarılıyordu ya, hepsi başım gözüm üstüneydi.

Kollarımı ona mümkünmüş gibi daha sıkı sarıp, başımı boynuna gömdüm. Saatler önce ceketinden medet umduğum kokusunu şimdi bizzat kaynağından solurken ayaklarım yerden kesiliyordu. Oysa Mehmet hep böyle kokuyordu, ben kıymetini bilememiştim sadece.

"Geçti mi?" diye fısıldadı dudakları saçlarımın arasındayken. Nefesi sanki oradaymış, hiç gitmemiş gibiydi.

"Nasıl geçsin Mehmet?"

Utanmasam parmak uçlarımda yükselip boynuna sonu gelmeyecek bir öpücük bırakırdım. Utanmasam yapardım.

"Geçmez." Burnu saçlarımdan ayrılarak yanağıma kaydığında, yaşadığım doludizgin heyecandan dolayı düşmemek için ellerimi kollarına kaydırıp sıkıca tutundum.

En son ne zaman ona bu denli yakın olmuştum, hatırlamıyordum.

"Geçmeyecek." Bu kez nefesinin ılık rüzgârı yanağımın ince derisinde esti. "Bilirim."

Yıllar evvel ellerimin altında kalan cılız kolları şimdi nasıl güçlüyse, sesinden bakışına kadar her şeyi bir o kadar güçlenmişti. Simsiyah sakallarının iç gıdıklayıcı varlığı boynuma kadar inerken, elleriyle bedenimi kendine bastırdı. Onun ikliminde, vereceği bir katre suya muhtaç fide gibiydim. Fakat dallanıp budaklansam, dallarımı kıracak olan yine oydu.

"Zayıflamışsın."

Sırtımda hükmünü süren kemikli iri parmakları beni ona daha da mahkûm ediyordu. Mantığım uzaklaş derken ona meyleden tüm duyularım ayak diretiyordu kokusundan bir nebze daha çalabilmek için.

"Mehm-"

"Konuşma," dedi boğuk fakat keskin bir emirle. Nefesi boynumun ince derisini yakıyordu. Dudaklarını işkence edercesine köprücük kemiğim boyunca kaydırdı. Gözlerimi kapatıp ona itaat ettim. Dokunuşlarını özlemişti tenim.

"Öyle zor ki..." Dudaklarını boynuma bastırdı, ama öpmedi. Öylece bekledi. Sonra usul usul çeneme çıktı dudakları. Dizlerim titriyordu. Sakallarının sürtündüğü tenim yanarken, ondan uzaklaşmak için zerre istek yoktu içimde.

"Sen yanımdayken, çok zor..."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Haklıydı, öyle ya, göz görmeyince gönül bir şekilde katlanıyordu.

Çeneme kuş tüyü hafifliğinde bir buse bıraktığında dizlerim beni taşımadı, büküldü. Düşmek üzereyken eli ustalıkla belime kaydı ve bedenlerimiz tek beden olmuşçasına birbirine kilitlendi. Gözlerimi açıp ona baktım. Onu her şeyiyle hissediyordum, her şeyiyle. Bu hem yanaklarımın kızarmasına sebep, hem de bedenimdeki köze koca bir bidon benzin döküp yakacak kadar arsız bir duyguydu.

"Tehlikelisin."

Dudakları belli belirsiz uzaklaşırken, nefeslerimiz arasındaki mesafe milimlerle ölçülecek kadar azdı. Titriyordum, resmen titriyordum.

"Çok tehlikelisin." Duraksadı, ağır ağır yutkunurken dışarıdan vuran fersiz ışık âdemelmasının kıvrak bir dansöz gibi raks ederek ansızın ortadan kayboluşunu gösterdi.

"Sen, tanıdığım en tehlikeli kadınsın," dedi bu kez. Attığı adımla birlikte sırtım pencereyle buluşurken, alnını alnıma yasladı. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Bu yaptığı dayanılır gibi değildi, her an bilincim beni terk edecekmiş gibi hissediyordum. Ensemde beliriveren bir damla soğuk terin aşağıya doğru ince bir yol çizdiğini hissettim. Omurgamda kuvvetli bir ürperti vardı. Kokusu, zihnimi bulandırıyordu.

"Mehmet..." Aldığım kesik nefesler yüzünden inip kalkmaya çalışan göğsüm sert göğsünün engeline takıldı. "L-lütfen, biraz çekilir misin?"

Beni duymadı.

Ferah nefesi fersah fersah eserken tenimde, bir eli belimdeki hâkimiyetini korudu. Diğeri ise önce boynuma ardından usulca yüzüme çıktı.

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

Hayır, ben hep böyle kalalım istiyorum.

Başparmağını usul usul elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken, gözlerim bir kez daha kapandı ve bu kez açılmamakta ısrarcıydı. Bana dokunmaya kıyamayan adamdı o, bir zamanlar. Simdi bir dokunuşuyla yerle bir ediyordu.

"Söylesene Gül..." Dudaklarını burnuma dokundurup, parmaklarını enseme kaydırdı. Dokunuşu orada belli belirsiz gezinirken, ayak parmaklarımın karıncalandığını hissettim. Gayri ihtiyari başımı arkaya atarken, nefesi yaklaştı ve sakallarının sert varlığını kulağımın hemen altında hissettim.

"O da sana böyle mi dokunuyordu?"

Gözlerim birdenbire açılırken, kalbime bir balyoz darbesi yemiş gibi irkildim. Aynı saniye kaskatı kesilen bedenime aldırmadan ondan ayırdığım ellerimi göğsüne koyarak var gücümle ittim. Birkaç adım geriye gitti ve buzdan bir dağ gibi durdu karşımda.

Bağırıp çağırmak istedim, gözlerinin içine baka baka hay-

kırmak istedim, öfken ne zaman dinecek, diye! Yapamadım. Başımı ağır ağır iki yana sallarken, "Yazık," diyebildim sadece.

"Çok yazık."

Tek kelime daha etmeden onu ardımda bırakarak yatağa ilerledim ve deliksiz uyuyan yavrumun yanına kıvrıldım. Gözyaşlarım tükenmişti sanki içim kavruluyordu ama tek bir damla akmıyordu gözlerimden. Uzaklaşan ayak seslerinden gittiğini anlayarak elimi boynuma götürdüm. Bıraktığı ateşten emarelere dokunurken, parmak uçlarım yanıyordu.

"Ah Mehmet..." diye fısıldadım gözlerimi kapatmadan hemen önce. "En çok da seni böyle bir adama çevirdiğim için affetmeyeceğim kendimi."

Hüzünle kapanan gözlerim yorgun bedenimi uykunun derin kıyılarına sürükledi. Oğlumun sıcak bedenine sıkıca sarılarak dalıp giderken, gece boyu annelik içgüdüsüyle gözlerim kapalı da olsa elim sıklıkla alnına gidiyordu. Sabaha karşı bana dönüp ufak bacağını üzerime atmasıyla onu göğsüme çektim ve iyiden iyiye mayışan zihnimi tamamen karanlığa bıraktım. Öyle ki yanağımda hissettiğim yumuşak dokunuşa bile tepkisiz kaldım. Arda'nın uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için gözlerimi açmak istesem de başaramıyordum. Bir hayli yorgundum. Başımı her iki yana çevirdikten sonra zoraki aralanan gözlerimi yanı başımdaki oğluma çevirdim, uyuyordu. Elimi yanağıma götürüp dakikalar önce hissettiğim dokunuşu anlamlandırmaya çalıştım. O sırada uzaktan süzülen müziğin sesine kulak kabarttım. Sözlerini seçemesem de öyle güzel çalıyordu ki... Hâlâ uyumamış olmalıydı. Kalbim kırgınlıkla attı, gözlerimi yavaşça kapattım. Uyku, benim için geçici de olsa tek kaçıştı...

Her şey bir yana, yeni bir güne bir çift yeşil gözle uyanmak paha biçilemezdi. Gözlerimi oğlumun beni izleyen bakışlarına açtığım için gülümsedim. Üstelik düne nazaran çok daha iyi görünüyordu. Elimi uzatıp yanağını okşarken, gülen yüzünü izlemeye doyamıyordum.

"Günaydın anne."

"Günaydın anneciğim, uyanalı çok oldu mu? Beni neden uyandırmadın?"

Elimi havaya kaldırıp sallarken, "Ooo çok oldu," dedi. "Sen çok yorulmuştun o yüzden uyandırmak istemedim."

Onu kollarımın arasına çekip, "Benim düşünceli oğlum," diye sevdim. O sırada duvardaki saati görünce hızla doğruldum. "Saat on bire geliyor Arda, çok acıkmış olmalısın."

Yataktan inip eliyle durmamı işaret etti. "Anneciğim sakin ol, ben kahvaltımı ettim. Mehmet amcamla birlikte menemen yaptık."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Uyurken dağılan saçlarımı arkaya atıp dizlerimi kendime çektim.

"Mehmet Amca senin de çok güzel menemen yaptığını söyledi. Ona da mı yapmıştın anne?"

Mazi zihnimin kapısının önünde belirirken, burukça gülümsedim. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu bilmiyordum ama her sözü, her hareketiyle başka bir heyelana sürüklüyordu beni.

Kokusundan piştiği belli olan domateslerin üzerine çırptığım yumurtaları döküp yavaş yavaş karıştırdım. Mis gibi menemenin kokusu küçücük mutfağı sarmıştı bile. Ocağın altını kapatırken pencereden dışarıya baktım. Babam ile Atıf Baba yan yana oturmuş sohbet ederken, annem Fatma Teyze'ye sırtını dönmüş elindeki örgüyü örüyordu. Oysa Mehmet annelerimiz yakınlaşsın diye bizi kendi evlerine kahvaltıya davet etmişti. Fakat değil yakınlaşmak, birbirlerinin yüzüne dahi bakmıyorlardı.

Aslında sebebi gayet açıktı; ne Mehmet'in annesi beni istiyordu ne de benim annem Mehmet'i...

Suratımı asarak etrafa bakındım. Ahşap masanın üzerinde duran nihaleyi ve sıcak tavayı sapından tutarak bahçeye geçtim. Beni gördüğünde Mehmet' in yüzü gülümserken, Fatma Teyze kendi kendine homurdandı. Elimdekileri Mehmet'in önüne koyarak hemen yanına oturdum. Neyse ki Babam ve Atıf Baba koyu bir sohbete dalmışlardı ki bizi görmüyorlardı. Ancak An-

nem ve Fatma Teyze'nin gözü üzerimizde olduğu için fazlasıyla gergindim.

"Aşkım, çok güzel olmuş," derken büyük bir parça ekmeği menemene batırıp ağzına götürdü. Aslında o kadar da güzel yapamıyordum. En azından anneminki gibi olmuyordu ama Mehmet yaptığım menemene bayılıyordu.

"Benim yaptığımı böyle iştahla yemezsin," diye söylendi Fatma Teyze. Elimle ağzımı kapatıp gülümsememi bastırmaya çalışırken, Mehmet ile göz göze geldik. Kara gözleriyle içimi eritircesine göz kırpıp, "Ellerine sağlık bir tanem," dedi.

Masanın altından dokunduğu elimi korkusuzca ama çaktırmadan elinin üzerine koydum. Gözlerinin direk babama kaymış olması nasıl da komik gelmişti o an. Zifiri gözleri yeniden beni bulduğunda, tüm içtenliğimle gülümsedim Mehmet'e. İşte o zaman o da tüm tereddütlerini sıyırıp attı ve iç içe geçen parmaklarımızla sıkıca kenetledik ellerimizi...

"Annneee! Daldın yine ya."

Arda'nın sesiyle geçmişten sıyrılarak yataktan çıktım. Ayağa kalkar kalkmaz kucağıma aldığım küçük adamım ile birlikte banyoya gittik. Birlikte yüzümüzü yıkayıp dişlerimizi fırçaladık. Oğluma, evde kimsenin olup olmadığını sorduğumda, Mehmet'in işe gittiğini söyledi. Beyza'yı aramam gerekiyordu, en geç akşama kadar bana parayı getirmeli ve buradan gitmeliydim. Dün geceden sonra hâlâ burada kalmak yüzsüzlükten başka bir şey olmazdı benim için. Aşağı inip etrafa bakındım, telefonum koltuğun üzerinde duruyordu. Dün gece unutmuş olmalıydım.

"Anneciğim telefonumu getirir misin?"

Oğlum dediğimi yapmak üzere koltuğa ilerlediği sırada dün gece bize çorba getiren kadını gördüm. Güler yüzüyle salona girerken, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye yanıtladım aynı samimiyetle.

"Kahvaltı hazır kızım, buyurasın mutfağa." Kendine has şivesi ile etrafa yaydığı pozitif enerjisi muhteşemdi. Yine de aya-

kaltında dolaşmak istemiyordum.

"Teşekkür ederim ama ben aç değilim, size de zahmet olmuş."

Başını yana eğerek suratını astı. "Olmaz öyle şey be ya, kahvaltısız güne mi başlanırmış? Hadi çabuk, itiraz istemem." Yanıma kadar gelip koluma girmesiyle mutfağa çekiştirilmem bir oldu. "Ayrıca bana Hafize Teyze diyebilirsin. Mehmet'imin misafiri benim de misafirimdir."

Kahvaltı masasında bir kuş sütü eksikti. Beni başköşeye oturtup çayları doldurarak karşıma geçti. Oğlumun getirdiği telefonla Beyza'yı aradığımda, yine telefonu açmamıştı ve yine sadece mesaj atmakla yetinmişti. Bugün bir davaya gireceğini ve iki müvekkiliyle toplantısı olduğunu, ancak yarın sabah yanıma gelebileceğini yazmıştı mesajda.

"Kızım yesene bir şeyler, kuş kadar kalmışsın zaten."

Önümdeki servis tabağına biraz peynir ve yumurta alırken, "Arkadaşım gelecekti," dedim. "O geldikten sonra gidecektik ama yarın sabah geleceğini yazmış."

Meyve suyunu yudumlayan oğlumun başını okşadı. Mutlu bir ifadesi vardı Hafize Teyze'nin. Her daim tebessüm edenlerdendi.

"Olsun, şu ev bir gün daha çocuk sesiyle çınlasın fena mı? Koşsun oynasın kızanım, yoksa Mehmet'imin evlenip çoluk çocuğa karışacağı yok."

Yudumladığım çay boğazıma dizilirken hafifçe öksürdüm. "Belki, belki bir gün evlenir."

"İnşallah," dedi ümitsiz bir ifadeyle. "Sen nesi olursun oğlumun?"

Bir süre bomboş gözlerle parmaklarımın arasındaki ince belli çay bardağına baktım. Sonra merakla cevap bekleyen kadına çevirdim bakışlarımı.

"Eski, çok eski bir arkadaş..."

Oğlumu öğle uykusuna yatırdıktan sonra üzerini ince bir ör-

tüyle örttüm. Dünkü kadar olmasa da hafif ateşi vardı. Alnına küçük bir buse bırakıp pencereye yaklaştım. Fazlasıyla büyük ve neredeyse tamamı koyu renklerle dekore edilmiş üç katlı bir evdi. Ayağımın altındaki lacivert kabartmalı halıya uygun olarak yatak örtüleri ve dolap da lacivertti. Kaldığımız oda muhtemelen misafir odası olmalıydı. Odanın içini arşınlarken dün gece duyduğum müzik sesi geldi aklıma. Sessizce kapıyı açıp koridora çıktım. Koyu gri duvarlara belli aralıklarda tablolar asılmıştı. Mehmet'in odasındaki acı hatıramı es geçerek kapısı açık diğer odalara baktım. Biri çalışma diğeri ise oturma odasıydı. Tam karşıdaki odanın önüne geldiğimde duraksadım. Bu yaptığım belki doğru değildi ama elimin kapıya gitmesine engel olamadım. Kapıyı araladığımda ufak bir oda karşıladı beni; bir pikap bir berjer ve antika küçük bir halı.

Fazlasıyla huzur verici, otantik bir havası vardı. Yavaşça ilerleyip pikabın önünde durdum. Hemen yanında üst üste dizilmiş plaklardan ayrı olarak bir plak vardı. Dün gece çalan bu olmalıydı. Etrafıma bakındım tereddütle, bu saatte işten gelmemesi gerekiyordu. Plağı yerine yerleştirip bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim.

Kapın her çalındıkça 'O mudur?' diyeceksin.
O mudur diyeceksin!
Beni kaybettin artık sen çok bekleyeceksin.
Hele bir yalnız kal da;
Nasılmış göreceksin, nasılmış göreceksin.
Beni kaybettin artık sen çok bekleyeceksin.
Beni kaybettin artık sen çok bekleyeceksin.*

Plak pikabında değil de kalbimde dönüp duruyordu sanki... Sanki her söz birer birer yüreğime saplanıyordu. Gecenin bir vakti Mehmet'in zihninde dönüp duran bu parça, şimdi beni darmaduman ediyordu. Bilse bu odaya girdiğimi bana kızardı belki. Bilse, zifiri gözlerini mümkünmüş gibi daha da karartıp bakardı gözlerime.

Ağır ağır çalan parçanın sesi yükselirken, müziğin sesine to-

* Yusuf Nalkesen'in "Kapın Her Çalındıkça" şarkısı.

puk sesleri karıştı. Tedirginlikle plağı yerinden çıkardıktan sonra aldığım yere bıraktım.

Gözlerini kısarak bana bakan yeşil gözlü kadını görünce tedirginliğim şaşkınlığa dönüştü. Kapının ağzında duruyordu. Sol elini pervaza koymuş tıpkı benim yaptığım gibi o da beni süzüyordu. Kumral uzun saçları ve ince uzun boyuna yakışan pudra rengi elbisesiyle göz kamaştırıyordu. Ancak yüzündeki ifade güzelliğine zıt ve donuktu.

"Sen misin o?" diye sordu yüzünde tek bir mimiğe yer vermeksizin.

"Anlamadım."

Hoşnutsuzlukla gözlerini üzerimde gezdirdi. "Bu mu yani? Oysa daha güzel olduğunu düşünmüştüm. "

Şaşkındım. Neden bahsediyordu bu kadın?

"Neyi kastediyorsunuz? Ayrıca siz kimsiniz?"

Dilini pembe rujlu kalın dudaklarından gezdirirken, "Ezgi ben," diye konuştu.

İsmini ilk kez duyduğum kadının ismi gibi varlığı da bana yabancıydı. Ama o beni tanıyordu belli ki. Üstelik anladığım kadarıyla magazin sayfalarından falan da değildi bu aşinalık.

"Sensin o." Attığı birkaç adımla birlikte yüksek topuklu ayakkabılarının çıkardığı tok ses bir kez daha duyuldu.

"İçkiyi fazla kaçırdığı gecelerde dudaklarından ismini az duymadım. Beni sen sanmışlığı tahmin edemeyeceğin kadar çoktur, Gül."

Duyduklarıma inanamayarak yutkundum. Bir kadın bunları nasıl söylerdi? Neden söylerdi!

"Saçmalıyorsun, seni dinlenmeyeceğim."

Yanından geçip gidecekken, uzun tırnaklı parmakları kolumu kavradı. Derdi neydi bu kadının!

"Biz, geçen sefer pek hoş ayrılmadık. Buraya ona bir sofra hazırlamak için gelmiştim. Anlarsın ya, sürpriz yapacaktım," diye konuştu kumral saçlarını arkaya attırarak. "Asıl sürpriz ile ben karşılaşacakmışım meğer."

Kolumu ondan kurtarıp, "Tüm bunlar beni ilgilendirmiyor,"

dedim. "Yarın gideceğim, sonra ne yaparsanız yapın."

"Bana inanmıyor musun?" Alınmış bir ifadeyle yüzüme bakarken, burnuma gelen alkol kokusuyla kendinde olmadığını anladım.

"Sadece seni ciddiye almıyorum."

"O halde oraya bak." İşaretparmağıyla aşağıyı işaret etti. "Siyah kapı."

Önce anlamasam da daha sonra davet günü gördüğüm siyah kapıyı hatırladım. Garsonluk yaptığım gün görmüştüm, kilitli tek kapıydı.

"Ne var orada?"

Gülümsedi, şimdi onu ciddiye almam hoşuna gitmişti.

"Kendin gör, kilidi tabloların birinin arkasında." İşaretparmağıyla bu kez kafasını işaret ederek kahkaha attı. "Ama hangisinde, hatırlamıyorum."

Elin uzatıp burnuma dokunduğunda bir adım geriye çekildim. Onun keyifli ifadesi ise yerli yerinde duruyordu.

"Hadi bakalım unutulamayan kadın, git ve bul!"

28. Bölüm

Tüm ihtişamıyla koridoru bezeyen çizimlerinin tam karşısında, dakikalardır onun ellerinden çıkan eserleri izliyordum. Siyah kapının anahtarı orada bir yerdeydi. Ellerim defalarca uzanmayı denemiş, her defasında müthiş bir vazgeçişle geriye çekilmiştim. O odada ne ile karşılaşacağımdan ziyade, her şeye rağmen bana evine açmış birinin özeline saygısızlık etmek istemiyordum. Şayet on yedi yaşındaki Gül'den bir nebze çalabilmiş olsaydım, şu anda burada değil de siyah kapının ardında olurdum. Ancak o kız değildim artık. Meyra'ya Mehmet konusunda yalan söylerken, içimde dirilmeye çalışan kötü huylu Gül'ü sonsuz bir ölüme mahkûm kılmıştım. Artık hiçbir şekilde esamisi okunmuyordu.

Fakat çok emin konuşmuştu dakikalar önce karşımda salınan genç kadın. Sarhoş da olsa ne dediğini biliyordu. Birlikte odadan çıktığımız sırada Hafize Hanım karşımızda beliriverdi. Ama elinde telefonla nefes nefese yanımıza gelen Hafize Hanım azarlarcasına meseydi, belki daha fazla şey söyleyebilirdi. Ama elinde telefonla nefes nefese yanımıza gelen Hafize Hanım azarlarcasına göndermişti adının Ezgi olduğunu öğrendiğim kadını. Ardından kapıda duran iki güvenlik görevlisine sağlam bir fırça attığını duymuştum.

Şimdi, elim bir kez daha tabloya uzandı.

Hayır! Kuşku milim milim içimi kemirse de o odaya giremezdim.

Hızla arkamı dönüp kaldığımız odaya girerken gözüm az ötemizdeki Mehmet'in odasına kaymıştı. Orayı görmek, içimde henüz kabul bağlamayan yarayı kanatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ayaküstü birkaç dakika kaldığım odada ömrüm boyunca unutamayacağım sözler işitmiştim. Başımı hüzünle iki yana sallayıp odaya girdim. Oğlum hâlâ uyuyordu. Aynanın karşısına geçip aksime baktım. Günlerdir aynı kıyafetler vardı üzerimde ve yüzümdeki morluklar hâlâ yerli yerinde duruyordu. Banyoya ilerleyerek koyu renk fayanslarla döşenmiş zemine ayak bastım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp kirli sepetine attıktan sonra suyu ılık seviyeye getirerek bedenimdeki rehavetten arınmaya çalıştım. Dalgalı kumral saçlarımı birkaç kez şampuanladıktan sonra duş jeliyle tüm bedenimi ovdum. Başımın arkası ve midem aldığım darbelerden dolayı hâlâ ağrıyordu. Durulanma suyumu soğutarak bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Bir süre sonra, üşüdüğümü fark ederek suyu kapattım ve kapının arkasındaki havluya sarındım. Aynanın önünde duran envai çeşit kremlerden biriyle nemli bedenimi rahatlattıktan sonra odaya ilerledim. Ufak çantamdan çıkardığım siyah iç çamaşırlarımla çıplaklığımı örttüm ve haki yeşili elbiseye baktım. Diz hizasında biten salaş bir elbiseydi. Giymeye karar vererek elbisemi üzerime geçirdim ve saçlarımı taradıktan sonra kurutmadan omuzlarıma bıraktım.

Dakikalar sonra oğlum uyandı, birlikte yediğimiz öğle yemeğinin akabinde şuruplarını içirdim. O oyun oynarken, Hafize Hanım'la içtiğimiz beş çayının yanına hoş sohbeti eşlik etmişti. Söylediğine göre yaklaşık altı yıl önce Mehmet'in yanında işe başlamıştı ve tek başına çekip çeviriyordu bu koca evi. Aslında çok uzun zamandır buralarda yaşadığından ancak bir türlü şivesinden kopamadığından dem vurdu. Konuşkan bir kadındı, konuşkan ve neşeli. Üçüncü bardağımı doldurduğu sırada ela gözleri yüzümde gezindi, bir şeyleri tartarcasına baktı.

"Neden yüzün gülmez be ya, sabahtır anlatır dururum bir kez gülmedi güzel yüzün."

Çayın sıcaklığını umursamadan dudaklarıma götürüp birkaç saniye kazanmaya çalıştım.

"Arda rahatsız ya, sanırım o yüzden tedirginim."

"İç bir şeyi yok kızanımın. Çocuk bu elbet hasta olacak, sende başka bir şey var. Süyle Hafize Teyze'ne"

Zoraki gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Gerçekten, iyiyim."

"Üylen gelen densiz mi bozdu moralini?"

Kaç yaşında kadına neden yalan söylüyorsam artık, elbette anlayacaktı.

"Bakma sen ona, daha önce de geldi buraya. Aradım Mehmet'imi, hemen gönder dedi. Üstüne korumalara da fırça çektim. Neden alıyorlarsa artık içeri!"

Elimi yüzüme götürürken, dudağımın kenarını kaşıdım mahcupça. "Şey, çok oluyor mu? Yani, Mehmet'in..." Derin bir nefes alıp, "Neyse," diyerek geçiştirdim.

Çakmak çakmak duran gözleri kısılır gibi oldu.

"Olur arada, başkaları da olur."

Ansızın içime oturup tüm organlarıma sirayet eden duygunun adı kıskançlıktı. Hakkım olmadan kıskanıyordum onu.

"Ama sorarsan ki elinden tutup getirdi mi bir hatunu buraya diye..." Bakışları uzaklara daldığında, derin bir iç çekti. "İç rasdiye..." Bakışları uzaklara daldığında, derin bir iç çekti. "İç raslamadım. Bir gönül yarası var oğlumun, kimseciklere süylemez."

Masanın altında duran elim yumruk olurken, dolan gözlerimi yere düşürdüm.

"B-ben..." Aceleyle ayağa kalkıp arkamı döndüm. "Yukarı çıksam iyi olacak, çay için teşekkür ederim."

Hafize Hanım'ın ardımdan ettiği sözleri duymazdan gelerek Arda'yı da alıp yukarı çıktım. Oğlumu yatağın üzerine bırakıp kendimi lavaboya attığımda, yine akıp gitmişti gözyaşlarım. Nasıl güçtü, nasıl dayanılmazdı bir adamın kalp yangını olmak.

Odaya döndüğümde, Arda'yı çantasından çıkardığı birkaç parça oyuncakla oynarken buldum. Hem kafamı dağıtmak hem de oğlumu mutlu etmek için oyununa eşlik ederken, zaman su gibi akıp gitti. Elindeki oyuncak arabayı bir kenara bıraktık-

tan sonra çok uykusunun geldiğini söyledi. Oysa daha akşam yemeğini bile yememişti. Ne kadar ısrar ettiysem de gözleri kapanmaya başlamıştı. Hastalığı dolayısıyla halsiz olmasına bağlayarak yatağa yatırıp üzerini örttüm. Elim saçlarının arasında gezinirken, içim hiç rahat değildi, öğle yemeğinde de yeterince yememişti. Yanına kıvrılacağım sırada aşağıdan gelen sesleri işiterek ayağa kalktım. Sesler o kadar tanıdıktı ki beni koridora çıkmaya teşvik etti. Merdivenlerin tırabzanlarından tutundum ve hafifçe aşağıya meylederek kulak kabarttım. Beyza'nın sesiydi. Sevinçle aşağı indim ancak gördüklerim karşısında atmak üzere olduğum adım son basamakta takılı kaldı.

Beyza'nın kolu sargıdaydı ve alnında bir bandaj vardı! Koluna giren Yağız Bey onu koltuğa oturturken, telaşlı bakışlarım arkadaşımla buluştu.

"Ne! Ne oldu sana?"

Hızla oturduğu koltuğa ilerleyerek yanına oturdum. Bana dönüp sağlam olan elini koluma koyarken, "Sakin ol," diye konuştu yumuşak bir sesle. "Ufak bir ev kazası geçirdim."

Yüzü bir hayli solgun görünüyordu. Onun aksine başımızda dikilen Yağız Bey'in gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Yalan söylemenin bir âlemi yok Beyza," dedi en az bakışları kadar sert bir sesle. "Beyza'nın bu hali senin o hayvan kocanın eseri."

Aldığım nefesler boğazıma dizilirken, içeriye giren Mehmet ağır adımlarla yaklaştı ve köşede kalan tekli koltuğa oturdu.

"Sen, sen ne dediğinin farkında mısın?" Beyza'nın ikaz dolu bakışlarını Yağız Bey'in üzerine çevirmesine aldırmadan, "Beyza!" diye seslendim ağlamaklı bir sesle. "Doğru mu bunlar!"

"Hayır. Yani, bilmiyorum. Senin beni aradığın gece evimin camları taşlandı. Biri kafama isabet etti ve ben dengemi kaybedip kolumun üzerine düştüm. Zaten Mehmet'i de o yüzden aradım, seni oradan alması için."

Elimle ağzımı kapatıp başımı önüme eğdim, duyduklarıma inanamıyordum. Sonra bakışlarım yavaşça soluma kayarak Mehmet'i buldu. "Sen biliyordun, biliyordun ve bana söylemedin öyle mi?"

Sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine koyup arkasına yasladı. "Kimseye söylememi istemedi." Umursamaz tavrı karşısında ne yapacağımı bilemedim. Dilim tutulmuştu sanki kendimi öyle suçlu hissediyordum ki.

"Benim de daha bugün haberim oluyor," diye konuştu Yağız Bey, fazlasıyla içerlemişti bu duruma. Beyza'ya çevrilen gözleri sitem doluydu.

"Abartmayın, bir şeyim yok benim. Ambulans çağırıp hastaneye gittim zaten."

Yağız Bey arkadaşımın çenesinden tutup usulca yukarı kaldırdı ve kendisine bakmaya zorladı. "İki gündür yok davam var, yok müvekkilimle toplantım var diye ayakta uyuttun beni."

Serzenişlerinde haklıydı, keza beni de aynı bahanelerle geçiştirmişti.

"Hak verin bana. Sen yurtdışındaydın Yağız, Gül'ün durumu zaten malum... Bir de bana mı üzülsün kız? Hem Oğuz Santürk'ün yaptırdığına emin değiliz, belki de başka birinin işidir."

Adını duymamla tüylerim diken diken oldu. Hiç şüphesiz Oğuz'un işiydi bu! Beni bulamadıkça çıldırıyordu ve çevresine zarar vermeye başlamıştı bile.

"Kendimizi kandırmanın gereği yok," dedim cılız bir sesle. "Bunu yapan Oğuz."

Yağız Bey kumral sakallarını öfkeyle sıvazladı. O sırada Mehmet ile aralarında bakışarak anlaştılar. .

"Hesabı sorulacak!" Mehmet'in sözleri keskindi, tıpkı kısılan bakışları gibi. "Bu iş burada kalmayacak. Tabii, önce emin olalım."

"O iş bende," dedi Yağız Bey. "Yarın tüm günümü buna ayıracağım."

Beyza sabırsız bir nefes alıp başını geri çekti ve "Böyle bir şeye gerek yok, şimdi beni evime götürür müsün?" dedi Yağız Bey'e.

Ardından bana dönüp üzgün gözlerle baktı. "Kendini suçlama Gül, lütfen. Yarın akşama emanetini getireceğim ve sen de oğlunu alıp gideceksin."

Mehmet ani bir hamleyle ayağa kalkarak mutfağa ilerledi.

"Bunları sonra konuşursunuz, şimdi herkes masaya."

İtiraz etmesine fırsat vermeksizin arkadaşımın koluna giren Yağız Bey onu mutfağa yürüttü. Peşlerinden ilerlerken kafamdaki tek düşünce Beyza'ya olanlardı. Öte yandan yarın akşam arkadaşım parayı getirdiğinde nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elime geçecek meblağ az bir miktardı ve beni kısa bir zaman idare ederdi. Yani her nereye gidersem gideyim kısa sürede iş bulmak zorundaydım.

Beyza ve Yağız Bey yan yana otururken Mehmet masanın başköşesine geçmiş Hafize Teyze'nin mis gibi yemeklerinden yemeye başlamıştı. Gömleğinin üstten açtığı iki düğmesi ve yorgun ifadesi yoğun bir gün geçirdiğini gösteriyordu. Zifiri gözleri tek bir an beni bulmazken, sadece yemeğiyle ilgileniyordu ve belki de yarın gideceğimi duymak onu rahatlatmıştı.

"Hafize Sultan çorbaları kemik suyuna yapıyor. Daha hızlı iyileşirsin, onu bitirince bir kâse daha koyacağım," derken arkadaşımın önündeki tabağı işaret ederek yanına bir dilim ekmek koydu Yağız Bey.

Gülümsedim; buruktu gülümsemem zira her yara aldığımda kendi kendime ilaç olmaya çalışırdım. Bu yüzden Beyza'nın yanındaki adamdan gördüğü muamelenin ne kadar kıymetli olduğunu iyi biliyordum.

Mehmet'in çorbasının bittiğini fark edince gayri ihtiyari ayaklandım. Oğlumun yemeğinin bitmesini dört gözle bekler bitince yenisini koymak için ayaklanırdım. Bu yaptığım bir alışkanlık olsa da daha o saniye pişman olmuştum. Çünkü Mehmet de benimle birlikte ayağa kalkarken, elinde boş servis tabağı vardı. Hafize Hanım masayı kurduktan sonra çıktığı için yemeklerini kendi servis etmeye alışmıştı belli ki. Yerime oturmak için adımımı geriye atarken, tabağını bana uzattı. Şaşkınlıkla tabağa uzanan gözlerim bomboş bakıyordu. Bunu beklemiyordum. Tabağı bir tık daha havaya kaldırdığında bunun "hadi" demek olduğunu anladım ve tabağa uzandım. Mehmet yerine otururken ocağın başına geçerek patates püresi ve et soteden bol miktarda koydum. Ardından çorbaları biten Beyza ve Ya-

ğız Bey'e de servis yaptım. Yerime geçtiğimde henüz bitmeyen çorbamı iştahsızca kaşıklarken, Mehmet'in bakışlarının kısa bir an önümdeki kâseye kaydığını fark ettim. Bir şey söylemek için dudakları aralanmıştı ki vazgeçerek yemeğine devam etti.

"Biz çıkalım artık." Yağız Bey biten yemeğinin ardından ayaklandı. "Bana geçiyoruz ve sakın itiraz etme, iyileşene kadar bendesin."

Beyza kaşlarını çatarak, "Tabii ki hayır!" diye çıkıştı. "Ne münasebet, evime gideceğim ben."

"Evinin camları kırık, eğer benimle gelmezsen ben seninle gelirim ve sabaha kadar senin evde kıçımız donar."

Beyza kıkırdamak üzereyken dudaklarını birbirine bastırarak kendisine engel oldu. "Peki, ama evin camlarını yarın yaptırır, sonrasında dönerim."

Yağız Bey arkadaşımın kalkmasına yardımcı olurken, "Peki," dedi. "Yürü bakalım, inatçı keçi."

Onlarla birlikte kapıya ilerlediğimde, Mehmet hiç istifini bozmadan yemeğine devam etti. Arkadaşıma koluna dikkat ederek sarıldım ve kulağına fısıldadım. "Özür dilerim."

"Saçmalamayı keser misin Gül? Yarın akşam, en geç sonraki sabah parayı getireceğim ve sağlam bir plan yapacağız seninle."

Başımı sallamakla yetindim. Evden çıktıklarında kapıyı kapatarak yukarı çıktım. Onunla yalnız kalmamak en iyisiydi. Nasıl davranacağını bir türlü kestiremiyordum ve nasıl davranırsa davransın ruhumu uçurumlara savuruyordu. Oğlumun yanına uzanıp kolumu başımın altına koydum. Kafamda bin tane tilki dolanıyordu ve hiçbirinin kuyruğu birbirine değmiyordu, tam deneyimlerken bunu yaşıyordum. Gözlerimi kapatıp uyumayı denedim, ne kadar zaman geçerse geçsin dalamıyordum. Ne tarafa dönersem döneyim uyku beni bulmuyordu. Burada olmak da beni ayrıca geriyordu. Daha yüzüne bile doğru dürüst bakamıyorken, evinde olmam doğru değildi. Beyza'yı o halde tekrar buraya kadar yormaktansa ben yanına gidebilirdim. Kesinlikle daha mantıklıydı. Tabii, Yağız Bey beni birkaç gün evinde misafir edebilirse... Bunun cevabını alabileceğim tek kişi ise birkaç

metre ötemdeydi. Ayağa kalkarken, gidip gitmemek arasında tereddütte kaldım. Saat daha çok erkendi, uyumuş olamaz diye düşündüm. Ufak adımlarla odasının önüne kadar geldiğimde, birkaç kez tıklattım kapısını. Ses gelmeyince bir kez daha vurdum ve cevap gelmesini beklemeden içeriye girdim.

Dinleniyor olabileceğini düşünmüştüm ancak banyodan yeni çıkabileceği hiç aklımdan geçmemişti. Oysa burası onun odasıydı, duş alması gayet doğaldı! Hele de beline sardığı havlusuyla birlikte, çattığı kaşlarıyla bana bakarken, son derece haklıydı.

Gözlerim çıplak gövdesinde takılı kalmışken, alenen savaş veriyordum kendimle, ona daha fazla bakmamak için. Oysa öyle güzeldi ki hayran olunası endamıyla tam karşımda dikiliyordu. Ah Gül, dedim kendi kendime, adamın kapısını çalmadan dalarsan içeriye böyle olur. Fakat ben kapısının çalmamış mıydım yahu? Elbette çalmıştım! O halde neden ses vermemişti de onu bu halde görmeme sebebiyet vermişti.

"Bakmaya devam edecek misin yoksa konuşmaya başlayacak mısın?"

Sersemlemiş zihnim sert sesiyle kendine gelirken, "B-ben," diyerek saçma sapan bir cümleye giriş yaptım. Elindeki gri havluyla saçlarını kurularken, kurtulan birkaç damla su esmer göğsüne düştü. Belindeki havlusu ise neredeyse yeri boylayacak gibi duruyordu. Acaba hiçbir şey söylemeden çıksa mıydım?

"Gül, konuşacak mısın?" İfadesindeki bezginlik beni iyice köşeye sıkıştırdı.

On yedi yaşındayken bile bu denli elim ayağım dolaşmıyordu karşısında...

"Ben aslında, şey diyecektim."

"Ne?" Elindeki havluyu yatağa bırakıp yanıma yaklaştı. Ondan önce duyularıma ulaşan erkeksi duş jeli kokusuyla büyülenen zihnim mest olmuştu.

"Ne diyeceksen çabuk söyle, çıkacağım."

Ellerimi birbirine kenetleyip bakışlarımı önüme düşürdüm. Böyle, çok daha iyiydi.

"Beyza'yı bu halde yalnız bırakmak istemiyorum. Fena hırpalanmış, sen de gördün. Yağız Bey'in evine gitsem bir sorun olur mu? Yalnızca birkaç gün... Oradan da artık yolumuza gideriz."

Kısılan gözlerinin çehremde dolaştığını hissedebiliyordum. Çenemdeki dokunuşuyla başımı yukarı kaldırdığında, güzel yüzüne baktım. Hâlâ ıslak olan kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

"Yağız Beyza'ya iyi bakacaktır, aklın kalmasın. Sen de..." derken başparmağı usulca çenemde gezindi. "Sular durulana kadar gözümün önünden ayrılmıyorsun."

"Ama bu şe-"

"İtiraz etme Gül," dedi kesin bir tonla. "Bir yere gitmiyorsun dedim."

Birkaç adım geriye çekildim. Elleri tenimden ayrıldı. Aslında itiraz etmek istiyordum ama şu an ne yeri ne de zamanıydı. Arkamı dönüp yakın olduğum kapıya ulaşacaktım ki "Dur!" emriyle yerimde kalakaldım.

Omzumun üzerinden ona baktığımda, ilk gözüme çarpan pazılarında belirginleşen mor damarlardı. Çehresi ise saniyeler öncesine nazaran keskinleşmiş ve öfkeli bir hal almıştı.

"O şerefsiz, sana çok zarar verdi mi?"

Yüzüme düşen kalın bir saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirirken, ona ne cevap vereceğimi düşündüm. Ne söyleyebilirdim ki Mehmet'e...

"Cevap ver."

Bana doğru attığı adımla birlikte kapının ardından bir çığlık koptu. Telaşla, "Arda!" diye bağırarak oğlumun yanına koştum. Yatağın ortasına oturmuş bağıra bağıra ağlayan oğlumu o vaziyette görünce yerimde kalakaldım. Soğukkanlı olamamıştım hiçbir zaman. Mehmet kapının ağzında duran bedenimi çekip Arda'nın yanına ilerledi ve vakit kaybetmeden onu kollarının arasına aldı. Daha o saniye ifadesi değişti.

"Arda'yı hemen banyoya sok, ılık suyla yıka. Ben bir çocuk doktoru çağıracağım."

Başımı hızlı hızlı sallayıp oğlumun yanına gittim. Daha ona dokunduğum an fark ettiğim yüksek vücut ısısıyla elim ayağıma karışmıştı. Derin bir nefes alarak üzerindeki kıyafetleri çıkarttım. Ilık suyun altına soktuğumda ağlaması iyice artmıştı. Dakikalar sonra havluya sararak odaya getirdiğimde, sadece iç çamaşırlarını giydirip yatağa yatırdım ve başucuna oturup elini tuttum. Açılan kapıdan Mehmet ve bir adam içeriye girdi. Siyah deri çantasından çıkardığı termometreyle oğlumun ateşini ölçen doktor akabinde kolundan bir iğne yaptı. Gözlerim bir an olsun oğlumdan ayrılmazken, yeniden uykuya dalmasıyla rahat bir nefes aldım.

"Gül, bu sen misin?"

Başımı yukarıya kaldırdığımda, tanıdık bir sima ile yüz yüze geldim. Engin Bey, oğlumun doktoruydu ancak uzun zamandır kendisiyle görüşemiyorduk.

"Ben, sizi görmeyi beklemiyordum."

"Ben de öyle. Ne işin var burada?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Engin Bey, oğlumun nesi var?" diye sordum sorusunu göz ardı ederek. Mehmet ise kapının ağzında durmaktan vazgeçerek yanımıza geldi.

"Şimdilik bir şey söylemem doğru olmaz Gül. Kan alacağım, yarın tahlil sonuçlarına göre tekrar konuşuruz. Ateş düşürücü iğne yaptım, bu onu rahatlatacaktır."

Mavi bakışları Mehmet'e kaydığında hafifçe tebessüm etti. "Mehmet Bey, acil gelmemi rica ettiğinde seninle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

Mehmet'e bakarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Engin Bey Arda'nın doktoruydu."

"Anladım," derken ellerini eşofmanının cebine sokmuş uyuyan oğluma bakıyordu.

Engin Bey dediği gibi oğlumdan kan aldıktan sonra tüpleri çantasına koydu ve sonra ayaklandı. Ancak Mehmet hemen önünde dikiliyordu.

"Konuştuğumuz gibi, bu gece buraya gelmedin." Çattığı

kaşlarıyla emrinin teyidini istedi Mehmet.

"Benden yana sıkıntınız olmasın, ama buradayken Oğuz Bey'in Gül'ü bulması zor olmayacaktır. Bu sabah Meyra ile karşılaştık; her yerde onu arıyorlar. Dikkatli olmasında yarar var."

Haklıydı Engin Bey, Oğuz'u iyi tanırdı. Arda bebekliğinde sık sık hastalandığından dolayı yaşadığımız eve girip çıkmışlığı da az buz sayılmazdı.

Mehmet parmaklarını birbirine kenetledi ve Engin Bey'e yaklaştı. "Bu konu bizi ilgilendirir."

Yerimden rahatsızca kıpırdanırken, "Engin Bey," diye böldüm konuşmalarını. "Başımın çaresine bakacağım. Sizden ricam, lütfen beni gördüğünüzü kimseye söylemeyin."

Otuzlu yaşların ortalarında yapılı bir adamdı Engin Bey. Güven veren mavi gözleri ile çocukları için endişelenen tüm ebeveynleri bir bakışıyla sakinleştirerek güce sahip bir doktordu.

"Merak etme Gül, ama bu konuyu konuşalım. Aslında, doğuya bir konferans için gideceğim bu hafta. Eğer gelmek istersen-"

"Gerek yok." Sert çıkışıyla bakışlarımı ona çevirip yutkundum. Gerilen yüz hatlarından, hoşlanmadığı bir şeyler olduğu ayan beyan ortadaydı ancak şu durumda ne olup bittiğini anlayamıyordum.

Engin Bey bozuntuya vermeden, "Yarın tahlillerin sonucu hakkında görüşürüz," diyerek odadan ayrıldı.

Gidişinin ardından oğlumun yanına oturarak sık sık ateşini kontrol ettim. Vücut ısısı normale döndükçe rahatlıyordum. Saat gece yarısını geçerken, ağzımın kuruduğunu fark ettim. Odadaki sürahide az miktarda su kalmıştı. Sürahiyi alarak doldurmak için aşağı indim. Salona attığım ilk adımda pencerenin önünde durduğunu gördüm. Karanlıktı, sadece siluetini seçebiliyordum. Bir de elindeki kadehi. Havuzun içeriye yansıyan soluk ışığı eşliğinde kadehi başına dikti. Öfkeliydi, ama neye böylesine öfkelenmişti?

"Mehmet." Elimdeki sürahiyi konsola bırakarak birkaç adım atmıştım ki "Dur," dediği an olduğum yerde kalakaldım.

Öyle belirgin bir sessizlik vardı ki yiyip bitiriyordu.

"İyi misin?"

Konuşmadı.

Biliyordum, iyi değildi.

"Bir sorun mu var?"

Cevap vermedi, kendi kendime konuşuyordum.

Aslında, saçmalıyordum. Bir sorunu varsa bile elbette bana anlatmazdı. Arkamı döndüm ve sürahiye uzandım. Beni yanında istemiyordu bir zamanlar ömrünü benimle geçirmek isteyen adam...

En çok da bu acıtıyordu, yara bere içinde bırakıyordu kalbimi.

"Gidecek misin?" diye sordu kırık bir sesle. Parmak uçlarımı henüz dokunduğum sürahiden ayırıp omzumun üzerinden ona baktım.

"Gideceğim."

"Bu kez de bu adamla mı gideceksin?"

Şayet yürek denilen şey camdan bir nesne olsaydı, tuzla buz oluşunun sesi kulaklarımı sağır ederdi.

Ona döndüm, bana döndü. Usul usul birbirimize yürüdük. Dudaklarımı birbirine bastırırken, dişlerimi sıkıyordum.

"Mehmet, senin için ne zaman soğuyacak?"

Gözyaşlarım kor parçası misali tenimi yakarken, tek sığınağım kokusuydu.

"Sen alışıksın kızım." Karanlıktı, buna rağmen bakışları karanlığı gölgede bırakırdı. "Sen alışıksın."

Burnumun direği sızladı.

Elimi kaldırıp göğsüne vururken, "Yeter!" diye bağırdım. "Yeter Mehmet! Ne zaman bitecek bu azap? Ben ölünce mi! Öldür o zaman! Öldür, sen de kurtul, ben de kurtul-"

Kelimelerimi tutuşturan belimden kavrayarak bedenimi bedenine yapıştıran elleri değildi.

Dudaklarıma bastırdığı dudaklarıydı...

29. Bölüm

Ağır ağır kapanan gözlerimle birlikte, bedenimi sarıp sarmalayan yakıcı ateşinin boyunduruğu altına girmiştim. Beni sıkıca kavrayan güçlü kollarından tutunmasam, düşebilirdim belki. Dudakları öylece dudaklarımın üzerinde dururken, bir an kalbimin atmadığını hissettim. Bu öyle bir histi ki nefes almayı dahi unutabilirdim. Dudakları beni ilk öptüğü zamanki kadar yumuşak değildi, ancak altdudağımı öpmeye başladığında adım kadar emin oldum ki; tadı hâlâ aynıydı. Elleri belimdeki hükmünü sürdürürken, usul usul öptü dudaklarımı. Tam da o an atmadığını düşündüğüm kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladı.

Ne tutku ne de başka bir his; safi acı vardı busesinde...

Göz pınarlarımda bekleyen bir damla yaş usulca akarak dudaklarımıza ulaştığında, damağımda yayılan tuzlu tadın onun da genzini yaktığını biliyordum. Dudakları bir an duraksadı, sonra usulca dudaklarımdaki baskısı azaldı ve yok oldu. Yine de hâlâ dudaklarımızın birbirine olan teması kesilmemişken, kirpiklerimi araladım. Bu O'ydu. Yanı başımda, bana aşkla bakan adam, benim tanıdığım Mehmet'ti.

Benim Mehmet'imdi...

"Gül" dedi boğuk bir sesle. "Gül kokulu kadın."

Canımı acıtan sözler dudaklarından dökülürken, önce kal-

bim ardından dudaklarım titredi. Onu öylesine özlemiştim ki alkollü nefesinin damağımda bıraktığı tadı daha yeni yeni idrak edebiliyordum.

Sarhoştu.

"Mehmet," dedim ağlamaklı, cılız bir sesle. "Ben, ben seni öyle çok özledim ki..."

Kısılan zifiri gözleri çehremde dolaştı. Sonra hayran olduğum gülümsemesi beliriverdi çehresinde.

"Çok mu özledin?" diye sordu bir eli belimden ayrılarak saçlarıma çıkarken... Esmer, kemikli parmakları usulca dolaştı saçlarımın arasında.

"Çok..."

Bir kez daha hissettiğim alkol kokusunu derin bir soluk alarak ciğerlerime gönderdim. Bu kadarına bile muhtaçtım.

"Güzelim..." Elleri enseme çıkarken, beni kendisine çekti ve sarıldı.

Meğer şu saniyelerde sığındığım adamın boyun boşluğuymuş benim evim. Meğer ben yıllarca yanlış yerlerde yaşamışım.

"Sen, gerçekten burada mısın?" diye fısıldarken, ellerimi sırtına sarıp sıkıca sarıldım. Kendinde olup olmaması umurumda değildi.

Buradaydı, kollarının arasındaydım ya, gerisi teferruattı. Yaşadığımız an öylesine güzeldi ki sarhoş olmasını kabullenemiyordu zihnim.

"Ben, her gün için özür dilerim. Affedemeyeceğini bile bile, binlerce kez özür dilerim."

İçimi çekerek boynuna dudaklarımı bastırdım. Dudaklarımın altındaki teni gerilirken, kaslarının her bir miliminin kasıldığını hissettim. Benimse, artık içime sığamayan aşkım gün yüzüne çıkıyordu.

"Mehmet, b-ben..." Elimi ensesine götürürken, parmak uçlarımda yükseldim. "Ben, seni se-"

Bedenim ani bir refleksle geriye itilirken, sendeledim. Tamamlanamayan cümlem yere düşüp parçalara ayrıldı. Tüm kırık parçalar kalbime saplanırken, bana doğru kalkan parmağına bakakaldım.

"Sakın! Sakın tamamlama o cümleyi."

Aynı nefret, aynı kin, aynı öfke; beni seven adamın esamisi okunmuyordu bana böyle bakarken.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Sesimi kendim bile işitememiştim.

Üzerime yürüdü ve kollarımdan kavradı. Ne olduğunu anlayamadan sertçe sarstı bedenimi.

"Senin aşkın para! Senin aşkın acı! Senin aşkın ihanet!" Parmakları tenime saplanırken, hissettiğim acıya rağmen yüzümde mimik oynamadı, buna izin vermedim.

"Senin dudaklarına yakışmıyor böyle kelimeler. Bırak, bunları yakışan kadınlar söylesin."

Bir kez daha ittiğinde, sendeleyerek koltuğa düştüm.

Öfkeyle bağırırken, duvarda patlattığı kadehten bile korkamamıştım. Öylece oturduğum yerden yarattığım adama baktım. Ve o an anladım ki Mehmet'in kızdığı yalnızca ben değildim. Kendine de öfkeliydi, uzak kalamadığı için, bana sırtını dönmediği için...

"Burada olmamalıydım."

Koltuğun başından destek alarak ayağa kalktığımda, gözlerim gözlerinden ayrılmadı. Karanlıktan aldığım cesaretle doyasıya baktım. Gözleriyle yaylım ateşine tutuyordu beni, bilmiyordu.

"Ama buradasın."

"Buradayım."

Avucunu alnına yaslayarak, bana sırtına döndü. Başını arkaya atarak şakaklarını ovaladı. Ne kadar geçti, anlayamadım ama uzunca bir süre hiç konuşmadık. Susan acılarımız vardı. Yitirdiğimiz ne varsa, lâldi.

Sonra, aramızı mesken tutan sükûtun ardından kuru bir, "Git" dedi. Sesi şimdi kısık ve sakindi. "Git oğlunun yanına, uyu."

Zorlukla doğrulurken, bu kez ben onu ardımda bıraktım ve ağır ağır çıktım basamakları. İçim sızlıyordu, onu sakladığım kaburgalarım ağrıyordu. Onu düşünürken çektiğim acı, onun karşısında milyonlarca kez katlanıyor ve dayanılmaz bir hal alıyordu. Dayanamıyordum.

Kış güneşinin yüzüme vurmasıyla yüzümü buruşturarak elimi oğlumun olduğu tarafa götürdüm. Aradığını bulamayarak boş yastıkta dolaşan parmaklarım, gözlerimin hızla açılmasına sebep oldu. Yoktu. Bakışlarımı kısaca odada gezdirdim. Yoktu. Aceleyle yataktan çıkıp banyoya ilerledim. Yüzümü yıkadıktan sonra üzerimdeki pijamaları çıkarıp siyah bir tayt ve kalçamı örten bol, fuşya bir kazak giydim. Odadan çıkarken, bileğimdeki tokayla saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yaptım.

Saat on ikiye geliyordu!

İçtiğim ağır ağrı kesicilerden dolayı uyanmakta güçlük çekiyordum. Böyle olunca oğluma karşı eksik hissediyordum kendimi. Basamakları inerken kendi kendime söylendim kahvaltı saatini çoktan geçmişti de öğle yemeği saati gelmişti bile! Doğru düzgün bir şey yiyip yemediğini bile bilmiyordum.

Mutfağa girdiğim an gördüğüm manzara karşısında istemsizce gülümsedim. Hafize Hanım tezgâhın üzerinde kurabiye hamuru açarken, oğlum da farklı kalıplarla şekil veriyordu hamura. Bir yandan da yanındaki tabaktan aldığı küçük kakaolu kekleri atıyordu ağzına.

"Günaydın."

Yanlarına gidip bir sandalyeye oturdum.

"Günaydın kızım." Hafize Hanım güler yüzüyle gülümseyip hamuru açmaya devam ederken, eğilip oğlumun şakağından öptüm.

"Nasılsın anneciğim?"

Kalp şeklini verdiği hamurlardan bir tanesini havaya kaldırıp, "İyiyimmm!" diye bağırdı. "Nasıl olmuş anneciğim?"

"Çok güzel olmuş, kahvaltını yaptın mı?"

Oğlum önündeki uğraşısına o kadar dalmıştı ki beni duymadı. Onu yerine Hafize Hanım cevapladı.

"Yaptı kızım merak etme, Mehmet'im güzelce yaptırdı kahvaltısını kızanıma. Sabah biraz ateşi vardı ama kahvaltıdan sonra şurubunu verince normale döndü. Çok şükür."

Duyduklarımla içim rahatlamıştı. "Çok teşekkür ederim," dedim minnettar bir ifadeyle. "Hakkınızı nasıl öderim, bilmiyorum."

Kaşlarının çatılmasına eş zamanlı olarak çenesini buruşturdu. "O ne biçim laf öyle, hadi kalk kahvaltını yap bakalım."

Ben cevap veremeden, çalan telefonuyla birlikte musluğa yönelip ellerini yıkadı. Ardından telefonu açarak, "Buyurun," dedikten kısa bir süre sonra ahizeyi bana uzattı.

"Telefon sana kızım, Doktor Engin Bey arıyor."

Heyecanla yerimden kalkarak hızlı adımlarla telefona ulaştım. "Buyurun Engin Bey?"

"Gül, nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedim sabırsız bir ses tonuyla. "Sonuçlar çıktı mı?"

"Sakin ol, Arda'nın sonuçlarında korkulacak bir şey yok."

Elimi göğsüme koyup derin bir nefes aldım. Üzerimden ağır bir yük kalkmış gibiydi.

"Peki neyi varmış?"

"Kanında mikroba rastladık. Bunun için antibiyotik ve iki şurup yazarak Mehmet Bey'in isteği üzerine kendisine mail attım. Nasıl kullanacağını kendisinden öğrenirsin."

"Çok teşekkür ederim Engin Bey, bu iyiliğinizi asla unutmayacağım."

Gülümsemesini sesine yansıyarak, "Önemli değil" dedi.

"Arda'ya daha önce defalarca baktım, unuttun mu? Ayrıca ısrarla bana bey desen de samimiyetimizi birlikte yediğimiz aile yemeklerini düşünerek hatırlayabilirsin. Belki o zaman böyle bir şey için teşekkür etmemen gerektiğini de anlarsın."

Haklıydı, eşi Derya Hanım ile kendisini defalarca ağırlamıştım. Keza birkaç defa da Oğuz ile birlikte evlerine konuk olmuştuk. Yine de Oğuz'un kıskançlık damarlarının kabarması için karşı cinse karşı çoğu zaman yersiz bir resmiyet içine girmiştim.

"Haklısınız, ben yine de çok teşekkür ederim. Nasıl içimi rahatlattınız, bilemezsiniz."

Kısa süreli sessizlikten sonra manidar bir sesle, "Gül," dedi. "Bu hafta sonu Mardin'e gideceğim. Eğer gelmek istersen orada sana yardımcı olurum. Meyra bana evi terk ettiğini ve Oğuz'un her yerde seni aradığını söyledi. Konunun bu kadar basit olmadığını az çok tahmin edebiliyorum. Bir doktor olarak gözlemlediğim kadarıyla Oğuz Santürk normal bir adam değil ve sen korkuyorsun."

Kelimesi kelimesine haklıydı, sırf bu yüzden ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Engin Bey..." Gözlerimi kapatıp sıkıntılı bir nefes aldım. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordum. "Gerçekten zor durumdayım ama bu teklifinizi düşünmek istiyorum. Açıkçası, doğuyu hiç düşünmemiştim."

"Ön yargılı olma, orada seni bulma olasılığı daha zor. Aslında bunu yasal yollarla çözmen en mantıklısı..."

Başımı iki yana sallayıp burukça gülümsedim. "Mümkün olsaydı çözerdim. Eğer sakıncası yoksa numaranızı alabilir miyim, kararımı verdiğimde sizi ararım."

"Elbette," cevabını aldıktan sonra söylediği numarasını telefonuma not ettim.

Telefonu kapattığımda Hatice Abla geldi aklıma. Kullandığım her şey onun üzerineydi ancak bir kez bile aramamıştım. Arayıp kendi durumumdan bahsettikten sonra evdeki durumları sordum. Oğuz adeta öfke küpüne dönmüş, karşısına geçen herkesi kırıp geçiriyormuş. Hatice Abla defalarca kaçabildiğim yere kadar kaçmamı söyledi. O da biliyordu Oğuz'u... Zira yıllardır bizimle birlikte çalışıyordu. Evin sessiz duvarları gibi birçok çaresizliğime şahit olmuştu. Onu dinledikçe Oğuz'un beni bulmasından daha çok korktum. Ne olursa olsun onunla bir daha karşı karşıya gelmemeliydim. Telefonu kapattım. Ahize usulca kulağımdan kayarken, karşımda gördüğüm kişi beni fazlasıyla şaşırtmış ve hüzünlendirmişti.

"Hoş geldin Atıf Efendi, hangi rüzgâr attı seni buralara be ya?"

Hafize Hanım oturduğu yerden kalkmak üzereyken, Atıf

Baba onu eliyle durdurdu. "Hoş buldum Hafize Hanım. Sen dur hele, benim kızımızla konuşacaklarım var."

Hafize Hanım'ın ela gözlerinden derin bir şaşkınlık geçse de ses çıkarmadı. Oğlum meraklı gözlerle Atıf Baba'ya bakarken, iyiden iyiye yaşlanmış yüzüyle oğluma tebessüm etti. Ardından bana dönüp, "Bana biraz vaktini ayırabilir misin kızım?" diye sordu.

Şaşkındım, ne diyeceğimi bilemedim. Başımı sallayarak salona giden adımlarını takip ettim. Uzun ince yapısıyla tıpatıp Mehmet'e benziyordu ama geçip giden yıllar saçlarında siyah tutam bırakmamıştı. Oturup eliyle çaprazındaki koltuğu işaret etti. İstediğini yaparak en yakınına otururken, hatırı sayılır bir süre yüzümde gezindi oğluna verdiği kara gözleri.

"Fatma Hanım söyledi burada olduğunu, doğrusunu istersen çok şaşırdım."

"Gideceğim," diyebildim aklıma ilk geleni söyleyerek.

Elini ceketinin iç cebine sokarak sigarasını çıkardı ve bir dalı dudaklarının arasına yerleştirdi. Yaktıktan sonra paketi bana uzattığında, "Teşekkür ederim," diyerek reddettim.

"Fatma'nın ettiği densizlik için özür dilerim. Tutamamış kendisini, eve gelince o da pişman oldu çocuğun önünde-" cümlesini tamamlayamadan sustu ve sigarasından sıkıntılı bir soluk aldı. "Kaç yaşında yakışıklı?"

"Altıya girecek."

"Koca adam olmuş," diye konuştu hatırladığım aynı samimi tebessümüyle.

Ardından yine derin bir ciddiyete büründü ifadesi. "Neden burada olduğunu sormayacağım, biliyorum ki zor durumdasın."

Yanmaya başlayan gözlerimin beni ele vermemesi için dudaklarımı birbirine bastırdım. Mahcup olduğun insanların karşısında konuşmak zordu. Çok zordu.

"Zor durumdasın," dedi ağır ağır başını sallayarak, bir şeylerden emin olmuş gibi.

"Gideceğim," dedim tekrar, üzerine basa basa. "İnanın düşündüğünüz gibi bir niyetim yok, en kısa zamanda gideceğim."

Arkasına yaslandığında bakışları pencereye doğru döndü. Bir şeyleri anımsıyormuşçasına kısıldı gözleri.

"Mehmet çok üzüldü, mahvoldu çocuk. Annesi de ben de umudumuzu kaybettik, bu çocuk artık iflah olmaz dedik. Fatma Hanım çok intizar etti sana, yalan yok başta mani olmadım. Sonra, günahtır hanım, yapma dedim."

Utançla başımı yere eğerken, avuçlarımı sıktım. Yer yarılsa da içine gitsem derler ya, tam da o durumdaydım.

"Özür dilerim," dedim, ama bunu söylemek bile saçma sapan geliyordu bana. Yaptığımın affı yoktu ki neyin özrünü diliyordum.

"Ben seni anlıyorum Gül kızım, sana kızmıyorum da. Küçüktün, daha iyi bir hayat yaşamak istedin, ama sen de şimdi beni anla. Olmaz kızım, bundan sonra olmaz. Al evladını, git buradan."

Daha fazla kendimi tutamadım. Gözlerim bir damla yaşı serbest bırakırken, elimin tersiyle yüzümü silerek ayağa kalktım.

"Merak etme Atıf ba-" duraksadım, bakışlarımın çarpıştığı ihtiyar bakışlar, aynı hüznü taşıyordu. "Merak etme Atıf Amca, gideceğim."

Koşar adımlarla merdivenlere yönelerek yukarıya çıktım. Onca yıl sonra sevdiği birini görünce, böyle veda etmemeliydi insan. Lakin hayat öyle bir noktaya getiriyordu ki kaçacak delik arıyorduk kendimize. Kendimi yatağa bırakarak dizlerimi karnıma çektim. Mehmet bir kez daha haklıydı, çok ağlıyordum. Gözyaşı dökecek bu denli çok nedenim varken, nasıl sessiz kalabilirdim ki. Hıçkırıklarım benim sessiz çığlıklarımdı. Dudaklarımdan firar edemeyen, kör isyanlarımdı.

Kırmızı başlıklı kız masalının sonuna yaklaşmışken, uykuya dalan küçük adamımın üzerini örttüm. Elimdeki masal kitabını komodinin üzerine bırakıp yatağın ucuna oturdum. Öğleden sonra eve gönderilen ilaçlarını verdikten sonra bir hayli toplamıştı kendini. Yarın iyice toparlandığında yola çıkabilirdik. Bu

evde geçirdiğim her dakika nefesim daralıyordu sanki. Başımı yerden kaldırıp duvarlara bile bakamıyordum. Beyza ile saatler önce konuştuğumda yarın geleceğini söylemişti, gitmem için her şey hazırdı.

Mehmet' veda etmek dışında... Ben ona bir kez veda etmiştim, o andan sonra ikimizin de hayatı altüst olmuştu. Bunu bir kez daha yapmak, ölüm kadar acı olacaktı.

Evde olduğunu biliyordum. Dün geceden sonra bir kez bile yüz yüze gelmesek de biliyordum. Öte yandan onun yüzüne doya doya bakmak isterken, gözleriyle her buluşmam kıyametti. Bu yüzden bu odaya tıkılıp kalmıştım, bu yüzden çıkamıyordum.

Ayağa kalkıp odayı dolaşmaya başlamıştım ki dışarıdan gelen seslerle kapıya yöneldim. Kapıyı aralayıp başımı koridora uzattığımda kimseyi göremedim. Usulca dışarıya süzülürken, seslerin aşağıdan geldiği anladım. Bir iki basamak indim ve kalın kirişin ardına saklanarak salona baktım. Şu saatten sonra karşımda kimi görsem şaşırmazdım ancak ayakta dikilen Meyra'yı görmeyi beklemiyordum. Salonun ortasında durmuş, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle etrafını inceliyordu. Mavi mini elbisesinin üzerine giydiği kahverengi deri ceketle oldukça hoş görünüyordu.

Mehmet için hazırlanmıştı. Bunu bilmek, içimi acıttı.

Mehmet de farklı görünüyordu. Koyu renk kot pantolonunun üzerine giydiği siyah boğazlı kazağı nasıl da yakışmıştı. Meyra, Mehmet'e yaklaştı ve sol yanağına kısa bir öpücük bırakarak koltuğa oturdu. Bir şeyler konuşmaya başladılar, acı öylesine kulaklarımı tıkamıştı ki onları duyamıyordum.

Sırtımı dayadığım duvar küflü bir çivi gibi sırtıma batarken, almaya çalıştığım nefes kesik kesik sıyrıldı dudaklarımdan. İki göğsümün arasına koca bir yumru oturmuş, yutkunmama dahi izin vermiyordu. Başımı eğip, destek aldığım yerden tekrar onlara baktım; Meyra ve Mehmet...

Evine kadar gelebildiğine göre aralarındaki münasebet sandığımdan daha ileri mertebeye ulaşmıştı. Bunu fark etmek, daha fazla kemirdi içimi.

"Kusura bakma Mehmet. Bugün birlikte yemek yiyeceğimize dair söz vermiştim sana. Ama bahsettim ya, evde durumlar karışık. Ağabeyimin yanından ayrılamıyorum. Fırsat bulduğum ilk an çıktım."

Dudaklarımı kanatırcasına ısırdım. Burada durup onları dinlemekle kendime işkence ediyordum.

"Önemli değil," diyen sesini duydum Mehmet'in. "Gün bitmedi, şimdi çıkalım."

"Peki, çıkalım," dedi Meyra neşeli bir tonla.

Ardından ayak sesleri ve kapanan kapı...

İçimde derin bir çığlık koparken, kısık bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. Ağlamaktan bitap düşen gözlerim, uslanmıyordu.

Gitme zamanım gelmişti. Gelmişti de geçiyordu bile.

İki parça eşyamızı toparlamak üzere odaya ilerlerken, zihnimde Atıf Baba'nın saatler önce söylediği acı sözler yankılandı.

"Ben seni anlıyorum Gül kızım, sana kızmıyorum da. Küçüktün, daha iyi bir hayat yaşamak istedin, ama sen de şimdi beni anla. Olmaz kızım, bundan sonra olmaz. Al evladını, git buradan."

Her şey yarım saat içinde gerçekleşti. Eşyalarımızı topladım, Engin Bey'i aradım ve kapının önündeki korumalara açıklama yapmadan Mehmet'in evinden ayrıldım. Engin Bey'in arabasının arka koltuğunda, oğlum kucağımda uyurken, kapattım telefonumu.

Onca kırık dökük yılın ardından esip geçmiştim hayatından. Belki küllerimi bırakmıştım odalarına, belki yine hayal kırıklığı diyerek anacaktı adımı. Esasen, yol yordama soktuğu hayatına bir kez daha kara bir leke olarak kazınmamak için gidiyordum.

30. Bölüm

Mehmet'ten

Kristal kadehteki viskiyi tek dikişte mideme gönderdim. Son birkaç kadehtir boğazımı yakmıyordu. İçtikçe sarhoş olan adamlardan değil, bir nevi içtikçe ayılanlardandım. Alkolle birlikte, o da kanıma karışıyordu. Boktan bir durumdu, engel olamıyordum. Dakikalardır hareketsiz durduğum camın önünden yine aynı eylemi gerçekleştirmek üzere ayrıldım. Masanın üzerine bıraktığım kare biçimindeki şişeyle boşalan kadehimi doldurdum ve yeniden yerime döndüm.

Yaklaşan ayak sesleriyle birlikte cama vuran yansıması nedensizce yüzümü gülümsetti. Kafam aylar sonra ilk kez iyiydi, fiillerimden ben sorumlu değildim. Yine de ona gülümsemek, kendime düşmanlıktı.

"Mehmet..." Adımı andı olgunlaşan ses tonuyla, cevap vermedim.

Elinde sürahi vardı, belli ki onu doldurmak için inmişti.

"İyi misin?"

Kadehimdeki sıvıyı yine tek seferde mideme gönderdim. Ne diye orada dikiliyorsun be kadın? İşini hallet sonra da git zıbar işte!

"Bir sorun mu var?"

Yine cevap vermedim, vazgeçti. Cama vuran silueti usulca arkasını döndü. Ne ara masaya koyduğunu bilmediğim sürahiye uzanacağı sırada omzumun üzerinden ona baktım.

"Gidecek misin?"

Bana baktı. "Gideceğim," dedi tereddütsüzce.

"Bu kez de o adamla mı gideceksin?"

Aynı anda birbirimize yürürken, yaklaştıkça yeşil gözlerdeki kırıklığı gördüm. Daha da acısın istedim, en az benim kadar yanmalıydı canı.

Konuşmaya başladı, gözyaşları güzel yüzünü ıslatırken, ardı ardına serzenişlerini serdi ayaklarımızın altına.

"Sen alışıksın kızım." Üstüne basa basa bir kez daha tekrar ettim. "Sen alışıksın gitmelere."

Cılız bileklerini kaldırıp göğsüme vurduğunda ağlaması şiddetlendi. Bir şeyler söylüyordu, kulağıma uğultu şeklinde ulaşıyordu. Ölüm diyordu, ben ölsem diyordu.

Oysa onsuz geçen her gün, deli gibi nefret ederken, son kez görmeden ölmesinden, ölmekten deli gibi korkmuştum. Şimdi geçmiş karşıma, keşke ölsem diyordu.

Gözlerimin önünde şimşekler çakarken, gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarına kaydı bakışlarım. Nasıl yaptım, anlayamadım. Ellerimi beline dolayarak bedenlerimizi sert bir hamleyle birleştirdim. O küçük bir kızken kendimi zorlukla frenlediğim dudaklarını dudaklarımla örttüm. Tüm çırpınışları bir an anda sekteye uğradı. Kaskatı kesildi kollarımın arasında.

Daha dudaklarına dokunduğum ilk an, hiçbir kadında bulamadığım tadı dilime bulaştı. Kalbim mezarından fırladı, yıllarca ellerimle inşa ettiğim adam benden hızla uzaklaştı. Titreyen dudaklarını dudaklarımla ezdim, yılların acısını çıkarırcasına öptüm. Titreyen dudakları ve kollarıma tutunan elleriyle yaralı bir kuştan farksızdı. Sonra, bir damla yaş ıslattı dudaklarımızı.

O an anladım; ben bu kadının gözyaşının tadını dahi unutamamıştım.

Dudaklarından zorlukla ayrılırken, çehresine baktım. Önce

pusluydu yüzü; netleştikçe biraz kilo aldı, ifadesi çocuksulaştı, saçları uzadı yavaşça. Sevdiğim kıza dönüştü, on yedi yaşındaki Gül'e...

Gülümsedim, güzel gözleriyle baktı bana.

"Gül..." dedim, kendime yabancı bir sesle. "Gül kokulu kadın."

Nefesim yüzüne vurduğunda ifadesi değişti, mutlu görünüyordu.

"Mehmet, ben seni öyle çok özledim ki..."

"Çok mu?"

Parmaklarım belinden saçlarına çıkarken, özlemle okşadım yumuşak tutamlarını. Gül, saçlarının kokusuna kadar aynıydı.

"Çok..."

"Güzelim." Elimi ensesine kaydırıp kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Bir kadın bu kadar fazla özlenebilir miydi?

"Sen, gerçekten burada mısın?" Gözlerim ağır ağır kapandı, sanki bunları söyleyen ben değildim. İçimdekilere engel olamıyordum, birer birer önüne dökülüyordu.

Özür dilemeye başladı, sürekli, sürekli özür diliyordu. Kafam o kadar bulanıktı ki bunu neden yaptığını anlayamadım. İnce parmakları enseme kayarken parmaklarının ucunda yükseldiğini hissettim. Dudaklarını boynuma bastırdı. O saniye boynuma kazınan ihaneti mıh gibi saplandı şakağıma!

"Ben..." Ağlıyordu hâlâ, hâlâ ağlıyordu! "Ben seni, se-"

Boynuma dolanan bir yılandan kurtulurcasına bedenini hızla kendimden uzaklaşırdım. Afalladı! Aptal!

"Sakın!" Bakışları hiddetle ona salladığım parmağıma kaydı önce, sonra bana baktı çekinmeden. "Sakın tamamlama o cümleyi!"

Omzunu hafifçe kaldırdı, tıpkı bir çocuk gibi. "Özür dilerim."

Aramızdaki santimleri kapatarak kollarına yapıştım, kendime hâkim olamadım. Karşımda sevdiğim kız yoktu, bana ihanet eden kadın vardı şimdi. "Senin aşkın acı! Senin aşkın para!

Senin aşkın ihanet!" Parmaklarımı daha da sıkıp hâlâ tek bir mimik oynamayan yüzüne baktım.

"Senin dudaklarına yakışmıyor böyle kelimeler, bırak yakışan kadınlar söylesin."

Onu bir kez daha kendimden uzaklaştırdığımda, koltuğa düştü. Sehpadan aldığım kadehi öfkeyle duvarda patlattım. Başka bir kadın olsa çığlığı basmıştı. O susup kaldı.

"Burada olmamalıydım," dediğinde öfkeyle ona bakan gözlerim gözleriyle çarpıştı.

"Ama buradasın."

"Buradayım."

Öfkeyle arkamı dönerek ağrıyan şakaklarımı ovaladım. Başım çatlıyordu. Eğer yanımda olmaya devam ederse ona daha fazla zarar verebilirdim. Kendimden korkuyordum. Yapacaklarımı kestiremiyordum.

"Git oğlunun yanına, uyu."

Sessiz sedasız kalkıp giderken, ruhumdaki kâğıt kesiği acıya lanet ettim. Onun canını yakmaya çalışırken, kendimi çevirdiğim enkaza lanet ettim. Dudaklarımdan firar eden her söz kör bir kurşun misali önce ona isabet ediyor, ardından ondan sekip bana saplanıyordu. Yine vurulan ben oluyordum.

Çalan saatin sesiyle gözlerimi açar açmaz başıma müthiş bir ağrı saplandı. Bundan nefret ediyordum. Alkolün bıraktığı emarelerden kurtulmak üzere yataktan kalkıp banyoya ilerledim. Şok etkisi yaratan soğuk bir duşun ardından belime sardığım havluyla giyinme odasına geçtim. Yarın yapılacak önemli bir toplantı için bugün ön görüşme vardı. Siyah takımın altına beyaz gömleği geçirdikten sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek düzelttim. Aynanın yansıttığı aksim güçlü bir adamdı, bizzat inşa etmiştim. Zor olmuştu ama başarmıştım. Parfümü gömleğimin açıkta bıraktığı tenime sıktıktan sonra odadan çıktım.

Küçük adam uyanmış olmalıydı.

Tam tahmin ettiğim gibi, uyanmış kapının önünde beni bekliyordu. O da ben de kısa sürede alışmıştık buna. Minik elleri kapı kolunu tutarken, yanına yaklaşıp yanağını sıktım.

"Günaydın yakışıklı."

Yeşil gözleri sevinçle kısılırken, gülümsedi. "Günaydın Mehmet Amca, annem yine uyuyor."

Eliyle kapı aralığından uyuyan annesini gösterdi. Bakışlarım bir an odaya kaydığında, önce yastığa dağılmış saçlarını gördüm. Soluna dönmüş, eli yüzünün hemen önünde duruyordu. Dudakları kızarmış, bacaklarını kendine doğru çekmişti.

Ne güzel uyuyordu.

"Benim karnım çok acıktı."

Arda'nın sesiyle bakışlarımı oradan çektim. Odanın kapısını usulca kapatırken, çocuğu kucağıma aldım ve mutfağa indim. Hafize Sultan çoktan masayı hazırlamış, ekmekleri kızartıyordu.

"Günaydın sultanım."

"Günaydın kızanlarım," diyerek meşhur kahkahasını doldurdu mutfağa.

Masaya oturduktan sonra Arda'yı hemen yanıma oturttum. Önündeki servis tabağına kahvaltılıklardan koyarak, "Başla bakalım," dedim.

Lafımı ikiletmedi, uysal bir çocuktu. Bir gün onun çocuğunu seveceksin deseler, kati surette inanmazdım. Ancak Arda sevilmeyecek bir çocuk değildi. Bundan öte annesinin yaptığı hatalardan kesinlikle mesul olamazdı.

Biten kahvaltının ardından küçük adamın saçlarının arasına kısa bir öpücük bıraktım. Karşılıksız bırakmadı; elleri yüzümü kavrarken, uzunca öptü sakallarımın üzerinden.

"İlaçlarını unutma sultanım."

Elleri Arda'nın saçlarını buldu ve "Aklın kalmasın," dedi.

Evden ayrıldığımda, yol boyunca hep yaptığım gibi sunumları incelemek yerine dışarıyı izlemeyi tercih ettim. Hafifçe açtığım camdan yüzüme vuran kuvvetli rüzgâr bile kendime gelmeme yetmiyordu. Belleğimden dün geceyi silip atamıyordum. Düşünmeden geçmiyordu lanet olası zaman. Yine akıtmıştı zeh-

rini içime, yine beni dağıtmayı başarmıştı. Ancak bu kez teslim olmak yoktu kitabımda, onun melek yüzüne kanan Mehmet'i çoktan öldürmüştüm.

Gelen mesaj sesiyle telefonumu iç cebimden çıkarıp ekranı açtım. Meyra, nasıl olduğumu soruyordu. Günler sonra ilk kez mesaj atmıştı. Sorusunu es geçerek öğle yemeğine davet ettim onu. Sohbeti güzeldi, konuştukça insanın kafasını dağıtmak gibi bir özelliği vardı bu kızın.

Tüm gün hiç mola vermeden işe gömüldüm. Öyle ki arşivlenen bazı işlerin birer kopyasını isteyerek göz attım. Kafamda daha önce çizmediğim farklı tasarımlar yaratmaya çalıştım. Çalışmak her zaman iyi gelmişti bana; bir nevi kaçış bir nevi motivasyondu. Yorucu geçen bir günün ardından tamamlanan mesaiyle birlikte Yağız'ı aramak üzere rehberi açmıştım ki Meyra'dan bir mesaj daha geldi. Bugün gelemediği için özür dilemiş ve müsaitsem evime gelebileceğini eklemişti. Oysa mesaj atmasa onu davet ettiğimi hatırlamayacaktım. Yağız'ı aramaktan vazgeçtim ve Meyra'ya yakınlardaki bir mekânın adresini mesaj atarak eve geçtim.

Ortalarda görünmüyordu. Üzerimi değiştirmek için odama geçtim. Elim yine takım elbiselere gitse de son anda uzun zamandır giymediğim kotlarımdan birini tercih ettim. Üzerine siyah boğazlı kazak giyerek aşağı indiğimde, Meyra'nın gelmiş olduğunu gördüm. Sıkıntıyla nefes verdim, burada olmamalıydı. Kapıyı açtığımda niyetim hemen dışarıya çıkmaktı, içeri gireceğini tahmin edemedim. Gül'ü görmemesi gerekiyordu. Arkasından ilerleyerek salona girdiğimde, etrafta göz gezdirdiğini fark ettim. Sanırım evimi merak etmişti. Yanıma yaklaşıp beni öptükten sonra koltuğa oturdu ve gelemeyişinin sebebini açıklamaya başladı. Açıkçası çok da ilgilenmiyordum. Aklım Gül'ün aşağı inebileceği ihtimalindeydi.

Biten konuşmasının ardından, "Gün bitmedi," dedim. "Çıkalım o zaman."

Ayağa kalktığımızda gayri ihtiyari merdivenlere kayan bakışlarım gölgesiyle karşılaştı. O'ydu, biliyordum. Olduğum

yerde duraksarken, Meyra bana döndü ve sorarcasına baktı. Elimi beline koyunca gülümsedi. Arkamda bıraktığım kadının ise, ağladığını biliyordum.

Fikir değiştirerek Kız Kulesi'ne nazır şık bir restorana geldiğimizde Meyra'ya hayatına dair sorular sordum. Merak ettiğimden değil, konuşmak istemediğimdendi. Anlatmaya başladı; uzun uzadıya aile hayatından, yurtdışında okuduğu üniversiteye kadar anlattı. Kırmızı şarabımı yudumlarken, servis edilen yemeğe bakmadım bile. Aklım evdeydi, aklım ondaydı. Düşünmek istemesem de zihnimin bir kısmını mesken tutmuş, benimle dalga geçercesine orada oyalanıyordu.

"Mehmet, beni neden dinlemiyorsun?" Solan gülümsemesi ifadesine ciddi bir mana kazandırdı.

"Dinliyorum."

"Hayır dinlemiyorsun, soruyorsun ama dinlemiyorsun. Sanki sadece..." Duraksadı, ela gözleri hüzünle buğulandı ansızın. "Bedenin burada benimle, ama ruhun başka bir yerde gibi..."

Başımı iki yana sallayarak şarabımdan büyükçe bir yudum aldım. "Yanılıyorsun."

"Sana atmaya çalıştığım tüm adımlar hep boşa çıkıyor. Bugün beni çağırdığında çok mutlu olmuşum oysa." Elini uzatıp masada duran elimi tuttu. İlk defa bir kadına ne tepki vereceğimi kestiremedim. Onu kırmak istemiyordum. "Senden etkilendiğimin farkındasın, değil mi?"

Yüzüne baktım ve "Farkındayım," dedim. Hoş kızdı, birçok erkeğin dikkatini çekecek kadar çekiciydi.

"O zaman neden çelişkili davranıyorsun?"

Elimi yavaşça elinin altından çekerek ona doğru eğildim. "Beni çözmeye uğraşma Meyra, inan içinden çıkamazsın. Şimdi dilersen yemeğimizi yiyelim."

Çaresizce arkasına yaslanarak, "Peki," dedi.

Gecenin sonuna kadar genel mevzulardan dem vurarak geçen konuşmalar onu arabasına bıraktığım yerde son buldu. Uzanıp yanağımdan öperken, yüzündeki ifade işveli bir hal aldı.

"Seni kahveye çağırmak isterdim ama ailemle yaşıyorum. Fakat sen çağırmak istersen, hayır demem."

Gülümseyerek sakallarımı sıvazladım. Bazı kadınlar işini biliyordu.

"Başka zaman güzelim. Yarın önemli bir toplantım var."

"Yine peki..." Kıkırdayıp göz kırptıktan sonra, "Görüşürüz," diyerek uzaklaştı.

Vakit kaybetmeden evin yolunu tuttum. Otoparka girmekle uğraşmayıp arabayı kapının önüne bırakırken, korumalardan birisi başı önünde yaklaştı. Ters giden bir şeyler vardı.

"Ne oldu?"

"Gül Hanım gitti efendim."

Gideceğini biliyordum. Biliyordum.

"Tamam," dedim. Basit bir tamamdı işte. Tamam; ne eksik ne fazla... Nereye gittiği, kimle gittiği beni ilgilendirmezdi.

Adımlarım eve yönelirken, boğazıma koca bir yumru oturdu. Yutkunamadım. Kapıdan içeriye girdim, merdivenleri tırmandım. Kaldıkları odanın kapısı açıktı. Boştu, bomboştu. Yatağı bile toplamıştı. Yaklaştım, sabah uyuduğu yastığı alıp burnuma bastırdım. Bunu neden yapıyordum? Hiçbir zaman yanıtını bulamayacaktım.

Toplantının bir saate yakındır devam etmesine rağmen konuyu asistanlardan bir türlü devralamadım. Konuşmaya her başladığımda devamını bir şekilde getiremiyordum. Bir şey oluyordu, kelimeler ağzımın içinde donup kalıyordu. Neyi sorguluyorsam! Tek sebebi oydu. Zihnime kazınmış çıkmıyordu, arsız bir illet gibiydi. Hislerim ve mantığım kanlı bir harpteyken, kafamı başka hiçbir şeye veremiyordum. Tıpkı ilk gittiği zamanlarda olduğu gibi, tüm benliğim karantina altına alınmıştı. Kendime gelmeliydim. Asistanı ufak baş hareketiyle susturup olması gerektiği gibi devreye girdim.

"Bu projenin mimari yapısı-"

Su yeşili gözleri gözlerimin önüne düştü bir kez daha, yine

dilimin ucundaki tüm kelimeleri yiyip bitirdi. Kahretsin!

Toplantı masasının etrafına dizilmiş pür dikkat beni dinleyen adamların önünde düştüğüm durum değildi içime oturan, asıl koyan bir an olsun aklımdan çıkmayışıydı. Kalbimin karanlıkta bıraktığım kısmı sürekli nerede olduğunu sorguluyordu. Sana ne ulan! Neredeyse nerede!

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve tüm dikkatimi karşımdaki ekrana ve beni dinleyen proje sahiplerine verdim.

"Mimari yapısı konusunda hemfikirsek önümüzdeki aybaşında çizimlerine başlarım." diyerek kısa kestim ve kravatımı gevşettim.

"Bu proje için nasıl bir çizim tasarlıyorsunuz Mehmet Bey?"

"Simülasyondan uzak farklı bir tasarım var aklımda. İç içe geçmiş dikdörtgenler olarak-"

Bu kez de zihnimde ağlayan sesi yankılanırken, öfkem had safhaya ulaştı ve önümdeki eşyaları tek seferde yere serdim. Adamların şaşkın bakışları arasında dirseklerimi masaya koyarak başımı ellerimin arasına aldım.

"Herkes dışarıya çıksın."

Kimse yerinden kıpırdamayınca kez bağırdım. "Çıkın dedim!"

Herkes hızla yerinden kalkıp dışarıya çıkarken, bana yaklaşan ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordum.

"Ne oluyor sana abi?"

Kafamı kaldırıp başımda dikilen Yağız'a baktım. Ondan saklayamazdım, saklasam da inanmazdı. İşte bu yüzden insanlardan uzak duruyordum, kimsenin beni tanımasını istemiyordum.

"Allah'ın cezası!" dedim dişlerimin arasından. "Aklımdan çıkmıyor."

Ellerini masaya koyup bana doğru eğildi. "O zaman git bul onu."

"Hayır!" diye bağırdım yeniden. "Bu kez de doktorun peşinden gitti. Doğru tercih..." Arkama yaslanıp alayla gülümsedim. "Zengin adam."

"Yapma be Mehmet. Tamam, anlattıklarına istinaden ben

de kızdım Gül'e ama... Abi çok değişmiş kız, hiç öyle birine benzemiyor."

Başımı ağır ağır iki yana sallarken, "Benzemez," dedim. "Melek yüzlü şeytan..."

Sözlerimi henüz bitirmiştim ki Beyza'yı gördüm. Kapının ağzında durmuş bize bakıyordu. Gözlerinde duyduklarının öfkesi vardı, umurumda değildi.

"Düşene vurmak sana yakışır mı bilmem ama..." derken yaklaştı ve cebinden çıkardığı buruşmuş kâğıdı sertçe masaya koydu. "Belki bunu okuyunca yılların kirlettiği düşüncelerin bir nebze olsun arınabilir, Mehmet."

Düz bir bakışla yüzüne bakarken, dilimin ucuyla sordum. "Ne bu?"

Gözleri önüme koyduğu kâğıda kaydığında, ifadesinden derin bir hüzün geçti.

"Gül'ün merdivenlerden yuvarlandığı akşam, sen onu alıp götürürken, ben bu mektubu buldum orada."

Gözleri boşluğa dalarken, "Aslında vermeyecektim ama sahibi sensin," diye konuştu.

Sözleri bittiğinde Yağız'a başıyla çıkmasını işaret etti ve saniyeler sonra odada yalnızdım. Önümde duran, yer yer sararmış kâğıda bir süre düşman gözlerle baktım. Ne yazmıştı, ne yazabilirdi ki?

Avucumu alnıma yaslayarak sıkıntıyla sıvazladım. Bir mektup... Altı üstü bir mektuptu.

Yeniden dirseklerimi masaya yerleştirdiğimde, parmaklarımın arasına aldım kâğıt parçasını. Yine kendime sözüm geçmiyordu. Alt tarafı bir mektup diye geçirdim içimden bir kez daha. Ağır ağır açtım dörde katlanmış kâğıdı. El yazısını gördüğümde gülümsedim, değişmemişti. Tıpkı ona ders çalıştırdığım zamanlarda olduğu gibi, eğri büğrüydü.

Mehmet...

Zifiri gözlerinin hiçbir zaman tek bir satırına bile değemeyeceği bir mektup yazıyorum şimdi sana. Belki bu

kırık cümlelerin akıbeti de tıpkı diğerleri gibi kül olmak olacak. Ben yine yazacağım. Sonra yine kül olacak, ruhumdan arta kalan küllere karışacaklar, yine ve yine yazacağım...

Çünkü bir tek bu mektuplarda anabiliyorum dudaklarıma yasaklı olan adını. Bir tek bu mektuplara anlatabiliyorum uzun uzadıya, yokluğunun kalbime bıraktığı acımasız boşluğu.

Bir zamanlar cebimin boşluğundan şikâyet ederdim, bilirsin. Asıl eziyetin kalpteki boşluk olduğu bakmaya doyamadığın yüzüme çarpalı çok oldu, bunu bilme. Yüzüm yok ya hani güzel yüzüne bakmaya, hiçbir zaman ellerinin arasında tutamayacağın bu mektuba nakşediyorum pişmanlıklarımı...

Ne çok pişmanlığım var bir bilsen Mehmet, ne çok kırıklığı yüklendim. Senin sevmeye kıyamadığın gözlerim ne çok gözyaşı döktü, bir bilsen. Unutmuş olmanı diledim beni, sonsuzluk kadar uzun gelen bu zamana dağılan her bir gün, inan, unuttuğun yerde kalmaya layık olabilirdim ancak. Kalbini paramparça eden tüm cümlelerim omurgana kazınmışken, söküp atmanı diledim beni güzel yüreğinden.

Ayaklarına dolanan zehirli bir sarmaşık gibi kurtulmalıydın benden. Adımı ayaklarının altına alıp çiğnemeli, unuturken tıpkı benim sana acımadığım gibi sen de bana acımamalıydın...

İnsan kendi kokusunu alamaz derler ya, ben alıyorum Mehmet. Senden sonra bir daha asla gül kokmadığımı, adım gibi biliyorum.

...ve senden sonra hiç sevilmediğimi de.

Benim sevmeyi bilmeyen kalbim cehennemin en ücra köşelerinde defalarca yandı. Sana dair ne varsa hapsettiğim yüreğim ise, o bile bana dargın Mehmet, onu bile hissedemiyorum.

Sen dünyanın en güzel seven adamıyken, en sevilme-

mesi gereken kadını sevdin. Sen, aşkının tek bir zerresini hak etmeyen o kadın için akıttın sırtıma acı bir leke gibi kazınan gözyaşlarını. O gün, o lanet kalede gözünden düşen birkaç damla yaşta boğuldum ben. Yemin ederim, defalarca boğuldum.

Öyle çok ölüp, öyle çok dirildim ki ölüme aşina oldu ruhum. Cehennemi mesken tuttum.

Hani o yüz çevirdiğim kar tanesi kolye var ya, hiç çıkarmadım, biliyor musun? Çoğu zaman yağlı urgan ipi olup dolansa da boynuma, nefesimi kesse de elim gitmedi söküp almaya onu oradan...

Seni parçaladığım yerden tuzla buz oldum ben Mehmet, yaşanacak ne varsa altında ezildim. Senden sonra nasıl yaşanır, hiç bilemedim...

En kötüsü de ne biliyor musun? Bir af dilemeye bile yüzümün olmaması... Değil karşına geçip özür dilemek, gözlerine bile çarpamaz gözlerim bundan sonra. İşlediğim günahı hangi kelime temize çıkarabilir, hangi af beni gömdüğün yerden çıkarabilir ki?

Hiçbiri...

Ah Mehmet, şimdi neredesin, ne yapıyorsun, bilmiyorum. Sadece, benim hak etmediğim mutluluğu senin bulmuş olmanı umut ediyorum. En az beni sevdiğin kadar sevmiş, ama benim seni sevemediğim kadar çok sevilmiş ol. Lügatinde balçıkla sıvanan ismimin üzerine seni ölesiye seven bir kadının adını kazımış ol. Belki o zaman bir nebze olsun huzur bulur sızlayan yanım ve asla bilemeyeceğin, sadece sana ait, çocuk yanım...

11.11.2013

Mektup ellerimin arasından kayıp giderken, yüreğimde umarsız bir sızı baş gösterdi. Kafamı sağa çevirdim, sola çevirdim. Ne yana bakacağımı bilemedim. Burnumun direği sızlıyordu, her satır mızrak gibi içimi deşmişti. Zihnim, en çok da parmak uçlarım hissizleşmişti. Eğilip mektubu yerden alırken, gözümden akan tek damla yaş sararmış mektubun üzerine düştü.

Beni terk ettiği gün onun için ağlamıştım. O günden sonra bir daha asla ağlamadım.

Ulan Gül!

Gözlerimi kapatıp başımı yana çevirdim.

Kaderimdin, nefesimdin sen benim.

Yumruğumu masaya vurup ayağa kalktım. Odanın her köşesini arşınladım ve sonra yine onun rotasını isabet aldım kendime. İnsan kaderine sırtını dönemiyordu.

Yar dediyse bir kere, bin yıl geçse de silip atamıyordu.

31. Bölüm

Kalmam gereken zamanda gitmenin cezasını, ölesiye kalmak isterken, gitmek zorunda bırakılarak ödüyordum. Hatamı biliyor, cezamı kabul ediyordum fakat canımın yanmasına bir türlü engel olamıyordum. Dakikalar önce Mehmet'i başka bir kadınla gördüğüm için üzülmüştüm. Bu su götürmez bir gerçek olsa da ona bir not dahi bırakmadan gidişimin sebebi değildi. Yıllar önce öyle acı bir veda etmiştim ki ben ona, bir vedaya daha mecali yoktu kalbimin. Bir elveda daha demeye varmazdı dilim. Bu yüzdendi nişanesiz gidişim...

Sessiz sedasız çekip giderken, geride bıraktığım korumaların Engin Bey'i görmemesi lehimeydi. Peşimden gelmezdi ya, ufak da olsa bir ihtimal gelecek olursa diye beklemezdim ben de bir ümit gözüm yolda olmazdı.

"İyi misin Gül?"

Dikiz aynasına kayan bakışlarım Engin Bey'in mavi bakışlarıyla orada buluştuğunda, ifademe bir nebze çeki düzen verdim.

"İyiyim ama acaba bir otele mi bıraksanız beni? Yolculuğunuza iki gün var ve size zahmet vermek istemiyorum."

Kaşları çatılırken, "Duymamış olayım," dedi alınmış bir sesle. "Derya seni gördüğüne çok sevinecek."

"Çok teşekkür ederim." Dizlerimde uyuyan oğluma baktı-

ğımda, kalbimin burkulduğunu hissettim. Bu saatlerde her çocuk gibi evinde, sıcak yatağında uyuyor olmalıydı. Annesiyle oradan oraya savrulmayı hak etmiyordu.

Dakikalar sonra yüksek apartmanlara ev sahipliği yapan lüks bir sitenin önünde durduk. Engin Bey arabasını park ettikten sonra seri hareketlerle yanıma gelip oğlumu kucakladı ve eşinin açtığı kapıya yöneldi. Hemen ardından iki küçük çantayı alıp kapı ağzında bekleyen Derya'ya doğru yürürken utangaç bakışlarımı yere düşürdüm. Bu saatte onlara zahmet vermek beni fazlasıyla rahatsız etmişti.

"Hoş geldin Gülcüğüm." Elimdeki çantaları alıp hemen arkasındaki beyaz portmantoya koyduktan sonra bana sarıldı.

Bir kadına göre uzun olan boyu ve uzun, kumral saçlarıyla hoş bir kadındı Derya. Onu yıllardır tanıyordum ancak bir araya geldiğimiz aile yemekleri dışında görüşmemiştik.

"Kusura bakma Derya, bu saatte rahatsızlık verdiğim için çok üzgünüm." İçeriye geçmeden hemen önce sırtımdan çıkardığım siyah kabanımı askılığa astım.

"Saçmalama Gül, lütfen böyle düşünme. Rahatına bak."

Kahverenginin yumuşak tonlarıyla dekore edilmiş şık ve geniş salonuna geçtik birlikte. Duvarlardaki tablolara değin kahverengi olmasına rağmen renk geçişleri öylesine başarılıydı ki boğmuyordu insanı.

"Montunu çıkarıp yatağa yatırdım. Mışıl mışıl uyuyor."

Salonun çaprazındaki odadan çıkan Engin Bey'in sözleriyle gülümsedim.

"Çok teşekkür ederim, verdiğiniz ilaçlar iyi geliyor. Hiç sıkıntımız kalmadı gibi."

Engin Bey bana en yakın koltuğa otururken Derya da eşinin yanına oturdu. Bakışlarındaki merakı fazlasıyla hissediyordum ancak neler yaşadığım hakkında tek kelime etmek istemiyordum. Sanki kötü günlere dair bir cümle kursam, o cümlede kaybolup gidecekmişim gibi hissediyordum.

"Kahve içer misin ya da açsan bir şeyler hazırlayabilirim?"

Derya'nın samimi sorusuna karşılık yeniden tebessüm etme-

ye çalıştım. Ancak artık bu konuda başarılı olamıyordum. "Hayır, aç değilim. Aslında Engin Bey'e bizi bir otele götürmesini teklif ettim ama..."

Derya eşine manidar bakışlar attıktan sonra koltukta öne doğru kaykıldı ve tüm dikkatini bana verdi.

"Burada olmandan rahatsız değiliz, lütfen bunu bana tekrar söyletme," derken takındığı muzip ifadesi biraz olsun içimi rahatlatmıştı. "Fakat doğuya gitmek çok radikal bir karar olur. Arda'yı babasından kaçırmak ise tamamıyla yanlış bir karar."

Göğsüm sıkıntıyla inip kalkarken, "Mecburum," dedim. "İnan başka bir seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi emin bir sesle. Kendince haklıydı, neler yaşadığımı bilmiyordu. Onun gözünde çocuğunu babasından kaçırmaya çalışan bir anneydim belki de. Engin Bey'in Oğuz hakkındaki gözlemlerini pek ciddiye almadığı ise ortadaydı.

"Hiçbir anne evladını babasından ayırmak istemez," dedim dizlerimin üzerinde kenetlediğim ellerime bakarak.

"Ayten Hanım ile konuşalım o halde, Oğuz annesini dinleyecektir."

Ayten Hanım'ın benden nasıl nefret ettiğini anlatmak yerine susmayı yeğledim. Engin Bey beni anlamış olacak ki elini karısının sırtına koyarak sıvazladı. "Bunları daha sonra konuşuruz canım, bırakalım da Gül biraz dinlensin."

Derya mecburi bir kabullenmeyle başını sallayarak, "Peki," dedi.

Niyeti arabulmaktı besbelli ama onlarla orta yolu bulmanın mümkün olamayacağını bilmiyordu. Boşanmak istediğimi her söylediğimde Oğuz'un önüme koyduğu tek bir seçenek vardı; Arda'yı bırakıp istediğim yere gidebileceğimi söylerdi her zaman. Aslında bunu söylerken oğlumu asla bırakmayacağımı bilirdi. Bildiği için rahattı.

"Ben uyusam iyi olacak." Ayağa kalkarak minnettar gözlerle onlara baktım. "Tekrar her şey için teşekkür ederim. İyi geceler."

Bir ağızdan iyi geceler dileklerini sunarlarken, oğlumun yattığı odaya yöneldim. Arda'yı uyandırmamak için ışığı açmadan, uyuduğu tek kişilik yatağın ucuna oturdum. Hemen yanındaki üçlü koltuk benim için hazırlanmıştı ancak oğlumla uyuyacaktım her zamanki gibi. Onun kokusuyla uyumak eşsizdi. Yanına uzanıp minik sırtını göğsüme yasladım ve ona sıkıca sarıldım. Zihnimin bir yarısını bundan sonra ne yapacağım oyalarken, diğer yarısı düşünmemem gereken adamdaydı. Şimdi, tam da şu an ne yaptığındaydı. Belki Meyra'ya gülümsüyordu, belki zifiri gözlerini kısarak bir şeyler söylüyordu. Bana baktığı gibi nefretle değil de hayranlıkla bakıyor olabilirdi. Belki de onu kollarının arasına almış, kalbindeki mezarımın üzerine toprak atıyordu.

Öldüğüm yerde bırakıyordu beni, hak ettiğim gibi...

Yüzümdeki minik dokunuşlar eşliğinde kirpiklerimi aralarken, bedenimdeki veca kendini hissettirmekten geri kalmadı. Dün ilaçlarımı içmediğim için uyanmam zor olmamıştı. Henüz tam olarak iyileşemediğim için o ilaçlara ihtiyacım olsa da günü uyuyarak değil, oğlumla vakit geçirerek tüketmek istiyordum. Kocaman açtığı yeşil gözleriyle etrafı şaşkınlıkla süzdükten sonra bana döndü.

"Günaydın anneciğim, burası neresi?"

Yüzümdeki elini avuçlarımın arasına alarak uzun bir öpücük kondurdum.

"Günaydın oğlum, burası Engin Amca'nın evi."

Şaşkınlıkla kalktı kaşları. "Doktor Engin Amca mı?"

"Evet, Doktor Engin Amca..."

Yaşadığı kısa süreli şaşkınlığın ardından yüzünün düştüğünü fark ettim. "Ama neden Mehmet Amca'ya hoşça kal demedik?"

Çünkü ben onu hiç hoşça bırakmadım. Hep nahoştu uzaklaşan adımlarım, hep bir burukluk vardı. Hayat bize yavan bir hoşça kal demeyi bile çok görmüştü her defasında...

"Belki, belki başka bir zaman deriz."

Kapı tıklatılınca, buğulanan gözlerimi kırpıştırdım.

"Gelebilirsiniz."

Kapı usulca açılırken, Derya güler yüzüyle, "Günaydın," dedi. Yanımıza yaklaşarak Arda'yı kollarına aldı. "Acıktın mı Ardacığım?"

Arda ağır ağır başını sallayıp, "Hı hı," derken, Derya onu yere indirdi ve eliyle kapıyı işaret etti. "O zaman hemen elini yüzünü yıka bakalım, kahvaltı hazır."

Kendisine söyleneni yapmak üzere uzaklaşan oğlumun hemen ardından yatağın kenarına oturdu Derya. Tamamen doğrulup örtüyü üzerimden attığım sırada gözleri yüzümde dolaşıyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Omuz silkip, "Hayır," dedim. "İyiyim"

"Gözlerin öyle söylemiyor ama..."

"Zor bir süreçten geçiyorum Derya, mutlu görünmeye çalışmak çok zor."

Buruk bir ifadeyle başını salladı.

"Haklısın, yaşadıkların zor şeyler ama dün de söyledim, kaçmak yerine sorunlarını halletmeyi denemelisin."

Yılgınlıkla yüzüne baktıktan sonra ayaklarımı yataktan sarkıttım ve ayağa kalktım. "Ben de dün söyledim, benim için tek çözüm gitmek."

Cevap vermesine müsaade etmeden oğlumun peşinden gittim. Soğuk suyla yüzümü yıkadıktan sonra odaya dönerek önce Arda'nın ardından da kendi üzerimi değiştirdim. Kahvaltı masasına oturduğumuzda Derya'dan telefonunu rica ederek Beyza'ya buranın konumunu attım. Hemen ardından aradım ve gelirken Yağız Bey de dâhil olmak üzere kimseye bir şey söylememesini rica ettim. Ardı ardına sorduğu soruların başında Mehmet'in evinden neden ayrıldığım geliyordu. Gelince detaylı anlatacağımı söyleyerek telefonu kapattım. Derya kahvaltıdan sonra yardımcısından bizim için iki kahve istedi ve telefonunu kurcalamaya başladı.

"Ufak bir işim var. Geleceğim canım."

"Tamam, biz salondayız." Oğlumu da alıp salona geçtiğimde, Aylin ufak adımlarla merdivenlerden iniyordu. Dün geç uyuduğundan dolayı Derya kahvaltı için uyandırmamıştı onu.

"Merhaba Aylinciğim, beni tanıdın mı?"

Merdivenleri tamamladıktan sonra babası gibi mavi olan gözleri usul usul yüzümde dolaştı. "Evet, Gül Abla."

Aylin, Engin Bey'in ilk eşinden olan kızıydı. Arda'dan bir yaş küçüktü ve içine kapanık bir çocuktu. Koltuğa otururken, Aylin'i de dizlerime oturttum ve onunla konuşmaya başladım. Üstündeki çekingenliği dakikalar sonra az da olsa atabildiğinde onu Arda ile oynamak üzere serbest bıraktım. Birlikte öyle güzel oynuyorlardı ki onları izlemekten zevk alıyordum. Aslında Arda'nın hep bir kardeşi olmasını istemiştim, ama Oğuz gibi bir adama ikinci bir çocuğu vermek aptallık olurdu.

Öğlene doğru Derya Aylin'i uyutmaya götürdüğünde, Arda kendisinin de uykusunun geldiğini söyledi. Oğlumu alıp gece kaldığımız odaya götürdüm. Yatağa yatırıp yanına uzandığımda uykuya dalması uzun sürmemişti.

Uyuyan yavrumun saçlarını okşadıkça düşünüp durdum; bunca zorluğun içinde hâlâ yanımda olduğu için şükür sebebimdi. Yaşama direncim, tutunacak dalımdı. Terlemiş saçlarını parmaklarımla yana tararken, eğilip tam oradan öptüm, cennet kokusu bu olmalıydı. Dudakları kızarmıştı, yüzünde ise huzursuz bir ifade vardı. Belli ki yerini yadırgamıştı. Tüm anneler için melek figürü hiç şüphesiz evlatlarıydı. Oğlum da benim meleğimdi, tüm günahlarımın arasında bana biçilen bir sevap gibiydi.

"Sana bunları yaşattığım için affet beni," diye fısıldarken dolan gözlerim birkaç damlayı aşağı salladı. "Bir yaprak misali oradan oraya savurduğum için, affet."

Yaklaşan ayak seslerini duymamla hızla yüzümü kuruladım. Gelen Derya'ydı. Küçük adımlarla içeriye girdikten sonra elindeki dumanı üstünde bitki çayını bana uzattı. Büyük kupayı alıp yatağın yanındaki ahşap komodine bıraktım. "Teşekkür ederim."

"Ağladın mı sen?" derken asılan yüzünde başka bir sıkıntı var gibiydi. Gerçi uzun zaman olmuştu onu görmeyeli, belki de bir sorunu vardı.

"Yok, hayır. Sadece... Kusura bakmayın Derya, size de zahmet verdim dünden beri"

Koyu kumral saçlarını arkaya atıp arkasındaki kalorifere yaslandı.

"Bize zahmet vermiyorsun, daha kaç kere söyleyeceğim Gül? Böyle konuşma lütfen. Ama... böyle kaçarak olmaz, tekrar söylüyorum, oturup konuşmalısınız."

Başımı tereddütsüzce iki yana salladım, bunu dün de anlatmıştım ona. Israrla aynı şeyi söylemesini anlayamıyordum.

"Olmaz dedim ya Derya, eğer konuşabiliyor olsaydık oğlumu babasından kaçırmak zorunda kalmazdım."

"Oğuz ile aranız kötü anladım, ama annesi Ayten Hanım çok ılımlı bir insan. Ondan yardım istemeyi denedin mi?"

İsmini duyunca bile içimin ürperdiğini hissettim. Ayten Hanım, acilen ezilmesi gereken bir böcek gibi bakardı bana. Bu her zaman böyle olmuştu. Bunun mümkün olmayacağını söylemek için dudaklarımı araladığımda, çalan kapının sesi duyuldu. Tedirginlikle ayağa kalktım.

"Beklediğin biri mi vardı?"

Açık kahve bakışları ansızın yere düşerken, ellerini birbirine kenetledi. Bir tuhaftı.

"Derya sana diyorum, birini mi bekliyordun?"

Cevap vermedi, bana bakmadı bile. Derken ayak sesleri duyuldu. Gayri ihtiyari oğlumun yanına yürüdüm ve tam yatağının önünde durdum. İçimi zehir zemberek bir his kapladı. Hissediyordum, kötü bir şeyler olacaktı.

"Evet Gül Hanım, beni bekliyordu."

Bu, Ayten Hanım'ın sesiydi! Keza sadece birkaç saniye sonra yüzünde zafer tebessümüyle karşımda belirdi. Omuzlarım düşerken, hüznün ele geçirdiği gözlerimi Derya'ya çevirdim.

"Neden, neden yaptın ki bunu?"

Elindeki bastonunu yere vurduğu an hemen arkasında iki adam belirdi.

"Sorularını sonraya sakla kenar mahalle dilberi." Kibirli bakışlarıyla beni ezdikten sonra omzunun üzerinden adamlara baktı.

"Alın torunumu!"

Derya yaslandığı yerden hızla doğrularak önüme geçerken, şoke olmuş gibiydi. Yaklaşmakta olan iki adamı eliyle durdururken, "Kalın orada!" diye bağırdı.

Akabinde karşısındaki yaşlı kadına dikkat kesildi ve "Ayten Hanım sizi buraya konuşmanız için çağırdım," dedi üzerine basa basa.

"Sen bu işe dâhil olma Deryacığım, seninle bilâhare konuşacağız. Lakin önce torunumla birlikte gitmeliyim, fazla vaktimiz yok."

Sözleriyle adeta kan beynime sıçradı. Derya'nın kolundan tutup önümden çektikten sonra Ayten Hanım'a parmağımı salladım. "Asla! Oğlumu size asla vermem."

Kemik gözlüklerinin ardından kıstığı koyu yeşil gözleri nefret doluydu.

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum. Ayrıca emin ol, engel olmaya kalkarsan adamlarım zarar vermekten kaçınmayacaklar."

Eliyle adamlarını işaret ettiğinde, uyanan oğluma takıldı bakışlarım.

Uykunun verdiği sersemlikle gözlerini ovalayarak, "Babaanne," dedi. "Sen mi geldin?"

"Evet tatlım ve şimdi birlikte gidiyoruz. Hadi Ardacığım, yanıma gel."

Arda irkilerek yattığı yerden bacağıma yapışırken, Derya sert bir ifade takınarak sesini yükseltti. "Hayır Ayten Hanım, Arda'yı bu şekilde size veremem."

Sinirlenmişti. Derya'yı duymazdan gelerek, arkasında duran iri kıyım adamlara baktı. "Son kez söylüyorum, alın çocuğu!"

Adamlar aldıkları emirle üzerimize yürürken, oğlumu kucağıma alarak sıkıca sarıldım. Derya bir adamın üzerine atılıp onu durdurabildi ancak diğerinin üzerimize gelmesiyle Arda ağlamaya başladı. Adam oğlumu omuzlarından tuttuğunda ağ-

laması şiddetlenirken, birbirimize daha sıkı sarıldık. Bir yandan Derya'nın bağırışları, diğer yandan kulağımın dibinde ağlayan yavrumun sesi ve Ayten Hanım'ın adamlarına çabuk olmaları konusunda yağdırdığı emirleri birbirine karışmıştı. Hayatım boyunca birçok kez zor duruma düşmüştüm, ama hiçbiri bu kadar bitirici değildi. Oğlumu sıkıca tutmak ile onu kollarından çekiştiren adamın daha fazla canını yakmaması için bırakmanın arasında kalmıştım.

Tutamadım. Adam oğlumun küçük bedenini kollarının altından yakalandığında, kayıp gitti ellerimin arasından.

Yanımıza ne ara geldiğini bilmediğim Ayten Hanım oğlumu adamından teslim alırken, kollarımı bir ümit ona uzattım. Ancak koruma dağ gibi önümde durmuş, bana yalnızca oğlumun benden uzaklaştırılışını izlemek kalmıştı. Bağırıyordum, ağlıyordum, yerimde tepiniyor beni tutan adama var gücümle vuruyordum.

Hiçbir işe yaramıyordu.

Kapının önüne gittiğinde, kollarının arasında ağlayan yavruma aldırmadan omzunun üzerinden bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. Zafer benim diyordu, bir çocuğu annesinden ayırmanın günah dolu zaferini omuzlayarak evden çıktığında, yerin ayağımın altından kaydığını hissettim. Uzaktan gelen "Anne!" sesiydi duyduğum son şey... Sonra her şey derin bir karanlığa gömüldü. Şeytan tüm dünyanın ışığını söndürdü.

Göğsümün tam ortasında öyle devasa bir acı vardı ki sanki orada sonu gelmeyecek bir yangın başlamıştı. İçten içe yanıyordum, ama bir türlü kül olamıyordum. Gözlerim kapalıyken bile acıyı iliklerime kadar hissediyordum. Yattığım yerde avucumu yumruk yaparak her şeyin kötü bir kâbus olmasını diledim. Şimdi uyanacaktım ve oğlum hemen yanı başımda olacaktı, olmalıydı. Başka türlüsüne dayanamazdım. Şakaklarımı zorlayan baş ağrısıyla gözlerimi usul usul araladım. Görmeyi dilediğim oğlumken, başımda dikilen adam Oğuz'dan başkası

değildi. Korkmadım, ya da isim verebileceğim başka hiçbir duygu hissetmedim. Oğlumdan koparıldığım odada onunla yalnızdık. Tek eli cebinde, bana bomboş gözlerle bakan adama acıyla baktım. Burada olduğuna bile emin olamıyordum. Bilinçaltım beni her şeyin kötü bir kâbustan ibaret olduğuna inandırmaya çalışıyordu ve ben inanmak istiyordum.

"Böyle olmasını sen istedin," dedi kademsiz bir sesle. "Bunu fazlasıyla hak ettin."

Takatsizliğimi yok sayarak doğrulurken, "Kes sesini!" diye bağırdım. Artık emindim, tüm bunların bir rüyadan ibaret olmadığına emindim. Emin olmak canımı haddinden fazla acıttı, yaktı geçti fütursuzca.

"Oğlum nerede?" derken ağlamaklı sesime gözyaşlarım karıştı. "Yalvarıyorum Oğuz söyle, oğlum nerede?"

Alaycı bir gülümsemeyle bir iki adım geriye giderken, başını salladı ağır ağır.

"Gerçekten bunu sana söyleyeceğime inanıyor musun?" Duraksadı, sakalsız çenesini sıvazladı. "Ya da söyleyeyim; şu an annemle birlikte Dünya'nın bir ucuna yolculuk ediyorlar. Yani senden binlerce kilometre uzağa!"

İçimde yükselen acı ve öfkeyle yataktan fırlayarak tam karşısında dikildim. Aslında ayakta durmaya halim yoktu, ancak dimdik durmamı gerektirecek bir nedenim vardı; oğlum.

"Lütfen!" diye fısıldadığımda, elim acıyla yanan göğsüme gitti. "Ne olur söyle Oğuz. Ben Arda olmadan yaşayamam."

Çehresindeki donuk ifade ansızın değişirken, beni bileğimden yakalayıp kendisine çekti. "Sadece oğlun, varsa yoksa oğlun! Bir o hayalet bir de oğlun! Ne zaman kocan oldu senin hayatında? Ben söyleyeyim, hiçbir zaman!"

Ne duvarlarda yankılanan sesi ne söyledikleri umurumdaydı. Sadece oğlumu istiyordum. O ise kasılan çenesine kadar öfkeyle dolup taşmış, hazmedemediklerinin hesabını soruyordu bana.

"Oğlumu istiyorum! Arda'yı getir bana!"

Sorularının yanıtsız kalması onu daha da öfkelendirdi. El-

leri koluma çıktı ve öfkeyle sıkıp ardından iterken, "Bir daha Asla!" diye kükredi. "Bir daha asla, ölene dek Arda'nın yüzünü göremeyeceksin."

Beni ittiği yere düşmek üzereyken, belimden yakalayan kollar dengesini yitiren bedenimi doğrulttu. Kulağımda Oğuz'un acı kelamları tekrar tekrar yankılanırken, başımı kaldırıp geçmişimin acı emaresine baktım.

"Mehmet"

Gayri ihtiyari dudaklarımdan firar eden ismiyle birlikte Oğuz'a kayan bakışlarım, çatılan kaşlarına şahit oldu.

Sonra, yine Mehmet'e baktım.

Gözlerinden hüznünü, bir demir misali sertleşen kollarından öfkesini hissettiğim adam tek kelime etmeden beni arkasına alıp Oğuz'a yöneldi.

İki adam karşı karşıya geldi ve safi nefretle birbirlerine baktılar.

"Bu mu aşığın?" derken sıktığı yumruğunu avucuyla ovaladı Oğuz.

Mehmet'in gerilen çehresinden dişlerini sıktığını anlayabiliyordum. Bir çivi gibi adımları durduğu yere çakılmıştı.

"Tekrar söyle," dedi, kaya kadar sert bir sesle.

"Neyi? Aşığı olduğunu mu?"

İthamına karşılık dudaklarım aralanmak üzereyken, yanımda biten Beyza'nın varlığıyla konuşamadım. Şaşkın gözlerle olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Hayır."

Oğuz bir pisliğe bakarmış gibi baktı ona. İki adımla aralarındaki mesafeyi kapattığında, kalbim boğazımda atmaya başladı. Ölüm sessizliği doldu odaya ve tüm hücrelerimi yerle yeksan eden o cümleyi tekrar kurdu.

"Ömrünün sonuna dek Arda'yı göremeyece-"

Mehmet kafasını Oğuz'un yüzüne savururken, çığlık atamayacak kadar bitap haldeydim. O kadar fazla şey olmuştu ki bir tekini bile kontrol edecek güce sahip değildim. Mehmet yere düşen Oğuz'un üzerine atıldığında amansız bir boğuşma başla-

dı aralarında. Mehmet çıldırmış gibiydi, altındaki adamın yüzüne ardı ardına yumrukları indirirken, ansızın aldığı darbeyle bu kez Oğuz üste çıktı. Beyza müdahale etmek için yaklaşıyor ancak sert yumrukların havada uçuştuğu kavgayı ayırabilecek gücü kendinde bulamayarak geriye çekiliyordu. Benimse omuzlarım düşmüş, olan biteni umursayamıyordum. Oğuz cümlesini tamamlayamasa da biliyordum. Yarım kalan cümlesini eyleme dökeceğinden hiç şüphem yoktu.

Onu iyi tanıyordum.

Adımlarım geriye giderken, son gördüğüm kargaşanın ayakta devam ettiğiydi. Mehmet yakasına yapıştığı Oğuz'u sertçe duvara yapıştırdı. Beyza müdahale edemeyeceğini anlayarak telefonuna sarılırken, arkamı dönüp usul usul uzaklaştım. Apartman boşluğuna geldiğimde, gözlerim merdivenlerde takılı kaldı. Aşağı insem, nereye gidecektim ki? Oğlum olmadan nerede nefes alabilirdim...

Kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırdım, yaşama sebebim kayıp gitmişti avuçlarımın arasından. Tüm o kargaşayı ardımda bırakıp merdivenleri çıktım, çıktım. Ta ki en tepeye ulaşana dek... Beton zemini arşınlayan ayaklarım tüm acılarımın bitmesine bir kala duraksadı. Hava soğuktu, çok soğuktu. Ayaz yüzüme vuruyor, çektiğim acıyı perçinliyordu. Ayaz gözyaşlarıma yapışıyor, onları tenime kazıyordu. İçimse kavruluyordu, bin parçaydı. Aşağıya baktım, çok yüksekti. Oysa bu kadar merdiven çıktığımın farkında bile değildim. Rasgele bir adım attığımda, ayakkabımın ucu betondan dışarıya taştı. Dayanılacak gibi değildi, dayanamıyordum.

"Gül! Gül!

Tanıdığım o sesin ilk defa rastladığım tonuna baktım omzumun üzerinden.

Mehmet...

"Gül! Kal orada, sakın kıpırdama," dedi aynı telaşlı sesle. Ellerini bana uzatmıştı, sanki tutabilecekmiş gibi...

Üzeri dağılmıştı, tıpkı dağılarak alnını süsleyen siyah tutamları gibi. Beyaz gömleği tenine yapışırken, kopan düğmeleri

göğsünü açıkta bırakmıştı. Dudağının kenarından süzülen kan ise ince bir yol çizmişti kendine. Doya doya bakmaya çalıştım, doyamadığım adama.

Başımı iki yana sallarken, hıçkırıklarım birer birer döküldü dudaklarımdan. "Git Mehmet! Git buradan." Telaffuz ettiğim kelimeleri hıçkırıklarım sarıp sarmalamıştı.

"Sakın! Sakın bir adım daha atma." Gözlerinde öyle katıksız bir korku vardı ki somut halde ellerimin arasında tutabilirdim.

"Mehmet git diyorum, git! Bir de böyle görme beni, git ne olursun."

Yumruk yaptığı elini avucuna geçirirken, "Lan!" diye bağırdı. "Yapma diyorum lan yapma! Önce beni öldürdün şimdi de kendini mi öldüreceksin!"

Sözleri içimdeki açık yaraya tuz savurdu. Kan çanağına dönmüş gözlerimi ondan ayırarak ellerimi yüzüme kapattım. Sonra ayak seslerini işittim, belimi sararak beni kendine savuran kollarını hissettim. Birlikte yere düşerken, bırakmadı beni, daha sıkı sardı, sarmaladı. Göğsünde bir nebze nefes alabildiğimde, içimi çekiyordum.

Mehmet, dudaklarını saçlarımın arasına bastırırken, acı acı fısıldadı.

"Gülüm, gülüm benim..."

32. Bölüm

Bebe mavisi yün kazağını burnuma bastırırken, içimin ince ince sızladığını hissettim. Yıkanması için kirlilere ayırdığım tüm giysilerini şimdi önüme sermiş, özlemle bakıyordum. Cennet kokusu sinmişti her birine, kokladıkça daha bir acıtsa da kalbimde yanan ateşe bir katre su oluyordu. Mehmet'in beni kollarının arasına alarak Beyza'nın evine getirmesinin üzerinden iki gün geçmişti. İki koca gündür oğlumdan ayrıydım ve özlem denen o illet zehirli bir sarmaşık gibi sarmıştı dört bir yanımı. Kollarımdan koparılırken, "Anne," diye bağırmasını, ağlamasını bir türlü unutamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda tekrar ve tekrar o anı yaşıyordum.

Bıkmadan, usanmadan kazaklarının bilhassa yaka kısmını doyasıya kokladım. Sonra itinayla katlayarak komodinin üzerine koydum. En sevdiği ayıcıklı kazağı burada kalmıştı. Ne solan rengine ne de kollarının artık kısa gelmesine aldırmadan giyiyordu. Keşke giderken verebilseydim diye geçirdim içimden, sonra bu düşünceme burukça gülümsedim.

Keşke onu benden almalarına izin vermeyecek kadar güçlü olsaydım.

"Sana yorganın altından çıkmamanı söylemiştim."

Elinde tepsiyle içeri giren arkadaşım, tepsiyi masaya koya-

rak beni yatağa yatırdı ve ateşimi kontrol etti elinin tersiyle.

"Ateşin var gibi, çorbanı içtikten sonra sana ilaç vereceğim."

Yastığımı yükselterek doğruldum ve yatağımın kenarına oturan Beyza'ya çevirdim gözlerimi. "Ben iyiyim, sadece üzerimde biraz kırgınlık var."

"Biz ona grip diyoruz. Çıkarsan buz gibi havada çatı tepelerine olacağı buydu." Elini alnına koyarak sıkıntıyla ovaladı. Yine sinirlenmişti. "Bir daha böyle bir şeyi yaparsan, eğer bir daha canına kas-"

"Tamam," dedim elimi havaya kaldırarak. "Tamam, iki gündür sürekli azarlıyorsun zaten. Artık çorbamı içebilir miyim?"

Konuyu dağıtmak amacıyla istediğim çorba tepsisini dizlerime koyduğunda, dumanı üstünde şehriye çorbasına iştahsızca baktım. Kendimi zorlayarak içtiğim birkaç kaşıktan sonra, dudaklarıma götürmek üzere kaldırdığım son kaşık havada kaldı.

"Ne oldu?" diye sorduğunda elimi usulca indirip kaşığı çorba kâsesinin içine bıraktım.

"Hastaydı, ilaçlarını veriyorlar mıdır acaba?"

Dudaklarını birbirine bastırıp tek kaşını kaldırdı. "Gül, acını anlayamam. Tahmin edebilirim ama anlayamam. Fakat sana şunu söyleyebilirim ki o Oğuz denen hayvan oğluna bağlı bir baba. Elbette gözü gibi bakıyordur."

Haklıydı, yine de düşünmeden edemiyordum.

"Haklısın." Bakışlarım kıyafetine kayarken, siyah ceket ve aynı renk kumaş pantolon takımını giydiğini fark etim. İki gündür başımdan ayrılmıyordu, sanırım artık işe gitme vakti gelmişti.

"Hadi, geç kalma." Kolunu sıvazladım ve gülümsemeye çalıştım. "Ben içerim."

"Önemli bir duruşmam olmasa gitmezdim ama aylardır hazırlandığım mühim davalardan biri," dedi üzgün bir sesle. Kendimi ciddi anlamda yük gibi hissediyordum. İnsanların hayatını sekteye uğratmaktan başka bir işe yaramıyordum.

"Elbette gideceksin, hatta Yağız Bey'e de uğra. Seni merak ediyor olmalı."

Dudakları hafifçe kıvrılırken, "Evet," diye onayladı sözlerimi. "Sürekli görüşmek istediğini söylüyor."

"Sen ne diyorsun peki?"

"Bakarız diyorum." Ayağa kalkarken dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirdi. Omzundaki siyah renk zincirli çantayı düzelttiği sırada komodini işaret etti. "Orada ilaçlar var, içmeyi unutma. Akşama görüşürüz."

Başımı sallayarak, "Görüşürüz," dedim. Dış kapının kapanma sesini duyduğumda dizlerimdeki tepsiyi kaldırıp kenara bıraktım ve yorganın altına girdim. Bedenimi saran ürperti grip konusunda Beyza'nın haklı olduğunu gösteriyordu. Beni ele geçiren rehavet öyle güçlüydü ki gözlerimi kapatır kapatmaz derin bir karanlığa doğru çekilmeye başladım. Uyuyunca geçiyordu bazı şeyler, geçici de olsa, geçiyordu.

Terden alnıma yapışmış saçlarımın usulca geriye sıvazlanması, uykunun sakin kollarından ayrılmamı imkânsız kılıyordu. Tıkanan burnumdan nefes alamadığım için aralanan dudaklarım sürekli kuruyordu. Sık sık dilimle ıslattığım için yer yer çatlamıştı üstelik. Gülsem oluşan yarıklar canımı yakardı, neyse ki gülmüyordum.

Biz anneler hastalanmak için her zaman doğru anı beklerdik, bedenim de oğlumun yokluğunu fırsat bilerek su koyuvermişti.

Ağzımdan derin bir nefes aldıktan sonra kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatacakken, dudaklarımda hissettiğim ıslaklık tüm bedenimi ürpertti. Gözlerimi yavaşça açtığımda, onu gördüm. Burada, benimleydi. Suya batırdığı pamuğu hafif hafif dudaklarıma değdirirken, çehresindeki ciddiyet seyredilmeye değerdi.

"Çorbanı içmemişsin."

"Canım istemedi," dedim çatallaşmış kısık sesimle. "Sen, ne zaman geldin?"

Elindeki pamuğu tepsinin kenarına koyduktan sonra zifiri gözleri gözlerime tırmandı. "Hiç gitmedim, bu civarda bir otelde kalıyorum."

Duyduklarıma inanamayarak hızlı hızlı kırpıştırdım kirpiklerimi. "Burası holdinge uzak, hem benim için evinden ol-"

"Orası artık evim değil" derken alnıma giden elleriyle aynı anda kaşları çatıldı. "Ateşin var senin."

"Nasıl yani?"

Sorumu umursamadan koltuk altımdan kavrayarak doğrulttu beni. Kısa bir süre üzerimdeki pijama takımına baktıktan sonra tişörtümü eteklerinden yakaladı. Niyetini kestirmeme fırsat vermeden üstümü başımdan sıyırıp attı ve beni ip askılı siyah atletimle bıraktı. Gözleri omuzlarıma inerken, ne tarafa bakacağımı şaşırdım. Esmer, kemikli ellerini boynumda hissettiğimde ise aldığım nefesler boğazıma dizildi.

"Vücudun fazla sıcak sayılmaz. Yine de üzerini örtmeyelim."

Utanmış mıydım? Ben, Gül! Evet, fazlasıyla utanmıştım.

Elleri usulca omuzlarıma kayarken, göz ucuyla gülümsediğini gördüm. Ona bakamadım. Başımı yeniden yastığa bıraktığında, benimle birlikte eğildi ve nefesini kulağımın kıvrımlarına bıraktı.

"Utanma, benden sakın utanma."

Bir cesaret birbirine temas eden tenlerimize aldırmadan başımı ona çevirdiğimde, burunlarımız birbirine değdi. Yüzeyseldi. Buna rağmen kalbimin tenime eşlik ederek ısınmasına sebep olmuştu.

"Az önce neden öyle söyledin? Neden artık orası evin değil?"

"Çünkü taşınıyorum."

Nefeslerimiz birbirimizin çehresinde eserken, gözlerimiz birbirine mıhlamış gibiydi.

"Çünkü evinde kötü hatıralarının olmasını istemiyorum."

İfadem gevşerken, dudaklarına indi bakışlarım. Doğru mu duymuştum, evin mi demişti? Afalladım. Anlayamadım. Şu an bir aptal gibi göründüğüme emindim.

"Neden öyle bakıyorsun?" derken bir anlığına dudaklarıma kayan zifiri gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Ömrünün sonuna kadar Beyza'nın yanında kalmayı planlamıyorsundur umarım."

Doğru duymuştum! Taşınıyordu ve yeni evinden ikimizin eviymiş gibi bahsetmişti!

"B-ben..." Derin bir nefes alarak doğru kelimeleri seçmeye çalıştım. "Ben yapamam, nasıl olur Mehmet? Böyle bir şey..."

Gözlerimi tavana çevirdiğimde, Fatma Hanım'dan gördüğüm muamele düştü aklıma.

"Annen beni görmeye bile tahammül edemezken, nasıl olur? Hem, hem sen beni..."

Cümlemin devamını derin bir hüzün baltalarken, bedeni ağır ağır doğruldu.

"Kimseyi düşünmek zorunda değilsin. Emin ol, bir daha aynı muameleyle karşılaşmayacaksın."

Parmağına sarılı olan ince saç tutamını usulca kulağının ardına iliştirdi.

"Seni affedip affetmediğimi soruyorsan eğer..." Duraksadı, gözlerini kapatırken dişlerini sıkıca birbirine bastırdı. Bu yaptığı, muazzam yüz hatlarını gözler önüne sermişti. Gözlerini usulca açıp bana baktığında, içindeki hüznü görebiliyordum.

"Bilmiyorum Gül, belki bir gün affederim. Belki de son nefesime kadar affedemem seni. Ama bildiğim bir şey varsa..." Avucu sahiplenici bir tutuşla yanağımı kavrarken, usul usul yaklaştı ve burnumun ucuna kuş tüyü hafifliğinde bir buse bıraktı.

"Seni bir daha kaybedemem, asla."

O an kirpiklerimden sallanan bir damla yaş parmaklarını ıslatıverdi. Ne diyebilirdim ki ne söyleyebilirdim karşımdaki koca yürekli adama? Elimi kaldırdım, tereddütle yanağımdaki eline dokundum. Başımı hafifçe yana eğerek avuç içinden uzunca öptüm.

Mehmet, parmak uçlarıyla gözyaşımı sildi.

"Sen bana bunu söyledin ya; ömür boyu kötü konuşsan, her gün kalbimi kırsan da razıyım."

Elini yüzümden ayırdığında, tenim üşüdü, içim buz tuttu. Olanca endamıyla ayağa kalkıp kıstığı gözlerini yüzümde gezdirdi. Öyle güzel bakıyordu ki milyonlarca anlamı bir arada barındırıyordu bakışları.

"Kötü konuşmayacağım, üzmeyeceğim seni."

Zordu, onun için ne denli zor olduğunu görebiliyordum.

İçindeki savaşı, galip gelen duygularını hissedebiliyordum.

"İki gündür Oğuz Santürk'ü yakın takibe aldırttım," derken telaffuz ettiği ismi tükürür gibi söylemişti. "Yurtdışı bağlantılarını, Arda'yı hangi ülkeye götürmüş olabileceğini araştırıyorum."

Kalbim ağır bir heyecanla kasılırken, dirseklerimden destek alarak doğruldum. Biliyordum, tuhaf bir şekilde, oğlumu bana onun getireceğini biliyordum.

"Onu bul Mehmet, oğlumu bana getir," dedim umut dolu bir sesle.

"Bulacağım."

Arkasını döndü ve ağır ağır uzaklaştı adımları. Kapıya ulaştığında hâlâ gözlerim üzerindeydi ki duraksadı. Geniş omuzlarının üzerinden bana baktı ve aklına bir şey gelmişçesine kısıldı zifiri gözleri. Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra en son on yıl önce yaptığı bir şeyi yaptı. Benim için şiir okudu.

"Tahir olmak da ayıp değil
Zühre olmak da...
Hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.
Bütün iş Tahir ile Zühre olabilmekte.
Yani yürekte...
Mesela bir barikatta dövüşerek,
Mesela kuzey kutbunu keşfe giderken,
Mesela denerken damarlarında bir serumu;
Ölmek ayıp olur mu?
Tahir olmak da ayıp değil
Zühre olmak da...
Hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.
Seversin dünyayı doludizgin,
Ama o bunun farkında değil.
Ayrılmak istemezsin dünyadan.
Ama o senden ayrılacak...
Yani sen elmayı seviyorsun diye
Elmanın da seni sevmesi şart mı?
Yani Tahir'i Zühre sevmeseydi artık,
Yahut hiç sevmeseydi;

Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden...
Tahir olmak da ayıp değil
Zühre olmak da...
Hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil..."*

* Nazım Hikmet Ran'ın "Tahir ile Zühre" şiiri.

33. Bölüm

Zaman geçiyordu; bazen acıtarak, çoğu zaman yakarak, fazlasıyla gaile dolu olsa da bir şekilde ilerliyordu işte. Zaman benimle haksız bir harbe girişiyordu, bense mağlubiyeti sırtlanarak yolumda yürüyordum. Günler ardı sıra birbirini kovalarken, her güne bana oğlumu sunabileceği umuduyla tutunuyordum ve her günün sonunda hayal kırıklığıyla başımı yastığa koyuyordum. Yastığıma hapsettiğim gözyaşlarımın haddi hesabı olmuyordu. Zira özlem gün be gün kalbimi kurutuyordu.

İçimde yaprakları kurumuş ağaçlar varken, bir tanesi en tepede, inatla yemyeşil duruyordu. Esen kuvvetli rüzgârlara, acımasız ayazlara, onca kırıklığı kafa tutarcasına, orada öylece duruyordu.

Mehmet'in sözüydü o son yeşil ağaç. Biliyordum ki o söylediyse yapardı. Günlerdir beni bir kez bile aramasa, bir kez olsun yanıma gelmese de yapardı.

Bakışlarım gayri ihtiyari telefona gitti. Yine bomboştu.

Yatağın ucuna oturup pencereden dışarıya baktım. Güzel dudaklarından dökülen Nazım'ın dizeleri hâlâ kalbimdeydi, oraya nakşedip öyle gitmişti Mehmet.

"Sen arasan diyorum."

Boş bulunup irkilirken, elim göğsüme gitti. Ne ara geldiğini

bilmediğim arkadaşım kapının pervazına dayanmış, kıstığı gözleriyle beni izliyordu.

"Denedim, ama arayamadım," dedim hafifçe omuz silkerek. Birçok defa denememe rağmen yapamamıştım.

"Neden?"

"Bilmiyorum, sanırım neden gelmediğini ya da neden aramadığını bilmediğim için cesaret edemiyorum."

Ufak adımlarla yaklaşıp hemen yanıma oturdu. Son günlerde çok mutluydu, bunun nedeninin Yağız Bey olduğunu ise aşikârdı.

"Boşanma davasını açana kadar beni aradı birkaç kez, ama açtığımı söyledikten sonra tekrar aramadı. Yağız'ın söylediğine göre yeni evinin tüm mimari detaylarıyla kendisi ilgileniyormuş, belki yoğunluk-"

Burukça gülümseyerek sözünü kestim. "Bunlar sadece bahane olabilir, bir insanın özlem duyduğu biri için her zaman vakti vardır."

Sıkıntılı bir nefes vererek tekrar pencereden dışarıya baktım. "Belki de pişman oldu, en nihayetinde beni affedemediğini söylemişti. Denedi, zorladı kendisini, ama başaramadı."

Oluşan kısa süreli sessizliğin sonunda kolumdaki dokunuşla birlikte Beyza'nın iri kahve gözlerine diktim bakışlarımı. Söylemek istediği bir şeyler var gibiydi ancak bir türlü aralanamadı ince, biçimli dudakları.

"Söyle," dedim teşvik edici bir ifadeyle. Aslında günlerdir ağzında geveleDiği bir şeylerin olduğunun farkındaydım.

"Gül," dedi sıkıntılı bir sesle. "Bana kızacaksın ama..." Ayağa kalkıp ufak adımlarla odanın içini arşınlamaya başladı.

"Beyza, her ne söyleyeceksen söyler misin?"

Tam karşımda durduğunda, suç işlemiş bir çocuğun ifadesi vardı suratında.

"Ben, senin mektubunu Mehmet'e verdim"

Söylediklerine inanamayarak ayağa fırladığım an yaşadığım şokla gözlerim irileşti.

"Seni hastaneye götürdüğümüz gün bulmuştum, sana ver-

mek için sakladım. Ama Yağız'ı ziyaret etmek için işyerine gittiğim bir gün Mehmet ile konuşmalarına şahit oldum. Sana öfkeliydi ve haksız yere itham ediyordu." Elini koluma koyarak şefkatle sıvazladı. "Dayanamadım Gül."

Elimi alnıma koyarak ona sırtımı dönerken, kalbime koca bir ağırlık oturmuştu. Okumaması gerekiyordu, gözlerinin değmemesi gerekiyordu o yaralı satırlara.

"Yani bana acıdı," dedim bomboş bir sesle. "Mutsuzluğumu okudu ve bana acıdı."

"Hayır Gül, o sana acımıyor. Yağız anlattı, mektubu okuduktan sonra holdingden ayrılmış. Hatırlasana Oğuz ile birbirlerine girdikleri günü, Mehmet boşu boşuna mı oradaydı! Mektubu okuduktan sonra sana acımadı, yalnızca seni anladı ve sana geldi. Aynı gün o çatıda seni kaybetme korkusuyla sınandı. Evet, belki affedemedi ama artık seni bırakamaz. Çünkü onun kalbinde hâlâ sen varsın. Kendisiyle çelişiyor, ona zaman tanımalısın."

Bedenimi boş bir çuval gibi yatağa bıraktığımda, ellerimi başımın altına yerleştirdim. Yaşadığım karmaşa öylesine tüketiyordu ki beni içinden çıkamıyordum. Her yol başka bir çözümsüzlük kapısına açılıyordu.

"Bilmiyorum Beyza, aklımda Arda varken, mantıklı düşünmüyorum. Sadece... Baksana, sesimi duymak bile istemiyor, bir anlık hataydı belki de bana gelişi. Ama kızmıyorum, kızamıyorum."

Sözlerim biterken, dikkatim duvardaki takvime takıldı.

Yılın son günüydü.

Beyza birkaç gün önce bahsetmişti; Yağız Bey'in bugün ikisi için özel bir planı vardı ve ben kızı hâlâ kendi sorunlarımla uğraştırıyordum.

"Beni boş ver, bir şekilde başımın çaresine bakıyorum işte. Hem boşanma davasını açtım, Oğuz'dan şikâyetçi de oldum. Mehmet'in desteği olmasa yapamazdım. Yanımda olmasa da gölgesinin her zaman üzerimde olacağını biliyorum."

Güven verircesine gözlerini usulca kapatıp açarken, "Her

zaman," dedi. "Ayrıca sorunlarınla uğraşmaktan şikâyetçi değilim. Daha önce de söyledim, biz dostuz. Hem, sen beni neden göndermeye çalışıyorsun ki? Güzel bir masa kuralım ve bu geceyi birlikte geçirelim."

Keyifli sözlerine kaşlarımı çatarak karşılık verdim. "Tabii ki hayır, yeni yıla benimle girip tüm yılını benimle mi geçirmek istiyorsun sen? Hemen gidip hazırlan."

Gülümseyerek bir adım geriye gitti ve teslim olurcasına ellerini yukarı kaldırdı. "Tamam başkan, sen ne dersen o."

Yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra odadan ayrıldı. Birkaç saat sonra mor, straplez bir elbiseyle salona geldiğinde, yüzünde heyecan ve mutluluk vardı. Koyu renk saçlarını tepede sıkı bir atkuyruğu yapmış, diğer günlere nazaran daha belirgin makyajıyla göz dolduruyordu. Yağız Bey gelince benimle vedalaşıp çıktı. Pencereden gördüğüm kadarıyla Yağız Bey de bugün kendisine ziyadesiyle özen göstermişti. Lacivert takım elbisesinin içinde hoş görünüyordu. Arkadaşımı gördüğünde, yaşadığı anlık duraksamaya şahit olarak tebessüm ettim. Ayaküstü geçen kısa bir konuşmanın ardından arabaya bindiklerini görüp içeriye geçtim.

Hava henüz kararmıştı. Acıktığımı hissederek mutfağa ilerledim. Kahvaltıyla duruyordum ama buzdolabının kapısını açtığımda canımın bir şey istemediğini fark ettim ve salona geri döndüm. İçeriye düşen alacakaranlığa rağmen ışığı açmadan koltuğa oturdum. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslarken, zihnimde dönüp duran tek bir gerçek vardı, ne kadar yalnız olduğum. Annem ve Sait İle konuşmayalı aylar oluyordu, konuşmak için herhangi bir istek de yoktu içimde.

İşittiğim mesaj sesiyle başımı kaldırdığımda yuvarlak masanın üzerinde duran telefonuma uzandım. Muhtemelen reklam mesajlarından biriydi. İsteksizce ekranı açtığımda, gördüğüm isimle derin bir heyecana kapıldım.

Mehmet!

Derin bir nefes alıp mesajı açtım.

Yarım saat sonra oradayım. Hemen çıkacağız.

Ekrana takılı kalan bakışlarım bir süre oradan ayrılamadı. Anlam veremedim, hatta mesajı yanlışlıkla bana gönderdiğini bile düşündüm. Sırf bu yüzden bir devinim gösterip ayaklanmadım ve eşofmanlarımla olduğum yerde oturmaya devam ettim. Tam yarım saat sonra duyulan korna sesiyle mesajın doğru adresi olduğumu anlarken, aynı dakika çalınan kapıyla ayağa fırladım. Ürkek adımlarla koridora çıkıp kapıyı açtım ve siyah takım elbisesinin içinde tüm heybetiyle karşımda duran adama baktım. O da bana baktı. Hatta bakışları üzerimde gezinirken, yüzü memnuniyetsiz bir hal aldı.

"Mesajı okumadığını umuyorum."

"Okudum."

Kaşıyla üzerimi işaret ederek, "Öyleyse neden üzerini değiştirmedin?" diye sordu.

Kapının kolunda duran elimi kendime çekip bakışlarımı ondan ayırdım. "Yanlışlıkla attığını düşündüm."

Gülüşünü duyduğumda bu manzarayı kaçırmamak için bakışlarımı yüzüne diktim. "Madem hazırlanmadın, o halde böyle gel."

Ne olduğunu anlamadan kolumdan tutmasıyla dışarıya çekti beni. Ayağımda ev terlikleriyle sokağa çıkardığında, itirazlarıma kesinlikle kulak vermiyordu. Beni arabanın içine soktuktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Şaşkınca önce yola ardından ona baktım.

"En azından telefonumu ve montumu alsaydım." Serzenişlerimi tepki vermeden dinledi ve ısıtıcıyı son seviyeye getirdi.

"Üşürsen arkada ceketim var, telefonuna gelince... Ona ihtiyacın olmayacak."

"Nereye gidiyoruz?"

Gaza yüklendiğinde arkama yapıştım. Acele hareketlerle emniyet kemerimi bağlarken, zihnimde alamadığım yanıtın ihtimalleri dönüp duruyordu.

Konuşmadık.

Dakikalar boyu sıcacık arabanın içine sinmiş eşsiz kokusunu soludum. Kokusu ciğerlerime nüfuz ettikçe nereye gittiğimiz

sorusu ehemmiyetini kaybetti. Yanında olduğum için içten içe şükrettim sadece. İlerledikçe beton yapılar azalıyor ve ağaçlar artıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlarken, direnmeyerek gözlerimi kapattım ve koltuğa sindim. Uykuya meyletmek üzereyken üzerime örtülen şey her neyse, onun kokusunu taşıyordu.

Arabanın durmasıyla uykumdan uyanırken, gördüklerime inanamadım. Ellerimle yüzümü sıvazladıktan sonra tekrar baktım. Her yer bembeyazdı. Birçok ağaç vardı ama kar öyle yoğun yağmıştı ki onları da kendisine saklamıştı. Başımı ön cama yaklaştırdığımda ahşap bir dağ eviyle burun buruna geldim. Çatısını ve verandasını süsleyen kara rağmen tüm görkemiyle tam karşımda duruyordu.

"Buraya neden geldik?"

El frenini çektikten sonra anahtarları çıkarttı. Sorumu cevaplamak yerine bakışları ev terliğinin içindeki ayaklarıma kaydı.

"Sen inme," dedikten sonra kendisi indi ve çok geçmeden kapımı açıp beni üzerimdeki ceketiyle birlikte kollarının arasına aldı. Ellerimi boynuna sararken, hissettiğim şey katıksız özlemdi.

Karlara bata çıka fakat hiç zorlanmadan verandanın basamaklarını tırmanarak evin kapısına ulaştı. Beni yere bıraktıktan sonra iç cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

"Geç sen, geliyorum."

Tekrar arabaya yönelirken, sıkı sıkıya tuttuğum ceketini giydim ve içeriye geçtim. Öyle soğuktu ki sanki bir dağ evine değil de kuzey kutbuna gelmiştik. Büyük bir şömineye ev sahipliği yapan ufak sayılabilecek bir salon karşıladı beni. Bir kanepe, ahşap bir masa, koyun postu halı ve yukarıya çıkan merdivenlerin dışında hemen sağ köşede kalan küçük bir mutfak vardı. Minik adımlarla ilerleyip koltuğa oturdum, koltuk bile buz gibiydi. Üstelik arabanın farları olmasa etraf fazlasıyla karanlıktı.

Birkaç dakika sonra Mehmet elinde poşetlerle içeri girdi.

Onları içeri bırakıp tekrar çıktığında, bu kez bir yığın odunla gelerek şömineye yerleştirdi. Kısa sürede şömineyi yakarken, koltuğun büyük minderinden birini şöminenin önüne koydu ve elini bana uzattı.

"Buraya gel, üşüteceksin."

O kadar üşümüştüm ki sözünü ikiletmedim. Minderin üzerine oturduğumda gözlerimi çatırdamaya başlayan ateşe diktim ve izlemeye başladım.

Poşetlerle birlikte getirdiği ufak çantayı açarak içerisinden kalın bir hırka çıkarttı ve omuzlarıma bıraktı. Şaşkın gözlerle ona bakarken, bu kez çantadan çıkardığı yarım botları önüme koydu.

"Hâlâ otuz sekiz giyiyorsan..."

Şöminenin ışığıyla aydınlanan çehresine bakıp gülümsedim. Ayakkabı numaramı bile unutmamıştı.

"Teşekkür ederim."

Ayakkabıları ayağıma geçirdiğim sırada yanıma bir minder de kendisi için koydu.

Neden burada olduğumuzu bilmiyordum, ama iyi ki buradaydım.

"Arayamıyorum," diye konuştu dakikalar sonra. Bana bakmıyordu, tutuşmaya çalışan odun parçalarına dikmişti gece karası gözlerini. "Gelemiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde üzerine sinmiş çaresizliği gördüm. "Zor olacağını söylemiştim."

Dizinin üzerinde duran elini avuçlarımın arasına aldım. Sıcacık ellerini soğuk ellerimle sarmaya çalışırken, diğer elim sakallarına çıktı ve bir cesaret yüzünü kendime çevirerek bakışlarımızı birleştirdim.

"İstersen gelme, istersen arama da." Gülümsedim ve gücümün yettiğince elini daha sıkı tuttum. "Kalbinde yalnız olduğumu bileyim yeter, inan ki yeter."

Gözleri usulca kapandı ve yanağında duran avucumu uzunca öptü. Bunu, ne çok özlemiştim. "Yanımda olmadığın zaman-

larda, zihnimi işgal etmediğin tek bir saniye bile yok. Yanımdayken ise, sana dokunmamak için kendimle savaşıyorum." Gözlerini açtığında, o da gülümsedi. "Annem bana büyü yaptığını düşünüyor. Belki de haklıdır."

Birlikte gülmeye başladığımızda onu böyle görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşündüm. Küçük bir kızken onun ne kadar güzel güldüğünü düşünürdüm. Şimdi gülümsemesinin ne kadar kıymetli olduğunu anlıyordum. Burunlarımızın birbirine çarpmasıyla duraksarken, gülüşü yüzünde dondu. "Belki de seni kırmaktan korktuğum için uzak duruyorumdur."

Burnumu ağır ağır onunkine sürterek konuştum. "Sen benim kalbimdeki ikinci erkeksin. Bu yüzden beni kırmandan artık korkmuyorum."

"Demek küçük adam rakibim, ha," dedi sahte bir bozulmuşlukla.

"Tabii ki." Ellerinin aşağı kaymasıyla gülümsemem yerini derin bir heyecana bıraktı.

"Belki..." derken tek eli ağır ağır karnımın üzerine kaydı ve orada duraksadı. "Belki senin de bir gün güzeller güzeli bir rakibin olur." Dudaklarını saçlarımın üzerinden kulağıma yaklaştırdı. Hızlanan kalbimi hissedebiliyordum. "Tıpkı senin gibi, güzel bir kız."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Öyle güzel konuşuyordu ki sanki ben konuşursam büyüsü bozulacaktı bu anın.

Elim usulca büyük avuçlarının içine kayarken, kalbimde kâğıt kesiği sızı, içimdeyse hiç durmadan kanat çırpan bir kelebek vardı. Sadece elini tutmak bile öyle güzeldi ki... Avucunun içindeki elime baktığında eşsiz gülümsemesi belirdi çehresinde. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama o böyle gülümserken, ömrümün sonuna dek onu izleyebilirdim.

"Teşekkür ederim Mehmet. Benden, bizden vazgeçmediğin için çok teşekkür ederim."

Eli boynuma çıktığında, ensemden kavrayarak beni göğsüne çekti. İtiraz etmeden geniş göğsüne sığındım. Gözlerimi kapattım ve gömleğinin açıkta bıraktığı teninden sıyrılan kokusunu

içime çektim. Tarifsizdi, kati surette hiçbir kokuyla bağdaştırılamazdı. Sadece onun gibi kokuyordu, Mehmet gibi... Saçlarımın arasında gezinen burnu uzunca bir nefes çektikten sonra konuştu.

"Sen böyle sevda kokarken, tüm vazgeçişler ardına bakmadan uzaklaşıyor gülüm."

Bir zamanlar kulak arkası ettiğim, şimdiyse dudaklarında arar olduğum o kelime yeniden can bulmuştu. Mehmet, bana yeniden gülüm diyordu. Günler önce beni kurtardığında da söylemişti oysa nasıl da hayal gibi gelmişti. Şimdi anlıyordum; gerçekmiş, en az sevdiğim adam kadar gerçekmiş.

Başımı kaldırıp hayranlıkla yüzüne baktım. Beni yeniden kolların arasına alabilecek kadar büyüktü onun kalbi ve bir kez daha istemeden de olsa kırarım diye aklım çıkıyordu.

"Bir daha söylesene Mehmet... Bir Kez daha gülüm desene bana. Hatta anma adımı bundan sonra, yanında olduğum her an böyle seslen."

Gözleri kolundaki saate kaydı, saat tam gece yarısını gösteriyordu. "Bu ve bundan sonraki tüm senelerde yanımda ol gülüm. Her an yanımda ol, her saniye..."

Bedenlerimiz minderlerin üzerine serilirken, başımı göğsünden ayırmadım. Birlikte uyuyacağımız ilk gecemizdi. "Her an, her saniye..." diye yineledim, bir duaydı bu. "İyi geceler sevgilim."

Bana sıkıca sarıldı ve kapattım gözlerimi. Oğlumla uyuduğum gecelerin huzuru vardı onun göğsünde. Güçlü kolları ise bir zırh gibiydi, sanki onun yanında kimse bana zarar veremezdi.

...ve aşkı, öyle güzel seviyordu ki sanki dünyada sevilen tek kadın bendim.

Bembeyaz bir güne onun kollarının arasında uyanırken, yüzümdeki gülümsemeye mani olamadım. Rüya gibiydi. Ne ara yaptığını bilmiyorum ama kanepeyi açmış ve uyumanız için ayarladıktan sonra bizi buraya taşımıştı. Göğsünden isteksizce

ayrıldım. Dirseğimden destek alıp elimi başımın altına koydum ve güzel adamımı izlemeye başladım. Hiç kesmediği siyah sakalları esmer tenini öyle güzel bezemişti ki ünlü bir ressamın en kusursuz tablosunu andırıyordu.

Karnımın açlık sinyalleri vermesiyle gözlerim Mehmet'in akşam getirdiği poşetlere takıldı. Sessiz olmaya özen göstererek yanından çıktım ve poşetleri alarak mutfağa geçtim. Tahmin ettiğim gibi iki kişinin ancak sığabileceği ufak bir mutfaktı. Ahşap dolapların uzun zamandır kullanılmadığı belliydi. Bomboşlardı ve buzdolabı dahi yoktu. Buraya geldiği zamanlarda kısa süre kalıyor olmalı diye düşündüm. Poşetleri tezgâha koyduğum sırada aklıma ilk gelen şeyi yapmaya karar verdim, menemen. Çayı mini ocağa koyduktan sonra yağda biber ve soğanları kavurdum. İstediğim renge geldiklerinde, küçük küçük kestiğim domatesleri ilave ettim ve pişene kadar diğer kahvaltılıkları masaya götürdüm. Menemene en son iki yumurta kırdığımda, mis gibi kokusu evi sarıp sarmalamıştı.

Masa tam olarak hazır olurken, Mehmet'i uyandırmak üzere yanına gittim. İstemeden de olsa onca ses yapmama rağmen uyanmamıştı. Uzun zamandır doğru düzgün uyumadığını düşünerek üzüldüm. Yanına otururken, onu nasıl uyandıracağımı düşündüm bir süre. Ellerim dağılmış saçlarını bulurken, eğilip boynuna uzanan sakallarından öptüm. Üzerindekileri çıkartmış, yarım kollu beyaz bir atlet ve eşofman giymişti. Uyanmayınca bir kez daha öpmek için eğilmiştim ki boynumda hissettiğim dudaklarıyla tiz bir çığlık koptu dudaklarımdan. Aynı saniye belimi sıkıca kavrayıp kaçmama da izin vermedi.

Bu kez boynumdan öpen o olmuştu.

"Çok korkuttun beni," dedim omzuna vurarak. Uykulu gözleriyle tebessüm ederken, beni üzerine çekip aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Korkutmak istememiştim."

Gözlerimi çehresinde dolaştırarak ilk kez gördüğüm uyku mahmuru haline doyasıya baktım.

"Nefis bir şeyler kokuyor," derken kahvaltı masasına kayan

bakışlarıyla birlikte gülümsedi. "Kahvaltı mı hazırladın sen?"

Küçük bir çocuk gibi başımı sallarken, "Hı hı," dedim. "Menemen yaptım."

Kara gözlerine derin bir anlam sirayet ederken, bakışları kısıldı. Beni ensemden yakalayarak burnumun üzerine minik bir öpücük bıraktı. "Yıllar önce, bu anı çok fazla hayal etmiştim."

Son cümlesi içimi ince ince sızlattı. Bununla birlikte nasıl yaptığımı anlayamayarak parmaklarımı ensesine sardım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Şaşırdı, kasılan bedeninden bunu anlamıştım. Dudaklarım dudaklarının üzerinde dururken, çok geçmeden bana karşılık verdi. Öpüşmemiz derinleşti, bedenimi kollarının arasına alarak altına çekmesiyle, nefessiz kalacağım kadar derinleşti. Yine de onu öpmekten tek bir saniye bile vazgeçmedim. Üzerime bıraktığı bedeniyle birbirimize kenetlendik. Öyle güzel öpüyordu ki onun dışındaki her şey silikleşiyordu. Ellerim atletinin içinden tenini bulduğunda, dudakları çeneme kaydı. Birkaç ıslak öpücüğün ardından dudaklarının boynumdaki varlığıyla nutkum tutuldu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, eşsizdi. Ellerim sırtının her karışında aceleyle geziniyordu, dudakları ise işkence edercesine gerdanıma inmişti. Daha fazla bekleyemedim. Atletinin eteğinden yakalayarak yukarıya çektim. Kollarından sıyrılmak üzereyken birdenbire benden ayrıldı. Bileklerimden yakalayarak iki yanıma bastırdığında, ikimiz de nefes nefeseydik. Yanlış bir şey mi yapmıştım, anlayamadım. Düzensiz nefesinin çehremde estiği sırada, "Olmaz," dedi tutkunun boğuklaştırdığı sesiyle. Kendini zorlukla frenlediği açıkça ortadayken, bunun sebebini fazlasıyla merak ediyordum.

"Hâlâ evli bir kadınsın. Ben sana şimdi dokunursam, kendini kötü hissedeceksin." Dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra usulca geriye çekildi.

"Her şeyin bittiği gün, o gün benim olacaksın gülüm."

34. Bölüm

Arzunun nabzı göz bebeklerinde atarken, bastırmaya çalıştığı duyguları meylettiklerimize kırbaç vuruyordu. Zifiri gözlerinde safi sevginin bir tutam tutkuyla karışmış haline aynı tutkuyla baktım. Hızla inip kalkan göğsüm sert göğsüne çarpıyor, birbirine karışan kesik nefeslerimiz şeytanın arsız düşüncelerini tarumar ediyordu.

Ona kayıtsız şartsız karışmaya can atarken, yine benim için bana dokunmaktan vazgeçiyordu.

Kazağımın açılan yakasını oraya bakmadan düzelttikten sonra kendini kanepeye sırtüstü bıraktı. Beni göğsüne çekerken, sorgusuz sualsiz kokusuna sığındım. Dudakları saçlarımın arasında dolaştıkça, ruhumda kabuk bağlayan tüm yaralara merhem oluyordu.

Onun gibi bir adam tarafından sevildiğim için sevilmeye doyamıyordum. Bir yanım vereceği bir damla sevgiyle yetinmeye razı gelirken, içime saklanan sevgi arsızı kadın hep daha fazlasını istiyordu.

Kelimeler bize sırtını dönerken, tek kelam dökülmedi dudaklarımızdan. Yitip giden onca yılın acısını çıkarırcasına sindim göğsüne. Parmak uçlarına hasret kalmıştı okşadığı saçlarım.

Vuslatı hasretle kucaklıyordum ona her dokunuşumda.

"Menemen soğudu," dedim dakikalar sonra. "Çay da öyle"

Çenemde hissettiğim yumuşak dokunuşla başımı kaldırdı ve gözlerimizi buluşturdu. "Senin ellerin değdi ya, zehir olsa yerim."

En klişe aşk cümleleri bile bu denli eşsiz durabilir miydi bir adamın dudaklarında; mevzu bahis Mehmet ise dururdu.

Sessiz sedasız yaptığımız kahvaltı sonrası hiç istemesem de geri dönmek üzere yola çıktık. Kapalı olan telefonunu açtığında yol boyu telefon görüşmeleri devam etti. Kimisi işle ilgiliydi, üstü kapalı olan konuşmaların ise Oğuz ile ilgili olduğunu içten içe biliyordum. Aslında onun Oğuz'dan uzak durmasını istiyordum, ancak bana oğlumu getirmek için onu adım adım takip ettirmesi gerekiyordu.

"Az kaldı, çok yakında sana Arda'yı getireceğim." Gözleri yoldayken, sözleri teminat doluydu. Ona sonsuz güveniyordum.

"Biliyorum. Bundan hiç şüphem yok."

Gözlerini yoldan ayırıp bana çevirdiğinde güven verircesine baktı.

"Yaklaştık."

Başımı sallayarak hüzünle onu onayladım. Arabasından indiğimde beni bir daha ne zaman arardı, bilmiyordum. Bunu ona soramazdım da.

Uzun sandığım yollar onun yanında kısalıp, en nihayetinde bitmişti. Gözümde büyüyenin kalbimde esamisi okunmuyordu nitekim. İsmiyle başlayan olasılıklar girizgâha mahal vermiyordu. Çünkü dudaklarımdan dökülen en güzel cümlenin, en keskin öznesiydi Mehmet.

"Teşekkür ederim, çok güzel bir geceydi," dedim araba evin önünde dururken.

Tek eli hâlâ direksiyondayken, "Rica ederim," diye yanıtladı. Yoldan ayrılan bakışları yüzüme döndüğünde, aramızda konuşulmak için can atan ancak telaffuz edilemeyen kelimeler geziniyordu içinde.

"Görüşürüz o halde." Elim kapıya gitti ve yavaşça açtım.

"Görüşürüz."

Tok sesini duyduğumda artık inmem gerektiğini biliyordum.

Tek ayağımı yere basarken, bir kez daha arabanın içini dolduran sesiyle duraksadım.

"Arayacağım." Başımı ona çevirip minnet dolu gözlerle baktığımda, kararlılığını görebiliyorum. "Ama arayamazsam, sen ara."

Gülümsedim. "Ararım Mehmet."

Arabadan inip kapıyı kapattığımda, ben eve girene dek gitmedi. Yüreğimde kendine konacak dal bulamayan bir kuş vardı. Oradan oraya kanat çırpıyor, onca burukluğun içinde bana nefes oluyordu.

Çıkarken yanıma hiçbir şey alamadığım için Beyza'nın evde olmasından başka şansım yoktu. Kapıyı çaldığımda içeriden yükselen su seslerini duydum. Banyo kapıya yakın olduğu için çok rahat duyuluyordu. Bu kez zili çaldım. Çok geçmeden kapı açıldı ve Beyza karşımda bornozuyla dikildi. Elindeki ufak havluyla saçlarını kurularken gülümsedi.

"Geç bakalım kaçak."

Mehmet'in aldığı hırkanın ceplerine ellerimi soktum ve içeriye geçtim. Beyza manidar bakışlarla beni süzerken, ayağımdaki botları çıkarıp salona geçtim.

"Yakışmış." Havluyu saçlarına sarıp koltuğa oturdu. "Mehmet aldı sanırım."

"O verdi ama benim için mi aldı, bilmiyorum."

Gözlerini devirirken, "Kızım benim için alacak hali yok ya," dedi. "Senin için almış işte."

İstemsizce gülümsedim, hâlâ onunla bu durumda olduğumuza inanamıyordum. "Haklısın sanırım."

Gülümseyen tarafta yalnız değildim. Beyza'nın yüzünde de ayaklarının yerden kesildiğini belli eden bir ifade vardı.

"Ne yaptınız dün akşam, nasıl girdiniz yeni yıla?"

Sorumla birlikte bakışları yere düştü. Utanmış mıydı? Kesinlikle utanmıştı.

"Beyza, eğer özelse cevap vermeyebili-"

"Beni öptü." Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. "Tam yeni yıla girerken..."

Mutlulukla ışıldayan yüzüne bakarak ben de mutlu oldum. Beyza altın kalpli bir kadındı, mutlu olmayı fazlasıyla hak ediyordu.

Gözlerini açtığında birdenbire gülmeye başladı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıp anlamaya çalıştım.

"Şu halime bak Gül. Otuza merdiven dayadım, sanki ilk öpücüğünü anlatan liseli kızlar gibi heyecanlanıyorum."

Onunla birlikte gülmeye başlarken, bir şey fark ettim. En son on yedi yaşındayken böyle gür kahkahalar atmıştık. Zaman, karanlık labirentinde sakladığı kahkahalarımızı tekrar bize armağan etmişti.

"Kurt gibi acıktım. Ben üzerimi değiştirirken simit alır mısın? Sen gelene kadar kahvaltıyı hazırlamış olurum."

"Olur," derken aklımı birkaç gündür kurcalayan detayı anımsadım. "Hem gazete de alırım, artık iş baksam fena olmayacak"

"Hemen çalışmak zorunda değilsin, durumumuz gayet iyi."

"Çalışmak istiyorum," dedim adımlarım dış kapıya yönelirken. "Kafam başka türlü dağılmayacak."

"Aslında Mehmet'e söylesen, uygun bir iş ayarlayabilir sana."

Başımı olumsuz anlamında iki yana sallayarak kesin bir dille, "Olmaz," dedim. "Zaten benim için yeterince uğraşıyor, bir de böyle bir şey isteyemem."

"Evet, Yağız bahsetti. Arda'yı bulmak için tüm imkânlarını seferber etmiş."

Gözlerimin önüne günler önceki görüntümüz düştü. Kulağıma ikimiz için bir ev yaptırdığını söylemişti. İnanılır gibi değildi, ama söylemişti.

"Sadece o da değil. Taşınacağını söyledi ve sanırım yeni evinde birlikte yaşayacağız."

Gözleri şaşkınlıkla irileşirken, "Ne!" dedi sonunu uzatarak. "Cidden böyle mi söyledi?"

"Evet, tam olarak böyle söyledi."

Zihninde bir şeyler oturmuşçasına gözleri kısıldı. "Biliyordum, seni unutamadığını biliyordum."

Bir süre mutlu gözlerle birbirimize baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve evden çıktım. Fırından sıcacık simitler aldıktan sonra markete uğrayıp birkaç gazete aldım. Birlikte yaptığımız bol sohbetli kahvaltının ardından iş aramaya koyuldum. Birçok yer ya üniversite mezunu ya da yabancı dil istiyordu. Almanca isteyen birkaç iş ilanını bir sonraki gün aramak üzere işaretledim. Yılın ilk günü olduğu için her yer kapalıydı. Beyza ile tüm günü film izleyerek ve miskinlik yaparak geçirdikten sonra saatin ilerlemesiyle odalarımıza geçtik.

Yatağa girdiğimde komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve oğlumun resmini açtım. Gözlerimden süzülen birkaç damla eşliğinde sırayla tüm resimlerine baktım. Hepsinde gülümsüyordu nerede olduğunu dahi bilmediğim bebeğim. Dakikalarca düşünerek kendime işkence etmekten başka bir şey gelmedi elimden. Yüzümü kuruladıktan sonra telefonu bıraktım ve yatağa girdim. Geçen birkaç dakikanın sonunda gözlerim ağır ağır kapanırken, çalan telefonla irkilerek ekrana baktım. O arıyordu. Hızla doğrularak cevapladım.

"Mehmet..."

Konuşmadı. Arkadan yükselen müzik, çatal kaşık sesleri...

"Mehmet, neredesin sen?"

Birkaç kez öksürdüğünü duydum. Sonra konuştu. "Uyuyor muydun?"

Sesi tuhaf geliyordu, sesi alkole bulanmıştı.

"Hayır, uyumuyordum."

Duraksadı, arkadan birbirine vurulan bardak seslerini duydum.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?"

Merakla oturur pozisyona gelerek, "Söyle," dedim.

Evde değildi, muhtemelen bulunduğu yer bir meyhaneydi. Arkadan gelen sesler yükseldikçe bundan emin oldum. Yutkunduğunu duydum. Her ne söyleyecekse, can kulağıyla dinleyecektim.

"Sen var ya gülüm, en çok bu saatlerde yakıyorsun yüreğimi."

35. Bölüm

Başım önüme düşerken, acı bir "Mehmet" çıktı dudaklarımdan.

"Kuvvetli bir misina var seninle aramızda," diye konuştu sarhoş ancak sağlam bir sesle. "Bir ucu senin bileğindeyken, diğer ucu benim boynumda. Uzaklaşmaya çalıştıkça, çekiştirdikçe nefesim kesiliyor."

...ya da sana attığım her adım sırtına sapladığım ihanet hançerini yerinden oynatıyor, kanıyorsun.

Kuru bir iyi geceler bile dileyemeden telefon avuçlarımın arasından kayıp giderken, bacaklarımı kendime çektim ve başımı dizlerime kapattım. Öyle zordu ki; o kendisiyle savaşırken sadece acısını hissetmekle yetinmek. Elimden bir şey gelmemesi beni içten içe tüketiyordu. Telefonu düştüğü yerde bırakarak, duruşumu bozmadan kendimi yatağa bıraktım. Gözlerimi kapattım ve karanlıktan medet umdum. Belki rüyamda oğlumun yanı başımda olduğunu görürdüm, bir de Mehmet'in beni affettiğini...

Beyza'nın sesiyle gözlerimi araladığımda, çoktan sabah olduğu-

nu gördüm. Ocak ayının çok başında olmamıza rağmen güneşli hava tüm ihtişamıyla şehri ele geçirmişti. Ayağa kalkıp dağılmış saçlarımı ev topuzu yaptıktan sonra pencereye yaklaştım ve güneşliği tamamıyla araladım. Güneş daha bir yüzüme vururken, temiz havadan odamın da nasiplenmesi için camı açtım.

"Gül! Uyanmadın mı hâlâ?"

Bir kez daha adımı seslenmesiyle, "Uyandım," diye karşılık verdim.

Yaklaşan ayak seslerinin ardından odamın kapısında belirdi. Mavi pijama takımları ve hamurlu elleriyle, "Günaydın, pişi seviyordun değil mi?" diye sordu.

"Severim," dedim. "Bir duş alsam fena olmaz, çıktığımda sana yardım ederim olur mu?"

Yanından geçip giderken, elleri hamurlu olduğu için bir adım geriye giderek tam önümde durdu ve kaşını sorgularcasına kaldırdı.

"Neyin var senin?"

Omuz silktim. "Hiç, hiçbir şeyim yok."

"Gül!" dedi üsteleyen bir ifadeyle. Beni sandığımdan iyi tanıyordu.

"Beyza cidden iyiyim. Sadece duş almak istiyorum."

Önümden çekilerek, "Öyle olsun," dedi. "Yağız ile konuştuk az önce, akşam yemeğini birlikte yemeyi teklif etti."

Zoraki gülümsedim. "Güzel fikir, şimdiden iyi eğlenceler canım."

"Baş başa demedim, hep birlikte. Yani Mehmet ve sen de olacaksınız."

Ufak adımlarla banyo kapısına ulaştığımda peşimden geldi. "Ben pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Beyza."

"Gel gör ki ben de itiraz istemiyorum. Kahvaltıdan sonra büroya geçeceğim. Akşama kuaföre uğrayıp gelirim ve geldiğimde hazır olursan sevinirim."

İtiraz etmek üzere ağzımı açmıştım ki arkasını döndü ve mutfağa ilerledi. Arkasından bir süre bomboş gözlerle baktıktan sonra banyoya girdim. Suyu ılık seviyeye getirerek pijamalarımdan kurtuldum. Bedenimden akıp giden su tanecikleri eşliğin-

de Mehmet'in dün gece arayıp bana söylediklerini düşündüm. Sonra tüm olanların tıpkı su taneleri gibi ızgaradan akıp gitmesini hayal ettim. Banyodan sonra giyinip mutfağa girdiğimde kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı Beyza. Önümdeki servis tabağına koyduğu pişiyi görünce aklıma annem geldi. Çok güzel yapardı, rahmetli babam da çok severdi. Sanırım artık annemi aramalıydım. Beyza kahvaltının ardından çıkarken, masayı toparlayıp bulaşıkları makineye dizdim. Telefonumu alıp salona geçtim ve annemin ezbere bildiğim numarasını tuşladım.

"Efendim."

"Anne benim, Gül"

Bir süre ses gelmedi, ardından, "Gül!" diye bağırdı zerre değişmeyen sesiyle. "Canı çıkasıca, nerelerdesin sen! Bin kere aradık ulaşamadık, Oğuz da açmıyor telefonları."

Annemin soluksuz konuşmalarına karşın gözlerimi devirip, "Sakin ol anne," dedim bezmiş bir tavırla. "İyiyim, sadece Oğuz ile yollarımızı ayırmaya karar verdik. Şimdi Beyza'nın yanında kalıyorum, tanırsın lise-"

"Kız sen ne dediğinin farkında mısın? Aklını peynir ekmekle mi yedin, geri zekâlı!"

Öfkeyle ayağa fırlayarak, "Yeter!" diye bağırdım. "Benimle böyle konuşmaya bir son ver! Karşında on yedi yaşında kız çocuğu yok. Ayrıca sana kötü bir haberim var anne; Sait bundan sonra kendi ayaklarının üzerinde dursa iyi eder. Çünkü Oğuz'un size artık tek kuruş göndereceğini sanmıyorum!"

Burnundan soluyordu, öyle ki öfkeli nefes alışverişlerini rahatlıkla duyabiliyordum. "Boşan, boşan da gör gününü. Ben konuşunca kötü oluyorum, yaşa da gör. Kızım kocandır o senin, varsa bir hatası görmezden gel."

Elimi göğsüme koyup sıkıntıyla ovaladım. Bu konuşmaya daha fazla devam etmek istemiyordum.

"Sana Oğuz ile aramdaki sorunlardan bahsetmeyeceğim. Eminim ki her ne anlatırsam anlatayım aynı şeyleri söylemeye devam edeceksin. Ben iyiyim, bu kadarını bilin yeter. Hoşça kal anne."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp kendimi öfkeyle koltuğa bıraktım. Bir insanın fikirleri hiç mi değişmezdi? Geçip giden yıllar bir nebze olsun hayat görüşünü etkilemez miydi? Hayır, annem hep aynı annemdi.

Bir şeylerle oyalanmak için banyoya gidip bir kova su doldurdum ve evi temizlemeye başladım. İşim bittiğinde fazlasıyla yorulmuş ve terlemiştim. Tekrar banyoya gireceğim sırada dün işaretlediğim iş ilanları aklıma geldi. Arayıp görüştüm ve bir saat sonrası için randevu aldıktan sonra kısa ve rahatlatıcı bir duş aldım. Sonrasında iş görüşmesi için uygun bir kıyafetim olmadığından Beyza'nın odasına girdim. Gardıroptan seçtiğim siyah pantolon ve ceket takımının altına giydiğim beyaz boğazlı kazakla oldukça iyi görünüyordum. Kuruttuğum saçlarımı doğal dalgalarıyla omzuma bıraktıktan sonra hafif bir makyajla evden ayrıldım.

Çağırdığım taksi yaklaşık on beş dakika sonra beni hedefime ulaştırırken, bir sonraki görüşmemin bulunduğum yere yürüme mesafesinde olması lehimeydi. Çağırdıkları saatte orada olmama rağmen dakikalarca bekletildikten sonra nihayet görüşmeye alındım. Tecrübesizliğim nedeniyle ilk görüşmem olumsuz geçerken, bir sonraki görüşmem de aynı sonucu verdi. İkisi de bilindik şirketlerdi ve tercümanlık işinde tecrübe aramaları normaldi aslında. Yine de şansımı denemek istemiştim.

Düşen omuzlarımla birlikte ilk bulduğum taksiyi çevirip eve geri döndüm. Saat yediye geliyordu, muhtemelen Beyza bir saate kadar gelmiş olurdu. Hazırlanmak üzere ayaklanırken, Beyza'nın mesajıyla duraksadım. Yatağının üzerine benim için siyah bir elbise bıraktığını yazmıştı. Düşünceli tutumuna karşın gülümseyerek odasına ilerledim. Yazdığı gibi yatağın üzerinde siyah, kalın askılı bir elbise bırakmıştı. Vakit kaybetmeden giyindim. Ölçülerimiz hemen hemen aynı olduğundan üzerime tam oturmuştu. Dizimin bir karış üzerinde biten sade ve bir o kadar da şık bir elbiseydi. Şifonyerinin üzerinde duran maşayı görünce, fişe takarak dalgalarımı belirginleştirdim. Gözlerimi siyah dumanlı bir makyajla belirginleştirerek, yanaklarıma şef-

tali tonlarında allık sürdüm. Ten rengi rujumu dudaklarıma yedirdiğim sırada kapı çalındı. Kapıyı açarken Beyza'yı görmeyi bekliyordum. Ancak karşımda dikilen Mehmet'ti. Uzun boyu yüzünden yukarı kaldırdığım bakışlarım bir süre orada takılı kaldı.

"Beni içeriye almayacak mısın?"

Şaşkınlıkla üzerinde gezinen gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra geçmesi için kapının önünden çekildim. "Tabii, buyur geç."

O içeriye geçerken, kapıyı kapatıp ufak adımlarla peşinden ilerledim. Farklı görünüyordu. Siyah kot pantolonu ve koyu yeşil kazağının üzerine geçirdiği siyah deri ceketiyle oldukça yakışıklıydı. Koltuğa geçtiğinde bu kez onun gözleri üzerimde gezinmeye başladı. Evin içini dolduran tıraş losyonu kokusu onu özleyen yanımı tetikliyordu. Öyle ki beğeni dolu gözlerine bile bomboş gözlerle bakıyordum.

"Güzel olmuşsun," dedi yumuşak bir sesle. "Elbise sana yakışıyor."

Derin bir nefes alarak üzerimdeki elbiseye baktım. "Teşekkür ederim. Affedersin, ben biraz şaşırdım. Beyza'yı bekliyordum."

"Onu arayıp seni alacağımı söyledim."

"Peki," diyerek koltuğun başına koyduğum kabanımı giydim. Bakışlarım ara ara ona kayıyor, sonra nedensizce geri çekiyordum. Gözlerinin altı morarmıştı ve yorgun görünüyordu. Uykusunu alamamıştı sanırım, belki de hiç uyumamıştı. Dün gece söyledikleri bir kez daha aklıma gelirken, gözlerimin dolmasına engel olamadım. Görmemesi için ona arkamı dönerken, ayağa kalktığını işittim. Koridora çıkacağım sırada kolumdan yakalayıp beni durdurdu.

Elleri ellerimi bulurken, usulca avuçlarına hapsetti parmak uçlarımı. Teninden tenime akan sıcaklık kalbimi mest ediyor, ruhum heyecanla kasılıyordu. Her hücremde adının bir harfi takılı kalmıştı, zifiri gözlerine baktıkça, mümkünmüş gibi daha bir seviyordum.

"Neden buğulandı yine su yeşili?" diye sordu gözlerime dik-

katle bakarak. Akmak üzere olan gözyaşlarımı ondan saklamak istercesine bakışlarımı kaçırdım.

"Ben sana bakarken bazen, hatta çoğu zaman utanıyorum. Nasıl bir mahcubiyet taşıyorum omuzlarımda, bilemezsin. Bu, çok kötü..." Kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. "Çok, çok kötü..."

Dudaklarını birbirine bastırdığında, çenesinin keskin hatları sakallarına rağmen gözle görülür bir biçimde belirginleşti. Boynunda kalınlaşan birkaç damar, içindeki yangını yüreğimde hissettirirken, ellerimizi ayırdı ve bir adım geriye giderek sırtını soğuk duvara dayadı. Birkaç saniye önce gözlerimden ayırdığı gözleri boşluğa dalarken, sol eliyle yüzünü sıvazladı.

"Utanma. Ben, senden vazgeçemediğim için kendime söverim." Duraksadı, yutkundu. "Ama sen utanma."

Islanan yanaklarımı elimin tersiyle silerken ona sırtımı döndüm. Gözünün önünde olmamam gereken zamanlardan birindeydik.

"Bizim bu hayattan alacağımız var Mehmet." Omzumun üzerinden ona bakmaya yeltendim, ama yapamadım. "Hem senin, hem benim, bu hayattan alacağımız var."

Seri adımlarla dış kapının yanına gittim ve siyah topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Kapıyı açtığım an yüzümde patlayan flaşlarla neye uğradığımı şaşırarak kolumu gözümün önüne siper ettim. Ardı ardına çekilen fotoğrafların sesleri koridorda yankılanırken, Meyra'nın sesi kulaklarımı doldurdu.

"Merhaba yengecim!"

Kolumu yavaşça aşağı indirdim, Meyra'yı görmeyi beklemiyordum. Arkasında gazeteci ordusuyla şu an burada olması inanılır gibi değildi! Gayri ihtiyari arkama baktığımda, Mehmet'in öfkeli bakışlarla olanları seyrettiğini gördüm. Neler oluyordu böyle!

"Beni görmeyi beklemediğinizi biliyorum ancak şaşıran tarafta yalnız değilsiniz!" diye konuştu alaycı bir ifadeyle. "Günaler önce ağabeyim bir ilişkiniz olduğunu söylediğinde, inanmamıştım. Fakat şimdi görüyorum ki inanmamakla hata etmişim.

Siz adice ilişki yaşamak bir yana, birlikte kalmaya bile başlamışsınız!"

Elimle ağzımı kapatarak duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Ne beni aşağılayarak bakan gözlerine ne de zehir zemberek sözlerine inanasım geliyordu.

"Meyra kes!" Sert adımlarla yanıma geldiğinde, tek hareketle beni arkasına aldı. "Dağılın lan siz de!"

Beni koruması Meyra'yı iyiden iyiye çileden çıkarırken, gazetecilere dönüp bağırmaya başladı.

"Çekin hadi! Evli bir kadının, adını sır gibi saklayan iş adamıyla yaşadığı yasak aşkı yarın tüm gazeteler yazsın!"

36. Bölüm

Kilitlenmiştim. Ayaklarım olduğum yere bir çivi gibi çakılmış, öylece kalakalmıştım. Yalpalayan zihnim olanların gerçekliğine inanamazken, saçma misali yağdırılan onlarca sorunun arasında kalmıştık. Hiç susmadan, devamlı bir şeyler soruyorlardı ve biliyordum ki yanıtlanmayan her sorunun cevabı asılsız cümlelerle tamamlayacaktı. Beni arkasında saklamaya çalışan adamın niyetini çok başka yerlere çekerek, çirkin hedeflerine yön vermekten kaçınmayacaklardı.

"Meyra Santür'ün sözleri hiçbir şekilde doğruyu yansıtmıyor. Böyle bir şey söz konusu dahi değil."

Mehmet sakinliğini zorlukla koruyordu. Bu ayan beyan ortadaydı. "En kısa zamanda konuyla ilgili bir basın açıklaması yapacağım. Ancak kim olduğumu merak ediyorsanız, yazın. Ağra holdingin tek ve gizli hissedarı Mehmet Ağralı'yım."

Hep bir ağızdan duyulan şaşırma nidalarına Meyra'nın nefret dolu bakışları eşlik etti. Yaşanılanların ne kadarını biliyordu, hiçbir fikrim yoktu ancak bildikleri onu aymaz bir insana çevirmişti. Elbisesiyle aynı tonda olan lacivert topuklu ayakkabısını öfkeyle yere vurdu.

"Söz konusu olmayan ne!" diye bağırırken, işaretparmağıyla bizi gösterdi.

"Her şey açık değil mi! Siz yıllar önce sevgiliymişsiniz ve yıllar sonra birbirinizi bulduğunuzda, bir tarafın evli olması ilişkinize mani olamamış."

Mehmet avucunu ensesine götürerek sıkıntıyla ovaladı. Karşısındaki bir kadın olmasa olayların çok başka boyuta kayacağı aşikârdı.

"Aptallaşma Meyra. Kes zırvalamayı!" Kasılan çenesinden sıyrılan sözler Meyra'nın ifadesini düşürdü. Mehmet'in sözleri öfkesini perçinlerken, bal rengi gözleri doldu.

"Ben mi zırvalıyorum?" Eliyle göğsüne vurarak, "Ben zırvalıyorum öyle mi?" diye sordu öfkesine tezat kısık bir sesle.

"Efendim yasak aşk ne zamandır devam ediyor? Siz de evli misiniz?"

Bu soruyu soran gazetecinin mikrofonu uzamasıyla yere savrulması neredeyse aynı anda olmuştu. Diğerleri ise avını bekleyen avcı gibi her anı itinayla kayda alıyorlardı.

"Ulan adamın asabını bozmayın. Siktirin gidin şuradan!"

Korkuyla Mehmet'in koluna yapıştım ve kameramanların üzerine atılmak üzereyken onu durdurdum. Omzunun üzerinden sıkı sıkıya tuttuğum koluna baktı önce, sonra gözlerimi buldu gözleri. Bir delilik yapmaması için yalvarırcasına baktım. Bakışlarındaki öfke sis bulutu gibi dağılırken, Meyra'nın sesi tekrar düştü aramıza.

"Şu halinize bir bakın. Utanmadan hâlâ inkâr ediyorsunuz!" Tekrar bizi işaret ettikten sonra parmaklarını altın sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Ben böyle pişkinlik görmedim. Pes!"

Son sözleriyle adeta kan beynime sıçrarken, Mehmet'in kolunu bırakıp Meyra'nın üzerine yürüdüm. Kimseye aldırmadan her iki elimle onu göğsünden ittim. Benden bunu beklemediği için geriye doğru sendeledi ve bir basın mensubunun yardımıyla düşmekten son anda kurtuldu. Bakışlarındaki hayreti zerre umursayamadım. Zehirli bir ok gibi benliğimi örseleyen sözlerinin derdindeydim.

"Ben pişkinim öyle mi! Ben pişkinim, ben utanmazım, ağabeyin çok temiz, öyle mi Meyra?"

"Gül!" Müdahale etmeye çalışan Mehmet'i ona bakmadan elimle durdurdum.

"Ben o kadar düşünüyorum ki sırf oğlum bir yerden duyar da üzülür diye ağzımı açmadım bugüne kadar. Sırf babasının annesini aldattığını ve daha nicelerini öğrenmesin diye, hep sustum."

Gazetecilerin ilgisi üzerime odaklanırken, korkusuzca onlara döndüm. Elimden alabilecekleri en kıymetli şeyi almışlardı, artık sükût için tek bir sebep yoktu.

"Doğru duydunuz. Oğuz Santürk çok uzun zamandır Tuğçe adında bir kadınla birlikte." Duraksayarak, alaycı gözlerle omuzları düşen Meyra'ya baktım. "Doğmak üzere olan bir bebeğin babası olacak kadar uzun zamandır hem de..."

"Gül Hanım, Tuğçe Öztürk'ü haftalar önce yaşadığınız evin bahçesinde gördüğümüzde sessizliğinizi korumuştunuz." Kızıl saçlı kadın gazetecinin sözünü başımla onayladım.

"Korumuştum. Çünkü o zaman, Oğuz'un oğlumu göstermemesinden korkuyordum." Başımı acıyla iki yana sallarken, gözümden bir iki damla yaş akıp gitti. "Şimdi aldılar onu, nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Bunu telaffuz etmek bile yerle bir etmişti beni. Avuç içlerimle yüzümü kuruladım ve kaldırdığım parmağımı gazetecilere salladım. Zıvanadan çıkmıştım.

"Üstelik o çok saygıdeğer işadamı Oğuz Santürk bana zarar vermekten hiçbir zaman kaçınmadı."

Mehmet'in yaklaşan adımlarıyla birlikte mikrofonları tutan eller korkuyla geriye çekildi. Sahiplenici tutuşunu kolumda hissederken, arabaya doğru peşi sıra yürütmeye başladı beni. Beni düşürdüğü kuyuda yanıma çektiğim Meyra'nın üzerinden bir an olsun ayrılmadı bakışlarım. Bir gün onunla bu şekilde karşı karşıya geleceğim, aklımın köşesinden dahi geçmezdi.

Yolcu koltuğuna oturduğumda, hâlâ bizi çeken gazetecileri görmezden gelerek arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. Bu ilk ayaklanmamdı. Oğuz'a karşı attığım ilk gerçek çığlığımdı.

Yanımda oturan adamdan aldığım cesaret sırtımı sıvazlarken, gerçekler karşıma geçip arsızca sırıttı.

Motor sesinin duyulmasının ardından oradan ayrıldığımızda, oturduğum yerden rahatsızca kıpırdanarak etrafıma bakındım. Oğuz'un tüm foyasını ortaya dökmüştüm! Oğlumu aldığı için her şeyi bir çırpıda söylemiştim. Oysa kaybedeceğim bir şey daha vardı.

Bir kez daha kaybetmeye dayanamayacağım, Mehmet...

Ona zarar verebilirdi, bilhassa verirdi.

Kahretsin!

Nasıl böyle düşüncesizce davranabilmiştim!

"İyi misin?" Bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirirken, anlamaya çalışırcasına kısıldı gözleri. "Bir sorun mu var?"

"Yok, bir şey yok."

"Gül!" İsmimi uyaran bir tonla zikretti.

"Sinirlerim bozuldu."

Yanaklarım yanmaya başlarken titreyen ellerimi kaldırıp ağzıma kapattım. Ağlamak istemiyordum, ama dayanamıyordum. Kirpiklerimi birbirine bastırdığım sırada dudaklarımdan intihar eden acı hıçkırığa mani olamadım.

Aynı saniye ani bir frenle durduk. Bana baktı ve yaklaştı.

Kirpiklerime yığılan yaşlara parmak uçlarıyla dokunurken, "Ağlama artık," diye fısıldadı. "Ağlamana dayanamıyorum."

Omuzlarım sarsılırken, gözyaşlarım çeneme ulaşmıştı. "Oğlumu asla alamayacağım. Belki de ömrümün sonuna kadar göstermeyecek bana."

Sözlerim kaşlarının çatılmasına sebep olurken, omuzlarımdan kavradı ve gözlerimin içine baktı.

"Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bunu sana yaşatmalarına izin verir miyim?"

Sonra hiç kızmamış gibi, elleri saçlarıma çıktı. İfadesi yumuşadı ve sakin sakin sevdi saçlarımı. Tam da şimdi, kendi kendime hayıflandım; onca yıl Mehmet olmadan ne yapmışım, nasıl yaşamışım diye...

"Ben, seni hak etmiyorum Mehmet."

Alnını alnıma yaslarken, gözlerimi kapatmadan hemen önce son gördüğüm şey kapanan zifiri gözleriydi.

"Sen benim mazimsin. Kırık geçmişim, puslu geleceğimsin. Sen her şeysin Gül, her şeyimsin."

Parçalara ayrılan dakikalar, beni kollarının arasına aldığı bambaşka bir zaman dilimini kucakladı.

Başımı omzuna yasladı. Saçlarımı severken konuşmadı. Hiç konuşmadım.

Parmak uçlarından tenime akan şifayı emerek bir nebze dindi gözyaşlarım ve "İyi varsın," diye fısıldadım. "İyi ki varsın Mehmet."

Cevap vermedi.

Daha sıkı sarıldı.

Sarılmadığımız öyle çok zaman yitip gitmişti ki ona bir ömür dokunsam yerine koyamazdım eksik kalanları.

"Zamanı ateşe versem, kokunun eksik olduğu dakikaları kül edebilir miyim?" diye sordu fısıltı halinde.

Kalbim avuçlarının arasında tir tir titriyordu sanki.

Başım omzundayken güzel çehresine baktım. Sokak lambasının yansıyan ışığı eşliğinde seyre durduğum kara gözlerine gülümsedim. Onca acının üstüne serpilen bir avuç mutluluktu Mehmet.

"Seninle zamanı birlikte ateşe vereceğiz, sevgilim."

Elleri yüzüme inerken, başparmağıyla dudağımın kenarını okşadı. İçimden ılık bir his akıp giderken, kalbim onun büyüsüyle atıyordu.

"Bir daha söylesene..." Ona çok yakışan yarım gülümsemesi çehresinde yerini aldı.

Hüznümü, endişelerimi, gözyaşlarımı bir tebessümüyle silip atabiliyordu.

"Sevgilim..." dedim bir kez daha, bu kez gözlerimi kaçırarak.

Parmakları çeneme kayarken, güçlü tutuşuyla kavradı. Usulca yaklaşırken, "Sevgilim," diye tekrar eden dudakları dudaklarıma dokundu. Yumuşak ve uzun bir buseyle birleşen dudaklarımız aynı yapbozun birbirine eş iki parçası gibiydi. Dudaklarının dokunuşu devinimsiz bir nehir kadar dingin ancak infilak etmek üzere olan bir volkan kadar yakıcıydı. Ellerim

yüzüne çıktığında, parmak uçlarım kirli sakallarına dokundu ve dokunuşumla birlikte kımıltısız duran vişne rengi dudakları, dudaklarımın üzerinde hareketlendi. Beni kollarının arasına almaya hazırlanırken, arabanın içini dolduran telefon melodisiyle irkilerek kendimi geri çektim. O ise geri çekilmeden önce eğilip saçlarımdan öptü ve birkaç saniye sonra homurdanarak telefonu kulağına götürdü.

"Efendim."

"Hayır, Gül'ü aldım. Birazdan orada oluruz."

Arabayı yeniden çalıştırdığında, telefonu kapatmadan karşı tarafı dinledi bir süre.

"Emin misin?"

Sahil yoluna girdiği sırada bakışlarımı denize çevirdim. Üstü kapalı konuştuğu için, sözlerine bir anlam yüklemiyordum.

"Gelmek üzereyiz. Konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra çok değil, beş dakika sonra denize nazır şık bir mekânın önünde durduk. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Arabadan indikten sonra anahtarı valeye teslim etti ve elini belime yerleştirerek beni içeriye yönlendirdi. Çıktığımız birkaç basamağın ardından altın ve kremin hoş tonlarıyla bezenmiş restoranın içerisindeydik. Cam kenarındaki masalardan birinde oturan Beyza ve Yağız'ın yanına ilerledik. Birbirlerine öylesine dalmışlardı ki bizi masaya ulaştığımızda ancak fark edebildiler. Mehmet Yağız'ın yanına geçerken, Yağız ile kısa bir tokalaşmanın ardından arkadaşımın yanına geçtim.

Yeşil, truvakar kol elbisenin içinde çok hoş görünüyordu. Açık bıraktığı düz saçları omuzlarına dökülürken, bu gece için özel olarak hazırlandığı gözümden kaçmadı. Onunsa gözleri yüzümde dolaştıkça, keyifli ifadesi yerini sorgu dolu bakışlara bıraktı.

"İyi misin?"

Kısa bir an ne diyeceğimi bilemedim. Muhtemelen gözlerim kızarmıştı ve gerginliğimi ele veriyordu.

"Meyra gazetecileri toplayıp evin önüne getirmiş. Bizi birlikte çıkarken görüntülediler."

Benim yerime Mehmet durumu izah ettiğinde Beyza öfkelenerek avuç içiyle masaya vurdu.

"Şeytan! Biliyordum o kızın böyle bir şey yapacağını. Daha ilk gördüğüm gün gözüm tutmamıştı."

Yağız parmaklarını birbirine kenetleyerek masanın üzerine koydu. Ciddi ifadesi bir şeyler söylemek üzere olduğunun habercisiydi, zaten söze girmekte gecikmedi.

"Bu iyi olmadı. Mahkemeye bu kadar az kalmışken aleyhinize olabilir."

Kaşlarımı çatarak, "Az kalmışken mi?" diye sordum.

"Evet canım, bugün mahkeme celbi geldi. Mahkeme haftaya gerçekleşecek."

İçimi garip bir tedirginlik ele geçirdi, gözlerimi Mehmet'e çevirdim. Gözlerinden alacağım güce ihtiyacım vardı.

"Korkma, üstesinden geleceğiz."

Sözlerine sonsuz güveniyordum. Tereddütsüz bir sesle, "Biliyorum," dedim.

Yağız Mehmet'e döndü ve ikisinin bakışları kesiştiğinde onay alırcasına baktı.

"Bence şimdi bunları konuşmayalım. Konuşacak daha güzel bir konu var. Gül'e sen söylemek istersin diye düşünüyorum."

Aralarında geçen diyaloğu dinlerken, Beyza'nın gülümsediğini fark ettim. Hiçbir şey anlamamıştım.

"Bana ne söyleneceksin?" Masaya yanaşarak Mehmet'e odaklandım.

Eli sakallarına gitti, yavaşça sıvazladı. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibiydi.

"Arda," demesiyle gözlerim açılırken, devam etmesi için hızla başımı salladım. "Az önce yerini öğrendim. Yurtdışında değil, İzmir'de."

Kalbime dolan sevinçle bana kollarını açan arkadaşıma sarıldım. Oğlumu dünyanın bir ucunda sanırken, aynı ülkede olduğumuzu bilmek bile içime su serpmişti. Yaşadığım heyecan ve mutluluk öyle büyüktü ki kendime hâkim olamadım ve uzanıp Mehmet'in masanın üzerinde duran ellerini tuttum. Başta şaşır-

dı fakat çok geçmeden avuç içine sığdırdı parmaklarımı.

"Çok, çok teşekkür ederim."

Gülümsedi.

"Bunun için bir daha teşekkür etme, anlaştık mı?"

Sanki orada sadece biz varmışız gibi daha sıkı tuttum ellerini. "Peki..."

"Ama şimdi o ellerinizi ayırırsanız sevinirim." Beyza etrafını, bilhassa camdan dışarıyı kolaçan ederek, "Gözetleniyor olabiliriz," diye uyardı.

Haklıydı. İstemeyerek de olsa elimi geriye çektim, ancak gözlerim Mehmet'in bana eskisi gibi bakan gözlerinden bir an olsun ayrılmadı. Sonsuza dek, son nefesime dek ona böyle bakmayı istedim. Her ne olursa olsun, bir yanı bana hâlâ kırgın da olsa da bana hep böyle bakmasını diledim.

37. Bölüm

Birbiri ardına geçen günlerin kimisi umut doluydu, kimisi ise belleğimde onulmaz izler bırakmıştı. Tükenen her günün sonunda oğluma kavuşmama az kaldı diye avuturken kendimi, üzerime sıçratılan çamurdan arınmaya çalışıyordum. Görüntülerimizin çekildiği akşamın sabahında magazin dergilerinin manşetinde olmak bizi açık hedef haline getirmekle kalmamıştı. Mehmet ile aramıza kalın bir hasret duvarı da örmüştü. Mahkeme gününe kadar bir kez daha birlikte görüntü vermemek adına sadece telefonla görüşebiliyorduk. Mehmet engel olmaya çalışsa da iki magazin dergisi ve birkaç gazetenin magazin ekini boy boy fotoğraflarımız süslemişti. Oğuz'un dergi sahipleriyle hatırı sayılır ilişkileri olduğu için kendisi hakkında söylediğim sözlerin üzeri itinayla kapatılarak sadece Mehmet ile olan görüntülerimize yer verilmişti. Fakat gazeteler benim serzenişlerime kelimesi kelimesine yer vermişlerdi.

Mehmet ertesi gün yaptığı basın açıklamasında yazılanların büyük bir kısmının yalan olduğunu beyan ederek, yıllardır nedenini bilmediğim bir şekilde sakladığı kimliğini benim yüzünden açık etmişti.

Haberleri gören annesi Fatma Hanım'ın yerimi öğrenmek için Yağız'a baskı yaptığını ise Beyza'dan güçlükle öğrenebil-

mıştım. Zaten benden nefret ederken, şimdi iyiden iyiye düşman olmuştu belli ki.

Birilerinin bana inanıp inanması umurumda değildi. Korkum Oğuz'un sessizliğiydi, çünkü onu tanıyordum. Tabu haline getirdiği itibarını korumak için her şeyi yapabilecek bir adamken, bizzat o itibarı zedelemiştim ve günlerdir değil beni bulup hırpalamak, aramamıştı bile.

Ufak adımlarla boy aynasının önüne geçerek üzerimdeki siyah pantolon, ceket takımına baktım. Gelip çatan mahkeme günü bileklerimi mengene gibi sıkan prangaların kurtuluş anahtarıydı ama Oğuz ile yüz yüze gelmek düşüncesi saç diplerime kadar gerilmeme sebep oluyordu. Beyza çıkan haberlerden sonra tek celsede boşanabileceğimi söylemişti ancak Arda'nın velayeti hakkında kesin konuşmaktan kaçınıyordu. Belki de olası olumsuzluk durumunda beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Hazır mısın?"

Odamın kapısında duran Beyza'ya doğru yürüdüm. Hazır mıydım? Tüm bağları erimiş bir evliliğin son bağını koparmaya, hiç düşünmeden, "Hazırım," dedim.

"O halde gidelim."

Birlikte evden çıkarken, siyah deri el çantasına kaydı bakışlarım. Davalara katıldığı zamanlar ekseri bu çantayı alırdı yanına. Arabaya bindiğimizde çantasını itinayla arka koltuğa koydu. İşe giderken her zaman daha katı bir tavra bürünürdü ancak bugün ciddiyetinin yanı sıra içinde büyüyen hırsın farkındaydım.

"Mehmet son anda elimize müthiş bir koz verdi," diye konuştu arabayı çalıştırırken. "Tuğçe denen kadınla Oğuz'un resimlerini gönderdi dün akşam. Oğuz kadının evine girip çıkarken, daha da güzeli balkonda çekilen samimi resimleri..."

Gülümseyerek koyu kahve gözlerini bana çevirdi.

"Ve senin akıllı arkadaşın, Tuğçe'nin kaldığı evin Oğuz'a ait olduğunu mahkemeye sunacak bir belge ele geçirdi!"

"Teşekkür ederim Beyza, iyi ki varsın." Elimi göğsüme ko-

yarak sıkıntıyla ovaladım. "Ama asıl derdim oğlumu alamamak. Çok korkuyorum."

"İçini ferah tut. Bugün o mahkemeden gülerek çıkacağız."

Tereddütlü bir ifadeyle ona bakarak, "Öyle mi dersin?" diye sordum. "Hâkimin karşısında tutulup kalmaktan, konuşamamaktan korkuyorum."

Elini uzattı ve güç verircesine elimi tuttu. "Suçlu olan Oğuz, elbette göğsünü gere gere konuşacaksın."

Derin bir nefes aldım ve sözlerinin doğruluğuna kulak verdim. Bu evlilik yıllar önce son bulmuştu, şimdi sadece kâğıt üzerinde bitecekti. Bitmek zorundaydı.

Adliyeye geldiğimizde Beyza'dan aldığım güçle duruşumu dikleştirdim ve sağlam adımlarla ilerledim. Duruşmanın olduğu kata çıktığımızda, Oğuz'un avukatıyla birlikte çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Avukatı Begüm Hanım daha önce anlaşmalı boşanma talebiyle kendisine giden Beyza'ya üstten bir bakış atarken, Oğuz'un nefret dolu bakışlarının hedefi bendim. Siyah takım elbisesinin içinde beyefendi duruşuyla kusursuz görünüyordu. Esasen, onun ne denli korkutucu bir adam olduğunu iyi biliyordum. Sırf bu yüzden ona her baktığımda parmak uçlarım buz kesiyordu.

"Sakin ol," dedi Beyza uyarıcı bir tonla. "Artık sana zarar veremez."

"Veremez," diye tekrar ettim, kendimde karşısında güçlü duracak dirayeti arıyordum. Öyle çok psikolojik şiddetine maruz kalmıştım ki bu öyle kolay bir şey değildi benim için.

"Mehmet, keşke burada olabilseydi."

Gözlerini devirerek elini omzuna koydu. "Mehmet'i gelmesi için defalarca uyardım. Oğuz ile aralarında geçecek herhangi bir durum mahkemenin ertelenmesine sebep olabilir. Bir de sen başlama Gül!"

Mecburi bir kabullenmeyle, "Peki," dedim. O sırada adımızı seslenen mübaşirin çağrısıyla tüm bedenimi tedirginlik ve heyecan sardı. Mahkeme salonuna ilerlerken, Beyza arkamızdan gelen Oğuz ve avukatına bakışlarıyla gözdağı veriyordu. Kesin-

likle altta kalabilecek bir yapıya sahip değildi.

Her şey usulüne uygun ilerledi; sırayla önüne getirilen dosyaları itinayla inceledi hâkim. Beyza'nın savunmalarına çoğu zaman itiraz eden Begüm Hanım hâkimin uyarısıyla susturulurken, sıra kendisine geldiğinde yalanlarla bezenmiş iddialarını ortaya sermekten kaçınmadı. Hiç şüphesiz hâkimin gözünde birbirini aldatan karı kocadan fazlası değildik. Öte yandan tanık diye getirdikleri şahıslar evde çalışan görevlilerden başkası değildi. Hepsi söz birliği etmişçesine benim Oğuz'a ve oğluma karşı olan agresif tavırlarımdan ve sıklıkla evi terk ettiğimden bahsettiler. Hatice Abla lehime tanık olmayı teklif ettiyse de onu işinden etmemek için kabul etmemiştim. Ancak Beyza'nın sağlam savunmalarıyla en az onlar kadar güçlüydü elimiz. Merdivenlerden düştüğüm gerekçesiyle hastane raporundan, Tuğçe'nin Oğuz'a ait bir evde ikamet ettiğine kadar hepsini kanıtlamıştı. Darp raporum olmadığı için gördüğüm fiziksel şiddet sadece iddia olarak kalırken, karar kelimesinin salonda yankılanmasıyla ayağa dikildik. Karşılıklı sadakatimizin şüpheli bulunması ve şiddetli geçimsizlik nedeniyle, olmayan evlilik birliğimizin bozulmasına karar verildi. Mahkeme kâtibi özgürlüğümü kâğıda dökerken, Beyza bana bakıp gülümsedi. Omuzlarımdaki yük hafiflerken, hâkimin dudaklarından velayet kelimesinin dökülmesiyle pür dikkat kürsüye diktim gözlerimi.

"Tarafların müşterek çocukları Arda Santürk'ün velayeti, çocuğun yaşı da göz önünde bulundurularak anne Gül Santürk'e verilmesine karar verilmiştir."

Hâkimin sözleriyle birlikte gözlerime mutluluk gözyaşları dolarken, Oğuz'un öfkeyle önündeki masaya vurduğu yumruktan korkamadım bile. Arda'yı görmesi için belirlediği günleri dinlemeden mahkeme salonunu terk etti.

Beyza'ya sıkıca sarılarak mutluluğumu paylaştım. "Başardık," dedi zafer dolu bir sesle. "Kurtuldun Gül, sana söylemiştim."

"Başardık! Teşekkür ederim Beyza, çok teşekkür ederim."

Dakikalar önceki sert tavrına tezat çehresinde muzır bir ifa-

de yer alırken, kaşıyla dışarıyı işaret etti. "Hadi dışarıya çık, belki seni bekleyen birisi vardır. Ben teferruatları halledeceğim."

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Vakit kaybetmeden mahkeme salonundan çıktım ve koşar adımlarla merdivenleri indim. Adliyenin önüne çıktığımda, civarda dolaşan bakışlarım çok geçmeden güzel bakışlarıyla çarpıştı. Birkaç metre ötede, arabasının kaputuna dayanmış beni bekliyordu. Gülümsediğimde, onun da çehresinde belki belirsiz bir tebessüm yer etti. Yanlış bir şey yapmamak için etrafıma bakındım. Mahkeme tarihinin sır gibi saklanması gazetecileri bugünden muaf tutmuştu. Daha fazla beklemedim. Koşup sarıldım güzel adamıma. Açtığı sıcacık kollarına sığınırken, burnumu boynuna gömerek âşık olduğum kokusunu soluklandım.

"Bitti, bitti Mehmet."

Belimde dolanan parmakları bedenimi özlemle kendisine bastırdı. "Bitti güzelim."

Elleri omuzlarıma çıktığında geriye çekilip ona baktım.

"Gel hadi, şurada oturalım." Başıyla biraz ileride bulunan küçük çay bahçesini işaret etti. "Konuşmamız gerekenler var."

Cevap vermeme fırsat bırakmadan avucuma kayan yapılı, esmer parmaklarıyla kalbimin heyecanla kasıldığını hissettim. Korkusuzca kenetlediği ellerimizi sahiplenici bir tutuşla kavradı ve çay bahçesine doğru yürümeye başladık. Bu öyle güzel, öyle tarifsiz bir duyguydu ki... Onun elini tutmak, yanındaki ve kalbindeki tek kadın olduğumu bilmek eşsiz hissettiriyordu.

Beyaz, ufak masanın aynı renk sandalyelerinde karşılıklı yerimizi alırken, iki çay istedi. Kızarmaya yüz tutmuş burnu dakikalardır dışarıda beklediğinin göstergesiydi. Bense yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum ve masanın üzerinde tekrar birleşen ellerimizin mutluluğunu yaşıyordum.

"Ne konuşacağız?" diye sordum heyecanla. "Aslında sonra konuşsak Mehmet, önce oğlumu alsak, olur mu? Bir an önce ona kavuşmak istiyorum." Derin bir iç geçirdim. "Burnumda tütüyor."

"Ben de o konuyla alakalı konuşacağım. Velayetin sana ve-

rilme ihtimalini göz önünde bulundurarak Arda'yı bulunduğu yerden uzaklaştırdı ve..." Kaşlarını çatıp devam etti. "Hava alanına çok yakın bir otele giriş yaptılar."

Heyecanım yerini korkuya bırakırken elimi hızla geriye çekerek ayağa kalktım. "Gidelim, hemen gidip alalım oğlumu!"

Yaklaşan ayak sesleriyle birlikte bakışlarımı çay bahçesinin girişine çevirdiğimde Oğuz'u gördüm. Bize yaklaşıyordu ve yüzünde tuhaf bir ifade taşıyordu. Oturduğumuz masanın yakınlarında durduğunda, bakışları Mehmet'in üzerindeydi.

"Bakıyorum da hiç vakit kaybetmemişsiniz."

Cevap vermek üzereyken, Mehmet tek bakışıyla beni susturarak tehlikeli bir ifade takınan bakışlarını Oğuz'a çevirdi.

"Git buradan."

Oğuz tek elini cebine sokarak alaycı bir tavra büründü. "Onunla evlenecek misin?"

Mehmet cevap vermek yerine dudaklarını birbirine bastırdı ve keskinleşen yüz hatlarından taşmaya başlayan öfkesini gözler önüne serdi.

"Hadi ama cidden onunla evlenmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Masanın üzerinde duran eli yumruk oldu. Öfkesinin safhasını yumruğunda belirginleşen damarlarından anlayabilmek mümkündü. Kaşlarımı düşürüp başımı yana eğerken biliyordum; bu sefer onu durdurmaya yetmeyecekti bakışlarım.

"Cevap vermeyecek misin, Ağralı." İyiden iyiye alaya meyleden sesiyle tüm sinirlerimi altüst etmişti Oğuz.

"Lan! Siktir git şuradan elimde kalacaksın!"

Mehmet'in ağzından duyduğum küfür karşısında şaşıramadım. Sabrının son demlerindeydi.

"Evet, benden boşandı, ama seninle de yapabileceğini hiç sanmıyorum," derken beni işaret etti. İstemsizce bir adım geriye giderken, hâlâ üzerimde psikolojik baskı kurabilmesine lanet ettim.

"Paran olduğu müddetçe yanında kalır, ya da senden zenginini bulana kadar..."

Mehmet'in gözleri duyduğu sözlerle kırılırken, yumruk yaptığı elini avucuna geçirdi. İvedilikle koluna yapıştım ancak Oğuz durmuyordu. Zehirli sarmaşık misali dilinden dökülen sözlerini ayaklarımıza dolamaktan haz alıyordu.

"Onu iyi tanıyorum. Gül, böyle bir kadın."

Keskin yeşil gözleriyle bana bir ucubeye bakarmış gibi baktı. Elini suratına götürüp sinsice gülümsedi. Yaraladığı düşman askerine o son darbeyi indirmek üzere olan bir komutan gibi muzaffer bakıyordu gözleri.

"Gerçi sen daha iyi bilirsin, değil mi? Onun değerinin parayla ölçüldüğünü, en iyi sen bilirsin." Keyifle iç geçirdi. "Duyduğuma göre, eski bir yaran varmış."

Zehir zemberek sözlerini henüz bitirmişti ki Mehmet önündeki masaya sert bir tekme savurarak ayağa fırladı. Oğuz'un üzerine atladı ve daha ne olduğunu anlamadan kafasını onun burnuna gömdü. Çantam elimden düşerken korkuyla çığlık attım. Diğer masalarda oturan üç beş kişi hızla oradan uzaklaşmaya başladı, kimse onları ayırmaya yeltenmiyordu. Mehmet altına aldığı Oğuz'u delirmiş gibi yumruklarken onu öldürmesinden korktum, çok korktum. Umarsızca etrafıma bakındım, bana yardım edebilecek kimse yoktu. Yalnızdım ve bunu yapmaya, en azından denemeye mecburdum. Tedirgin adımlarla yuvarlanmaya başlayan iki adama yaklaştım. Havada uçuşan yumrukları umursamadan Mehmet'in kolunu tutmuştum ki savurduğu yumruğunun suratımda patlamasıyla dengemi kaybederek geriye doğru savruldum.

38. Bölüm

Görüşüm puslanırken, düşmenin yarattığı acı, şakağıma uzanan sızı kadar kuvvetli değildi. Etrafıma toplanan insanların yarattığı karmaşanın arasından, şakağımdan inen ılık sıvının çeneme doğru yol aldığını hissettim. Öyle sert bir darbe almıştım ki bir an tüm dünya kararmış, ayaklarım yerden kesilmişti. İnsanların seslerini uğultu halinde işitirken, savrulduğum yerden doğrulmaya çalıştım. Gayri ihtiyari kaşlarımı oynattığım sırada sızlayan derinin açıldığını hissederek acıyla inledim.

"Kızım hareket etme, kötü düştün."

Koluma girerek yardım etmeye çalışan insanlara tepki veremiyordum.

"Kaşı çok kanıyor, peçete mi bastırsak?"

Yanı başımda konuşan yaşlı kadının önerisine kulak tıkayarak, "Mehmet" diye fısıldadım. Gözlerimi zorlukla açık tutuyordum, başım zonkluyordu. Beton zeminden destek alarak ayaklanacağım sırada bacaklarım ve sırtımdan kavrayan kollar bedenimi havalandırdı.

"Açılın." Emriyle birlikte etrafımızdaki insanlar çil yavrusu gibi dağılırken, kollarımı sıkıca boynuna doladım. Başımı omzuna bırakarak gözlerimi usulca kapatırken, kendi kendine söyleniyordu ama ne dediğini anlayamıyordum.

Beni arabasının koltuğuna bıraktığında gözlerim hâlâ kapalıydı. Sanki günlerdir uyumuyormuşum gibi ağır bir rehavet sinmişti üzerime.

"Hastaneye gidene dek uyumak yok, anlaştık mı?"

Zorlukla başımı salladım. "Hı hı."

"O halde gözlerini aç."

Kendimi zorlayarak göz kapaklarımı hareket ettirdim ve yarı açık kirpiklerim arasından üzerime eğilen yüzüne baktım.

"Telaş etme, iyiyim."

Kaşları çatılırken gözleri şakağımda geziniyordu. "İyi gibi görünmüyorsun."

Dudaklarım usulca kıvrıldı, şu halde ciddi ciddi gülümsedim. "Sanırım, elin birazcık ağırmış."

Çehresine yer edinen ciddiyet bir nebze istifini bozmazken, torpidodan çıkardığı peçeteyle önce yüzümdeki kanı sildi. Ardından yaraya dokundurduğunda acıyla inledim.

"Tamam, dokunmuyorum."

Kapımı kapattıktan sonra sürücü koltuğunda yerini aldı ve kısa süre sonra özel bir hastanenin acil müdahale odasında buldum kendimi. Kaşımın bitim noktası açıldığı için pansuman yapılırken fazlasıyla canım yandı. Ancak başımda dikilen Mehmet kendisini daha kötü hissetmesin diye dişlerimi sıktım ve sesimi çıkarmamaya gayret ettim. Pansuman sonrası dikiş atılırken, kendimi tutmam zorlaştı. Atılan her dikişte canı yanan ben değil de oymuş gibi gözlerini kapatıyor ve kaskatı kesiliyordu. Nihayet bittiğinde derin bir nefes aldım ve dakikalar önce çektiğim acının yerini ince bir sızıya bırakmasına şükrettim.

Hastaneden çıkarken beni yeniden kucağına almaya kalkan adama bu kez izin vermemiş, koluna girerek arabasına ilerlemiştim. Beyza'nın evine varana dek hiç konuşmadı, benim Arda ile ilgili sorularıma ise kısa cevaplar verdi. Ben ne kadar oğlumun benden kaçırılacağının korkusunu yaşıyorsam, Mehmet bir o kadar, "Korkma," diyordu. Kendine kızdığı o kadar belliydi ki buna nasıl engel olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. O karmaşada Oğuz'un nereye gittiğini bilmiyordum ancak bu

kez ilk kavgalarına nazaran Mehmet'te en ufak hasar yoktu. Bu da demek oluyordu ki Oğuz'un durumu kötüydü. Aslında düşündükçe şaşırmamam gerekiyordu, zira çok sinirlenmişti. Haddinden fazla damarına basılmıştı ve ben de onunla birlikte dağılmıştım o noktada.

Arabayı apartmanın hemen önüne park ettikten sonra eve girdik. Beyza'nın evde olmamasına ilk kez sevinmiştim. Beni böyle görüp endişelenmesini istemiyordum. Hoş, en nihayetinde görecekti ama en azından üzerimdeki ilk şoktan kurtulmam gerekiyordu. Kabanımı çıkarıp askılığa astıktan sonra ayakta dikilen Mehmet'e yaklaştım.

"Kahve içer misin?"

Bakışları beni bulduğunda kara gözleri kısıldı ve aynı saniye kirpiklerine saf bir öfke takıldı.

"Sen aptal mısın?"

Sorusu karşısında afallarken, "A-anlamadım," diyebildim.

"Ne diye kavgaya atlıyorsun, zarar görebileceğin aklına gelmedi mi?"

Başımı omzuma düşürdüm. Ona hüzünlü gözlerle bakarken, iki adımla aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Sen zarar görebilecekken, kendimi nasıl düşünebilirim?"

Başını aynı kızgınlıkla iki yana salladı ve keskin bir, "Hayır," düştü dilinden. "Önce kendini düşüneceksin."

Ah Mehmet, ben o hatayı bir kez yaptım.

"Hayır, önce seni düşüneceğim. Hatta sen ne söylersen söyle, sabaha kadar seninle burada kavga edebilirim." İşaretparmağımı kaldırıp göğsüne vurdum birkaç kez. "Önce seni düşüneceğim"

Cevap vermedi, inadımı biliyordu. Yavaşça kaldırdığı eli yüzüme çıktı ve yaraya ulaştı.

Başparmağı atılan dikişlerin çevresinde dolaştıkça, göz bebeklerine derin bir hüzün oturdu. Canım acımıştı, ama onu böyle görmek daha fazla acıtıyordu.

"Elim kırılsaydı," diye fısıldadı acı bir sesle. "Sana kalkan elim kırılsaydı da canını yakmasaydım."

Elini tuttum ve dokunduğu yerden indirerek avuçlarımı arasına aldım.

"Bilerek yapmadın ki..."

Dişlerini sıkarken, kirpiklerini öfkeyle birbirine bastırdı.

"Ama yaptım! Acıttım canını."

Avuçlarımın arasında buz kesen parmaklarını mümkünmüş gibi daha sıkı tuttum. "Hayır, lütfen böyle söyleme."

Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Parmaklarımın ucunda yükseldim ve sakallarının üzerine dudaklarımı bastırdım.

"Hiçbir şey seni ve oğlumu üzgün görmekten daha fazla yakamaz canımı Mehmet, geçti gitti..."

Güzel yüzünü avuçlarımın arasına alırken, alnını alnıma bastırdım.

"Evet, önce canım acıdı ama sonra geçti. Şimdi hiç acımıyor. Yemin ederim, hiç acımıyor. Ama Oğuz'un sözlerinin senin canını yaktığını düşündükçe, hiç dinmeyecek bir acının içinde çırpınıyorum. Bu, hiç geçmiyor Mehmet."

Ansızın benden uzaklaştığında sadece üşüdüğümü hissettim. Birkaç adım geri gitti. Donuklaşan bakışları etrafta dolaştı ancak beni bulmadı. Bunları konuşmak bize iyi gelmiyordu fakat hayat bir şekilde önümüze çıkarıyordu maziyi. Parmak boğumuyla burnunun ucunu kaşırken, bakışlarını son durağı olan pencereden ayırmadı.

"Gitsem iyi olacak."

"Peki..."

Arkasını döndü ve birkaç adım attıktan sonra kapının önünde duraksadı. "Görüşürüz." dedi, kaskatı bir sesle.

Omuzlarım düşmüştü. "Görüşürüz Mehmet..."

Buz gibi bir vedalaşmanın ardından dizlerimin dibindeki koltuğa bıraktım kendimi. Bana kalan kokusuyken, yüreğinden yüreğime akan katıksız bir kırıklıktı. Onu dünyanın en mutlu adamı yapmak isterdim oysa... Her seferinde parçalara ayırıp bırakıyordum.

Bomboş geçen dakikaların sonunda ayağa kalkıp odama yöneldim. Üzerimdeki kıyafetlerin tamamını çıkarıp kirli sepetine

attım. Ilık bir duşun bana iyi geleceği aşikârdı ancak dikişlerime birkaç gün su değmemesi gerekiyordu. Banyo fikrinden vazgeçerek eşofmanlarımı giydim ve koridora çıktım. O sırada içeriye giren Beyza hızla anahtarını kapıdan çekip aldı ve mutfağa ilerledi. Beni görmedi bile. Tuhaf bir şeyler vardı. Peşinden gittiğimde üzerindeki ceketi çıkarıp sandalyeye fırlattığını gördüm. Yüzü kıpkırmızıydı, ağlamış mıydı? Musluğu açıp hızla yüzüne birkaç kere su çarptı. Kurulamayı es geçerek mutfak masasına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"O geldi," dedi bir süre sonra, boğuk bir sesle.

Anlamamıştım.

"Kim geldi?"

"Eski eşim..."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken, ne diyeceğimi bilemedim. Çok detaylı anlatmasa da hoş bir şekilde ayrılmadıklarını biliyordum.

"Ne oldu peki?"

Islak kirpiklerinin altından bana baktığında, üzüntüsüne endişe eşlik etti.

"Ne oldu sana?"

"Ufak bir kaza, önemli bir şey değil," dedim geçiştirerek. "Şimdi anlatır mısın? Nereden, nasıl çıktı bu adam, onca yıldan sonra?"

"Bilmiyorum, öyle birdenbire çıktı karşıma. Bir şeyler söyledi..." Duraksadı, hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Bilmiyorum, pişman olduğuna ve beni unutamadığına dair bir şeyler zırvaladı. Sonra, sonra aniden bana sarıldı."

"Sonra ne oldu?" diye sordum ona yaklaşıp karşısına otururken.

"Yağız bizi öyle gördü ve yanlış anladı."

Uzandım ve masaya indirdiği elini tuttum. "Üzülme, açıklayabilirsin."

Göz pınarlarına dolan yaşlar birer birer süzülürken, "Yanımıza geldi," dedi. "Onun kim olduğunu sordu, bana fırsat vermeden Tamer eski eşim olduğunu söyledi!"

Şaşırıp kaldım, oysa ona çözüm önerileri sunmak istiyordum.

"Kendimi savunamadım, düşünebiliyor musun? Ben bir avukatım ve kendimi savunamadım! Öylece arkasını döndü ve çekip gitti."

Üzüntüsüne karşın sükûtum baki kalırken, onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Gerçekten üzülmüştü, Beyza'yı ilk kez böyle görüyordum.

"Giderken gözlerindeki ifadeyi görmeliydin Gül, hayal kırıklığını görmeliydin."

Her zaman olanın aksine bu kez Beyza benim omzumda ağlıyordu. Doğru kelimeleri bir araya toparlayabildiğimde, "Ağlama," dedim. "Yağız seni seviyor, ben buna eminim, muhakkak seni dinleyecektir"

"Emin misin?"

"Elbette, zaten ona eski eşinden bahsetmemiş miydin?"

Geri çekilerek bir peçete aldı ve gözlerini kuruladı.

"Bahsettim ama ona Tamer'den nefret ettiğimi söylemedim. Sadece, biten evliliğimde hoş şeyler yaşamadığımı söyledim." Omuz silkip burukça gülümsedi. "Belki de hâlâ Tamer'i sevdiğimi düşünüyordur."

"Bunu da nereden çıkardın?"

Gözlerimin içine baktı, gözlerinde bariz bir pişmanlık vardı.

"Çünkü beni sevdiğini söylediğinde, ben de seni seviyorum diyemedim."

Sildiği yaşların yerini yenileri alırken, kalbim onun üzüntüsüyle burkuldu.

"Senin de başını ağrıtıyorum böyle güzel bir günde."

Kaşlarımı çatarak, "Saçmalama," dedim. "Binbir sorunumla uğraşırken senin başını ağrıttığımı düşüneceğim şimdi."

"Hiç ağrıtmadın ki," diye konuştu hiç tereddütsüz. "Ben bir duş alsam iyi olacak, sonra biraz uyurum. Akşam yemeğini dışarıda yeriz istersen."

Kaşımdaki dikişleri işaret ederek, "Hem şu ufak kazanın nasıl olduğunu anlatırsın," dedi manidar bir edayla.

Ayağa kalktığında, "Olur," diye yanıtladım. Gözleriyle onayladıktan mutfaktan çıktı. Cebimdeki telefonumun titremesiyle annemin aradığını gördüm. Özellikle bugün onunla konuşmayı hiç istemiyordum. Aramasını meşgule verdim. Ardından Oğuz ile boşandığımızı ve bu konuda kesinlikle söz sahibi olmadığını dem vuran uzun bir mesaj yazdım. Zinhar değişmeyen tavrına tahammül edemiyordum uzun zamandır. Aklım oğlumdayken onun hakaretlerini dinleyemezdim.

Bir yanım Oğuz'un oğlumu kaçırmasından deli gibi korkarken, diğer yanım Mehmet onları adım adım izlettiği için bunun mümkün olamayacağını söylüyordu.

Sıkıntıyla elimi yüzüme götürürken dikişlere çarpan parmağım canımın yanmasına sebep oldu. Zaten aldığım darbeden sonra başım epey ağrımaya başlamıştı. Ayaklanarak ecza dolabından ağrı kesici buldum ve büyük bir bardak suyla mideme gönderdim. Odama geçip yatağıma girdim ve örtüyü üzerime çektim. Gözlerimi kapattığımda gevşeyen bedenimin uykuya teslim olması uzun sürmemişti.

Beyza ile Yağız'ın ilk karşılaştıkları restoranın cam kenarında, tenha bir köşede oturuyorduk dakikalardır. Önümüze getirilen yemekleri yavaş yavaş tüketirken, bir yandan da olanları anlattım. Pür dikkat beni dinliyormuş gibi görünse de aklının çok başka yerlerde olduğu adım gibi biliyordum. Yine de Oğuz'a sövgü dolu sözlerini sıralamayı ihmal etmedi.

Kafasını dağıtmak için lise günlerimizden bahsettiğimde keyfi biraz olsun yerine gelmişti. Onu zorla soktuğum pahalı bir kafede yiyip içtikten sonra gelen yüklü hesabı hatırlattım. Bunu asla unutamazdık! Anlatırken ne kadar komik olsa da yaşarken berbattı. Cebimizde beş kuruş olmadığı için tuvaletin küçücük penceresinden kaçtığımızı anlatırken, gülümsemesi birdenbire yüzünde dondu. Bir yere kilitlenmiş, gözünü kırpmadan bakıyordu. Nereye baktığını görmek için arkamı döndüğümde Yağız'ı gördüm. Yanında tıpkı kendisi gibi sarışın, hoş bir kadın

vardı ve bize uzak sayılabilecek masalardan birine geçip oturdular.

Tekrar Beyza'ya döndüğümde moralinin alt üst olduğu çatalını parmaklarının arasında sıkmasından anlaşılıyordu.

"Kalkalım istersen."

Tepki vermedi. Yağız'ın olduğu masaya odaklanmış, başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Yüzünün iyiden iyiye düşmesiyle omzumun üzerinden bir kez daha onlara baktığımda, Yağız'ın sarışın kadının saçlarına dokunduğunu gördüm. Bu Beyza için çok ağır bir durumdu. Çantama uzanırken, aceleyle konuştum.

"Beyza, hadi gidelim buradan."

Sözlerimi henüz bitirmiştim ki öfkeyle ayağa kalktı ve elindeki çatalı masaya bıraktı.

"Kalkacağız elbette. Tabii, önce ufak bir işim var."

Yağız'ın masasına doğru yöneldiğinde, şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Onu iyi tanıyordum, ancak tam da şu an ne yapacağını kestiremiyordum. Çok uzun zamandır başka hayatlardan soyutlanmıştım. Şimdi tam ortasına düşmüşken, ayağa kalktım ve arkadaşımın peşinden ilerledim.

39. Bölüm

İnce topuklarının mozaik zeminde bıraktığı tok ses eşliğinde hedefine ulaşırken, peşi sıra ilerledim. Beyza fevri bir karakter değildi ancak şu an, masayı Yağız ve karşısındaki sarışının kafasına geçirmeyeceğinden emin olamıyordum. Yanında durdum ve olası bir tatsızlık durumunda müdahale edebilmek için gözümü arkadaşımın üzerinden ayırmadım. Yağız tek kelime etmeden, sadece gözlerini yukarı dikerek Beyza'ya baktı dikkatle. Fakat karşısındaki kadın, masalarının dibinde biten arkadaşıma sorgularcasına baktı.

"Afiyet olsun," derken donuk ses tonundan firar eden iğnelemenin hedefi Yağız'dı.

"Teşekkür ederiz ama siz kimsiniz?"

Yumuşak ses tonuna eşlik eden omuz hizasındaki sarı saçları ve açık kahve gözleriyle güzel bir kadındı. Aslında yakından Yağız'a olan benzerliği dikkatimden kaçmamıştı ama Beyza'nın şu anki ruh haliyle bunu fark edebileceğini hiç sanmıyordum.

"Benim kim olduğum an itibariyle önemini kaybetti. Zira karşındaki adamın karakterini henüz idrak edebiliyorum."

Yağız'ın ifadesi duyduklarından sonra öfkeye bürünürken, dişlerinin arasından, "Beyza!" dedi.

"Anlayamadım," diye konuşan sarışın kadına cevap verme-

mesi için Beyza'nın koluna dokundum. Ona bir şekilde mani olmalıydım.

"Gitsek mi artık?"

Kolunu benden nazikçe kurtararak, koyu kahve gözlerini kendisinden cevap bekleyen kadına çevirdi.

"Anlatayım o zaman. Henüz birkaç saat öncesine kadar hayatında ben varken, şimdi burada seninle yemek yiyor oluşu..." Duraksadı. Doğru kelimeleri seçmeye çalıştı ve devam etti. "Sence de çok adice bir davranış değil mi?"

İşittiklerinden sonra kadın arkasına yaslandı ve anlamsızca gülmeye başladı. Yağız ise bu sefer daha sert bir tonla arkadaşını uyardı.

"Beyza! Şuna bir son verir misin?"

Beyza Yağız'ı duymazdan gelerek kıkırdamasını sürdüren kadına dikti gözlerini. Durum gerçekten sinir bozucu bir hal alıyordu.

"Komik bir şey mi var?"

Kadın başını sallayarak, "Evet, çok komik bir şey var," diye yanıtladı ukala bir tavırla.

Beyza'nın ritim tutmaya başlayan ayağından sinirlenmeye başladığını anlamıştım.

"Söyle o halde, birlikte gülelim."

Yağız sıkıntıyla yüzünü sıvazlarken, birkaç kez öksürdüm. Niyetim varlığımı hatırlatarak onu bu nahoş diyaloğun içinden çekip almaktı ama şu saniyelerde benim farkımda bile değildi.

Beyza, "Söyleyecek misin?" dedi üsteleyerek.

Kadın masadan aldığı peçeteyi gülmekten yaşaran gözlerinin çerçevesine dokundurdu. Attığı kahkahanın küçük dokunuşları halen yüzünde hükmünü sürüyordu.

"Evet, söylediğiniz gibi bir durum olsaydı cidden çok adice bir davranış olurdu."

Yağız eliyle kadına susması için işaret etti. "Gidelim Feyza. Açıklamaya lüzum yok."

Beyza topuğunu yere vurarak, "Kaç tabii!" dedi sitem dolu bir sesle. "Hemen arkanı dön ve git. Bunu zaten hayat felsefesi

haline getirmişsiniz sayın avukat Yağız Türkkan!"

Yağız'ın eli kravatına gitti ve tahammülsüz bir hareketle gevşetti.

"Bu kadar yeter Beyza! Seninle bu konuyu konuşacağız. Ancak daha sonra, sen mantıklı düşünmeye başladığın zaman."

Başıyla kadına gidelim işareti yaptı.

"Hadi Feyza."

Yağız cüzdanından çıkardığı bir miktar parayı masanın üzerine bıraktığında, kadın da onunla birlikte ayaklandı.

"Gidelim, abiciğim."

Son kelimenin üzerine yaptığı vurgu beni şaşırtmazken, Beyza'yı alaşağı ettiğine emindim. Adının Feyza olduğunu öğrendiğim kadın Yağız'ın koluna girdi ve birlikte restorandan çıktılar. Beyza şaşkın gözlerle bir süre arkalarından baktıktan sonra masamıza ilerledi.

Çehresine sinen pişmanlık fazlasıyla belirgindi. Bedenini boş bir çuval misali sandalyeye bıraktı ve önündeki kırmızı şarabı tek dikişte içti. Burada daha fazla kalmak ona iyi gelmeyecekti. El işaretiyle hesabı istedikten sonra cüzdanımdan çıkarttığım parayı gelen hesap defterinin arasına bıraktım.

"Hadi canım, kalkalım."

Konuşmaktan imtina ederken, başını sallamakla yetindi. Birlikte dışarı çıktığımızda valeden arabasının anahtarını teslim aldı ve yola koyulduk. Yol boyu onu teskin etmeye çalıştım. Ancak bu tahmin ettiğim gibi kolay olmadı. Kırdığı potun o da farkındaydı ve haliyle üzgündü. Yaşadıkları tatsızlığın üzerine, bu akşam tuz biber olmuştu. Eve geldiğimizde sessizliğini koruyarak odasına ilerledi. Biraz yalnız kalmasının iyi olacağını düşünerek ben de odama geçtim. Vakit kaybetmeden üzerimdekilerden kurtuldum ve pijamalarımı giydim. Kendimi yorgun hissediyordum ve bir an önce uyumak istiyordum. Yorganın altına henüz girmiştim ki gelen mesaj sesiyle doğrularak telefonuma uzandım.

Mehmet...

İyi geceler, sevgilim.

Devasa bir mutlulukla gülümseyerek telefonu göğsüme bastırdım. Üç kelimeden oluşan kısa bir mesajla bana yaşattığı mutluluğu tahmin bile edemezdi. Onu bekletmeden ilk aklıma geleni yazdım.

Yanımda değilsen, iyi mi geceler?

Saniyeler sonra cevap geldi.

Ya kokundan mahrumken, iyi mi geceler?

Neşeyle kıkırdadığım sırada Beyza'nın durumu aklıma geldi ve hızla ağzımı kapattım. Hemen sonrasında bir mesaj daha yazdım.

Kendimi ergen gibi hissediyorum (: Ah Mehmet, bunlar hep senin suçun.

Başımı tekrar yastıkla buluşturdum. Yüzümdeki tebessüme bir türlü mani olamıyordum. Çok geçmeden bir mesaj daha geldi.

Koca adamı düşürdüğün duruma bakmadan böyle şeyler yazmamalısın :)

Her kelamı ayrı heyecandı kalbimde. Her bakışı eksik geçen zamanlara bir parça yamaydı. Onsuz geçen zamanlara inat haddinden fazla sevebilmenin hududunu zorluyordum. Dakikalarca yazdığı mesajlardan gözümü ayıramadım, tıpkı eskiden olduğu gibi. Sonra gözlerine bakarak söylemek istediklerimi yazıya döktüm.

İyi geceler, sevgilim.

Tüm gece rüyamda oğlumu gördüğümden, uyandığımda içim buruktu. Keşke diye geçirdim içimden, keşke biraz daha uyuyabilseydim. Ayrı geçen zaman dilimi çok uzun sayılmasa da özleminin bir günü yüreğimde bin gün gibiydi. İyi olduğunu biliyor olmak ya da eninde sonunda yanımda olacağını umut etmek engel olamıyordu özlemin ağır getirisi olan acıya.

Hüzünle içimi çekerek ayaklandım ve yatağımı topladım. Banyoya ilerleyerek sabah rutinlerini gerçekleştirdikten sonra burnuma gelen leziz kokuyla Beyza'nın çoktan uyanmış olduğunu anladım. Mutfağa girdiğimde, deyim yerindeyse bir tek

kuş sütünün eksik olduğu masaya hâlâ bir şeyler sıkıştırmaya çalışıyordu ve dün geceki vaziyetinden eser yoktu.

Beni görmesiyle keyifli ifadesi hoş bir tebessüme dönüşürken, "Günaydın," dedi.

Şaşkınca masaya oturdum. "Günaydın." Masayı işaret ederek, "Misafirimiz mi var?" diye sordum.

Tatlı bir ifadeyle başını sallayarak, "Hı hı," dedi. "Hem de çok tatlı bir misafirimiz var."

Anlamamıştım. Tekrar sormak için dudaklarımı araladığım sırada kapının çalınmasıyla ellerini sesli bir biçimde birbirine kavuşturdu.

"İşte geldiler!"

"Kim geldi?"

Eliyle ileriyi işaret etti. "Kendin görmeye ne dersin?"

Soru sormama müsaade etmeyecek kadar ısrarla çalıyordu zil. Merakla hole çıktım ve kapıya ulaştım. Açtığım kapı beni Mehmet'in tebessümüne kavuştururken, birdenbire, "Anne!" diyerek ortaya çıktı oğlum.

"Arda!"

Koşup kollarıma atlamasıyla ona sıkıca sarılırken, onlarca öpücük bıraktım alnına, gözlerine, saçlarına... Kokusunu doyasıya içime çekerek, "Yavrum," diye mırıldandım. O ise minik kollarını boynuma sarmış, sanki oradan bir daha hiç ayrılmayacakmış gibi sarılıyordu.

"Anneciğim seni çok özledim," dedi kollarını gevşetip iri yeşil gözlerini yüzüme dikerek.

Gözlerim dolu dolu konuştum. "Ben de, ben de seni çok özledim annem."

Ona tekrar sıkıca sarılırken, bizi izleyen Mehmet'e kaydı bakışlarım. Nasıl güzel bakıyordu.

Mehmet, "Hava çok soğuk, içeride mi devam etseniz?" derken çoktan içeriye geçerek kapıyı ardından kapatmıştı bile. Kucağımdaki oğlumun ayakkabılarını çıkarttıktan sonra birlikte mutfağa geçtik.

"Hoş geldin teyzem, acıktın mı bakalım?"

Hep birlikte masaya otururken, Beyza oğluma eğilip pembe yanaklarına uzun öpücükler bıraktı.

"Acıktım Beyza Teyze," diye konuştu heyecanla. "Mehmet Amca beni babamın adamlarından kaçırırken o kadar heyecanlandım ki..." Ellerini havaya kaldırıp Mehmet'e baktı. "Ben heyecanlanınca çok acıkırım zaten."

Hep bir ağızdan gülümserken, Beyza oğlumu kucağımdan aldı. "O zaman ellerimizi yıkayalım ve masada ne var ne yoksa silip süpürelim."

Birlikte banyoya gittiklerinde minnet dolu gözlerle Mehmet'e baktım. Ardından uzandım ve boynuna sardım kollarımı.

"Teşekkür ederim Mehmet. Çok, çok teşekkür ederim."

Burnu saçlarımı bulurken, güçlü kolları belimi sıkıca sardı. "Bunun için teşekkür etmemeni söylemiştim diye hatırlıyorum."

Gülümsedim, geriye çekilip yüzüne baktım. "Nasıl oldu bu? Yani, Oğuz onu almana nasıl müsaade etti?"

"Mahkeme kararından sonra ihtimal vermesem de kendi isteğiyle getirmesini bekledim. Adım adım izletiyordum. Bu sabaha karşı bir hareketlenme oldu." Duraksadı, değişen ifadesi hoş olmayan şeylerin yaşandığını gösteriyordu. "Arda'yı yurtdışına kaçıracaklarının haberini alınca ilk uçakla İzmir'e gittim. Vardığımda Oğuz'un ve benim adamlarım arasında bir arbede çıkmıştı. Çocuğu dışarı çıkarmalarına izin vermemiş bizimkiler."

"Ve sen de bana Arda'mı getirdin."

Ağır ağır başını salladığında, bir kez daha atıldım boynuna. "Beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin."

Saçlarımdan öptü.

"Sen mutlu ol Gül'üm, hep mutlu ol."

Oğlumun koşarak içeriye girmesiyle birbirimizden ayrıldık. Herkes masada yerini alırken oğlumu yanıma oturtmak yerine kucağıma aldım ve ellerimle yedirmeye başladım.

"Zayıflamış mı?" Bakışlarım oğlumun bedeninde gidip geldi. "Sanki biraz zayıflamış."

"Yok artık," dedi Beyza hayret dolu bir sesle. "Gayet iyi çocuk, hatta büyümüş bile."

Arda karnına sardığım elimi tutarak dudaklarına götürdü ve minik bir öpücük bıraktı. "Babaannem bana yemek yedirmeye çalıştı ama ona küs olduğum için yemedim anneciğim. O yokken çok yedim, büyüdüm."

Mehmet, oğlumun yanağından kısa bir makas aldı. "Kocaman olmuşsun. Sanırım artık sana küçük adam dememeliyiz."

"Evet! Ben büyük adamım."

Sesine değin özlediğim yavrumun boynuna uzun bir öpücük bıraktıktan sonra kahvaltısını yaptırmaya devam ederken Mehmet ayaklandı.

"Ben artık çıkmalıyım. Holdingde işlerim var. İçiniz rahat olsun, kapıya birilerini bırakıyorum."

Tabağını işaret ederek, "Ama kahvaltını bitirmedin," dedim.

"Daha sonra telafi ederiz. Siz hasret giderin." Oğlumun saçlarını karıştırıp, "Görüşürüz yakışıklı," dedi.

Arda ağzı dolu olduğu için el sallamakla yetinirken, gülümseyerek, "Görüşürüz," dedim.

Gidişinin ardından kahvaltımızı tamamlayarak birlikte alışverişe çıktık. Oğlumun seçtiği kıyafetleri aldıktan sonra aynı alışveriş merkezinin oyun alanına girdik. Arda oyun oynarken Beyza ile birer kahve eşliğinde onu izlemek paha biçilemezdi. Eve dönerken aldığımız pizzaları ılık bir duşun ardından yedikten sonra birlikte oyunlar oynadık. Beyza bir ara dışarıya çıkıp geri geldiğinde hava epey kararmıştı. Yorgunluğu yüzünden okunan oğlumu kaldığım odaya götürdüm ve yatağıma yatırdım. Çok geçmeden uykuya dalmıştı.

Ellerim tıpkı bir melek gibi uyuyan oğlumun saçlarında gezinirken, gözlerimden süzülen damlalar bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı. Buradaydı, benimleydi. Usul usul eğildim ve terleyen boynundan cennet kokusunu soluklandım. Nasıl da özlemiştim, dakikalardır izliyor olmama rağmen doyamıyordum.

"Bari uyurken rahat bırak çocuğu. Artık her an seninle nasılsa."

Islak gözlerle Beyza'ya dönerek gülümsedim.

"Anne olunca sizi de göreceğim Beyza Hanım."

Dudakları yarım bir şekilde kıvrılırken, "İşte o biraz zor," dedi kuru bir sesle.

Cevap veremedim. Yağız ile aralarında geçen son olaydan sonra cidden zordu. Ancak içimden bir ses tekrar bir araya geleceklerini söylüyordu.

Yaklaşan ayak seslerinin ardından Mehmet kapının girişinde beliriverdi. Ben Arda'yı uyuturken gelmişti muhtemelen. Gözleri uyuyan oğlum ve benim aramda gidip gelirken, yüzündeki ifade görülmeye değerdi.

"Uyumuş küçük adam."

Ellerimi oğlumun saçlarından çekip örtüsünü düzelttim ve ayağa kalktım.

"Uyudu."

"O halde çıkalım mı?"

Şaşkın gözlerle ona bakarak, "Çıkalım mı derken?" diye sordum. "Bir yere mi gidecektik?"

Ağır ağır başını salladı. "Evet, görmen gereken bir yer var."

Ben meraklanırken Beyza'nın çehresindeki manidar ifadeye takıldım.

"Siz, ne karıştırıyorsunuz?"

Beyza bakışlarını benden kaçırıp Mehmet'e çevirdi.

"Gitseniz mi artık?"

Ayaklarım bir adım geriye giderken, "Ama Arda..." diye mırıldandım.

"Çocuk uyuyor Gül. Ayrıca teyzesi olarak ona bakabileceğimi düşünüyorum."

Mehmet'in beklenti dolu ifadesine karşı koyamayarak, "Peki," dedim. "Gidelim"

Cevabımla birlikte kaldırdığı elini bana uzattı. Vakit kaybetmeden ona yaklaştım ve ellerimizi birleştirdim. Sıkı sıkıya kenetlenen parmaklarımız eşliğinde saçlarımın arasına ufak bir buse bıraktı.

"Gidelim."

Açtığı kapıdan yolcu koltuğuna geçerken, nereye gideceğimizi içten içe merak ediyordum. Yol boyunca ona tüm gün

oğlumla yaptıklarımı anlattım ve istemese de defalarca kez teşekkür ettim. Riva yoluna girdiğimizde beton binaları çoktan arkamızda bırakmıştık. Gecenin karanlığına rağmen yemyeşil alan ben buradayım diyordu. Birbiri arasında hatırı satılır boşluklar bulunduran beyaz boyalı evlerden sonuncusunun önünde durduğumuzda, aklıma gelen şeyle gözlerim iyileşti.

"Mehmet! Yoksa..."

Başıyla inmemi işaret etti. "Hadi, acele et."

Hızla aşağı inip demirleri yıldız desenli büyük bahçe kapısından içeriye girdim. Bembeyaz, üç katlı bir evdi. Geniş bahçesi mevsim çiçekleriyle bezenmiş, havuz tüm ihtişamıyla beyaz evin üzerine mavi yansımalarını sunuyordu. Biraz daha yaklaştığımda hemen arkamda olduğunu biliyordum. Yürüdüm, onun hayalinin önünde durdum. Yuvarlak, ahşap bir kameriye...

"Mehmet, ne desem ki şimdi ben sana..." Çokça mutluluk, bir parça hüzünle baktım kameriyeye. Elleri arkadan belimi sararken, ılık nefesini boynumda hissettim.

"Burada büyüteceğiz çocuklarımızı gülüm. Onca kurak zamanın üzerine, burası vaha olacak bize."

Dudaklarını boynuma bastırırken, usulca kapattım gözlerimi...

40. Bölüm

Dudaklarının ılık dokunuşu tenimi mest ederken, ellerinin altındaki karnım heyecanla kasıldı. Her öpüşü sanki ilk öpüşüymüşçesine içimde fırtınalar koparıyordu. Ciğerlerime sızan kokusu orayı işgal ediyor, her bir hücrem onunla dolup taşıyordu. Bir yandan ona doyasıya dokunmak, keşfetmeye geç kaldığım her bir zerresini keşfetmek isterken, diğer yanım tuhaf bir şekilde bir adım geriye çekiliyordu. Mehmet, bir dokunuşuyla beni alaşağı ediyordu.

"Üşümüşsün," diye fısıldadı burnunu kulağımın hemen altına sürterek. "İçeriye geçelim."

Üşüyen tenime tezat içimde başlattığı yangın her geçen saniye harlanıyordu.

"Peki."

Ellerini bedenimden ayırdığında sudan çıkmış balık misali kalakaldım. Benim için varlığına alışmak bu denli kolaydı işte.

Nihayet yerimden kıpırdayabildiğimde eve ulaşmamı sağlayacak uzun merdivenleri tırmandım. Mehmet kapıyı açtığında burnuma dolan mobilya ve boya kokusuydu ancak gelecek günlerin teminatı olan huzurun kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Geniş ve kısa koridorun sonu beni evin salonuna çıkarırken, gözlerimi tek tek her ayrıntıda gezdirdim.

"Önünde birkaç basamak var, dikkat et yavrum."

Uyarısını göz önünde bulundurarak basamakları geride bıraktım ve salonun ortasına kadar geldim.

Şöminenin her iki yanına konmuş su yeşili tekli koltukların gerisinde aynı renk ikili koltuklar vardı. Ortada ise el oyması, kırık beyaz renginde dikdörtgen sehpanın altına krem rengi bir halı serilmişti. Soldaki ikili koltuğun ardında kalan büyük yemek masası oraya çok yakışmıştı.

Etrafımda bir tur dönerek bu anın gerçekliğine emin olmaya çalıştım. Her şey öylesine güzeldi ki inanmakta zorluk çekiyordum. Tek korkum Oğuz'un sessizliğiydi. Şu saate kadar kapıya dayanmamış ve tatsızlık çıkarmamış olması şüphe uyandırsa da çok değer verdiği itibarına daha fazla zarar gelmemesi için susuyor olabilirdi. Bizzat kendi gözlerimle görmemiştim ama Beyza'nın söylediğine göre birçok magazin dergisi boşanmamızı manşet yapmıştı. Bunları düşünmek dahi istemiyordum. Ne Oğuz ne de ailesi kafamın içinden geçmeliydi artık. Kötü düşüncelerden sıyrılırcasına silkelenerek yuvam olacak eve baktım.

Çok büyük bir ev sayılmazdı ama sıcacık bir havası vardı. Tıpkı dışı gibi bembeyazdı içerisi ve pastel tonlarda, az ancak şık eşyalarla dekore edilmişti.

"Her yere anılar bırakmak için sabırsızlanıyorum."

Salona inen basamakların başında durmuş, heyecanımı izleyen adama baktım. Elektrik henüz açılmadığı için Mehmet'in tuttuğu fenerin ışığıyla yetinmeye çalışıyorduk.

"Ben de güzelim," derken ağır ağır indi basamakları ve yanıma geldi. Bir eli belimi sararken çaprazda kalan kapıyı işaret etti.

"Orası mutfak, kilere mutfaktan geçiliyor. Odalar yukarıda, görmek ister misin?"

Hızla başımı sallayarak, "Elbette isterim," dedim. "Ama öncesinde sana sormak istediğim bir şey var."

Gözlerini yüzüme düşürdü ve dingin bir denizi andıran ifadesiyle beni konuşmaya teşvik etti.

"Neden kimliğini gizledin? Yani, o kadar sene onca başarılı işe imza atmışken..."

Eli usulca belimden ayrılırken, köşedeki tekli koltuğa oturdu. Dizlerini iki yana açarak dirseklerini dizlerinin üzerine koyduktan sonra bakışlarını yere düşürdü.

"Görme istedim," dedi düz bir sesle. "Nerede, nasıl olduğumu bilme istedim." Elini yukarı kaldırıp boş ver işareti yaptı. "Tek sebebi buydu."

İçimdeki sevince ağır bir burukluk düşerken, bu sefer dağıttıklarımı öylece bırakmayacaktım. Bir iki adımla yanına gittim ve önünde diz çöküp yüzlerimizi hizaladım.

"Mehmet, benim güzel adamım." Elimi yüzüne çıkardım, sakallarını severken, gülümsedim.

"Bundan sonra her anını bileceğim. Hatta öyle çok bileceğim ki sıkılacaksın benden."

Elimin üzerimi kaplayan sıcacık elleriyle parmaklarımı dudaklarına götürdü ve her bir boğumunu tek tek öptü.

"Öyle çok özledim ki seni, senden sıkılmak cümlesi küfür gibi gelir şimdi bana."

Dudaklarımı birbirine bastırıp acıyla yutkunurken, ne diyeceğimi bilemedim. Usulca ayağa kalktım ve aklımdan hiç geçmeyen bir şeyi yaptım. Kendimi dizlerine bıraktım. Alacakaranlıkta kalan çehresine uzun uzadıya bakmak istiyordum.

"Özlemi utandıracak kadar özledim seni Mehmet..." derken belimi saran elleri bana cesaret vermişti.

Dudaklarımı, dudağının kenarındaki çukura bastırdığım an, sert sakallarının tenimi acıtmasını umursamadım. Küçük busselerimi dudaklarının çerçevesinde dolaştırırken, ansızın beni kucaklayıp tek hareketle koltuğa uzattı. Hemen sonra üzerimde kendine yer bulduğunda, ellerimi başımın üzerine sabitledi ve tereddütsüzce dudaklarımızı birbirine mıhladı.

Öpüşü yumuşacıktı, buna tezat dudaklarımı talan edercesine dudaklarının arasında ezerken, bedenime sirayet eden tutku silsilesiyle ona karşılık verdim.

Ellerimi ellerinden zorlukla kurtarıp sırtına götürdüm ve arsızca kendimi ona bastırdım. Bu hareketimle birlikte dudaklarımdan fırlayan minik inilti dudaklarının arasında kayboldu.

Aramızda tabu olmuş soyut duvarları yıkıyorduk. Dudakları boynuma inerken, işkence edercesine usulca öptü oradan. Bedenimde keşfe çıkan ellerinden biri gerdanımdan aşağı indi, diğeri ise belimi kavradı.

Tutkunun kollarında kıvranırken, sevdiğim adamın yanı başımdaki kokusunu doyasıya soluklandım.

"Delirtiyorsun beni." Islak fısıltısı kulak kıvrımlarımda gezinirken, ceketini iki yanından kavradım ve hızla çıkarıp attım.

Kısık tebessümünün eşsiz sesi algılarımda can buldu. "Bu, benim de seni delirttiğim anlamına mı geliyor yoksa?"

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan gülümsedim. "Sanırım öyle."

Ayağa kalkarken bedenimi sahiplenici bir tutuşla kavradı, sırtımı bulunduğu yerden ayırdı. Kucağında kendime yer bulurken bacaklarımı beline sardım. Vakit kaybetmeden tekrar birbirini bulan dudaklarımız aynı arsız duyguların itaatkâr piyonlarıydı.

Sarsak adımları merdivenleri tırmanırken bluzumun fermuarını bulan elleri usulca aşağı çekti. Daha fazlasını isteyen yanım bacaklarıma emrederek onu daha sıkı sarmasını sağladı. Karanlık bir koridorun ortasında duraksadığımızda, sağımızda bulunan odaya girdik ve saniyeler sonra fermuarın açıkta bıraktığı sırtım çarşafın soğuk yüzeyiyle buluştu.

"Sanırım yatak odamız yerine misafir odasına geldik."

Parmaklarım gömleğinin açıklığını fırsat bilerek oraya sızdı. "Fark eder mi?"

İfadesini arzu kucakladı ve elleri bluzumun eteğini bulurken, hızla üzerimden sıyırıp attı.

"Seninle..." Kendini bana bastırırken, gözlerim hissettiğim tutkuyla kısıldı. "Her yerde..." Gerdanımdan öptü. "Her an..."

Üzerimden sıyırdığı taytım ve ip askılı atletimden sonra onun önünde neredeyse çıplak kalan bedenimden utanmadım. Ben ona aittim. Sanki kendimi bildim bileli bana dokunan tek adam oydu ve her dokunuşu aynı kudretli yankıyı dokunduruyordu içime.

Zifiri gözleri arzuyla daha da kısılırken, usul usul bedenimde gezindi.

"Çok, çok güzelsin."

Bana böyle bakması, böyle dokunması öyle güzeldi ki bir o kadar da yabancı olduğum duygulardı. Mehmet bedenimden önce ruhumu, kalbimi okşuyordu.

Ellerim sakallarıyla kaplı yüzüne ulaştığında onu üzerime çektim ve bu sefer dudaklarımızı ben birleştirdim. Gömleğinin düğmelerini beceriksiz hareketlerle açarken açılan her düğmede burnuma ulaşan şahane kokusu beni ona mümkünmüş gibi biraz daha hayran bırakıyordu.

Konuşmadık.

Aşkın şehvetle harmanlanan derin denizine atılırken, arşa tırmanan hazzın ağına bıraktık kendimizi. Dokundukça, tenlerimizin izini parmak uçlarımıza nakşediyorduk. Dakikalar sonra bedenlerimiz bir bütün olduğunda anladım tamamlandığımı... Onu her şeyiyle hissettiğimde anladım; ondan önce nasıl eksik olduğumu ve o zaman anladım, artık Mehmet'siz nefes dahi alamayacağımı...

Haz, şeker bulutu misali dağılırken, birbirine karışan düzensiz nefeslerimiz eşliğinde kendini sırt üstü yatağa bıraktı. Bedenimi göğsüne çektiğinde bu kez sonsuz huzura sığındık. Saçlarımın arasına bıraktığı minik buseler eşliğinde parmaklarımı göğsünde dolaştırmaya başladım.

"Kadınım," diye fısıldadı, sıcacık bir sesle.

Gözlerimi güzel yüzüne çevirip dağılmış saçlarına ve kızaran dudaklarına baktım. Öyle güzeldi ki ömrümün sonuna dek baksam doyamazdım.

"Sevgilim..."

Dudaklarını alnıma bastırdı ve usulca fısıldadı.

"Evlen benimle."

41. Bölüm

Kirpiklerimi kırpıştırarak duyduklarımın gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Onun kollarında olmak hayal gibiyken, dudaklarından dökülen sözlerle iyice sersemlemiştim. Her şey öyle güzeldi ki tozpembe bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordum kendimi. Sanki konuşsam, tek kelime etsem uyanacaktım ve her şey o saniye sis bulutu misali dağılacaktı. Gecenin ücra köşelerini andıran gözlerini kısarak çehremde dolaştırdı, benden bir cevap beklediği aşikârdı ancak ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Elbette onunla evlenmek istiyordum, ömrümün sonuna dek onun kokusunu solumak düşüncesi bile mutluluğun ta kendisiydi.

"Eğer şimdi cevap vermek istemezsen anlarım," diye konuştu kısık fakat anlayışlı bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırarak nereden başlayacağımı düşündüm.

Ellerimi uzatıp sakallı yüzünü avuçlarımın arasına alırken, "Mehmet," dedim. "Benim cevabımdan çok, ailenin tepkisi önemli olan. Böyle bir şeyi asl-"

"Sen orasını düşünme." İfadesindeki kararlılık öyle güçlüydü ki ona güvenmek kaçınılmaz oluyordu. "Benimle evlenmek istiyor musun? Şu an sadece bunu duymak istiyorum."

Gülümsedim.

"Ben, bunu her şeyden çok istiyorum. Öyle çok istiyorum ki tüm evetler yavan kalır."

Yüzünde duran avucuma uzun bir öpücük bıraktıktan sonra o hayran olduğum gülümsemesi çehresinde yer buldu kendine.

"O halde, bu evet mi demek oluyor?"

Kollarımı açabildiğim kadar açtım. "Milyonlarca kez evet demek oluyor."

Kıkırdayan dudaklarıma tezat onun dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Karım mı olacaksın sen şimdi benim?"

Sıcacık bir tınıyla sorduğu soruya karşın hafifçe doğruldum ve yüzümü ona çevirerek kollarımı çıplak göğsüne dayadım. "Ben, ömrümün son demlerine kadar dizinin dibinden ayrılmak istemiyorum."

Elleri örtünün altından belimi kavradı ve beni kendisine çektiğinde en ufak itiraza mahal vermeden dudaklarımı boynuna indirdim. Aramızdaki mükemmel ten uyumu her dokunuşunda biraz daha kendisini gösterirken, ona doyabilmenin imkânsızlığını bile bile dudaklarıma kapanan dudaklarını öptüm. Bu sefer aceleye yer vermeden usul usul dokunduk birbirimize. Şimdi, parmak uçlarından tenime akan saf sevginin tadını çıkarmaktı bana kalan. Dudaklarından dökülen aşk sözcüklerinin arasında ona karışmak, aşkın en tenha sokaklarında yalın ayak yürümek kadar paha biçilemez.

Çantamdan çıkarttığım el aynasından kendime dikkatle baktım. Dün geceye dair hiçbir ize rastlayamadım, aptal gülümsememem hariç. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte evden çıkmış, pastaneden sıcacık simit ve açmalar almıştık. Yol boyunca yaptığı telefon görüşmelerinin birçoğu işle alakalıydı. Aynı anda birçok projeyi idare ediyordu Mehmet. Her zaman için çalışmayı seven bir adam olmuştu zaten. Evin bulunduğu sokağa girdiğimizde aynayı kapatarak çantama attım ve aynı saniye onun da telefonu kapatmasıyla bakışlarımız buluştu.

"Geldik." Elimdeki poşeti kaldırıp, "Bunlar için teşekkür ederim, Arda çok sevinecek," dedim.

"Afiyet olsun yakışıklıya," derken dudaklarında beliren çapkın tebessüme anlam yüklemeye çalıştım. "Ben de dün gece için teşekkür ederim."

Anında bakışlarımı kaçırırken, utanarak altdudağımı dişledim. "Şey, ben gideyim o zaman."

Cevabını beklemeden arabanın kapısını açtığımda, kolumdaki yumuşak tutuşuyla duraksadım ve yanaklarımın kızarmamış olmasını dileyerek yeniden ona baktım. Bunu bekliyormuş gibi eli yukarı çıktı, ensemden yakalayıp beni kendisine çekti. Alnımın sol köşesine bıraktığı öpücükten sonra aramızda az bir mesafe bırakarak geri çekildi.

"Bugün yoğun geçecek, önemli toplantılarım var. Arayamazsam, aklına bir şey getirme."

Ağır ağır başımı sallayarak, "Olur," dedim. "Getirmem."

"Aslında, bu yorgunluğun üzerine kısa bir tatile hayır demezdim." Başını kararlı bir biçimde sallayarak, "Hatta yarın, yarın tatile uyanmak hiç fena olmaz," diye konuştu.

Elimdeki poşetin sapından sıkıca kavrayıp, bakışlarımı camdan dışarıya uzattım. "Çok çalışıyorsun, bence de bir tatile çıkmalısın."

"Çıkmalısın," derken hafifçe çatıldı kaşları. "Çıkmalıyız." Eliyle önce beni, sonra kendisini işaret etti. "Biz ve Arda."

Gayri ihtiyari kıvrıldı dudaklarım, tatil için bile olsa ondan ayrı kalmak düşüncesi ruhumu daraltmıştı birkaç saniye içinde.

"Biz..." diye tekrar ettim. Sonra aklıma gelen detayla önünde durduğumuz apartmana baktım. "Mehmet!"

"Efendim güzelim"

"Nereye gideceğiz?"

Arkasına yaslanırken, elimi avuçlarının arasına aldı. "Bu mevsimde en güzel yer Uludağ, hem Arda'nın da hoşuna gidecektir. Eğer senin gitmek istediğin başka bir varsa..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden heyecanla kestim sözlerini. "Uludağ! Çok iyi." dedim gülümsemem genişlerken.

"Eğer senin için de bir sakıncası yoksa Beyza da bizimle gelebilir mi? Tabii bu durumda Yağız Bey'i ikna etmek sana kalıyor."

Anlamamış gözlerle bana bakarak, "İkna etmek mi?" diye sordu.

"Araları biraz bozuk..." Duraksadım ve şahit olduğum son konuşmalarını anımsadım. "Aslında baya baya bozuk. Bu tatil belki onlara da iyi gelebilir diye düşündüm. Olur mu?"

Başparmağı elimin üzerinde gezinirken, "Sen istersen olur," dedi. "Sen istersen her şey olur."

Sevinçle üzerine atıldım ve kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım ona. "Teşekkür ederim sevgilim, çok teşekkür ederim."

Uzun uzadıya sarılmamızın ardından ona veda ederek arabadan indim. Sabahın erken saati olduğundan dolayı kapıyı çalmak yerine çantamdan çıkarttığım anahtarımla açtım. Sessiz olmaya özen göstererek içeriye girdiğimde, arkadaşımın ve oğlumun hâlâ uyuyor olduğunu anladım. Banyoya ilerleyip üzerimdekilerden kurtulduktan sonra ılık suyun altına girdim ve bol köpüklü bir duş aldım. Bedenime sardığım havluyla odaya döndüğümde, üzerime eşofmanlarımı giyerek oğlumun yanına girdim. Uykusunda fark etmişti geldiğimi, bana dönerek göğsüme sokuldu. İçimdeki uçsuz bucaksız huzurla gözlerimi kapattığımda, uykuya dalmam uzun sürmemişti.

Yanağımda gezinen minik dokunuşuyla gözlerimi açtığımda, oğlumun özlem dolu bakışlarıyla karşılaştım. Yatağın üzerinde oturmuş beni izliyordu. Ona kocaman gülümseyerek, "Günaydın bebeğim," dedim ve yüzümde duran eline uzun bir buse bıraktım.

"Günaydın anneciğim, Beyza Teyzem işe gitmiş."

Gözlerim saate kayarken, öğlene geldiğini gördüm. Uyku mahmuru oğluma bakılırsa epeyce uyumuştuk. "Evet bebeğim, çalışan insanlar genelde erken saatlerde işe giderler."

Ayağa kalkıp onu kollarıma aldım ve doğruca banyoya iler-

ledim. "O zaman sen hiç çalışma anne, hep benim yanımda kal," dedi bacaklarını sıkıca belime dolayarak.

"Şimdi değilse bile yakın zamanda çalışmam gerekiyor bir tanem."

Yeşil gözlerini hüzünle düşürürken dudağını büktü. "Sen çalışma!"

Lavabonun önüne ufak oturağı çekip oğlumu üzerine bıraktım. "Ama çalışan insanlar tatile giderler. Eğer bu konuda mızmızlık yapmazsan, belki yarın Uludağ'a gidebiliriz!"

Hüzünlü ifadesi anında silinirken, kollarını heyecanla havaya kaldırdı. "Oleyyy! Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hadi şimdi sen elini yüzünü yıka, ben de Beyza Teyze'ne haber vereyim"

Mavi diş fırçasına diş macununu sıkarken mutluluğu yüzünden okunuyordu. "Tamam anneciğim."

Gülümseyerek banyodan ayrılarak odaya döndüm ve telefonumu aldım. Aslında niyetim aramaktı ama bir ihtimal duruşmadadır diye mesaj attım ve itiraz etmemesi adına uzun bir nutuk çektim. Buna rağmen attığı itiraz mesajlarını umursamadan telefonumu komodinin üzerine bıraktım ve mutfağa ilerledim. Nasılsa akşam geldiğinde ikna ederdim. Kendim için çay suyu koyduktan sonra aldığımız açma ve gevreklerle güzel bir kahvaltı hazırladım. Oğlumla baş başa kahvaltı yapmayı özlemiştim. Uzun süren kahvaltımızdan sonra çıkacağımız tatil için hazırlamaya başladık. Eline geçen kıyafetini valize tıkarken, nasıl kayacağını heyecanla anlatması görülmeye değerdi. Gün içinde Mehmet yalnızca bir mesaj atmıştı ve Yağız ile konuşmasından bahsederek, sabah erken saatte çıkacağımızı eklemişti.

Hava kararduktan kısa süre sonra Beyza geldiğinde, henüz yemek masasında başladı ikna çalışmalarım. Bir tarafı kırgın ve kızgındı ama Yağız'a bağlı olan tarafı ağır basıyordu. Uzun uğraşlarım sonucu onu ikna ederek hazırlanması için odasına gönderdim. Arda salonda çizgi film izlerken ben de mutfağı toplamaya koyuldum. O sırada zilin çalmasıyla elimdeki tabağı bulaşık makinesine yerleştirerek mutfaktan çıktım.

Kapıyı açtığımda gördüğüm ilk şey büyük bir çiçek demetiydi. Şaşkınlıkla çiçeklere bakarken, kimden geldiğini bilmek beni heyecanlandırmıştı.

"Gül Hanım siz misiniz?"

Gözlerimi çiçeklerden ayırmadan, "Benim," dedim.

Demeti bana uzattığında memnuniyetle kabul ettim. "Bu çiçekler size gönderildi efendim."

Kuryeye teşekkür ettikten sonra yüzümde kocaman gülümsemeyle içeriye geçtim. Mehmet sevgisini belli etmekten kaçınmazdı ancak bu jesti ciddi anlamda beklemiyordum. Farklı türlerin birbirine eşlik ettiği çiçek demetinde en fazla mavi orkideler göz dolduruyordu. Oysa ben papatya severdim ve Mehmet bunu iyi bilirdi. Belki çiçekçide bir karışıklık olmuştur diye düşündüm. Gözlerim rengârenk çiçek demetinde gezinirken, Arda koşarak bacaklarıma yapıştı.

"Aaa ne güzel çiçekler, sana mı geldi anne?"

Ellerimi saçlarından geçirerek, "Evet bebeğim," dedim. "Çok güzeller."

Tekli koltuğa oturarak oğlumu dizime aldığım sırada Beyza elinde mavi, yün bir kazakla içeriye girdi. Çehresindeki kararsız ifade eşliğinde, "Gül," diyerek söze girdi.

"Acaba sizinle gelmesem mi? Belki Yağız beni görmek istemez, durumumuzu biliyorsun. Orada sizin de tadınızı kaçırmayalım."

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak güven verici bir sesle konuştum. "Mehmet'e gelip gelmeyeceği konusunda bir cevap vermemiş ama Mehmet geleceğinden emin. Ayrıca Yağız senin geleceğini de biliyor. Şayet rahatsız olsaydı, anında kestirip atmaz mıydı?"

"Haklısın."

"O halde şimdi elindeki kazağı valizine koysan iyi edersin."

İfadesi düzelirken gülümsedi. "Peki, bu arada çiçekler çok güzel."

Çiçek demetiyle oynayan oğluma baktım. Küçük parmaklarını her birinde gezdiriyordu. "Evet, güzeller."

Başını omzuna düşürerek bir yere odaklandı. "Üzerinde not var, okudun mu?"

Demetin ön yüzünü çevirdim ve tülüne iliştirilen notu gördüm. Canım adam, benim için bir de not mu yazmıştı? Vakit kaybetmeden minik beyaz zarfı oradan aldım ve içindeki notu usulca yukarıya çektim. Mehmet'in elyazısından dökülenleri beklerken, gördüklerim nefesimi boğazıma düğümledi.

Sevgili karıcığım, sana böyle hitap etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Çok yakında senin için harikulade bir sürprizim olacak, bayılacaksın. O güne kadar beni her an yanında hisset ve oğlumuza iyi bak.

Oğuz

Elim yanmış gibi çiçek demetini yere attım. Arda'nın şaşkın bakışları arasında onu dizimden indirerek ayağa fırladım. Beyza yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ederek oğluma yaklaştı ve önünde diz çöktü.

"Ardacığım, yatağımın üzerinde birçok kıyafet var. Tatile hangilerini götüreceğime bir türlü karar veremiyorum. Benim için içlerinden birkaçını seçer misin?"

Elimi alnıma götürerek pencereye ilerlediğim sırada oğlumun, "Hemen seçerim Beyza Teyze," dediğini duydum. Ardından koşarak çıktı salondan. Beyza hızla yanıma yaklaşırken, gözlerinde endişeyle karışık merak vardı. Konuşamadım. Notu onun ellerine tutuşturdum ve telefonumu alıp asla sesini duymak istemediğim adamı aradım. Aramam daha ilk çalışta cevaplanırken, alaycı sesi ulaştı kulaklarıma.

"Hayatım, arayacağını biliyordum."

Öfkeden titreyen nefesimle, "Bana bak!" diye bağırdım. "Sakın Oğuz, sakın bana bulaşma. Seni pişman ederim, yemin ederim yaparım."

Beyza notu okuduktan sonra telefonu kapatmam için işaret etti. Onu dinlemedim. Bu kez sessiz kalmayacaktım.

"Güzel dudaklarına böyle sözler hiç yakışmıyor," dedi benim aksime sakin bir sesle. "Hem ben sana zarar verecek bir şey yapar mıyım? Merak etme karıcım, notumdan sadece o haysiyetsiz sevgilin pay çıkarmalı."

Ruh hastası! Kesinlikle ağır hastaydı bu adam!

Kan beynime sıçrarken, "Seni öldürürüm!" diye bağırdım. "Ondan uzak duracaksın! Duydun mu beni? Mehmet'ten uzak duracaksın!"

Cevabını duyamadan telefonun elimden çekilmesiyle arkamdaki koltuğa yığıldım. Başımı ellerimin arasına alırken gözyaşlarım çoktan akıp gitmeye başlamıştı. Beyza telefonu kapattıktan sonra koltuğa attı ve yanıma oturdu.

"Gül lütfen, lütfen oyununa gelme." Bedenimi ince kollarının arasına çekti ve bana şefkatle sarıldı. "Onun istediği de bu; seni huzursuz etmek. Kaale almamak varken neden arayıp istediğini veriyorsun ki!"

Elimin tersiyle yüzümü silerken, "Elimde değil," diyebildim. "Oğlumu almasından, Mehmet'e zarar vermesinden korkuyorum. Bundan çok korkuyorum Beyza."

"Hayır, korkmayacaksın. Sen güçlü durursan sevdiklerine zarar veremez. Oğuz kaybetti, kabullenemediği de bu zaten."

"Onu tanımıyorsun Beyza, neler yapabileceğini bilmiyorsun. Her yerde eli kolu var. Normal biri değil o."

Uzanıp masadan bir peçete aldı ve yavaşça gözlerimi kurulamaya başladı.

"Senin yanında da Mehmet var ve onun ne kadar güçlü bir adam olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Şimdi gidip yüzünü yıka ve o bal küpü oğlunu alıp uyu. Yarın erken kalkacağız."

Elimden tutup beni ayağa kaldırdığında kendimi zorlayarak ona gülümsedim. Haklıydı, güçlü durmak zorundaydım. Bir anlık boş bulunarak Oğuz'a istediğini vermiştim ancak bir daha ne olursa olsun onu aramayacağıma dair kendime söz verdikten sonra banyoya ilerledim.

Beyza valizini dışarıya çıkardıktan sonra Mehmet'in arabasının arka koltuğuna geçip oturdu. Arda'nın montunu giydirdim ve Beyza'nın yanına, arabaya gitmesini söyledim. Her şey hazırdı. Kendi valizimi de kapıya yaklaştırarak kol çantamı üzerine

koydum. Üzerimi değiştirdikten sonra çıkabilirdim. Pencereden baktığımda Mehmet'in arabasının kaputuna dayanmış vaziyette telefonla konuşuyor olduğunu gördüm. Beyza ise oğlumu çocuk koltuğuna oturtuyordu. Üzerimi değişeceğimi işaret ettikten sonra pencereyi kapattım ve odama ilerledim. Pijamamı çıkarıp koyu renk kot pantolonu bacaklarımdan geçirirken, gözlerim mavi yünlü kazağımı aradı. Görünürlerde yoktu, oysa yatağın üzerine koyduğuma neredeyse emindim. Acelem olduğu için çekmeceden bir atlet aldım ve rasgele seçtiğim beyaz, boğazlı kazağımı yatağın üzerine bıraktım. Atletimi giydikten hemen sonra kazağımı giymek üzereyken, elimden çekilmesiyle irkilerek arkamı döndüm. Kazağım Mehmet'in elinde ve gözleri benim üzerimdeydi.

"Mehmet! Çok korkuttun beni."

Belli belirsiz gülümsedi. "Demek korkuttum."

Kazağımı almak için bir adım attığım sırada o da bir adım geri çekildi.

"Verir misin şunu?"

Havaya kaldırarak, "Bilmem," dedi. "Sence verir miyim?"

Elimi belime koyarken, gözlerimi devirdim. Benimle oyun oynuyordu.

"Hadi ama... Bak geç kalıyoruz. Beyza ve Arda dışarıda bizi bekliyor." Yeniden üzerine yürüdüğümde belimden yakalayarak bizi yatağa devirdi. Boş bulunarak attığım çığlık hoşuna giderken, üzerimde yerini almıştı bile.

"Ya Mehmet ne yapıyorsun?"

Muzip ifadesi yüzünden silinip giderken, kara gözlerinin daha da koyulaştığına şahit oldum.

"Ne mi yapıyorum?" diye sordu, kısık ve iç gıcıklayıcı bir sesle. "Sadece saatler içerisinde deli gibi özlediğim kadına dokunuyorum ve sana dair ne varsa özlüyorum."

Sözleri sona erirken, dudakları tenimdeki yerini aldı.

Bu adam beni kendisine daha ne kadar âşık edebilirdi ki...

Sıcacık öpücüklerini sevgi methiyeleri misali boynuma kondururken, ellerim ceketinin altından sırtını buldu. Gömleğinin

üzerinden teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Tenime batan sakalları canımı yakmaktan uzak, arzuyu en derinlerime taşıyordu. Bir an sonra dudaklarını gerdanımda hissettim. Orayı uzunca öptü ve tutkuyla kararmış gözlerini gözlerime dikti.

"Daha fazla sabredebileceğimi sanmıyorum."

Tüm ciddiyetine karşın attığım kahkaha fildişi rengi odanın duvarlarında yankılanırken, "Ama sabretmek zorundasın," dedim.

Bozulmuştu.

Doğrulmak üzereyken, her iki bileğimden yakalayarak ellerimi başımın üzerinde kenetledi ve bedenini, bedenimin üzerinden ayırmadan yukarı kaydırdı.

"Bakıyorum da çok eğleniyorsunuz hanımefendi."

Küçük bir kız gibi başımı salladım. "Hı hı."

"O halde, şimdi biraz da ben eğleneceğim."

Anlamayan bakışlarımı güzel yüzüne kilitlemişken, burnunu boynuma gömdü ve hafif hafif gıdıklamaya başladı. Fena halde huylanıyordum oradan ve Mehmet bunu çok iyi biliyordu. Ellerimi ondan kurtarmak şöyle dursun ağırlığıyla milim kıpırdayamıyordum bile.

"M-Mehmet yapma! Dur lütfen."

Gülmekten karnıma ağrılar girmişti. Attığım kahkahaların arasından zorlukla sıyrılıyordu kelimelerim.

"Ya Mehmet dur! Bayılacağım şimdi."

Başını kaldırıp gülmekten yaşarmış gözlerime baktı ve gözleri kısıldı. Birbirine kenetlenen bakışlarımız eşliğinde parmak uçlarını kirpiklerime dokundurdu.

"Gülüm, benim güzel kadınım. Sadece güldüğün için buğulansın güzel gözlerin. Söz ver bana."

Başımı omzuma eğerken, dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben bu adamı hak edecek ne yapmıştım? Sol bileğimi tutuşundan kurtararak ensesine götürürken, tereddütsüzce kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

"Söz, sevgilim."

42. Bölüm

Ani bir sarsıntıyla gözlerimi aralarken, buna üzerinden geçtiğimiz bir çukurun sebep olduğunu idrak edebilmem birkaç saniyemi aldı. Gözlerimi tamamen açtığımda, cama dönük olan yönüm bana bembeyaz karlarla bezenmiş uzun bir rampayı sundu. Neredeyse gelmiştik. Ne ara içimin geçtiğini bilmemekle beraber epeyce uyuduğumu fark ettim. Başımı usulca şoför koltuğuna çevirdim, Mehmet pür dikkat yola odaklanmış ve uyandığımı fark etmişti bile. Arkaya baktığımda ise oğlumun hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Yola çıkmak üzereyken, son anda Yağız'ın gelmesiyle Beyza'yı zorlukla onun arabasına göndermiştik ve şimdi hemen arkamızda bizi takip ediyorlardı.

"Uyanmışsın." Gözleri bir anlık yüzüme bulup akabinde tekrar yola çevrildi.

"Uyandım." Uyku mahmurluğuyla elimi enseme götürüp kaşıdım. "Affedersin uyuyakalmışım, oysa yol boyunca sohbet ederiz diye düşünmüştüm."

Bir yandan konuşurken öte yandan bakışlarımı yüzünde gezdiriyordum. Sabaha kadar şirkette kaldığı için bizi almaya geldiğinde üzerinde takım elbisesi vardı. Yola çıkmadan hemen önce evimize uğramıştık ve Hafize Teyze'nin hazırladığı valizi de alarak üzerini değiştirmişti. Şimdi üzerinde bulunan koyu

renk kot pantolonu ve koyu mor kazağı esmer tenine bir hayli yakışmıştı. Öyle ki her zaman olduğu gibi yine gözlerimi ondan alamıyordum.

"Önemli değil gülüm," dedi yorgun bir sesle. "Seninle konuşmak kadar, uyurken ara ara izlemek de güzeldi."

Araba kullanıyor olmasaydı boynuna atlayıp ona sıkıca sarılmam kaçınılmazdı. Fakat durum itibariyle, vitesi kavrayan elini tutmakla yetindim. Avucum ellerinin sıcaklığıyla sınanırken, kıvrılan dudaklarına baktım hayran gözlerle.

"En güzeli sana dokunmak Mehmet. Hatta sadece seni izlemek bile içimi titretmeye yetiyor."

Arabanın durmasıyla geldiğimizi anlayarak bakışlarımı camdan dışarı çevirdim. Esasen altın ve krem renginin ahengini taşıyan otel, yoğun kar yağışından nasibini alarak beyaza bürünmüştü. Otelin önünü kapatan karları küreyerek büyük bir kar yığınının oluşmasına sebebiyet vermişlerdi. Oluşan yığın ise otelin girişine uzanan beyaz korkulukları takip ediyordu. Fazlasıyla huzur verici bir manzaraydı.

"Gel buraya." Kolumdaki tutuşuyla birlikte beni kendisine çevirdi. Elleri ellerime kayarken iç içe geçirdiği parmaklarımızla birlikte sıkıca kenetlendik.

"Sen benim içimi titretmiyorsun," dediğinde kaşlarım istemsizce çatılırken, cümlesinin devamını bekledim. "Çünkü sen, içimdeki rüzgârın ta kendisisin."

Gülümsemesiyle birlikte dudaklarına kayan bakışlarım beni ona itiyordu. Buna karşı koymak çok zordu, dahası koymak istemiyordum, usulca ona sokulurken...

"Anne, geldik mi?"

Arabanın içine yayılan oğlumun sesiyle birlikte birbirimizden uzaklaşmamız eş zamanlıydı.

"Geldik oğlum." Sevinçle emniyet kemerinden kurtulmaya çalışarak cama doğru eğildi.

"Dur anneciğim, bir yerini acıtacaksın şimdi." Eğilip kemerini açarken, Mehmet de kendi kapısını açtı.

"Valizleri indireceğim. Sonra güzel bir kahvaltı yapalım ve küçük adama kaymayı öğretelim."

Arda sevinçle el çırpmaya başladı. Arabadan indiğimizde Mehmet anahtarını valeye, valizleri görevlilere teslim ederken, Yağız ve Beyza'nın yaklaştığını gördüm. Aralarında hatırı sayılır bir mesafe vardı ama en azından birkaç saat öncesine nazaran ifadeleri sirke satmıyordu. Birlikte otele girdiğimizde meraklı gözlerle etrafa baktım. Oldukça büyük ve göz alıcı bir yerdi. Kayak yapmaktan dönen insanlar birer kardan adamı andırırken, henüz çıkanlar ise oğlumun iyiden iyiye heyecanlanmasına sebep oluyorlardı.

"Karşılıklı dört oda ayarlandı. Siz üçüncü kata çıkın, ben kayıt işlerini halledip geliyorum."

Kimliklerimizi Mehmet'e uzatarak asansöre ilerledik. O resepsiyona giderken asansörün çağırma düğmesine bastım. Valizlerimizi taşıyan görevliler hemen arkamızdaydı ve kimseden çıt çıkmıyordu. Tüm yolu bu şekilde mi geçirmişlerdi yani? Çağrılan asansörün henüz gelmemesini fırsat bilerek rahatsız edici sessizliği bozdum.

"Beyza, yolculuğunuz nasıl geçti?"

Tek bir an Yağız'a bakmaksızın hafifçe omuz silkti. "Eh işte, fena değil."

Yağız'ın kaşları çatarken duruşunu düzeltti. "Arabam gayet konforlu, acaba neyini beğenmediniz hanımefendi?"

"Beğenmedim demedim," diye konuştu omzunun üzerinden. "Fena değil dedim."

Olası bir tartışmaya açık olan konuşmaları asansörün gelmesiyle sekteye uğrarken, vakit kaybetmeden asansöre binip üçüncü kata çıktık. Yağız ile odalarımız yan yanaydı ve hemen karşımızda Mehmet ile Beyza'nın odaları vardı. Odaya girer girmez Arda yatağın üzerine çıkıp zıplamaya başladı. Ona gülümserken bir yandan da etrafa göz gezdirdim. Tıpkı dışı gibi içi de altın ve krem renkleriyle dekore edilmişti. Geniş bir balkonu, balkon kapısının hemen önünde karşılıklı tekli koltukları vardı. Oldukça geniş bir odaydı ve eşyaların parlak altın rengi göz kamaştırıyordu. Valizimizi açıp yerleştirdikten sonra üzerimizi değiştirdik ve sözleştiğimiz gibi odalarımızın önünde buluştuk.

Hep birlikte kahvaltıya indiğimizde, Mehmet'in elime uzanan ellerine yanıt veremedim. Arda ile henüz bu konuyu konuşmamıştım ve şu an onun gözünün önünde bu denli yakın olmamızı tuhaf karşılayabilirdi. Mehmet bakışlarımdan anlamış olacak ki başını anlayışla sallayarak elini geri çekti. Otelin geniş lobisinden geçtikten sonra resepsiyonun arka tarafında kalan restorana girdik. Oldukça kalabalıktı, özellikle bu mevsimin hayranı olanlar tıklım tıklım doldurmuştu masaları.

Zengin sunumuyla iştah kabartan açık büfeden tabaklarımızı doldurduktan sonra cam kenarında bulunan masalardan birine geçtik. Beyza ile yan yana otururken Mehmet ve Yağız hemen karşımızdaydı.

"Anne kahvaltımızı bitirdikten sonra kaymaya gideceğiz değil mi?"

Başımı hemen solumda oturan oğluma çevirdim. İri yeşil gözleri beklentiyle bakıyordu. Hava fazlasıyla soğuktu ve ben onun üşütüp hasta olmasını istemiyordum. Kelimeleri ağzımda gevelerken beklediği cevap Mehmet'ten geldi.

"Gideceğiz yakışıklı, tabii önce tabağını bitirmelisin. Aksi takdirde anneni ben bile ikna edemem."

Arda gözlerini kocaman açıp, "Bitiririm tabii ki," dedi ve çatalına batırdığı büyük bir peynir parçasını ağzına götürdü.

"Yağız, siz de gelecek misiniz bizimle?"

Mehmet'in sorusuyla bir an duraksayan Yağız, "Bilmiyorum," dedi. "Bakarız."

"Oğlum ne demek bakarız, odada yatmaya gelmedin buraya değil mi? Hep birlikte gidiyoruz ve itiraz istemiyorum."

Kimseye söz hakkı vermeden kahvaltısına başladığında çaktırmadan bana göz kırpmasının nedenini biliyordum. O da benim gibi Yağız ve Beyza'nın aralarının düzelmesini istiyordu. Biten kahvaltımızın ardından otelin çıkışındaki kayak kıyafetleri satan mağazaya gidip gerekli malzemeleri aldık. Daha önce birkaç kez Uludağ'a gelmiştik ancak bunu Oğuz'un işadamı arkadaşları ve kasıntı aileleriyle yaptığımız için hiç tat almamıştım. Şimdiyse en tepede, kayak yapan insanların tam orta-

sındaydık. Aslında buranın bu denli güzel olduğunu ilk defa fark ediyordum. Mehmet oğlumla birlikte kayarken, Yağız'ın da arkadaşıma nasıl kayacağı konusunda birkaç direktif verdiğini işittim. Sanırım yavaş yavaş eskiye dönüyorlardı.

"Anne! Bak ne güzel kayıyoruz!"

Mehmet önüne aldığı oğlumla birlikte dikkatle kayarken, kocaman gülümseyerek onlara el salladım. Daha sonra sıra bana geldiğinde ise fazlasıyla gergindim. Hâlbuki Mehmet bir dağ gibi hemen arkamdaydı, düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu hamlesini yapmadan hemen önce.

"Sanırım birazcık korkuyorum," derken karla kaplı yokuşa dehşet dolu gözlerle baktım.

"Hadi ama güzelim, Arda bile korkmadı."

Başımı iki yana salladım, bence bu hiç iyi bir fikir değildi. "Mehmet, bence şim-"

Henüz sözümü bitiremeden bizi aşağı bırakmasıyla boş bulunarak çığlık attım. Kayıyorduk! Ve bu harikaydı. Öyle hızlıydık ki bir an uçtuğumu hissettim.

"Mehmet! Bu harika!"

Bitişe yaklaşmışken ne yapacağımı bilemeyerek Mehmet'e sıkıca tutunmaya çalıştım. Bu yaptığım dengemizi kaybetmemize sebep oldu ve yere serilmemizi kısa bir yuvarlanma takip etti. Nihayet durabildiğimizde Mehmet hemen üzerimde ve yüzü kar içindeydi. Benim de pek bir farkım olduğu söylenemezdi; sıçrayan kar tanelerini dudaklarımda bile hissedebiliyordum.

"Seni korkak!" derken çıkardığı kayak gözlüğünün altından bana alaycı bir ifadeyle baktı. Omzuna vurup onu üzerimden ittim ve yerde doğruldum.

"Korkmadım bir kere, sadece nasıl duracağımızı anlayamadım."

Ayağa kalktığında, kalkmam için elini uzattı. "Eminim öyledir."

Elini tutup ayağa kalktığım sırada oğlumun Beyza'nın elinden tutarak bize doğru geldiğini gördüm ve hızla elimi elinden çektim.

"Mehmet Amca teleferiğe binecekmişiz! Hadi gidelim."

Mehmet oğluma yaklaşıp onu kucağına alırken, "Gidelim küçük adam," dedi.

Birlikte önümüzden yürümeye başladıklarında Beyza ve ben hemen arkalarındaydık. Mehmet'in oğluma olan alakasına hayrandım. Koca cüssesinde itinayla taşıdığı oğlumla bir yandan sohbet ederken gözümü onlardan ayıramadım. Gözyaşları içinde geçen onca yıldan sonra ilk defa bu kadar mutluydum.

"Öyle mutluyum ki Beyza," dedim soğuktan burnu kıpkırmızı olmuş arkadaşıma bakarak. "Bir şey olacak da bozulacak diye ödüm kopuyor."

Gülümseyerek koluma girdi ve o şekilde yürümeye devam ettik. "Böyle düşünme, artık mutlu olacaksın. Mehmet sana ve Arda'ya ne kadar değer veriyor, baksana."

Haklıydı. Dışarıdan bakanlar Mehmet'i oğlumun babası olarak düşünebilirlerdi. Aralarındaki ilişki öylesine kuvvetliydi ki keşke Arda gerçekten onun oğlu olsaydı diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum çoğu zaman.

Teleferiğe ulaştığımızda Yağız telefon konuşmasını sonlandırarak yanımıza geldi. Mehmet bile telefonunu kapatmışken, belli ki bir avukat olarak bunu yapmayı doğru bulmuyordu. Keza Beyza da kapatmamıştı.

"Asistanın benim asistanımı aramış, acil sana ulaşması gerekiyormuş." Yağız'ın ciddiyetle söylediklerini umursamadan teleferiğe yaklaştı Mehmet.

"Ona iki gün boyunca şirket batmadıkça beni aramamasını söyledim, fazla heyecanlı bir kız."

Yağız telefonunu arka cebine sıkıştırdı. "Bence sen bir ara Ceyda'ya ulaş. Önemli bir sorun olabilir."

Mehmet isteksizce başını salladı ve gelen teleferiğe oğlumla birlikte binmeye hazırlanırken, tam karşılarına geçip oturdum. Hareket eden bir şeye binmek fazlasıyla zordu! Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama Arda fazlasıyla eğleniyordu.

Yukarıya çıkmaya başlarken Beyza ve Yağız hemen arkamızdaki teleferiğe binmişlerdi ve yakınlıklarına bakılırsa tüm so-

runları geride bırakmışlardı. En tepeye tırmandıkça gerilen bedenimi, bir aile olmanın verdiği sıcaklıkla unutuyordum. Tüm korkularım kaynar suyu gören şeker misali eriyordu. Mehmet oğluma etrafı gösterirken, aklımdan geçen tek bir şey vardı.

Bu adam baba olmayı fazlasıyla hak ediyordu.

Gözlerimle aynı renk olan su yeşili elbise hemen diz hizamda bitiyordu. Kalın askı ve kadife dokusuyla tam bir kış elbisesiydi. Tepede bol bir şekilde topladığım saçlarıma şeftali tonlarındaki makyajım eşlik ederken, siyah, botlarımı ayağıma geçirdim. Hazır olduğuma kanaat getirerek banyodan çıktım ve odaya ilerledim. Henüz uykuya dalan oğlumun hemen yanında Mehmet'in ayarladığı bakıcı vardı. Beni görmesiyle okuduğu kitabı kapatarak ayaklandı.

"Çok hoş olmuşsunuz Gül Hanım."

Kızıl saçlı, güler yüzlü kadına gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. "Ben çıkıyorum, fazla gecikmem. Oğlum size emanet Firuze Hanım."

Orta yaşlarda bir kadındı ve işinin ehli olduğu her halinden belliydi. "Aklınız kalmasın efendim."

İyi akşamlar dileyerek odadan çıktığımda, Beyza odasının önünde beni bekliyordu. Siyah elbisesinin etekleri yerlere değiyordu ve saten dokunun içinde muhteşem görünüyordu.

"Bara inmişler. Beklemeyelim isterseniz, güzel hanımefendi."

Teşekkür mahiyetinde bir tebessümle, yürümeye başlayan arkadaşıma eşlik ettim. Abartısız ışıklandırması ve sakin havasıyla göz dolduran mekâna indiğimizde, Mehmet ve Yağız'ın yanına geçtik. Ortam fazla kalabalık sayılmazdı, buna rağmen köşedeki masalardan birini tercih etmişlerdi. Masa çeşitli meze ve içkilerle donatılmıştı ancak hiçbirine dokunulmamıştı henüz.

Yanlarına vardığımızda elini uzatan adamımı bu kez karşılıksız bırakmadım. Tuttuğu elimin üzerine ufak bir buse bırakırken, yanına çekti beni. Elleri belime kayarken kulağıma fısıldadı.

"Öyle güzelsin ki..." Konuşurken boynuma çarpan dudakları içimi titretiyordu. "Ve benimsin."

Tereddütsüzce ona döndüm ve sakallarının üzerinden öptüm. "Seninim ve sen de..."

Alnını alnıma yaslarken, çarpık gülümsemesi belirdi dudaklarında. "Yalnızca senin..."

Benzer manzara Yağız ve Beyza cephesinde de yaşanırken, çalmaya başlayan şarkılar eşliğinde muhteşem bir geceye adım attık.

"Burası çok güzelmiş," diye konuştu Beyza etrafını inceleyerek.

Yağız ise gözlerini ondan alamıyordu. "Bence, sizin kadar değil hanımefendi."

Beyza masaya dirseğini koyarak parmaklarını dudaklarına yasladı. Yağız'a yandan bir bakış atarken, gülümsemesini zorlukla bastırıyordu.

"Teşekkür ederim Yağız Bey, bu akşam inceliğiniz üzerinizde."

Yağız gömleğinin üstten bir düğmesini açarak arkasına yaslandı. "Bu ince beyefendiye bu gece bir dans lütfedersiniz diye umuyorum."

Mehmet kolunu belime sararken, onlara tuhaf gözlerle baktı. "Siz ikiniz, hep böyle mi konuşuyorsunuz?"

Yağız gayet ciddi bir ifadeyle yanıtladı.

"Lütfen Mehmet Bey, biz seviyeli bir ilişki yaşıyoruz."

Beyza daha fazla kendini tutamayarak ani bir kahkaha patlatırken, gülüşle seslerimiz birbirine karıştı. Kadehler hoş sohbetimiz eşliğinde ağır ağır tükeniyor, istek yaptığımız şarkılara çoğu zaman hep bir ağızdan eşlik ediyorduk. Arada kulağıma fısıldadığı aşk sözleri, alkolden çok daha tesirliydi.

"Mehmet, bence zamanı geldi kardeşim."

Yağız'ın imayla söylediklerini başıyla onaylayarak ayaklandı. Bense anlamayan gözlerle ona bakarak ne yapmak istediğini anlamaya çalıştım.

"Nereye gidiyorsun?"

Adımları uzaklaşırken, "Sadece dinle," diyerek göz kırptı.

Sahneye yaklaştığında, solist bunu bekliyormuş gibi mikrofonu bırakıp uzaklaştı. Sonra elinde saz ile bir adam beliriverdi hemen arka tarafta. Mehmet eline mikrofonu aldığında kalbim hızla atmaya başladı ve tanıdık türkünün o ilk notaları duyuldu.

Beyaz giyme toz olur, siyah giyme söz olur.
Gel beraber gezelim, muradımız tez olur.
Salına da salına da gel, haydi yavrum dön dolaş yine bana gel.
Gel beraber gezelim, muradımız tez olur.
Salına da salına da gel, haydi yavrum dön dolaş yine bana gel.
Beyaz giyme tanırlar, seni yolcu sanırlar.
Zaten bende talih yok, seni benden alırlar.
Salına da salına da gel, haydi yavrum dön dolaş yine bana gel.
Zaten bende talih yok, seni benden alırlar.
Salına da salına da gel, haydi yavrum dön dolaş yine bana gel.
Alçak ceviz dalları, sıva beyaz kolları.
Kız nereden geleyim, hep sarmışlar yolları.
Salına da salına da gel, haydi yavrum dön dolaş yine bana gel.
Yar nereden geleyim, hep sarmışlar yolları
Salına da salına da gel, haydi yavrum dön dolaş yine bana gel.

Hayran gözlerle onu izlerken sazın teline son kez vurdu kır saçlı adam ve sevdiğim son nakaratta yine gözlerimin içine baka baka okudu.

"Salına da salına da gel, haydi yavrum, dön dolaş yine bana gel."*

Alkışlar eşliğinde sahneden inerken, onu karşılamak üzere dolu dolu gözlerle ayağa kalkmıştım ki yanıma varamadan duraksadı adımları. Kalabalığın ortasında öylece durmasına tek

* "Beyaz Giyme Toz Olur" türküsü.

anlam veremeyen bendim, zira Yağız ve Beyza'nın yüzü gülüyordu.

Alkışların son bulması için elini havaya kaldırdıktan sonra oluşan sessizlikten faydalanarak konuştu.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan elini iç cebine uzattı ve siyah kadife bir kutu çıkarttı. Adımları tekrar beni bulurken, heyecanla aralandı dudaklarım.

Yanıma geldiğinde hiç düşünmeden uzattığı elini tuttum ve kare biçimindeki pırlanta yüzüğü parmağıma takmasını izledim.

"Şimdi burada, herkesin içinde söylemeni istiyorum. Benimle evlenir misin gülüm?"

Gözlerim önce parmağımdaki yüzüğe ardından da güzel çehresine kaydı. Mutluluktan ölünebilseydi şayet, şu an burada ölebilirdim.

"Bu soruyu bana kaç kere sorarsan sor, cevabım hiç değişmeyecek."

Gözlerimden süzülen bir damla yaşı parmak uçlarımla sildikten sonra ona bir kez daha evet demek üzereyken, bir şey oldu. Herkesin dikkati girişe takıldı ve ifadeler birdenbire değişti. Ne olduğunu anlamak için arkamı döndüğümde, kalabalık bir polis topluluğunun bize doğru yaklaştığını gördüm.

Her şey, ansızın oldu.

"Mehmet Ağralı, sizi gözaltına alıyorum. Avukatınızla görüşene kadar konuşmama hakkına sahipsiniz."

43. Bölüm

Son birkaç saatte yaşananlar gördüğüm en kötü kâbustan daha kötüydü. Korktuğum olmuştu işte. Ne kadar hazırlıklıysam o kadar az yara almam gerekmiyor muydu? Hayır... Bilmek acıyı azaltmıyordu, asla azaltamazdı. Mehmet'in bileklerine kelepçeyi taktıkları o ana şahit olmak, canımdan can koparmıştı. Koluna giren polisler onu benden adım adım uzaklaştırırken, omzunun üzerinden attığı bakış içime kazınmıştı.

Oysa Mehmet, üzülme, der gibi bakmıştı.

Bir süre ardından bomboş gözlerle baktıktan sonra Beyza'nın yardımıyla kendime gelebilmiştim. Yaşadığım şokun yerini gözyaşlarım alırken, hızla odaya çıktım ve raflara özenle dizdiğim kıyafetlerimizi valize rasgele tıkıştırdım. Oğlumu kollarıma aldığımda hâlâ uyuyordu. Görevli valizlerimizi alırken, Beyza ile birlikte çağrılan taksiye bindik. Avukatı olarak Yağız'ın peşinden gitmesi içime bir nebze su serpse de tüm bunların neden yaşandığını bilememek zihnimi kemiriyordu.

"Ağlama artık canım, bak Arda'yı uyandıracaksın."

Haklıydı, ancak tutamıyordum kendimi. İçimde zehir zemberek bir his vardı ve duymak istemesem de daha kötüsü olacağını fısıldıyordu kulağıma.

"Neden böyle oldu, neden aldılar onu?" diyebildim sitem

dolu bir sesle. Sonra bakışlarımı kollarımda uyuyan oğluma çevirdim. Her şeyden habersiz huzurla uyuyordu.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı üzgün bir ifadeyle. "Ama öğreneceğiz."

Geçen saatlerin ardından, gecenin bir vakti eve ulaştığımızda Arda'yı yatağına yatırdım. Salona girdiğimde Beyza'nın yaptığı telefon konuşmasından nihayet Yağız'a ulaştığını anlayarak yanına yaklaştım. Az konuşuyor, ekseri dinliyordu.

"Anladım Yağız," dedi üzgün bir sesle. "Yarın buraya getirecekler, bundan eminsin değil mi?"

Elimi göğsüme götürüp sıkıntıyla ovaladım. Hâlâ Bursa'da olmaları, Mehmet'ten bu denli uzak olmak çok kötü hissettiriyordu.

"Yarın görüşürüz o halde," dedikten sonra telefonu kapattı ve bana çevirdi gözlerini.

İfadesi gelecek olan kötü sözlerinin habercisiyken, kolumdan tutarak koltuğa oturmamı sağladı.

"Gül, bu-"

"Her ne olduysa, anlatmadan önce bilmelisin ki ben Mehmet'in yanında olmak istiyorum. Onlar oradayken biz neden buraya döndük ki!"

Derin bir nefes alarak tekrar, "Gül," dedi. "Sana söyledim, orada Mehmet'i görmemiz mümkün değildi. Ayrıca Yağız en geç yarına dek Mehmet'i buraya aldıracağını söyledi. Yani yarın burada olacaklar."

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak başımı ellerimin arasına aldım. "Anlatır mısın, ne olmuş? Neden götürmüşler Mehmet'i?"

Bomboş bakışlarım yerdeki desensiz halıda gezinirken, aldığı sıkıntılı nefesin sesini duyabiliyordum. "Ağralı Holding'in kara para akladığına dair bir ihbar yapılmış kısa bir süre önce."

Öfkeyle ayağa fırlarken gözlerim dehşetle açıldı. "Oğuz'un işi bu! Böyle asılsız bir ihbarı ancak o yapar. Alçak herif! Biliyordum, boş durmayacağını biliyordum."

Beyza başını iki yana sallarken çehresinde gezinen ifade şaş-

kınlıktı. "Belki... İhbarı yapan belki Oğuz olabilir ama..."

Sustu, biliyordum ki akabinde söyleyecekleri çok daha fazla yakacaktı canımı.

"Ama?" diye sordum yüksek sesle. "Devam et lütfen."

Usulca ayağa kalkıp yanıma geldiğinde, hayal kırıklığıyla puslanmış gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Polis bir haftadır araştırma yapıyormuş. Ağralı Holding'in Türkiye ve İtalya arasında periyodik olarak kara para akladığı kanıtlanmış. Proje adı altında defalarca şirketin kasasına yüklü miktarda paralar girmiş ve özellikle iki binli yılların başında şirket bu şekilde yükselerek piyasada kendine yer bulmuş."

Telaffuz ettiği her kelimede gözlerim biraz daha dolarken, duyduklarıma inanamıyordum. Bir yanlışlık olmalıydı. Evet! Kesinlikle bir yanlışlık vardı bu işte.

"Mehmet böyle bir şey yapmaz," dedim dümdüz bir sesle. "Asla yapmaz."

Elini kolumda hissederken, ağır ağır sıvazladı. "Gül, kanıtlanmış diyorum. Yağız da ben de çok şaşkını-"

Hızla geriye çekilirken, "Ne yani!" diye bağırdım. "Siz inanıyor musun bu safsatalara! Mehmet böyle bir şey yapacak adam mı?"

Koyu kahve saçlarının arasından parmaklarını sıkıntıyla geçirirken, bakışlarını benden kaçırdı.

"Hem iki binli yılların başı diyorsun, Mehmet o dönemde burada bile değildi, Almanya'daydı. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum elbette Gül. Şirketin kurucusu Rıfat Ağralı'nın ölümünden sonra Mehmet iki bin sekiz yılında geçmiş yönetime ancak yolsuzluklar son bulmamış. Yağız tüm kayıtları görmüş, her şey ortada. Şu an Yağız bir şeyler bulabilmek için elinden geleni yapıyor."

İnanmıyordum; mantığım kalbim, bana ait olan ne varsa şiddetle reddediyordu söylenenleri. Mehmet, bana doğruyu gösteren adam, her daim doğru bildiğim adam bu şekilde para kazanmış olamazdı.

Bağırıp çağırmak, üzerine basa basa Mehmet'in böyle bir

şeyi asla yapmayacağını söylemek istiyordum. Ancak tüm sözler boğazımda gemici düğümü olmuştu ve ben çıtımı çıkaramıyordum. Usulca arkamı döndüm ve odama ilerledim. Oğlumun yanına kıvrılırken, bir an önce günün ağarmasını diledim. Bir an önce onu görmeli ve tüm kalbimle ona inandığımı söylemeliydim.

Arda'yı anaokuluna bıraktıktan sonra Mehmet'i getirdikleri emniyete doğru yol aldık. Yağız'ın söylediğine göre gözaltındayken onu görmem mümkün değildi ancak bulunduğu yerin yakınlarında olmak, ona varlığımı hissettirmek istiyordum. Belki bir ümit görebilmeyi diliyordum içimden. Dakikalar sonra büyük, beyaz binanın önüne geldiğimizde Beyza arabasını otoparka bıraktı. Arabadan indiğimizde adımlarım aceleci ve telaşlıydı. Emniyetin önünde Yağız'ı gördüğümde mümkünmüş gibi daha hızlı yürümeye çalışırken Beyza ardımda kalmıştı.

"Yağız! Durum ne, ne dediler?" Hararetli konuşmalarıma karşın sakinliğini korudu ve eliyle biraz ileride bulunan kafeteryayı işaret etti.

"Şurada oturalım. Biraz sakinleş, anlatacağım"

Başımı hızla iki yana sallarken, "Hayır," diyerek reddettim. "Onu görmemin bir yolu yok mu? Lütfen Yağız, beş dakika görsem yeter."

Uykusuzluğunu ele veren mavi gözleri kısılırken, kravatını gevşetti. "Beyza'ya da söyledim. Buraya gelmenize bile gerek yoktu Gül."

"Ne demek gerek yoktu Yağız! Gerekirse sabaha kadar beklerim, içeride olmasa bile çıkarılırken görürüm."

"Bunun için çok geç..." dedi bakışları yere düşerken. "Mehmet, sabaha karşı görülen nöbetçi mahkemenin ardından cezaevine gönderildi. Durum sandığınızdan daha ciddi. Üzgünüm ama soyadınız uyuşmadığı için ilk duruşmasına kadar, göremeyebilirsin."

Hayal kırıklığıyla çöktüğüm an, Beyza koluma girdi ve bir-

likte kafeteryaya ilerledik. Beyaz, demir sandalyelere oturduğumuzda tüm dikkatim Yağız'ın üzerindeydi. Beyza ile birbirlerine manidar bir biçimde baktıktan sonra bana döndü.

"Ben yine de elimden geleni yapacağım, bundan emin olabilirsin. Tabii asıl önemli olan, mahkemeye kadar onu aklayacak bir şeyler bulmak."

Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım. Onu göremeyecek olmanın acısı bir yana, hapse gönderildiğini öğrenmek tüm gücümü sömürmüştü. İçimde onulmaz bir boşluk vardı ve her adımda biraz daha büyüyordu.

Mehmet'in adı nasıl olur da böyle olayla anılırdı, inanamıyorum.

"Şimdi ne olacak peki Yağız? Göz göre göre hapse mi girecek."

İfadesi keskinleşti, duruma en az benim kadar içerlediği aşikârdı. Bunun sadece düşüncesi bile berbattı. Masaya getirilen üç çaydan ikisini Beyza ve Yağız önüne çekerken, ben yalnızca bakmakla yetindim. Sessizlik içinde geçen birkaç dakika boyunca, Mehmet'in ne yaptığını düşündüm.

Tam da şu an, ne yapıyordu?

"Tüm mal varlığına tedbir kararı konuldu sabah saatlerinde. Zaten annesi ve babasına aldığı ev dışında her şey Rıfat Ağralı'dan kalan miraslardı. İlk kez kendi için bir ev aldı geçtiğimiz ay." Duraksadı, yutkunurken bir kez daha Beyza'ya kaydı bakışları. "Birlikte yaşayacağınız ev."

"O-oraya da mı..." Tamamlayamadığım cümleme başını hafifçe sallayarak yanıt verdi.

"Bekleyeceğiz, başka çare yok. Şimdi geri dönmeliyim."

Kolumu demir masanın üzerine koydum ve avucumu alnıma bastırıp her şeyin düzelmesi için dua etmeye başladım. Hiçbir şey umurumda değildi, o evde yaşamanın nazarımda zerre ehemmiyeti yoktu.

Mehmet yanımda olsun, yeterdi bana.

Yağız'ın gidişinin ardından masaya damlayan gözyaşlarıma baktı ve "Ağlama lütfen," diye konuştu arkadaşım. "Güçlü olmalısın"

Güçlü olmak, hiç kolay değildi.

Kalbim acıyordu, biri bilediği bıçakları hiç durmadan kalbime saplıyordu. Tek bir an sekteye uğramıyordu bu his, tek bir an durmuyordu. Ara ara nefesim kesiliyordu, nefes alamıyordum. Her şey yoluna girmişken, tüm bunların olduğuna inanamıyordum.

"Mehmet böyle bir şey yapmaz," dedim ağlamaktan çatallaşan sesimle. "Yapmaz, kimse beni buna inandıramaz."

Beyza yalnızca yüzüme bakmakla yetindi. Bir şey söyleyemiyordu. Mehmet yapmaz diyemiyordu.

Bir umut ondan bir cevap beklerken, ne zaman geldiğini bilmediğim Fatma Hanım dikildi karşıma. Gözleri kıpkırmızıydı, en az benim kadar perişandı. Bu kez gözlerinde nefreti görmedim, bu kez bizzat hissettim.

Tek kelime etmedi.

Kolumdan tuttuğu gibi beni peşinden sürüklerken, itiraz etmedim. Ona mani olmak isteyen arkadaşımı elimle durdurarak beni arabasına bindirmesine izin verdim. Tıpkı bir çöpe dokunurmuş gibi dokunuyordu bana. Kendimi siyah arabanın arka koltuğunda bulurken, Fatma Hanım şoförünün yanına geçti.

Çok değil, on beş dakika sonra Mehmet'in eski evindeydik. Sırf kötü birkaç anımız var diye terk ettiği evinin hemen önündeydik.

"Gel benimle."

Arabadan indiğinde, tek bir an bile düşünmeden peşinden yürüdüm. Buraya neden geldiğimizi biliyordum. Eve girdik, yere rasgele atılmış gazete kâğıtlarından başka hiçbir şey yoktu.

Bu çok, çok tuhaf hissettiriyordu.

Aşağı kata inen adımlarını takip ettim ve siyah kapının önünde durduğunda, hemen arkasındaydım. Siyah, deri çantasından çıkardığı anahtarla kapıyı açtıktan sonra bana döndü yüzünü. Bakışları onlarca küfrü üzerime sıçratıyordu.

"Gir içeri. Gir, oğlumu ne hale getirdiğini kendi gözlerinle gör." Parmaklarını kolumda hissettim, canımı acıtmaktan çekinmedi. "Gir! Nasıl bir yılan olduğunu kendi gözlerinle gör."

Beni açtığı kapıdan içeriye ittiğinde dizlerimin üzerine düştüm.

Saçlarım yüzüme dökülmüş, başım yerdeydi. O an, yere kapanan parmaklarıma kaydı bakışlarım. Mehmet'in yalnızca bir gün önce taktığı tek taşım, acıyla parlıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatırken, kirpiklerimin diplerinin sızladığını hissettim. Uzaklaşan topuk sesleri yalnız kaldığım gerçeğini yüzüme vururken, bir başka gerçekle yüzleşmek için kaldırdım başımı.

Acı, katıksız acıydı gördüklerim.

Ellerimi ağzıma kapatarak bedenimi geriye attığımda, sırtım buz gibi duvarla buluştu. Oysa gördüklerim kalbime kaynar su serpiyordu.

Ne ara çektirdiğimi hatırlamadığım bir resim vardı.

On yedi yaşıma aitti.

Öyle büyüktü ki hiç bu kadar büyük bir resim görmemiştim.

Gülümsüyordum.

Ve gülüşüm, resme ait olan tüm ayrıntılar, kurşun izleriyle doluydu.

Delik deşik olmuştu.

Ben, defalarca kurşunlanan resmimin, tam karşısındayım şimdi.

Odada bir ben ve kurşun izlerini mesken tutmuş başka bir ben vardı.

Beyaz duvarlar üzerime yıkılırken, mutluluğa meyleden tüm hislerim göçük altında kalmıştı.

Kaç dakika ağladım, kaç dakika bu boş evde yankılandı hıçkırıklarım, bilmiyordum.

Ayağa kalkıp gidecek takati kendimde bulamıyordum. Mehmet'in beni defalarca öldürdüğü bu odaya tıkılıp kalmıştım.

Bir süre sonra parkeyle buluşan tok ayak sesler duyuldu. Merdivenleri inen adımlar ağır ağır yaklaştı, yaklaştı.

Adımlar kapıda son bulduğunda, ağlamaktan şişen gözlerimi yukarı kaldırdım.

Keskin yeşil gözlerini muzaffer bir edayla kısmış bana bakıyordu. İstediği gibi, yerdeydim. Gözleri boydan boya karşı du-

varı kaplayan resim ve benim aramda gidip gelirken, düşmanca gülümsedi.

"Bu kadarını ben bile yapamazdım. Yoksa sen, seni affettiğini mi düşünmüştün?"

Gözlerimi kapatırken, "Kes sesini," diye mırıldandım.

Beni affetmediğini biliyordum. Yine de birlikte çok güzeldik.

"Seni affetmedi, affetmeyecek. O, içindeki Gül'ü yaşadı, onu sevdi ve onunla evlenmek istedi. Bir gün gözlerini açtığında karşısında seni değil, bu resmi görecek. Seni delik deşik ettiğini anımsayacak ve o gün karıcığım seni sonsuza dek arkasında bırakacak."

Kayıp Final

Afili bir girizgâha mahal vermiyordu ayrılık; nitekim tek kelime, üç hece, çokça acı barındırıyordu içinde.

Oyun oynarken düşürüp kırdığım vazonun arkasından ağlarken, hayatımda sevdiğim ilk adam, babam tüm parçaları birleştirerek, onu yeniden bir bütün haline getirmişti.

"Kırık parçalar bir araya getirilebilir," demişti ardından, ben küçük bir kızken. Ve eklemişti; "Cam kırıkları da, can kırıkları da..."

Zihnim geçmişi yâd ederken, "Kırık parçalar bir araya getirilebilir," diye tekrar etti dilim.

Peki, ya tuzla buz olmuşsa?

Biz yıllar evvel tuzla buz olmuşken, şimdi birbirimizin kum tanesi suretine bürünen varlığını avuçlarımızda taşıyor, parmaklarımızın arasından kayarken peyderpey yitiriyorduk...

Elli iki gün... Tam tamına elli iki gün olmuştu.

Yağız'ın söylediği gibi, bu süre zarfında onu yalnızca annesi ve babası görebilmişti. Yine de onu göremeyeceğimi bile bile cezaevinin koca demir kapısını aşındırmaktan alıkoyamamıştım kendimi.

O, içeride bir yerlerdeydi ve ben onu hiç görememiştim.

Bu canımı yakmıştı ama bundan daha fazla acıtan bir şey

vardı ki; beni bir kez bile aramamıştı. Bir kez olsun duyamamıştım sesini.

Oysa ben ona dair ne varsa özlüyordum.

Bana bakışını, tenimde dolaşan dudaklarını ve dudaklarından dökülen her kelamı... Öyle çok özlüyor, öyle çok seviyordum ki içime sığdıramıyordum bu aşkı.

Beni aramadığı her gün, Oğuz'un haftalar önce söylediği sözler dönüp durmuştu kafamın içinde. Çıldıracak gibi olmuştum. Sonra, onunla Uludağ'da yaşadığımız son anlar, parmağımdaki yüzük ezip geçmişti her şeyi, durulmuştum.

Ayrı geçen onca günün ardından biraz önce görülen mahkemesinde aklanmıştı Mehmet. Yıllar önce yollarının nasıl kesiştiğini bilmediğim ve tesadüfen aynı soyadını taşıdığı Rıfat Ağralı'nın tüm yasa dışı işleri Yağız'ın sayesinde bir bir ortaya dökülürken, ölümünden sonra bu işleri Mehmet'in devam ettirdiğine inanmıştı birçok kişi. Oysa Rıfat Ağralı'nın, kimsenin bilmediği oğlu Mehmet Ağralı sürdürmüştü her şeyi. Yaşadığı ülke olan İtalya'dan belirli zamanlarda Türkiye'ye giriş yaparak, kara para aklamış ve şirketin adını kullanarak onca sene yakalanmamıştı.

Rıfat Ağralı ölmeden önce Mehmet'e kendisiyle aynı adı taşıyan bir oğlu olduğunu ve düşmanlarının ona zarar vermemesi için yurtdışında yaşadığını söylemişti öğrendiğime göre. Mehmet ise kendisine verilen vasiyeti yerine getirerek bundan kimseye bahsetmemişti. Öte yandan Mehmet Ağralı'nın şirket hesaplarını istediği gibi kullanmasına izin vermişti ve mirasın bizzat kendisine bırakılmasına rağmen, satmak istediği her malın altına imzasına atmıştı. Onun gözünde şirketin yöneticisi kendisi olsa da kazanılan her kuruşta Rıfat Ağralı'nın oğlu Mehmet'in de hakkı vardı.

İyi niyetinin suiistimal edileceğini elbette bilemezdi ama niyetleri aslında en başından beri belliydi Beyza'nın söylediğine göre.

Zira şirketin kara parayla döndüğü gerçeğini örtbas edebilmek adına Mehmet gibi başarılı, iyi işlere imza atabilecek bir

mimara ihtiyaçları vardı. O mimarın kendileriyle aynı soyadı taşıması ise lehlerine olmuştu.

Sonuç olarak Mehmet'e tüm mal varlığı Rıfat Ağralı'dan kaldığından dolayı her birine el konulmuştu. El konulanları şirket hisseleri takip ederken, Rıfat Ağralı'nın oğlu da İtalya'da kıskıvrak yakalanmıştı.

Mehmet'in ipini çekmek için Oğuz'un yaptığı araştırmalar sonucu ortaya çıkan bu durum, aslında büyük bir yalanın ortasından çekip almıştı sevdiğim adamı.

Beyza'ya tüm anlattıkları için teşekkür ederek telefonu kapattığımda, içimde biraz sonra onu görecek olmanın sevinci vardı. Pudra rengi babetlerimi ayağımdan çıkardım ve tabanlarımı çimlere bastırdım. Hava çok güzeldi. Güneş en tepede ışıl ışıl parlıyor, sanki onun bana gelişini müjdeliyordu. Gözlerim birkaç metre ötedeki denize çevrilirken, neden mahkemeye gelmemi istemediğini düşündüm bir kez daha. Buna anlam vermek çok güçtü. Yaklaşık iki aydır değil yüzünü görmek, sesini dahi duymamışken mahkeme gününü iple çekmiştim oysa. Bir bildiği vardır diye düşünerek yere çökeceğim sırada, onu gördüm.

Kalbim özlemle kasılırken, yaklaşan varlığına baktım. Siyah takım elbisesinin içindeki bedeni zayıflamıştı. Sakalları bir hayli uzamış, içine çöken yanakları yorgunluğunu ele veriyordu. Puslanan gözlerimi kırpıştırarak çıplak ayaklarımı zorladım ve ona doğru birkaç adım attım. Koyulaşan göz altlarının yaklaştıkça belirginleşen mor halkaları içimi acıtmıştı. Orada iyi olmadığını biliyordum ama bizzat görmek çok daha fenaydı. Hava aydınlanmadan kalkıp onun için hazırlandığım için kızdım kendime. Maşayla kıvırdığım saçlarımı bozmak, yaptığım makyajı elimin tersiyle silip atmak istedim. İyice yaklaştığında, üzerimdeki pembe çiçekli, beyaz şifon elbiseyi gizlemek istercesine ellerimi önümde birleştirdim.

Adımları duraksadığında, aramızdaki mesafe bir metreden azdı. Onun karşımda dikilmesini bile öyle özlemiştim ki sadece böyle bile saatlerce durabilirdim. Bir şey söylemedi, bir adım daha atmadı. Gözleri gözlerimdeydi ama neden böyle dümdüz

bakıyordu, bilmiyordum. Gülümsedim. Onun dudaklarındaki belirsizliğe inat, gülümsedim ve koşup sarıldım. Kollarım beline dolanırken, başımı göğsüne yasladım ve aynı saniye kapanan gözlerimle birlikte hasret kaldığım kokusunu içime çektim.

"Sevgilim, öyle özledim ki seni..."

Burnunu saçlarımın arasında hissettiğimde, kolları bedenimi henüz sarıyordu. Benim aksime telaşsızca belimi sararken, dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Sen özlemedin mi beni?" diye sordum açtığım gözlerimi yüzüne çıkarırken.

Beni neden bir kez bile aramadığını, o anlatana dek sormayacaktım.

Gözleri kısıldı ve milim milim yüzümün her köşesinde dolaştı.

"Çok özledim," dedi, tek nefeste. Sesinin soğukluğu içimi ürpertmişti lakin onun içeride neler yaşadığını, şimdi neler hissettiğini bilemezdim.

"Şöyle oturalım mı?" Parmağımla az ötedeki ağacın gölgesini gösterdim ve cevabını beklemeden elinden tutarak o tarafa götürdüm.

Mehmet çimlerin üzerini oturarak sırtını ağaca yasladığında, ona sarılmak ve karşısında oturup onu izlemek arasında kalmıştım. Her ikisine de öyle ihtiyacım vardı ki. Elini belime atmasıyla yaşadığım ikilemden sıyrılarak hemen yanına oturdum ve başımı yeniden göğsüne yasladım. Şu an burada, benimle olduğuna inanamıyordum. Başımı göğsünden ayırmadan, kirpiklerimin altından ona baktım. Gözleri denizdeydi ve bakışlarındaki dalgınlığa neleri sığdırdığını bilmiyordum. Anlatsa, hiç bıkmadan dinlerdim ama anlatmak istemediğini hissediyordum. Sırf bu yüzden mesken tuttuğu sessizliğe kusursuzca eşlik ederek, çıtımı bile çıkarmadım.

Onunla en kör sessizliğin ortak paydasında buluşmak da güzeldi.

Dakikalarca, onun denizi izleyen gözlerini izledim. Tarif edemediğim eşsiz kokusunu soludum. Bundan sonra ne yapaca-

ğımızı, hangi yöne gideceğimizi bilmiyordum. Aslında, Mehmet yanımda olduktan sonra bunun çok da bir önemi yoktu.

"Nasılsın?" diye sordu çok sonra, gözleri gözlerimi bulurken.

"İyiyim. Şimdi, çok daha iyiyim," diye yanıtladım hiç düşünmeden. "Ya sen Mehmet, sen nasılsın?"

Gözleri yeniden denize dönerken, derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum." Başparmağı belimde küçük dokunuşlarla dönmeye başladı. "Artık zengin bir adam değilim, bir evim yok, ya da bir arabam," diye konuştu ifadesiz bir sesle. "Sana iyi bir hayat su-"

"İyi bir hayat ne demek Mehmet?"

Sözlerini keserek sorduğum soruyu, yine kendim cevapladım. "Büyük evler, lüks arabalar ya da pahalı mücevherler mi?"

Başımı iki yana sallayarak, gözlerimi durgun denizin en derin köşesine odakladım. "Bizzat yaşayarak öğrendim öyle olmadığını ve asla olmayacağını. Biliyor musun? Kabul etmek istemedim başta..."

Beni susturmak için dudakları aralandı ancak vişne rengi dudaklarına işaretparmağımı bastırarak onu susturdum.

"Bırak konuşayım Mehmet. Zira konuşmaktan imtina ettiğimiz, geç kalınmış bir konu bu."

"Hata ettim. Öyle büyük bir hata ettim ki hangi kelimeyle izah edebilirim, bilmiyorum. Aslında senin beni affettiğine bile hâlâ inanamıyorum. Sahi, beni affettin mi?"

Cevap veremedi, oysa veremediği cevap tüm çıplaklığıyla zihinlerimizde dönüp duruyordu.

"Sana kızamam, gönül koyamam bu yüzden. Tüm olanlara rağmen hâlâ yanında yamacında bana yer veriyorsun ya, ben buna şükrediyorum."

Elimi uzatıp uzayan siyah sakallarına dokunurken, kara gözleri önüne düştü.

"Kelimeleri toparlayamayacağım sanırım," dedim yarım yamalak gülümseyerek. "Sadece şunu bil Mehmet; ben bir şey istemiyorum. Senden ve oğlumdan başka, hiçbir şey istemiyorum şu hayattan."

Zorlukla kurduğum cümlelerim henüz bittiğinde, beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Gözlerim sevinç gözyaşlarıyla dolarken, sakallarının uzandığı boynuna uzunca bir buse bıraktım.

"Bu belirsizliğe bir son verelim o halde. Hemen yarın nikâh tarihi alalım."

Bahsettiği belirsizliği idrak edemesem de sorgulamadım.

"Olur sevgilim, alalım."

Pişen yemeklerin altını kapattım ve henüz dumanı üstündeyken sefer taslarına doldurdum. Kuru fasulye Mehmet'in sevdiği gibi koyu kıvamlı olmuştu. Pilavı ise oğlumun istediği gibi tel şehriyeli yapmıştım. Ekmek kesme görevini verdiğim Beyza'ya döndüğümde, kesme tahtasının üzerindeki ekmeğe bıçak dahi vurmadığı gördüm. Sonra muzipçe arkadaşımın yüzüne çıktı bakışlarım. Saatlerdir çehresinden silinmeyen tebessümüyle parmağındaki tektaşa bakıyordu. Dün geceden beri Yağız'ın ettiği muazzam evlilik teklifini ve cevap vermek yerine nasıl donup kaldığını anlatıyordu. Bundan arta kalan zamanlarda ise yüzüğe bakıp gülümsüyordu.

"Sanırım ekmeği de ben keseceğim," dedim alınmış bir ifadeyle.

Sözlerimle şoktan çıkmışçasına toplanarak bıçağı eline aldı ve ince ince dilimlemeye başladı.

"Buldun fırsatını tabii, geç dalganı," derken takındığı sahte kızgınlığa gülümsedim.

"Geçilmeyecek gibi değil ki Beyza. Sanırım ayakların dün geceden sonra zeminden uzaklaştı ve uzunca bir süre de havada kalacak gibi..."

Attığım kahkahalar eşliğinde sefer taslarını birbirine kenetlerken Beyza kestiği ekmekleri poşete doldurmaya başladı.

"Sen benimle dalga geçeceğine yarınki nikâhını düşün. Ayrıca, Mehmet ile konuşabildin mi?"

Gülümsemem ağır ağır yerini ciddiyete bırakırken, sözlerine

hak verdim. Mehmet... Dışarı çıktığı günden beri çözemediğim bir tuhaflık vardı üzerinde. Gerekmedikçe aramıyor, gelmiyor, sürekli dalgın ve düşünceli görünüyordu. Yalnız kalabildiğimiz o nadir zamanlarda bile birkaç kelam ancak edebiliyorduk. Buna rağmen konuşmayı denediysem de başarılı olamamıştım. Zaten her şey öyle üst üste gelmişti ki zor zamanlardan geçiyorduk. Holding kapatıldıktan sonra birlikte oturacağımız ev de dâhil olmak üzere tüm banka hesaplarına el konulmuştu. Bu süreçte ben Beyza'nın yanında kalmaya devam etmiştim. Mehmet ise ailesiyle yaşamaya başlamıştı ancak kısa süre sonra oradan ayrılarak Yağız'ın yanına geçmişti. Anlatmasa da bunun sebebinin annesinin beni istemeyişinden kaynaklandığının bilincindeydim. Muhtemelen evleneceğimizi duyunca Mehmet'e baskı yaparak onun evi terk etmesine sebep olmuştu. Tüm bu sıkıntıların içinde onu sorgulamak ne derece doğruydu, bilemiyordum.

Öte yandan babasının marangoz atölyesinde çalışmaya başlamıştı. Neyse ki Atıf baba Fatma Hanım kadar katı değildi. En azından tıpkı üniversite yıllarında olduğu gibi birlikte çalışabiliyorlardı. Üstelik Mehmet atölyede çalışmaya başladıktan sonra işler epey açılmıştı. Onun tasarladığı mobilyalar birçok kişi tarafından rağbet görüyordu.

Daldığım düşünce silsilesinden sıyrılarak, "Çıkalım mı artık?" diye sordum. "Acıkmıştır."

Koyu kestane saçlarını bileğindeki siyah lastikle topladıktan sonra çıkalım dedi. Arabaya binerken saatimi kontrol ettim. Arda'nın çıkmasına daha birkaç saat vardı. Mehmet habersizce oğlum için servis ayarlamıştı ve her gün evden alınıp bırakılıyordu. Bu sıkışık zamanda böyle bir şey yaptığı için ona çıkışmıştım çünkü çalışmama da tartışmasız karşı çıkıyordu. Korkusu Oğuz'un beni yalnız yakalayıp zarar vermeseydi belki... Ancak Oğuz değil Arda'yı hafta sonları yanına almak, görmek için okuluna bile uğramıyordu boşandığımızdan bu yana. Bunun nedenini çok düşünmüştüm ama bir türlü bulamamıştım. Bildiğim bir şey varsa, onun sessizliğinin altında hayır olmadığıydı. Fakat Mehmet yanımdaydı ya, zerre korkmuyordum.

"İşte geldik," dedi beni indirdikten sonra. "Epey bitti. Yetiştiremezler sanmıştım ama helal olsun Mehmet'e."

"Ben biliyordum," dedim, tereddütsüzce. "Öyle bir hırsla başladı ki..."

"Hiç de laf söyletme müstakbel kocana!"

Gözlerimi devirerek, "Ya Beyza," derken, aslında onun kocam olacağını duymak bile beni içten içe sevindiriyordu.

"Neyse, hadi ben gittim. Görüşürüz, gelin hanım."

Kıkırdayarak bürosunun yolunu tutan Beyza'yı uğurladıktan sonra, Mehmet'in bizim için yaptığı müstakil eve hayranlıkla baktım. Küçük, kutu gibi bir evdi ve her bir tuğlasında sevdiğim adamın alın teri vardı. Haftalardır gecesini gündüzüne katmış, Yağız'ın düğün hediyesi olarak verdiği arsaya bu güzel evi yapmıştı.

Bahçe kapısını açıp içeriye girerken, henüz bitmemiş patika yolun kenarından yürüdüm. Evimiz küçüktü ancak büyük bir bahçemiz vardı. Şimdi her yer inşaat kalıntıları ile kaplı olsa da biliyordum ki ileride yemyeşil, çiçeklerle bezeli olacaktı.

Birkaç basamağı çıkıp verandaya ulaştığımda Mehmet'in pervazlara silikon çektiğini gördüm. Öylesine dalmıştı ki geldiğimi bile fark etmemişti.

"Canım..." diye seslendim sevgi dolu bir sesle ve kulpundan tuttuğum sefer tasını havaya kaldırdım. "Yemek zamanı!"

Saçlarının arasındaki alçı kırıntılarını eliyle temizleyerek bana döndü.

"Yine zahmet etmişsin. Hallederdim," diye konuştu, her yemek getirdiğimde yaptığı gibi. Ardından el havlusunu alarak terli boynuna bastırdı. Üzerindeki siyah sporcu atletinin neredeyse kuru bir yeri kalmamıştı. Bu da saatlerdir hiç durmadan çalıştığını gösteriyordu. Yanıma gelirken yüzümün düştüğünü fark etmiş olacak ki sefer tasına bakarak, "Ne yemek yaptın bakalım?" diye sordu.

Gülümsemeye çalıştım. "Kuru fasulye, pilav ve cacık."

"Eline sağlık. Sen geç hazırla, işim bitmek üzere."

"Tamam."

Masayı hazırlamak için mutfağın verandaya açılan sürgülü penceresine ilerledim. İçi tamamen biten evimizi dün Beyza ile birlikte temizlemiş ve eşyaları yerleştirmiştik. Şimdilik sadece, su yeşili koltuk takımımız, kırık beyaz yatak odası takımımız ve Mehmet'in Arda için özel olarak tasarladığı çocuk odası vardı. Tabii bir de Beyza'nın ev hediyesi olarak aldığı halılar ve biblolar... Evin masraflarına Atıf Baba destek çıkmıştı ama kaba eşyalara fazlaca masraf edildiğinden dolayı beyaz eşyalarımızı henüz alamamıştık.

Sürgüyü açtıktan sonra uzandım ve elimdekileri mutfak masasının üzerine bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğim sırada başımın dönmesiyle sendeledim. Düşmemek için bir yerlere tutunmak istedim ancak öne meyleden bedenim buna izin vermedi. İçeriye doğru birkaç sarsak adım atarak mutfak parkesine yapışmak üzereyken, belimden yakalanmamla son anda kurtuldum.

Mehmet belimden yakaladığı bedenimi kendine çekti ve sırtımı göğsüne yapıştırırken, bakışlarım ayaklarıma kaydı. Dışarının tozunu olduğu gibi içeriye taşımıştım.

"Of, yerleri batırdım yaa..."

"Bir şey olmaz," derken sürgüyü iterek kapattı ve beni çevirip duvarla kendi arasında sıkıştırdı. O an, aklımda ne varsa uçup gitti.

Aylar sonra belki de ilk kez bu kadar yakındık. "Teşekkür ederim, tutmasaydın düşecektim."

Sol elim halen kolundan tutunurken, diğeri yukarı tırmanarak atletinin açıkta bıraktığı çıplak göğsüne dokundum. O ağır ağır yutkunurken, parmak uçlarım karıncalanıyordu.

"Dikkat etmelisin, yanında olmayabilirdim."

Bakışları dişlediğim altdudağıma kayarken, "Ama yanımdaydın," diye konuştum. "Ve beni tuttun, her zaman yaptığın gibi."

Dudaklarımı yukarı kaldırarak çenesine bastırdım. Bununla birlikte beni saran kollarının bedenimin üzerinde sertleştiğini hissettim. Sanki, kendini frenliyor gibiydi ve buna bir anlam veremiyordum.

"Düşmemi istemezsin, değil mi?" diye fısıldarken, çenesinden kayan dudaklarım sakallarının verdiği acıya aldırmadan yukarı tırmandı ve o çok sevdiğim yerde duraksadı.

Dudağının sol çukurunda...

"Gül..."

Boğuk çıkan sesinin azat ettiği nefesi sus çizgimi tarumar ederken, "Seni özledim," diye itiraf ettim. "Çok özledim Mehmet."

Dudaklarım oraya uzun bir öpücük bırakmak üzere aralanırken, bedenini benimkine bastırdı. Dudaklarımdan ayırdığı dudakları önce yanağımı, ardından usulca kayarak boynunu buldu.

"Beni zorluyorsun."

Kısılan sesiyle birlikte boynuma sert ve kısa öpücükler bırakmaya başladı. Kendimi onun büyüleyici tesirine bırakmak için can attığımı görmüyor muydu?

"Aşkım..." diye fısıldadım gözlerim usulca kapanırken. "Beni istemediğini söyleyemezsin."

"Seni istememek mi?" diye sordu arzunun damgaladığı hırıltı sesiyle. "Her an, her saniye istiyorum seni."

Ellerim beline uzandı ve atletinden içeri sızarken öpüşü derinleşti. Onu hissedebiliyordum, beni ne kadar istediğini, hissedebiliyordum. Parmaklarım sırtının çıplak tenine saplanırken, çenem dudaklarının arasındaydı. Belimden ayrılan parmakları bedenimde gezindikçe dizlerim titriyordu. Dizini bacaklarımın arasına ittiğinde inleyerek tırnaklarımı etine batırdım. Bana dokunuşu dik bir yokuştan yuvarlanıyormuşum hissini uyandırıyordu. Tarifsiz ve heyecan vericiydi.

"Her an..." diye tekrar ettim. "Her saniye..."

Bu kez benim öpücüklerim onun boynunu bulduğunda, belirginleşen damarlarını dudaklarımın ince derisinden hissettim ve onları oraya hapsettim. Beni öyle sıkı sarıp sarmalamıştı ki şimdi soyunsam bedenimde tutuşunun izlerini görebilirdim. Elleri bedenimin her köşesinde dolaşıyor, düşüncelerimi avareye çeviriyordu. Ona tutunmak, ona bulaşmak, onun yokuşlarından yuvarlanmak için inanılmaz bir istekle dolup taşıyordum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ıslak öpücüklerimin arasından. "Sana ait olmayı, bana ait oluşunu seviyorum."

Avucum aceleyle yukarı doğru çıktı, kürek kemiğine dokundum. "Gül" diyerek başını öne attı, sesi acı çeker gibiydi. "Yapma!"

"Mehmet..." Adını andığımda, dudaklarım dudaklarına çaptı. "Eksik söylüyorsun, Gül değil." Dudaklarımı dudaklarına sürterek konuştum. "Gülüm demeni seviyorum."

Aniden geri çekildi. Dudakları, elleri ayrıldı benden. Olduğum yerde bomboş kalırken, üşüdüğümü hissettim. Elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi yüzüne baktığımda, sanki bana bakmamak için başka her yere bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Kendimi yüz üstü yere çakılmıştım gibi hissediyordum ve alamadığım cevap sinirlerimi alt üst etmişti. "Ne oluyor Mehmet!" diye sordum bu kez bağırarak.

Bana bakmadı. "Yok bir şey."

Bir kez daha bağırdım. "Var bir şey! Var ama sen bana söylemiyorsun. Benimle doğru dürüst konuşmuyorsun bile. Anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Neden uzaksın? Neden gözlerime bakamıyorsun."

Bakışları önüne düşmüş, omuzları çökmüştü. Birbirine sımsıkı bastırdığı dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Susuyordu, neden susuyordu?

"Yemek yiyelim mi?" Masaya ilerledi ve hiçbir şey olmamış gibi yemekleri hazırlamaya başladı. "Acıktım."

Sersemlemiş bedenimi ayakta zorlukla tutuyordum. Gözümden süzülen bir damla yaş eşliğinde kendimi sandalyeye bıraktım. Bir tabağı benim önüme koyarken, diğerini kendi önüne çekti ve yemeye başladı. Bense, garip bir kâbusun içindeymişim gibi uyanmayı bekliyordum. Sanki vaziyetimize çift taraflı bir aynanın ardından bakıyordum. Can yakıcı bir sessizlik dönüp duruyordu. Anlamaya çalışıyordum, anlamak için kendimi parçalıyordum, ama olmuyordu. Böyle uzak olmasına dayanamıyordum. Ağlamamak için kendimi öyle sıkıyordum ki başımdaki şiddetli ağrı bunun getirisiydi. Dakikalar sonra, gitmek için

kendimde bir nebze güç bulabildiğimde, ayağa kalktım ve kapıya ilerledim. Dışarı çıkmak için sürgüyü çektiğim sırada sesini duydum.

"Özür dilerim."

Ayağa kalktığını duydum. Sonra, varlığını hemen arkamda hissettirdi.

"Affet beni."

Kolumda hissettiğim dokunuşuyla beni kendine çevirdi ve yüzümü iri avuçlarının arasına aldı. Gözlerinde derin bir hüzün vardı şimdi.

"Ağlamanı istemiyorum. Hiç istemedim." Alnını alnıma yaslarken, çenem titriyordu. "Bir daha ağlama ve bir daha sakın düşme."

Neden böyle konuşuyordu? Bunu ona sormak için ağzımı açsam, hıçkırıklarım birer birer firar edeceklerdi. Sırf bu yüzden, soramadım.

"Gülüm..." Bunu ondan belki de yüzlerce kez duymuştum. Ancak böyle acı bir tınıyla, ilk kez dökülüyordu dudaklarından.

Yanaklarımı ıslatan birkaç damla yaş dudaklarıma bulaşırken, ıslak dudaklarıma dudaklarını dokundurdu.

İçim acıdı.

Beni öperken ilk kez canım yanıyordu.

"Güzeştem," dedi bu kez, aynı acı tınıyla.

Ve bir kez daha uzaklaştı benden.

Benim açtığım kapıdan, Mehmet çıkıp gitti...

Ellerim göğüslerimden başlayarak belime kayarken, gözümü aynadaki aksimden alamadım. Aceleye gelmesine rağmen tahminimden çok daha güzel olmuştu. Boydan boya Fransız gipüründen yapılma balık model gelinliğim hatlarımı gözler önüne seriyordu. Havuz yakası, uzun kuyruğu ve kuyruğuna işlenen kırık beyaz incilerle muazzam duruyordu. Az önce tazelediğim kan kırmızı rujuma siyah bir eyeliner eşlik ederken, abartıdan uzak sade bir gelin olmuştum. Birkaç adımla pencereye ulaşa-

rak, havuzun çevresinde giderek kalabalıklaşan topluluğa baktım. Birçoğu, üzerinde çeşitli ikramların olduğu yuvarlak masaların etrafına sıralanmışlardı. Bazıları ayakta sohbet ederek içeceklerini yudumlarken, orkestra yavaş bir müzikle yumuşak bir giriş yaptı.

Beyaz satenle kaplanan sandalye ve masalara gümüş detaylar eklenerek ortaya çıkarılan şık görüntüye hayran gözlerle baktım. Bu otelin mimarı Mehmet'ti ve arkadaşı olan sahibi evleneceğimizi duyar duymaz düğünün burada olması konusunda ısrarcı olmuştu. Nitekim dakikalar sonra hayatlarımızı burada birleştirecektik.

Kalbim daha şimdiden heyecanla çarparken, en az benim kadar heyecanlı olan arkadaşıma döndüm.

"Nasıl görünüyorum sence?"

Ellerini çenesinin altında birleştirerek gözlerini kocaman açtı.

"O kadar güzelsin ki... İyi ki benim dediğimi yaparak saçlarına su dalgası verdirdik. Peri kızı gibi oldun Gül. Mehmet seni görünce dili tutulacak!"

Güzel sözlerine cevap vermek üzereyken kapının tıklatılmasıyla döndüm.

"Mehmet mi geldi!" diye sordum heyecanla.

Dünden sonra hiç konuşamamıştık. Gece hem bunun sıkıntısı, hem de bugün kıyılacak nikâhımızın heyecanıyla uyuyamamıştım. Oysa bana gelmese bile aramasını, heyecanımı paylaşmasını beklemiştim. Aslında, yaşadığım son günler beklenti ve hayal kırıklıklarıyla geçiyordu. Buna rağmen, her şeye rağmen bugünde olabildiğim için kendimi şanslı hissediyordum.

"Yağız arabayı süslettikten sonra Mehmet'i alacaktı. Sanırım geldiler," diye konuştu kapıya yönelirken.

Aceleyle iri buklelerimi el yordamıyla düzelttim ve rujumu bir kez daha yedirdim. Ona her zamankinden daha güzel görünmek istiyordum. Beyza kapıyı açtığında görünen Yağız'ın etrafında dolaştı bakışlarım. Yoktu. Heyecanım yüzümde donup kalırken, Yağız'a soran gözlerle baktım. Aynı saniye kaçırdı

mavi gözlerini benden. O an, içime taş gibi, kaya gibi bir ağırlık oturdu.

"Mehmet nerede? Nikâh memuru gelmek üzere," diyen arkadaşıma bakamadı Yağız.

Tıpkı benim yüzüme bakmadığı gibi.

Suratında garip bir hüzün vardı. Omuzları düşmüş, dudaklarını konuşmak için araladığı an tek kelime edemeden geri kapatıyordu.

"Ne, ne oldu?" diye sordum cılız bir sesle.

İçimdeki taş git gide ağırlaşıyordu.

"O kâğıt ne?" Yağız'ın parmaklarının ucunda sallanan kâğıdı işaret etti Beyza.

Henüz fark ettiğim kâğıda baktığımda, kalbimde ağır bir fırtına koptu. Dudaklarım titredi.

"Dilini mi yuttun hayatım, bir şey söyler misin? Ya da versene şunu bana."

Beyza kâğıda uzandı. Yağız geri çekti, yüzüme baktı. Bakışı her şeyin özetiydi. Şu saniyeden sonra konuşmasının bir anlamı yoktu. Anlamıştım.

Burukça gülümsedim. "Ver onu bana."

Kızaran gözlerini bir kez daha benden ayırırken, ağır bir küfür savurdu.

"Bir dakika, burada ne döndüğünü bilmiyorum ama nikâh memuru gelmek üzere. Git ve şu ahmağı bulup buraya getir!" derken cümlesinin sonuna doğru sesi cılızlaştı, gözleri doldu Beyza'nın.

Görünmez bir güç ruhumu bedenimden çekip alırken, demode bir müzik dönmeye başladı zihnimde.

Elimi uzattım. "Yağız."

Bu defa, itiraz edemedi. Hızlı adımlarla yanıma geldiğinde gözleri sol tarafa, boşluğa bakıyordu. Uzandım ve kâğıdı aldım. Parmak uçlarım tutuştu.

"Beni yalnız bırakır mısınız?" dedim, sesim öyle silikti ki sanki bana ait değildi.

"Elbette hayır!" Karşımda duran Beyza Yağız'ın yanına

gelerek ıslak gözlerini gözlerime dikti. "Seni yalnız bırakmayacağım."

O da farkındaydı. Bunun son nokta olduğunu, birazdan uçsuz bucaksız bir uçurumdan savrulacağımı biliyordu.

"Lütfen," dedim, sesim çıkmadı.

Yağız kolundan tuttuğu Beyza'yı hızla odadan çıkarırken, avucumu puslanan gözlerime bastırdım. İkiye katlanmış mektubu kalan son gücümle açtığımda; elyazısı harf harf saplandı yüreğime.

İçimde kopmak üzere olan bir kıyamet, son nefesini vermek üzere olan bir kız çocuğu vardı.

Gül,

Gül kokulu kadın,

Bu sabah uyandığımda, bundan sonraki tüm sabahlara seninle uyanacağımı düşündüm. Ne güzel düşünceydi... Takım elbisemi giydim, berbere gittim. Çok sevdiğin sakallarıma kıydım; öyle ya, damat adam sakallı olmazdı. Yolun karşısındaki çiçekçi gözüme ilişti̇ğinde, arabayı süslemeden getiren Yağız'a beklemesini söyledim. Dün kırmıştım kalbini, tıpkı dünün geride bıraktığı diğer günler gibi. Gözüm sevdiğin çiçeği aradı ama papatya satmadığını söyledi çiçekçi kadın; çabuk solup elinde kalıyormuş. Peh!

Ama sen, papatyasız da affederdin beni. Affederdin değil mi?

"Ver o zaman oradan bir demet beyaz gül," dedim. Onlar da güzeldi, en az senin kadar güzeldi.

Cüzdanımı çıkarmak için elimi iç cebime uzattığımda, bir şey battı parmağıma, kanattı. Akan bir damla kan, sana aldığım beyaz güllerin üzerine damladı.

Üzerimize damladı, güzelim.

O kana bulanan beyaz güle bakarken, tükendim. İçimdeki nefretin amansız bir hastalık gibi yayıldığını, beynimi tümüyle ele geçirdiğini, o an anladım. Sen gü-

lümserken ılınan kalbimin beni nasıl kandırdığı, o an çarptı suratıma.

Sen kocaman açtığın kollarını doladın ya boynuma, geçmişi tutuşturduğumuzu zannettim. Küllerinden yeniden doğabileceğini, yanımda olmadığın o illet elli iki günde beni alaşağı edebileceğini düşünemedim.

Denedim, inan ki denedim.

Çok savaştım kendimle, çok yara aldım. Yine de sana değerdi. Yokluğunda aklımı işgal eden su yeşili gözlerine, gülüşüne değerdi. Ama bir noktada, mühimmatım bitti, gardımı düşürdüm. On yıl önce o kalede söylediklerin, kurşun olup yağdı üzerime. Yadsıdığım ihanetin altında ezildim.

Yenildim Gül, yenildik.

Şimdi o güzel gözlerine koca bir umman bırakmamak için gidiyorum.

Önce kendim dağılıp, sonra seni dağıtmaktan korktuğum için gidiyorum.

Gelinliğin üzerinde mi şimdi? Nasıl da yakışmıştır. Göremedin ki deme, seni o gelinliğin içinde öyle çok hayal ettim ki; her detayı aklımda, mıh gibi.

Ağlama yazmayacağım buraya, teselli eden saçma sapan cümleler okumayacaksın. Biliyorum, ağlayacaksın.

Sonra, zaman her şeyi silip süpürdüğünde, sol yanındaki sızıya inat yaşamaya devam edeceksin. Bizim için yaptığımız o ev, Arda ve senin yuvan olacak. Affına sığınarak, bir de Yağız'a emanet ettim sizi. İzin ver bir eli üzerinizde olsun.

Yolda yürürken arkana bakma, orada olmayacağım. Rüzgâr haindir, kokumu getirmeyecek sana. Belki, rüyana bile girmeyeceğim. Öyle silineceğim ki senden, hatıralarındaki varlığım devasa bir yoklukla eş değer olacak.

Ben mi? Ben, unutmayacağım.

Yine içimde yaşattığım sana tapacağım. Çocuklarımız olacak ve hepsi de sana benzeyecek. Gözlerimi her kapat-

tığımda çıplak ayaklarının zeminde bıraktığı sesi duyacağım. Her kapı çalışında aynı kalp ağrısını yaşayacağım.

Son nefesime kadar açık bir yara olarak kalacaksın içimde.

Hoşça kal, gül yarası.

Birkaç yıl sonra...

Yazın son günleri olmasına rağmen güneş tüm ihtişamıyla gökyüzünde salınıyordu. Deniz ise her zamankinin aksine bugün fazlasıyla hırçındı. Yükselen dalgaların indirdiği her darbe kumsalı karıştırırken, çıkardığı ses civardaki insanlara kusursuz bir huzur veriyordu. Son bir haftadır, tatilcilerin kasabayı terk etmesiyle dalga ve rüzgârın harmanlanarak yarattığı o muhteşem ses daha net duyulur olmuştu. Hiç şüphesiz ki buranın en güzel hali insanların en az olduğu zamanlardı. İnsanlar; yorgun biri için gürültü kirliliğinden başka bir şey değillerdi.

Küçük çocuk gözlerini açtığında, bir süre anlamayan gözleriyle etrafına baktı. Burası onun evi değildi. Huzursuzca doğruldu yerinden. O sırada başucundaki emziğini görerek uzanıp aldı ve ağzına tıktı. Annesi ve babasına baktığında, hâlâ uyuyor olduklarını gördü. Babası her zamanki gibi annesini göğsüne çekmiş ve sarılmıştı. Aslında karnı açtı, mızmızlanarak annesini uyandırabilirdi ancak o ilk defa gördüğü bu evi keşfetmek için yataktan sessizce indi. Uyudukları yer bir yatak odası değildi. Müstakil bir evin geniş holüydü. Küçük adımları kapıya ulaştığında kapının koluna asıldı, kilitliydi. Bakışları holdeki diğer odalara kaydı ve kendisine en yakın olanına doğru yürümeye başladı. Aralık olan kapıdan başını uzattığında, cenin pozisyonunda uyuyan kadını gördü, gülümsedi. Onu hemen tanımıştı. Koşarak yanına ilerledi ve küçük elini kadının küt kestirdiği saçlarında dolaştırmaya başladı.

Kadın yorgun gözlerini araladığında, gülümseyerek doğrul-

du. Çocuğu kucağına çekerek kısa, sarı saçlarının arasına özlem dolu bir öpücük kondurdu.

"Tuna'm, güzel oğlum benim, günaydın. Kocaman mı oldun sen?"

Çocuk mavi gözlerini utangaç bir edayla kadının yüzüne dikerek başını salladı.

Kadın şöyle bir düşündükten sonra cevabını bildiği soruyu Tuna'ya yöneltti. "Peki, beni hatırlıyorsun değil mi?"

Çocuk kocaman gülümsedi.

"Hatıylıyoyum, Gül teyşemsin menim."

Gül'ün gülümsemesi genişledi. Öyle ki göz çevresinde henüz beliren kaz ayakları ilk defa bu kadar net görünüyordu.

"Benim akıllı bebeğim, elbette unutmaz teyzesini."

Çocuğu göğsüne çekip sıkıca sarıldığında, o çok özlediği, tanıdık sesi duydu.

"Bebeğim deme şuna, gerçekten kendini bebek sanıyor."

Gül, kapının pervazına dayanmış, uyku mahmuru arkadaşına baktı. Neredeyse altı aydır görmüyordu onu. İyi görünüyordu; çok şikâyet ettiği doğum kilolarını vermiş, omuz hizasında kestirdiği saçlarını karamele boyamıştı.

"Ama o benim bebeğim," dedi sevgi dolu bir sesle. "Hep öyle olacak."

Beyza gözlerini devirerek, "Üç yaşında Gül," dedi verdiği sayıyı vurgulayarak. "Ve hâlâ ne emziği ne de biberonu bırakabildi."

Gül işaretparmağıyla Tuna'nın emziğine dokunarak, "Ama çok yakışmıyor mu annesi?" diye sordu. "Baksana şuna, ne kadar da sevimli..."

"Yaa sorma, içi beni dışı seni yakar." Gül'e yaklaştı ve kucağına aldığı oğlunu yere bıraktı. "İzninizle, arkadaşımla biraz da ben özlem gidereceğim beyefendi."

Gül ayağa kalktığında, sıkıca sarıldı iki arkadaş. Dün gece geç vakte kadar onları beklemiş, geldiklerinde Tuna uyuduğu için çok özlediği halde sevememişti Gül. Yol yorgunu olduklarını düşünerek özlem giderme faslını da kısa tutmuş ve onlar için hazırladığı yatağı göstermişti.

Kollarını birbirlerinden ayırmadan geri çekildiklerinde, Beyza dikkatle Gül'e baktı. Yine değiştirmişti saçlarını. Onu en son bu küçük kasabaya yerleştirirken uzun, kızıl olan saçları bu kez kulağının hemen altında, kuzguni siyah rengindeydi. Şaşırmamıştı Beyza, bunu yıllardır yapıyordu. Üstelik ondaki tek değişiklik bu da değildi; son gördüğünden bu yana en az beş kilo daha zayıftı. Zorla yedirip aldırdığı kiloları onu burada yalnız bırakınca geri vermesi uzun sürmemişti.

Gül arkadaşının saçlarına baktığını fark ettiğinde, elini ensesine götürüp saçlarına dokundu.

"Bu yaz oldukça bunaltıcıydı. Kestirince nasıl rahatladım, anlatamam."

"Çok yakışmış." derken, gözleri etrafta gezinmeye başladı. Hâlâ hep birlikte boyadıkları gibi bembeyazdı duvarlar. Az eşyalı sade bir evdi.

Aylar önce kendi isteği üzerine onu İzmir yakınlarındaki bu küçük kasabaya taşıdıklarında, hiç içine sinmemişti Beyza'nın. Aynı şehirde en azından bir eli üzerinde oluyordu. Ancak gün be gün susuz kalmış bir çiçek gibi solduğuna şahit olduğunda, onu bir nebze nefes alabildiği bu yere getirmeye razı olmuştu.

"Arda alışabildi mi buralara?"

"Ah, evet. Telefonda anlatmıştım ya, sudan çıkmıyor sıpa. Epey arkadaş da edindi. Anlayacağın sabah bir çıkıyor, akşam ancak geliyor eve."

Beyza tebessüm etmeye zorladı kendini. "Peki, ya sen? Sen alışabildin mi?"

Gül omuz silkerek gözlerini pencereye dikti. Rüzgâr perdeyi içeri savundukça ne de güzel görünüyordu deniz.

"Seviyorum burayı, huzurluyum. Zaten kafenin işleri derken, ne ara akşam olmuş, hiç anlamıyorum."

Yerleştikten kısa süre sonra evinin yakınlarında, küçük bir kafe kiralamıştı genç kadın. Yıllardır çalışarak yaptığı tüm birikimi de buraya yatırmıştı. Kışın işleri durgun olsa da evini çekip çevirebiliyor, oğluna bakabiliyordu ya, fazlasıyla yetiyordu ona.

"Sohbetimize kahvaltıda mı devam etsek acaba? Benim oğluşum acıkmıştır."

Gül küçük çocuğu yeniden kucağına alırken, "Acıktın mı?" diye sordu.

Tuna hiç düşünmeden başını salladı.

"O zaman teyze sana muhteşem bir kahvaltı hazırlıyor!"

Hep birlikte mutfağa ilerleyerek kahvaltı hazırlamaya başladılar. Gül akşamdan yaptığı peynirli böreği ısıtırken, henüz uyanan Yağız'a sarılarak hoş geldin dedi. Ardından dışarıdaki masa için birkaç sandalye çıkarmasını rica etti. Çok geçmeden evin önündeki ahşap masa envai çeşit kahvaltılıkla donatılmıştı. Gül uykucu oğlunu öperek uyandırdıktan sonra hep birlikte kahvaltı masasının etrafına dizildiler. Yağız denizin eşsiz manzarasından gözünü alamıyor, sık sık ileride burada yaşamak istediğini dile getiriyordu. Beyza ise en çok da arkadaşına yakın olmak için bu fikre dünden razıydı.

"Kahvaltıdan sonra bir yarış yaparız, ha delikanlı?" Yağız elini Arda'nın ensesine götürerek parmağıyla dubaları işaret etti. "Dubalara senden önce yüzebilirsem, yaşlanmamışım demektir."

Arda yüzmeye bayılan bir çocuk olarak bu teklifi geri çevirmedi. "Yapalım Yağız Amca, ama kaybedersen ağlamak yok. Başta anlaşalım."

Beyza ve Gül neşeyle kıkırdarken, Yağız bozularak, "Bak sen kerataya," diye söylendi. "Büyümüş de dalga geçiyor."

Gül iç geçirerek, "Büyüdü ya..." dedi. "Zaman öyle hızlı akıp gidiyor ki dördüncü sınıfa başlayacak benim oğlum."

Tuna kaşlarını çatarak, "Ben de büyüyüm," diye bağırdı birdenbire. Sonra önündeki omletin hepsini ağzına tıktı.

Yağız, oğlunu annesinin yanından alarak dizlerine oturturken, "Tabii ki büyüdün benim aslan oğlum," dedi. Ardından her iki yanağına da sevgi dolu öpücükler bıraktı.

Tuna birebir babasına benzeyen bir çocuktu. Sadece görüntü olarak değil, tüm huylarını da Yağız'dan almıştı. Tuna kahvaltısına babasının kucağında devam ederken, Arda hüzünlü gözlerle onları izlemeye başladı. Babasıyla hatırladığı pek az anısı vardı. Onunla alakalı hafızasında en fazla yer eden şey, annesini

ne çok üzdüğüydü. Küçük kalbinden olanları silememişti. Öncesinde babasını her hatırladığında hissettiği kızgınlık, yaklaşık bir yıldır yerini derin bir acıya, boşluğa bırakmıştı.

Zira, Oğuz artık yoktu.

Geçen yıl eşi Tuğçe ve iki yaşındaki oğluyla birlikte kaza yapmıştı ve hurdaya dönen araçtan hiçbiri sağ çıkamamıştı. Gül, her şeye rağmen oğlu babasını kaybettiği için üzgündü. Son görevini yapmak için Arda'yı da alarak Oğuz'un cenazesine katılmıştı ancak Ayten Hanım'ın orada bile kendisine saldırması sonucu cenazeyi terk etmek zorunda kalmışlardı.

Kahvaltıyı tamamladıklarında Yağız, Tuna ve Arda'yı alarak denize girmek için evden ayrıldı. Beyza onları uğurladıktan sonra mutfağı toplayan arkadaşına yardım etmeye koyuldu. Kısa sürede mutfaktaki işlerini hallettiklerinde, Gül istemeyerek uzun zamandır kullanmadığı ufak valize uzandı ve yatağının üzerine koydu. Dolabın kapağını açıp kıyafetlerine bomboş gözlerle bakarken, keşke uçağı kaçırsam diye geçirdi aklından.

Beyza onun isteksizliğinin farkındaydı. "Bunu kâbus haline getirme olur mu? Yalnızca iki günlüğüne gidiyorsun," diye konuştu, yatağın bir köşesine oturarak.

Gül gözlerini kapatırken, derin bir nefes aldı. "Kolay olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum ama bildiğim bir şey daha var; sen güçlü bir kadınsın. Oğlunun hakkını elbette ki ortada bırakmayacaksın."

Beyza'nın haklı olduğunu biliyordu Gül. Oğuz'dan kalan miras oğlunun hakkıydı. Şu zamana kadar ilgilenememişti ancak aile avukatı birkaç gün önce arayıp Almanya'ya gelmesi gerektiğini söylemişti. Arda reşit olmadığı için oradaki mağazanın satışı ile bizzat ilgilenmek zorundaydı. Beyza ve Yağız'ın geliş sebebi de Gül'ün yokluğunda Arda'ya göz kulak olmaktı aslında.

"Tamam, tamam," derken eline aldığı birkaç parça kıyafeti valize yerleştirdi.

Beyza onun için zor olduğunu adı gibi biliyordu. Almanya'ya, her şeyin başladığı yere onca yıl sonra gitmek, havasını

solumak bile geçmişi irdeleyecekti. Üzecekti onu. Bununla başa çıkmak zorunda diye düşündü. Çok daha ağırlarıyla başa çıkmamış mıydı? O gün, o otelin gelin odasından bir gelin değil, bir ceset çıkarmıştı Beyza. Aylarca ağlamak ve uyumak dışında başka bir şey yapmamıştı Gül. Şimdi ayaktaysa, bunun tek sebebi oğluydu.

Valizi hazırladıktan sonra kırık beyaz, diz hizasında biten, triko bir elbise giydi. Saçları toplayamayacağı kadar kısaydı, elleriyle şöyle bir düzelttikten sonra aynadaki görüntüsünü beğenmeyerek gözlerinin içine siyah bir kalem çekti. Göz altlarına da kapatıcı sürdükten sonra tekrar baktı kendine. Saçlarımı biraz daha kısaltsam mı diye düşündü, ya da bu sefer soğan kabuğu rengi...

Valizini sapından yakalayıp, kapıya doğru çekti. Bunu döndüğünde düşünecekti...

Yağız ve Tuna ile çıkmadan önce vedalaşmıştı. Zaten döndüğünde bir süre daha buralarda olacaklardı. Arda'yı ise gece yatırmadan önce doyasıya öpüp koklamıştı. Artık, gidebilirdi. Evden çıkmadan önce arkadaşına son kez sarıldı. Onun vereceği güce ihtiyacı vardı. Beyza kulağına ona güvendiğine dair birkaç cümle bıraktıktan sonra Gül'ü uğurladı.

Genç kadın çağırdığı taksiye binerek havaalanına doğru yol aldı. Uçağa binerken, şu iki günün çarçabuk geçip gitmesini arzuluyordu. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Dakikalar sonra gözlerinin önünden bir şeyler geçip gitti, tanıdıktı. Ne olduğunu seçemedi Gül, rüyaysa bile tuhaf bir rüyaydı. Uçağın indiğini hissederek gözlerini açtığında, telefonunu açarak annesine geldiğini haber verdi. Onu en son iki yıl önce, Arda'nın doğum gününde görmüştü. Buraya gelmek zorunda olmasa, bir daha ne zaman göreceği meçhuldü.

Uçaktan ayrılarak havaalanından çıktığı an garip bir his oturdu içine. Uzun zamandır içine yer etmiş koca boşluğu bu garip his doldurmuştu sanki. Bir daha asla gelmem dediği şehrin kollarındaydı şimdi; nasıl da aynıydı kokusu, o soğuk havası... Yok saymaya çalıştı.

Vakit kaybetmeden bir taksi çevirerek avukatla sözleştikleri yerde buluştu. Avukat otuzlu yaşların sonunda, hoş görünümlü bir Almandı. Gül onunla Almanca konuşurken, uzun bir aradan sonra ilk kez bisiklete biniyormuş gibi hissetti. Başta unuttuğunu sanarak tereddütlü, sonrası yokuş aşağı ellerini bırakarak inecek kadar korkusuz... Notere giderek gerekli prosedürleri hallettikten sonra annesine geçti. Neriman Hanım yaşlanmıştı ama o sivri dili yerli yerinde duruyordu. Tüm akşam eğer Oğuz'dan boşanmasaydı mirastan alacağı paydan konuştu, hayıflandı. Ağabeyi Sait ise yıllar yılı bir kez bile aramadığı kardeşini gördüğünde, önce yapmacık bir şekilde sarılmayı, ardından da borç istemeyi ihmal etmemişti. Hiç değişmemişlerdi, tıpkı en son bıraktığı gibiydi her şey. Yorgun olduğunu söyleyerek erkenden uyudu Gül. Keza sabah olunca da vakti olduğu halde aksini söyleyerek ayrıldı oradan. Oysa babası olsa, bir dakika daha fazla kalmak için her şeyini verirdi.

Valizini peşi sıra sürükleyerek boş yolda yürüme başladı. Yürürken doğup büyüdüğü şehri izledi bir yandan da. Buruk hissettiriyordu. Zira yitip giden zamanın hışmından kurtulamıyordu yaşananlar. Eziliyor, kırılıyor, ağır hasar alıyordu. Zihnin ıssız bir köşesine sığınıyor, zamanı geldiğinde kendini hatırlatarak alıyordu intikamını.

Ağlayabilseydi şayet, tam da şimdi hıçkırarak ağlardı. Lakin çok uzun zamandır ağlayamıyordu. Öyle çok ağlamıştı ki gözyaşları tükenmişti sanki.

Kendini toparlayarak adımlarını Gonsenheim'a çevirdi. Yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra kahvaltı yapabileceği, salaş bir mekâna girdi. Ev biçiminde tasarlanmış, şirin bir çatıya ev sahipliği yapan mekân komple ahşap rengindeydi. Yerler ise yapay çim halı ile kaplanmış üzerinde uzanma isteği uyandırıyordu. Gül, cam kenarındaki masalardan birine geçerek kot ceketini çıkardı ve ahşap sandalyenin başına astı. Üzerinde dün giydiği kırık beyaz elbise vardı. Göz kalemi akmıştı ama kötü görünmüyordu, aksine açık yeşil gözlerini daha bir ortaya çıkarmıştı. Yanına gelen görevliye tek kişilik bir kahvaltı siparişi verdikten sonra insanları izlemeye başladı.

Kahvaltı yapan dört kişilik bir ailenin masasından kahkahalar yükseliyordu. Aile olmak; kendisi için bunun karşılığı yalnızca oğluydu. Hep öyle kalacaktı. Kapının yanında oturan çifte baktı sonra, muhtemelen sevgililerdi ve şu an hararetli bir tartışmanın tam ortasındalardı. Sesleri yükselmiyordu ama bunu mimiklerinden anlayabilmişti Gül. Ellerini masanın üzerinde birleştirirlerken, yanında bir hareketlilik hissetti.

Küçük bir erkek çocuğu elindeki meyve suyunu içerek valiziyle oynuyordu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Sen de nerden çıktın?"

Çocuk esmerdi. Simsiyah kaşları ve gözleri vardı. Muhtemelen iki yaşlarında olan ufaklığın düz saçları özenle sol tarafına taranmıştı. Siması Gül'e öyle tanıdık gelmişti ki daha önce görmüş olabilir miyim, diye düşündü.

Elini uzatıp çocuğun çenesine dokunurken, "Ne tatlısın sen," diye sevdi. "Kaç yaşındasın?"

Çocuk valizin sapını bırakıp kadına yaklaştı. Eliyle iki yapmak isterken küçük parmaklarının arasından kayan bardak Gül'ün üzerine dökülüverdi.

Gül hızla ayağa kalkarken, çocuk korkarak ağlamaya başladı. Meraklı gözler onların üzerine çevrilmişti. Gül ıslanan eteğini bırakarak tek dizinin üzerinde çöktü ve yumuşak bir sesle, "Korkma," dedi. "Hiçbir şey olmadı."

O sırada koşarak gelen sarışın kadın korkan çocuğu kucağına alarak önce Gül'e, ardından da ıslanan eteğine baktı.

"Çok, çok özür dilerim. Ben, kardeşiyle ilgilenirken gözden kaçırdım."

Kırık Türkçesiyle özür dileyen kadının yanında bir çocuk daha vardı. Gül tek yumurta ikizi olan çocuklara hayranlıkla baktı. "Hiç önemli değil, gerçekten."

Kadın kucağında çocuğa, "Ömer!" diye çıkıştı. "Yanımdan ayrılmamalıydın."

Gül araya girerek, "Lütfen kızmayın," diye rica etti. "Olur böyle şeyler."

Kadın iri, mavi gözlerini Gül'e çevirerek, "Çok naziksiniz."

diye konuştu. Ardından kucağındaki çocuğu yere, ikizinin yanına bıraktı.

"Demek adı Ömer, Türk olduğunu tahmin etmiştim."

Gül iki çocuğun yan yana ne kadar sevimli durduklarında baktı.

"Evet, isimleri Ömer ve Ediz. Doğru tahmin etmişsiniz, Eşim Türk ve çocuklarımız ona benziyorlar."

Kadının bakışları bir anda Gül'ün arkasına kaydı ve dudakları belirgin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşte, eşim de geliyor." Gözleri ışıldarken elini kaldırarak yerini gösterdi.

Gül gayri ihtiyari omzunun üstünden arkasına baktığında, biri dünyanın ışıklarını söndürdü. Karanlıkta kaldı. Nefesi, boğazında titredi. O tanıdık acı, iki göğsünün ortasına taş gibi oturdu.

Adam karısına doğru yürürken, içinde ince bir sızı hissetti, bakışlarının rotası değişti. İki kırık bakış sessizce birleştiğinde, adam ağır ağır yutkundu. Kadın yutkunamadı, hiçbir şey yapamadı.

Gül biraz kıpırdayabildiğinde, önüne çevirdi başını. Oradan buharlaşmak, yok olmak istedi ama bir adım dahi atacak gücü bulamadı kendisinde.

Adamın adımları yanından geçti gitti. Karısının yanında durdu. Şimdi, sadece birkaç adım vardı aralarında.

Gül, onun kokusunu almamak için nefesini tuttu.

"Hayatım, Ömer hanımefendinin üzerine meyve suyu döktü. Kendisinden özür diliyordum."

Adam uzattığı elini oğlunun saçlarının arasından geçirdi. Sonra, usulca arkasını döndü, yarasına baktı. Gül dudaklarını araladı, bir şeyler söylemek istedi. Yapamadı. Titreyen bakışları, karşısındaki aile tablosundaydı. Hayal ettiği adam oradaydı ama kadın, bir başka kadındı. Kızamadı. Aksine, bir yanı çocuk gibi sevindi adam için.

Yavan bir, "Merhaba," döküldü Mehmet'in dudaklarından.

Gül dilinin ucuyla dudaklarını ıslattıktan sonra sesini güçlü tutmaya çalışarak, "Merhaba," dedi.

Kadının uzun, dalgalı saçlarını aradı gözleri, yoktu. Öyle zayıftı ki insan dokunmaya korkardı. Adam kadına baktıkça, burnunun direği sızladı.

"Nasılsın?" diye sordu Mehmet, sonra sorusunun saçmalığına onlarca küfür sıraladı içinden.

"İyiyim." Gülümsemeye çalıştı, başaramadı. "Sen, sen nasılsın?" Elleri elbisesinin eteğine gitti, avucunun arasında sıktı ıslak kumaşı.

"Siz, tanışıyor musunuz?" Sarışın kadın kocasının yüzüne bakarak bir cevap bekledi.

Adam ağır ağır başını salladı. "Evet, tanışıyoruz."

"Ah, öyle mi? Ben Lisa." Kadın gülümseyerek elini Gül'e uzattı. Beline uzanan doğal sarı saçları, geniş alnı ve uzun boyuyla güzel bir kadındı.

Gül elini avuçladığı elbisesinden ayırarak kendine uzatılan eli sıktı. "Ben, Gül."

Kadının sıcak gülümsemesi genişlerken, "Gül," diye yineledi. "Güzel isim."

Gül elini geri çekerken, "Teşekkür ederim," dedi oldukça kısık bir sesle.

"Yalnız mısın? Yağız ve Beyza, buralarda mı?"

Gül başını iki yana salladı. "Hayır, onlar çocuklara bakıyorlar."

Mehmet "Çocuklar?" diye sorduğunda, kadın bir cesaret gözlerine bakıverdi.

Hiç, hiç değişmemişti Mehmet. Kömür karası saçlarının arasından el sallayan birkaç beyaz tutam, nasıl da yakışmıştı ona.

"Evet, Arda ve onların oğlu Tuna..."

Mehmet'in bakışları tek bir saniye ayrılamadı kadının solgun yüzünden. "Bir oğulları oldu demek."

Gül şaşırdı. Hiç sormasa da Yağız ile görüştüklerini düşünmüştü. Oysa adam giderken, geçmişe dair ne varsa ardında bırakmıştı.

Kadın titremek için can atan çenesinin zorlukla zapt ediyordu. 'Allah'ım,' diye geçirdi içinden. 'Neden bu kadar zor...'

İkizlerden biri koşmaya başladığında, Lisa, "Affedersiniz," diyerek oğlunun peşinden gitti.

Onunla yalnız kalmak Gül'ü daha da köşeye sıkıştırmıştı. Gözlerini kaçırmak için masanın üzerindeki telefonuna uzandı. Ona Tuna'nın bir resmini göstermekti niyeti ancak titreyen parmakları önce rehbere, ardından hesap,makinesine tıkladı. Oysa galeri ana ekranda, gözünün önündeydi.

"Üç yaşında, öyle tatlı ki..." dedi giderek zayıflayan, pürüzlü bir sesle. Nihayet galeriye girebildiğinde, Tuna'nın dün sabah kahvaltıda çektiği resmini bulup açtı. Kocaman gülümseyen dudaklarına çikolata bulaşmıştı.

Mehmet kadının kendisine çevirdiği ekrana bakarken, nefes borusunun daraldığını hissetti. "Çok, çok güzel... Yağız'a benziyor."

Gül telefonu geri çekti. "Öyle."

Mehmet belli belirsiz gülümserken, değişmeyen çarpık gülümsemesi kadına düşman oldu. Yaktı kavurdu içini. "Beyza çıldırmıştır."

Gül nihayet gülümseyebildi. "Hem de nasıl. Bir dahaki çocuğu kendine benzetebilmek için sürekli aynaya bakacağını söylüyor."

Mehmet, kadın gülümserken gözlerinin altında beliren çizgilere baktı. Ne zaman oluştuğunu düşündü o kısacık zaman diliminde. Bir de ona ne çok yakıştığını...

"Arda nasıl, kocaman olmuştur?"

"Evet, kocaman oldu." Gözlerinin önüne birdenbire oğlunun Mehmet'in kucağında olduğu zamanlar düştü. "Yakında yanında küçücük kalacağım."

Adam selam söylemeye yeltendi. Sonra, vazgeçti.

Her susuş kadının kalbine ok gibi saplanıyordu. "Atıf Baba nasıl, o da burada mı yaşıyor?"

Mehmet'in bakışları kurşun gibi yere çakılırken, Gül anlayarak gözlerini kapattı.

"Kaybettik, geçen sene..."

Kadın gözlerini açtığında birkaç damla yaş aceleyle dışarı

attı kendini. Yanağına dahi ulaşamadan elinin tersiyle silip attı onları. "Ben, çok üzüldüm. Başın sağ olsun."

Mehmet başını usulca eğip kaldırdı. "Sağ ol."

Kelimeleri tükenmişti, ne söyleyeceğini bilmiyordu adam. Aslında, onunla bir daha karşılaşabileceğini hiç düşünmemişti. Mantığı kendini bu hastalıklı aşktan azat ettiğinde, onu da kurtardığını düşünmüştü. Ama kalbi, koca bir yangından geriye kalan köz yığınından ibaretti. O köz yığınıyla yaşamayı öğrenmişti adam. Yana yana, öğrenmişti...

Bakışları masanın dibindeki ufak valize kaydığında duyacağı cevabı bile bile sordu.

"Gidiyor musun?"

"Evet, gidiyorum."

Adam sustu.

Kadın konuşmadı.

Adam, kadının yüzüne bakarken, 'Çok kızdın mı bana?' diye geçirdi içinden...

Gül adamın gözlerine, 'Hayır' der gibi baktı. 'Hiç, hiç kızmadım ben sana. Ama ne var biliyor musun, bizim için yaptığın o eve, adımımı dahi atamadım. Yapamadım Mehmet.'

Adam başını yere eğerken, 'Mutlu mudur?' diye sordu kendi kendine.

Bilmiyordu. Mutluydu kadın. Çünkü her gece birlikte uyuduğu adam bir başkası değil, kendisiydi.

Gül adamın yere çakılan bakışlarına bakarken, 'Sevgilim,' diye geçirdi içinden. "Kimin yanında olduğun umurumda değil. Kime baktığın, kime dokunduğun sadece bir ayrıntıdan ibaret... Gerçek olan, gözlerimi her kapattığımda yalnızca bana gülümsediğin...'

Bedenleri taş gibi oldukları yerde dururken, bakışları sımsıkı sarıldı.

Bu, sondu.

Kadın valizine uzanırken, adam bir adım geri çekildi.

"Çocukların çok güzel," dedi. Bu kez ne titreyen çenesine ne de gözyaşlarına engel oldu kadın. Ama başı dikti. "Karın da öyle."

Adam dişlerini sıktı. Öyle sıktı ki çenesine saplanan ağrıyı dahi hissedemedi.

Kadın yıllar önce kendisine emanet ettiği vedayı sakladığı kilitli sandıktan çıkardı. Yanından geçip giderken, dişlemekten sızlayan dudaklarını araladı ve geç kalmış bir "Hoşça kal" bıraktı adama.

Mehmet bir daha asla soluyamayacağı o kokuyu içine çekti. Lügatindeki kelimeler bir bir inzivaya çekildi. Bir hoşça kal daha, diyemedi kadına.

Oysa kadının adımları uzaklaşırken, binlerce kez hoşça bıraktı onu.

"Canımdan kıymetli adam, geçmişim, mahcubiyetim... Mehmet, benim güzel gözlü adamım. Hoşça kal..."

Kadın gitti. Adam kaldı.

Bir daha yolları hiç kesişmedi.

Ve bir ömür boyu mutlu yaşadılar. Ama ayrı ayrı...

O şiir seven bir adamdı
ama bilmiyordu,
şiirden anlamayan
bir kız olduğumu...

"Güzeştem,"
dedi bu kez, aynı acı tınıyla.

Ve bir kez daha
uzaklaştı benden.

Benim açtığım kapıdan,
Mehmet çıkıp gitti...

DURUMAVİİ

1992 yılının Ağustos ayında İzmir'in Karşıyaka ilçesinde doğmuştur. Fantastik türündeki His serisinin ardından üçüncü kitabı *Gül Yarası "Güzeşte"* okurlarıyla buluştu. Farklı kurgular yazmaya devam eden DuruMavii'nin "ihtiyaç" olarak yorumladığı en büyük tutkusu kitap okumaktır.